

ஸ்ரீ விநாகரம் முத்து

உபதேச ஶாஸ்த்ரம்

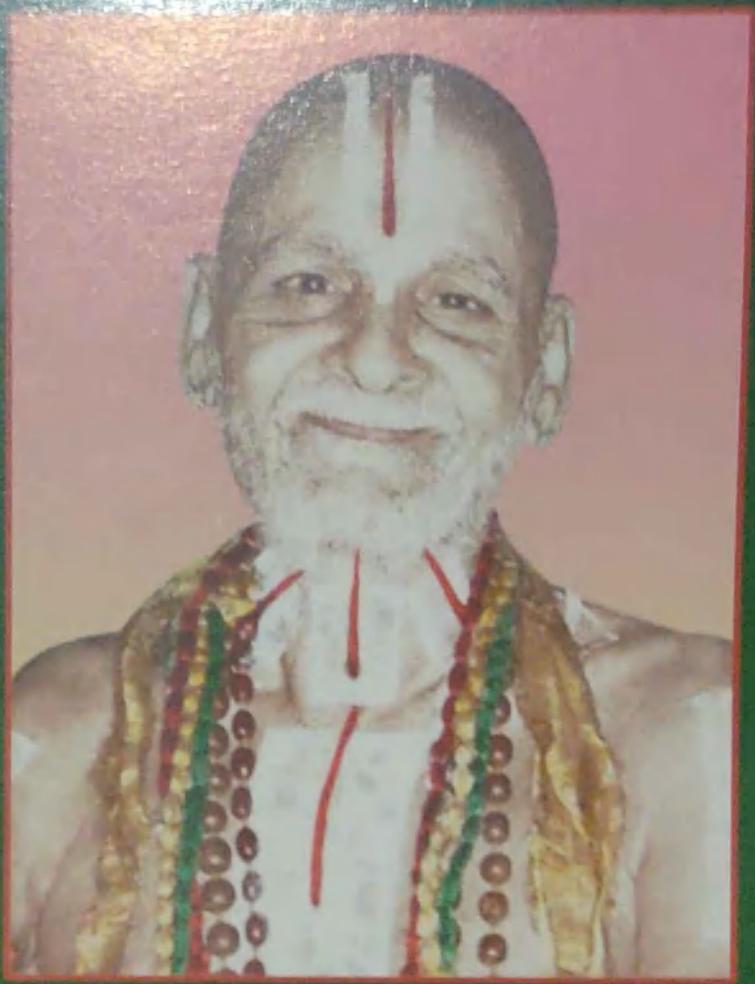

ஸ்ரீ வோவிந்தராஜன் - திருப்பதி

ஆசிரியர்:

தேகுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி முநிவத்ஸாங்கன்

நந்தன ஓ ஜூப்பசி மீ அஸ்தம் - நவம்பர் 11, 2012, ஞாயிற்றுக்கிழமை

ஸ்ரீ உ.வே. தேவர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவாஸ வரதாசார்ய ஸ்வாமி

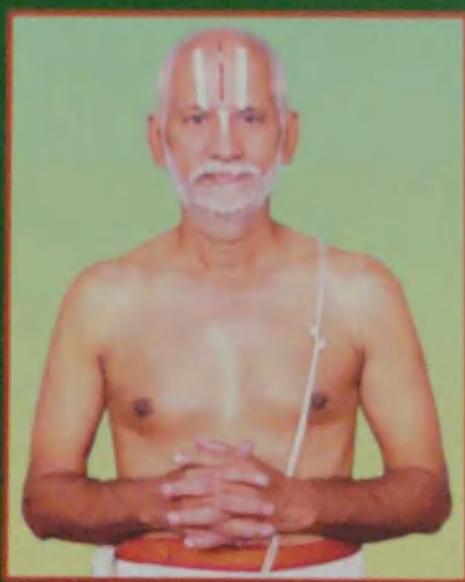
தர்மனே தர்மனே ஸந்திவிவாதா: ஸர்வவாதிநாம் |

ஸம்மதம் ஸர்வலோகாநாம் தர்மநம் சக்ரவர்த்திநாம் ||

நெளமி நல்லான் சக்ரவர்த்தி வம்ஶ்யம் ஸத்குணஸாகரம் |

ஸ்ரீந்ருஸிம்மாசார்ய தநயம் ஸ்ரீவாஸ வரதம்குரும் ||

குரோர் நாம ஸத, ர ஜபேத - இதுக்கடி உபகார ஸ்மருதியிறே.

இந்நாலாசிரியர்:

தேவர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவத்ஸாங்கன்

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

உபதே₃ஸ ஸாஸ்த்ரம்

அடுசிரியர் :

தேகுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவத்ஸாங்கன்

நந்தன வஸு ஜப்பசி மீ அஸ்தம்
நவம்பர் 11, 2012, ஞாயிற்றுக்கிழமை

ஞீ :

ஹீமதே ராமாநுஜாய நம:

அடியாரியாரின் முன்னுரை

அடியேன் பட்டப்படிப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே ஹீராமாநுஜன் இதழ்களை ஸேவித்து வந்தேன். நங்கநல்லாரில் எழுந்தருளியிருந்த ஹீ உ.வே.காழியூர் ஹீராமஜயங்கார் ஸ்வாமியிடம் தீருவாய்மொழி மற்றும் ஸ்தோத்ரங்களை சந்தையிட்டுக் கற்றுக் கொண்டபோது சே.கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி பதிப்புகளான பகவத்விஷய வ்யாக்யானங்களை ஸேவித்து போதுபோக்கும்படியாயிற்று. விரைவில் மற்ற தீவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யானங்களை சேகரிக்க ஆரம்பித்து அவற்றை ஸேவித்து போதுபோக்கலானேன். தீருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஹீ உ.வே.(Dr) V.V. ராமாநுஜம் ஸ்வாமியின் அருள்நோக்கிற்கு இலக்காகியின் அவர் வெளியிட்டு வந்த யதிராஜ பாதுகா இதழ்களைப் பெற்று அவற்றை அநுபவித்து வந்தேன். அவ்வப்பொழுது எழும் ஸந்தேஹங்களை அடியேன் மாதுலர் ஹீ உ.வே.தீருமலை அனந்தாண்பிள்ளை குன்றபாக்கம் கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி பக்கல் விண்ணப்பித்து தெளிவு பெறலானேன். அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திற்கு ஹீ உ.வே.வேஞ்குக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம் ஸேவித்த போது, அருளிச்செயலில் உள்ள ஈடுபாட்டின் காரணமாக அதை மையமாகக் கொண்டு, மற்றுமுள்ள ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள், ஹீ காஞ்சி ஸ்வாமியின் நூல்கள், ஹீ புத்தூர் ஸ்வாமியின் நூல்கள், யதிராஜ பாதுகாவில் வெளிவந்த கட்டுரைகள், 'தீருமலையப்பன் தீருவருள்' இரண்டு நூல்கள் - இவற்றின் துணை கொண்டு 'உபதேச ஶாஸ்த்ரம்' என்றும் 'வேதாந்த ஸாரம்' என்றும் கொண்டாடப்படும் ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கு விஷயங்களை ஸ்வாநுபவத்திற்காக தொகுத்து எழுதலானேன். தீருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருந்த ஹீ உ.வே.சக்ரவர்த்தி பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமியிடத்தும் அவர்தம் தீருக்குமாரர்களிடத்தும் மற்றைய தீவ்ய ப்ரபந்தங்களை சந்தை சொல்லி கற்கும் வாய்ப்பும் கீட்டிற்று. அப்போது பரிசயமான ஹீ உ.வே.கிடாம்பி நாராயண ஸ்வாமி அடியேன் எழுதிவைத்தீருந்தவற்றைக் கடாக்கித்து இதனை ஒரு நூலாக வெளியிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று ஒரு புத்தகமாக வெளியிட அடியேனை ஊக்குவித்தார். ஆயினும் கீட்ந்தானென கண்டேறுகை யுக்தமன்றே என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், கடந்த வருடம் தீருவல்லிக்கேணியில் ஹீ உ.வே.தீருமணி அப்பன் ஸ்வாமி தீருமாளிகையில்,

ஸ்ரீ உ.வே.ஸ்ரீரங்கம் கோமடம் யதிராஜ ஸம்பத் குமாராசார்ய ஸ்வாமி அவர்கள் நடத்திப் போரும் பகவத்விஷய காலகேஷபத்தினிடையில், மணவாளமாழனிகள் அருளிச்செய்த முழுச்சாப்படி வ்யாக்யானமான ‘தீருமந்தரார்த்தம்’ காலகேஷபமும் நிகழவே அதில் அந்வயிக்கும் பாக்கியமும் கிட்டிற்று. ஆப்தவாக்ய ஸ்ரவணமே ஹேதுவாக அடியேன் எழுதி வைத்திருந்ததை ‘உபதேச ஶாஸ்தரம்’ என்ற தலைப்பில் அடியேனது ஷஷ்மியப்தபூர்த்தியின் போது ஒரு நூலாக வெளியிட துணிவு பிறந்தது. அடியேன் ஆநுபவித்த அர்த்த விசேஷங்களை பிறரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளவே இந்த நூல் வெளியிடலாகிறது. அடியேன் பல நூல்களிலிருந்து தொகுத்த சில கட்டுரைகளையும் ஆநுபந்தங்களாக இணைத்துள்ளேன். கீர்த்தி மூர்த்தியான அஸ்மதாசார்யர் ஸ்ரீ தேசுகர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸ் வரதாசார்ய ஸ்வாமி தீருவடிகளில் இந்த நூலை நினைவஞ்சலியாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன். இந்நூலில் காண நேரும் சொற்குற்றங்களையும் பொருட் குற்றங்களையும் பெரியோர்கள் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டி நிற்கிறேன். இந்நூலினை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த தீருவல்லிக்கேணி ஆர்.என்.ஆர் அச்சுக்கூட உரிமையாளர் ஸ்ரீமாந் ராஜன் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

17.10.2012

ந.ச. ஸ்ரீவத்ஸாங்க தாஸன்

பழைய எண் ப்ளாட் 31

4-வது தெரு, வோல்டாஸ் காலனி
நங்கநல்லூர், சென்னை 600 061

தேசுகர் ஸ்வாமி

அடியேனுடைய ஆசார்யர் ஸ்ரீ உ.வே. தேசுகர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸ வரதாசார்ய ஸ்வாமி, தீருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி தேவஸ்தான வேத அத்யாபக கோஷ்டியில் ஜம்பது வருடங்களுக்கும் மேலாக அங்கம் வகித்தும், பல வாண்டுகள் கோஷ்டியின் தலைவராக இருந்தும் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி எம்பெருமானுக்கு உத்ஸாஹுத்துடன் அத்தாணிச்சேவகம் செய்து போந்தவர். ‘தீருவல்லிக்கேணிக்கு வரும் ஸமயங்களில் கோயிலில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியை ஸேவிக்காமல் இருந்தாலும் இருந்திருப்பேன்; ஆனால் தேசுகர் ஸ்வாமியை ஸேவிக்காமல் இருந்ததே கிடையாது’ என்று ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்வாமி சொல்லும் வண்ணம் ஸந்திதியில் அநுதினமும் அநுவரதமும் கைங்கர்யம் செய்தே போது போக்கியவர். உபதேச ரத்தினமாலை, தீருவாய்மாழி நூற்றாசி இவைகளை ஸந்திதியில் கல்வெட்டில் பொறித்து உகந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. சேரங்குளம் பஹாகுடும்பி வரதாசார்ய ஸ்வாமி ஸந்திதியில் தீவ்ய ப்ரபந்த ரஹஸ்ய ஸ்தோத்ராதி ஸகல ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களையும் ப்ராசீன ரீதியில் காலகேஷபம் கேட்டிருந்த இந்த ஸ்வாமியால் 1973ல் வெளியிடப்பட்ட ‘தேவப்பெருமானும் ஸ்ரீராமாநுஜ தர்சநமும்’ என்ற நூல் பூர்வர்கள் வாக்கியங்கள் நிறைந்து முகமறிந்தவன் கோத்த முத்துமாலை போல் இன்றும் வைஷ்ணவ உலகிற்கு அத்யந்த போக்யமாயிருந்து வருகிறது. தீருவல்லிக்கேணியைத் தவிர வேறொரு தீவ்யதேசத்தையோ ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமியைத்தவிர வேறொரு எம்பெருமானையோ அறியாதவராய் ‘என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே’ என்று வாழ்ந்திருந்த இந்த ஸ்வாமி, 86 தீருநகூட்திரங்கள் இப்பூவுலகினை அலங்கரித்து 23.12.1983ல் பரமபதித்தார். ஸ்வாமி அடியேனுடைய பிதாமஹரைக்காட்டிலும் மூன்று வயது முத்தவர். ஆகையால் அடியேனுக்கும் அடியேனது ஸஹோதரர்களுக்கும் இவரிடத்தில் ஸமாஸ்ரயணம் ஆயிற்று. ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில் அடியேன் ஸ்வாமியை அவருடைய தீருமாளிகையிலிருந்து அடியோங்கள் குடிலுக்கு ஆட்டோவில் அழைத்துவரும்படி நேர்ந்தது. தீருவல்லிக்கேணியிலிருந்து நங்கநல்லாருக்கு வந்து கொண்டிருக்கையில் ஆட்டோ ஓட்டுனர் திடெரன்று ஆட்டோவை நிறுத்த, ஸ்வாமி முன்பக்கம் சாய்ந்து கம்பியை பிழித்துக் கொள்ளும்படியாயிற்று. அடியேன் ஆட்டோ ஓட்டுனரை ‘கவனமாக ஓட்டக்கூடாதா’ என்று கழிந்து கொண்டேன். அப்போது ஸ்வாமி சிரித்துக்கொண்டே ‘உயிர்மீது எவ்வளவு ஆசை’ என்றார். ‘தேவரீர் தீருமேனி சரம தீருமேனியாய் பகவான் உகக்குமதொன்றன்றோ’ என்றேன். ஸ்வாமி ஒன்றும் பேசவில்லை. ‘தேவரீர்

தீருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருக்கிறது. அடியோங்களுக்கு நங்கநல்லாரில் வாஸம். காலை 6 மணிக்கு உத்யோகத்திற்கு கிளம்பினால் தீரும்புவதற்கு இரவு 8 மணியாகி விடுகிறது. ஆசார்யன் அருகில் இருக்க ருசியிருந்தாலும் ப்ராப்தமில்லையே' என்றேன். ஸ்வாமி மௌனமாகவே இருந்தார். ஆட்டோவிலிருந்து கீழே இறங்கியவுடன் 'நீ எங்கிருந்தாலும் என் அபிமாநத்துக்கு குறைவில்லை. எனக்கு வைகுண்டமென்றால் உனக்கும் அது உண்டு; நம்பிக்கையோடு இரு' என்றாரிச்செய்தார். இன்று போவுள்ளது; 30 ஆண்டுகளுக்கு மேல் கழிந்தன. 'ஊனக்குரம்பையின்' பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் காணும் கதையே மனதில் பதிந்து வெதும்பும்படியாயிற்று. உபதேசரத்தினமாலைக்கு உயிர்பாட்டான் 'ஞானமனுப்பானமிவை நன்றாகவேவுடையனான குருவையடைந்தக்கால் மாநிலத்தீர் தேனார்கமலத் தீருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தம் தரும்' என்ற பாட்டினையநுஸந்தித்து ஒருவாறு உள்ளம் தேறலாகிறது. கருணையே வடிவெடுத்த இந்த ஸ்வாமியின் அநுக்ரஹமடியாகவே இன்று அடியேனுடைய இந்த நூல் வெளிவருகிறதென்பதை விநயபூர்வகமாக விஜ்ஞாபித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்.

ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார் அதீகர்.

எம்பெருமான்களில் நம்பெருமாள் அதீகர்.

எம்பெருமானிற் காட்டில் குருபரம்பரை அதீகம்.

குரும்பரம்பரையைக் காட்டில் ஸ்வாசார்யன் அதீகன்.

‘ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் இரண்டும் ஈஸ்வரன் தீருவடிகளோ’ என்று காட்டிக்கொடுக்கும் ஆசார்யன். ‘அவ்விரண்டர்த்தத்தையும் அடியேன் நெஞ்சிலே ப்ரதீஷ்ட்டப்பித்த தேவரீர் தீருவடிகளன்றோ அடியேனுக்கு புருஷார்த்தம்’ எனும் சிள்யன்.

ஹ්‍රී :

ஹ්‍රීමதේ රාමානුජාය නම:

වාක්‍ය කුරුපරම්පරා

අස්මත් කුරුපෝයා නම:

අස්මත් පරමකුරුපෝයා නම:

අස්මත් සාර්ව කුරුපෝයා නම:

හ්‍රීමතේ රාමානුජාය නම:

හ්‍රී පරාංකුශ තාලාය නම:

හ්‍රීමත් යාමුන් මුනයේ නම:

හ්‍රී රාමමිෂ්රාය නම:

හ්‍රී පුණ්ට₃ර්කාස්ඛාය නම:

හ්‍රීමත්නාත₂මුනයේ නම:

හ්‍රීමතේ යැත්₂කොපාය නම:

හ්‍රීමතේ විෂ්වක්ෂෙනාය නම:

හ්‍රීරියෙ නම:

හ්‍රීතරාය නම:

- සෑරත්තාම්බාණ

(එනතු ආෂාර්යනෙ බණ්ඩුකුකිරේන්. එනතු ආෂාර්යනින් ආෂාර්යනෙ බණ්ඩුකුකිරේන්. එනතු එල්ලා ආෂාර්යර්කණයූම බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වාන්කளිල් ඩිගුෂිය ගම්පෙරුමාණාරේ බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වරාන පෙරිය නම්පියෙ බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වරාන ආෂාවන්තාරේ බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වරාන මණක්කාල් නම්පියෙ බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වරාන ඉය්යක්කොඳාරේ බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වරාන නාතමුණිකගෙ බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වස්සීමාණාන නම්මාම්බාරේ බණ්ඩුකුකිරේන්. ගෙල්වාම් මික්ක සෙනෙමුතලියාරේ බණ්ඩුකුකිරේන්. හ්‍රීර්න්ක නාස්සියාරේ බණ්ඩුකුකිරේන්. හ්‍රීර්න්කනාතනෙ බණ්ඩුකුකිරේන්.)

වාක්‍ය කුරුපරම්පරායිල් මුතල් මුණ්රු ටාක්‍යාන්කල් වෙතවාක්‍යාන්කල්. මුත්‍රාවෙ ආුම්බාණ අරුණිස් සෙය්තතු.

ஸ்லோக குருபரம்பரை

அஸ்மத்^३ தே^१ யிக மஸ்மதீ^२ ய பரமாசார்யாந் அசேஷாந் கு^४ருந்
பூர்மல் கண்மணியோகிபுங்கவ மஹாபூர்ணேசன முநிம் யாமுநம்
ராமம் பத்மனிஹோசநம் முநிவரம் நாத^२ம் ஶட^२த^३வேஷிணம்
ஸேநேஶம் ஸ்ரியமிந்திராஸஹஸரம் நாராயணம் ஸம்ஃரயே – முதலியாண்டான்

(என் ஆசார்யனையும், என்னுடைய பரமாசார்யர்களையும், மற்றுமுள்ள எல்லாவாசார்யர்களையும், ஸ்ரீமத் ராமாநுஜ முநிவரையும், பெரிய நம்பியையும், ஸ்ரீ ஆளவந்தாரையும், மணக்கால் நம்பியையும், உய்யக்கொண்டாரையும், ஸ்ரீமந்நாத முனிகளையும், நம்மாழ்வாரையும், ஸேனைமுதலியாரையும், பெரியபிராட்டியாரையும், அவஞ்சைய கொமுநனான நாராயணனையும் ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.)

உபதே^१ஶ ஶாஸ்த்ரம்

அவதாரிகை : ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுள் அமுந்தும் நாவாய் போல் பிறவிக் கடலுள் நின்று துளாங்கும் நாம் நல்வீடு பெறுதற்கு பற்பல விஷயங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயினும், மிக முக்கியமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை ‘அர்த்த பஞ்சகம்’ எனும் ஜந்து அர்த்தங்களோயாம். பூராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யக்^३ாத்மநः | ப்ராப்த்யபாயம் ப^१லம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்தி விரோதிச || வத^२ந்தீ ஸகலா வேத^३ாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா: | முநய:ச மஹாத்மாநோ வேத^३வேத^३ார்த்த வேதிநः || வெருத்த ஹாாத் ஸ்ம்ருதி பரமாத்ம *ஸ்வரூபம், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம், உபாய ஸ்வரூபம், புருஷார்த்த ஸ்வரூபம், விரோதி ஸ்வரூபம் எனும் ஜந்து அர்த்தங்களையே வேதங்களும் இதிஹாஸ புராணங்களும் சொல்லுகின்றன. இவற்றை உள்ளபடி தெரிந்து கொள்வதே நல்வீடு பெறுதற்கு நல்ல ஸாதநம் என்று மஹர்விகள் அறுதீயிட்டார்கள். இவ்வர்த்த பஞ்சகம் இதர சாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றிலிருந்து அறியக் கூடுமானாலும் தீருமந்த்ரம், த்வயம், சரம ஸ்லோகம் என்கிற ரஹஸ்ய த்ரயத்திலிருந்து இதனையறிவதே மிகச் சிறந்தது என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் தீருவள்ளம் பற்றினார்கள்.

நிர்வேதுக பகவத் ப்ரஸாதமாடியாக வேதபாஹ்யமான ஸாங்க்யாதி தர்சனங்களில் ★விமுகனாய், நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதத்தில் புகுந்து, அதில் பந்தகமான ஸ்வர்காதி கஷாத்ர புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதனங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கீற பூர்வகாண்டத்தில்

* ஸ்வரூபம் - ஸ்வம் ரூபம் - சுயவடிவம்

★ ப்ராமுகனாய்

ப்ரயோஜனமில்லாமையாலே ஜ்ஞாந பாகத்திலே புகுந்து, அதிலும் ஜஸ்வர்யத்திற் காட்டிலும் சிறிது அதிகமான கைவல்யத்தையும் தத் ஸாதனத்தையும் விட்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமான பரம புருஷார்த்தலகூண மோசஷத்திலே ருசியுடையனாய், தத் ஸாதனமான கர்ம ஜ்ஞானாதிகளுடைய *துஷ்கரத்வாத் அநுஸந்தானத்தாலே க்லிஷ்டனாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்திலே ருசியுடையவனாயிருக்கும் அதிகாரிக்கு அபிமதமாய் அநுரூபமாயிருந்துள்ள உபாய உபேயங்களைத் தனித்தனியே ஜ்ஞாபிக்கிற ரஹஸ்ய த்ரயமும் ஜ்ஞாதவ்யமாகக் கடவுது.

ஸஸ்வரக்ருஷி: ஸ்ரீய:பதியாய், ஸ்ரீவைகுண்ட ஶ்ரீகேதநனாய், நித்ய முக்தாநுபாவ்யனாய், நிரதிஶயாநந்தயுக்தனாய் இருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் அந்த நித்யஸௌரிகளோபாதி தன்னையநுபவித்து நித்யகைங்கர்ய ரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், அத்தையிழந்து ‘அஸந்நேவ’ என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க் கிடக்கிற ஸம்ஸாரி சேதனருடைய இழவையநுஸந்தித்து அத்யந்த வ்யாகுல சித்தனாய், இவர்கள் கரணகளேபாரங்களையிழந்து இறகொடிந்த பகவி போலே கிடக்கிற தூஸையிலே கரணாதிகளைக் கொடுத்து அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாதே தன்னையாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குடலாக அபளருஷேயமாய், நித்ய நிர்தோஷமாய், ஸ்வத: ப்ரமாணமான வேதத்தையும் தத்தூபாப்ரும்ஹணங்களான ஸ்மருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும், அந்த ஶாஸ்த்ர அப்யாஸத்திற்கு அநேக யோக்யதை வேண்டுகையாலே அவ்வழியாலே ஜ்ஞானம் பிறந்து சேதனர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாய் இருக்கிறபடியைத் தீருவள்ளம் பற்றி ஸகல ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸக்ரமாக இவர்கள் அறியலாம்பாடி பண்ணவேண்டுமென்று, ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த யாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாசிப்பித்தருளினான்.

அதில் தீருமந்தரத்தை ஸ்ரீ பதுரிகாஸ்ரமத்திலே ஸ்வாம்ஸ பூதனான நரன்விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். தூவயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே ஸ்வமஹிவியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். சரம ஸ்லோகத்தைத் தீருத்தேர்த்தடிலே ஸ்வாஸ்ரிதனான அர்ஜாநன் விஷயமாக ப்ராகாசிப்பித்தான். ஆகையாலன்றோ ‘லக்ஷ்மீநாத₂ ஸமாரம்பாம்’ என்று குருபரம்பராதியிலே ஈஸ்வரனை யநுஸந்திக்கிறது. ரஹஸ்யத்ரயத்தை ஸர்வேஸ்வரன் தனித்தனியாக உபதேஶித்தானாயினும், தென்னாடும் வடநாடும் தொழின்ற தீருவரங்கச் செல்வன் இம்முன்றையும் ஒரு சேர ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்கு உபதேஶிக்க,

* துஷ்கரத்வம் - செய்தற்களியது

★ நிகேதநம் - இருப்பிடம்

ஸ்ரீவிஷ்வக்ஷேந ஸ்ரீபராங்குச நாதயாழுந ராமாநுஜனுப ஸத்ஸம்ப்ரதாய முகேந இந்த பரம்பரை ப்ரவஹித்தது.

ரஹஸ்யங்கள் மூன்றும் நமக்கு ஜ்ஞான அநுஷ்டான படி நிதானங்களாய்க் கொண்டு தாரக, போஷக போக்காக யங்கள். தேவீக ஜிஹ்வையிலே இருந்து ஸிஷ்ய ஹ்ருதய குஹாந்தாரத்தைக் கழித்து பரஶேஷதைக் ரஸமாந பரிசாத்த ஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டு ஸத்தாலாபத்தைப் பண்ணுகையாலே தீருமந்தரம் தாரகம். சரமோபாயத்திலே ப்ரவர்த்திக்கும் படியான ஜ்ஞாநவிஶேஷத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே சரமஸ்லோகம் போஷகம். ஸக்ருத உச்சாரணத்தாலே பரமபுரஷார்த்த ஹேதுவாய், ஸதாநுஸந்தானத்தாலே க்ருதார்த்தனாக்குகையாலே தவயம் போக்கம். ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது தீருமந்தரம். ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தை விதிக்கிறது சரமஸ்லோகம். இவையிரண்டு அர்த்தத்திலும் ருசியடையவனுடைய அநுஸந்தான ப்ரகாரம் தவயம்.

*முமுக்ஷூவுக்கு ரஹஸ்யத்ரய ஜ்ஞாநம் அவஸ்யாபேகவிதம். ★ரஹஸ்யம் என்றால் மறைக்கத்தக்கவை. சகல வேதங்களின் சாரமான அர்த்தங்களைக் கூறுவதால் மறைக்கத்தகுந்தன வாகையால் இவற்றிற்கு “ரஹஸ்யங்கள்” என்று தீருநாமம். அந்திகாரிகள் செவிப்படாதபடி ♦ஜாக்கிரதையாக அநுஸந்திக்க வேணும்.

முமுக்ஷூ ஶப்தார்த்தம் : முமுக்ஷூவாகிறான் அவிச்சிந்ந படகவத் து அநுபவ ப்ரதிபந்த கூலம் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சையுடையானொருவன். எம்பெருமானுடைய தீருவடிகளைப் பெறவேணும் என்னும் அபேகைஷயினால் ஸம்ஸார நிலத்தில் ஜிஹாஸை பிறந்தவன் முமுக்ஷூ. மோகஷம் என்றால் விடுகை. புண்யபாப காரணமாக வந்த அசித்சம்பந்தமாகிய

* கைவல்யார்த்திக்கு ரஹஸ்யத்ரயங்களின் அர்த்தாநுஸந்தானம் அவஸ்யமில்லை. ப்ரபந்நனுக்கே அவஸ்யமாகிறது. ‘தேஹமே ஆத்ம’ எனும் நினைவு, ‘தனக்குத்தான் உரியன்’ எனும் எண்ணம், தான் மற்றவர்க்கு அடிமை எனும் புத்தி, தன் ரகஷணத்திற்கு தான் உரியன் எனும் எண்ணம், ஆபாஸ பந்துக்களிடம் அன்பு, ஜம்புலனிடத்து ஆசை இவற்றை அறவேயோழித்து, ப்ரபந்நர்க்கு உண்மையான ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணி ரகஷிக்கிறது தீருமந்தரார்த்தம்.

★**ரஹஸி பவம் ரஹஸ்யம்** என்பது ரஹஸ்ய சப்தத்தின் வ்யதிபத்தி. ‘ரஹஸி’ எனும் சப்தத்தில் மேல் ‘உண்டாகின்றது’ என்ற பொருளில் யத் ப்ரத்யயம் ஏறி ‘ரஹஸ்யம்’ என்ற சப்தம் உருவாகிறது. மனித ஸஞ்சாரமின்றி நிச்சப்தமான இடமே ரஹ: எனப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் உண்டான சொல்லும் அதன் பொருளும் ரஹஸ்யங்களாம்.

❖ ஒன்றை மறைக்கவும், ஒன்றை ப்ரகாசப்படுத்தவும் பெரியோர் நியமனம். ‘குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந், மந்தரம் யத்நேந கோபயேத்’. மந்தரத்தை மறைக்க வேணும், ஆசார்யனை ப்ரகாசப்படுத்த வேணும். ‘அப்ரகாச ப்ரகாசாப்யாம் கூடியதே ஸம்பதாயுஷி’. இந்தியமனத்தை மீறினால் ஸம்பத்தும் ஆயுஸ்ஶம் நகியும். ப்ரபந்நர்க்கு தனம் பகவத் பக்தி; எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கை ஆயுஸ்ஸா.

தேஹ சம்பந்தத்தை விடவேணுமிரே. ஆக, பகவானை அடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையால், சரீர சம்பந்தம் நீக்க அபேக்ஷிப்பவனை முழுச்சூடு என்கிறது.

முன்று வகைப்பட்ட ஆத்மாக்கள்: ஜீவாத்மாக்களில் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸத்தையைப் பெற்ற நித்யர்கள் ஸ்வபாவத ஶாத்தர்கள். வண்ணேசேற்றளவிலே அமுந்தியமுக்கேறி ஆப்புண்டு பத்தராய் இருக்கும் ஸம்ஸாரிகள் அஶாத்தர்கள். ஜீவாத்மாக்களில் முக்தர்களாவார் மாசநுக்கப்பட்டு அஜ்ஞாநாதிகள் கழியப்பெற்று நித்யஸ்ரீகளோடு ஒரு கோவையாய்ச் சேருபவர்கள்.

ஸம்ஸாரிகள்படும் அநர்த்தங்கள் : ‘அயர்வறு மமரர்’களான நித்யருக்கும், ‘கரை கண்டோ’ என்கிற முக்தருக்கும் பகவதநு₄ பவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லாநிற்க, நித்யமுக்தரோபாதி பகவதநுபவ யோக்யதையிருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தில் உள்ளோர் ஶப்த₃அதி₃ விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், இவற்றினுடைய லாபா₄லாப₄ங்களே பேறும் இழவுமாய், பகவத் விமுகராய் பகவதநுபவத்தையிழந்து கிடக்கிறார்களிரே. ‘மறந்தேனுன்னை’ என்றும் ‘யானேயென்னை யறியகிலாது’ என்றும் ஜீவபரமாத்ம ஸவாருபங்களை மறந்து, மறந்த மதியுமின்றிக்கே ஸ்வாருபநாஸ ஹேதுக்களான அஹங்கார மமகாரங்களும், ராகத்வேஷங்களும், புண்ய பாபங்களும், தேஹஸம்பந்தமும், பந்து₄ ஸங்கமும், விஷய ப்ராவண்யமும், அர்த்தார்ஜநமும், தேஹ போஷணமும், ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்ரத்தை₄யும், தேவதாந்தர பஜநமும், ஸமயாந்தர ருசியும், ஸாதநாந்தர நிஷ்டையுமாய் ஸ்வர்க்க₃நரக கர்ப்ப₄ங்களிலே வளையவளைய வந்து வழி திகைத்து உருவழிந்திறேயிருப்பது. மாநிலத்துயிர்களான ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமான் ஶேஷவியாய் தாங்கள் அடியராயிருக்கிற ஒழியாத உறவையுணர்ந்து ஆத்மாவுக்கு ஆம்பரிசான பகவதநுபவமும் கைங்கர்யமும் பெற்றாலிரே ‘அடியேனைப் பொருளாக்கி’ ‘யானும் உளனாவன்’ என்கிறபடியே ஸத்தை பெற்றார்களாவது.

காருணிகளான ஸர்வேச்வரன் நீர்மையினால் *ஸத்வாரகமாகவும் அத்வாரகமாகவும் வெளியிட்டருளின ப்ரமாணங்கள் பலபல. அவற்றில் முனிவரை இடுக்கி வெளியிட்டருளினவை வேத வேதாந்தங்களும், ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களும், திவ்ய ப்ரபந்தங்களுமாம். முந்நீர் வண்ணனாய் வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ரம் ரஹஸ்யத்ரயம்.

* அந்தர்யாமியாய் நின்று பிறர் மூலமும், தானாகவேயாடும்.

பெரிய திருமந்திரம்

வேத ஶாஸ்த்ரங்கள் ‘நூற்கடல்’ எனும்படி பரந்து மதியிலா மானிடங்களுக்கு கரைகாணவொண்ணாமையாலே, தாமரையாள் கேள்வனோருவனையே நோக்குகிற ஞானத்தையறிவிக்கைக்கு வேதாந்த தாத்பர்யமாய், *‘ருசோயஜாம்ஷி ஸாமாநி ததை₂ வாடத₂வனாநிச | ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த₂ம்’ என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான பெரிய திருமந்திரத்தை தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டான எம்பெருமான் ஶ₂கா ஸஞ்சாரம் பண்ணி வேத ஶாகைகளிலிருந்து க்ரஹித்தான். இப்படி வேதஸாரமான இத்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து ‘நரநாரணனாய் உ_லகத்தறநூல் ★சிங்காமை விரித்தவன்’ என்கிறபடியே ஶ்ரீபத₃ரிகாஸ்ரமத்திலே நரநாராயண ஏபேண அவதாரத்து தானே ஶிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப ஶாஸ்த்ரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதேச அநுஷ்டானங்களாலே விஸ்தர்தமாம்படி பண்ணினான்.

இத்தை வேதங்களும் (அதாவது உபநிஷத்துக்களும்) ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள். “ஆசார்யவாந் புருஷோவேத” என்று ஆசார்யோபதி ஷ்டமாய் போருமர்த்தமே ஒருவனுக்கு உஜ்ஜீவன ஹேதுவிஹே. ஸர்வஜ்ஞரான ஆசார்யர்கள் இம்மந்த்ரத்திலே நிஷ்டராய், இத்தையே தஞ்சமாக உபதேசித்துப் போருகைக்கு ஹேதுவென்னன்னில், கரதல ஆமலகம் போலே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே தத்வஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணின ஆழ்வார்கள் உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற ஒருமிடறாக இம்மந்த்ரத்தையே ஆதரித்துப் போருகையாலே, இவர்களும் தந்திஷ்டராய்ப் போந்தார்கள். ஆழ்வார்கள் ஆதரிக்கைக்கடி தத்வ ப்ரதிபாதகமான வேதாந்தங்கள் ஏக கண்டமாக ஆதரித்துப் போந்ததாகையாலே. வேதாந்தத்திலே உக்தமான இம்மந்த்ரத்தையே ‘இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமூப ப்ரும்ஹயேத்’ என்று இதிஹாஸ புராணத்வாரா வேதோப ப்ருஹ்மணம் பண்ணின ருஷிகளும் ஆதரித்துப் போந்தார்கள். ஆக, ஸோபப்ரும்ஹணாங்களான வேதாந்தங்கள் ஆதரிக்கையாலே அந்த வேதாந்த ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணின ஆழ்வார்கள் ஆதரித்தார்கள். ஆழ்வார்கள் ஆதரிக்கையாலே ஆசார்யர்கள் ஆதரித்தார்கள். ஆசார்யர்கள் ஆதரித்தபடியாலே நமக்கு இம்மந்த்ர விசேஷமே ஆதரணீயமாகக் கடவது.

* ருசோ.....அந்தஸ்ஸதம் யச்சாந்யத₂பி வாங்மயம் || (ஹாதீஸ்மருதி) - ருக்குகளும், யஜாஸ்ஸாகளும், ஸாமங்களும், அதுபோலவே அதர்வணங்களும், இதிஹாஸ புராணங்களும் மற்றுமுள்ள ஸ்மருத்யாதீகளும் (பொருள் வகையிலே) இவ்வஷ்டாக்ஷரத்துக்குள்ளே இருக்கின்றன.

★ சுருங்கிப்போகாதபடி, சிதைந்து போகாதபடி

ப்ரதிபாத்யன் - அறிவிக்கப்படுவன்

மந்த்ராந்தங்களின் தாழ்ச்சி : அவ்யாபக மந்த்ரங்கள் எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களைப் பற்றியோ, செயல்களை நோக்கியோ சொல்லும் மந்த்ரங்கள். அவற்றைக் காட்டிலும் வ்யாபக மந்த்ரங்களான நாராயண, வாஸுதேவ, விஷ்ணு மந்த்ரங்கள் ஸ்ரேஷ்டங்கள். அதிலும், *விஷ்ணு காயத்ரியில் முதலில் ஒத்ப்படும் பெருமையை உடைத்தானதும், அர்த்தபூர்த்தி உள்ளதுமான நாராயண மந்த்ரம் ஸ்ரேஷ்டம். விஷ்ணு வாஸுதேவ மந்திரங்கட்கு ★அசிஷ்ட பரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமண்டு. இம்மந்த்ரங்களை ♦ஒடித்திரியும் யோகிகள் ஆதரித்துப் போருவர். பகவானுக்கு விசேஷமாகக் கூடிய ரூபகுண விக்ரஹ விபூதிகளான்றையும் ப்ரதிபாதியாமல் வ்யாபகமான ஸ்வரூப மாத்திரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே ♦நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மவாதிகளான குத்ருஷ்டிகள் அம்மந்த்ரங்களை ஆதரித்துப் போருவர். ஏடு₃ கூடிரி வ்யாப்ய பதார்த்தங்களையும் வ்யாபந ப்ரகாரத்தையும் வ்யாப்தி பலத்தையும், வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் சொல்லாதே, வ்யாப்தி மாத்ர ப்ரகாசகமாகையாலே அபூர்ணம். தீருத்வாதஸாக்ஷி யில் ‘வஸ்தீவாஸா’ என்கிற வ்யுத்பத்தியால் அந்தர்யாமித்வத்தை தெரிவித்து வ்யாபிக்கிற விதத்தைக் காட்டினாலும், வ்யாப்தி புலத்தைச் சொல்லாமையாலும், குணம் சிறிதும் அந்வயியாமையால் குணலித்திக்காக பகவச் சப்தத்தை கூட்டிக் கொள்ள வேண்டுகையாலும் அபூர்ணம். பெரியதிருமந்த்ரம் இவை போலன்றி வ்யாப்ய பதார்த்தங்களோடு வ்யாபந ப்ரகாரத்தோடு வ்யாப்தி புலத்தோடு ● வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியற ■ ஶாப்த₃ மாகக் காட்டுகையாலே அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு ① அர்த்தபெளங்கல்ய நிபந்த₄ னமான ஆதிக்யமுண்டு.

பெரிய திருமந்திரத்தின் வைபவம் : யதா ஸர்வேஷா தே₃ வேஷா நாஸ்தி நாராயணாத்பர: | தத₂ ஸர்வேஷா மந்த்ரேஷா நாஸ்திச அஷ்டாக்ஷராத் பர: || ஸர்வ வேத₃ந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணவ தாரக: | குதீர் அஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாம் அபுநர்ப₄ வகாங்கவினாம் || யாதொருபடி ஸர்வ தேவர்களிலும் வைத்துக் கொண்டு நாராயணனிற்காட்டில் பரனில்லை;

* நாராயணாய விதமஹே வாஸுதேவாய தீமஹி தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் என்பது. (நாராயணனை உபாளிக்கிறோம்; வாஸுதேவன் எனும் நாராயணனை தயானிக்கிறோம். விஷ்ணுவானவன் நமக்கு அந்த நாராயண த்யானத்தை நன்றாக நிறைவேற்றி வைக்கட்டும்.)

★ சான்றோர் அல்லாதாரால் கொள்ளப்படுகை

❖ மாயாவதிகள் - தத்வ ஜ்ஞானம் பிறந்தால் ஆதுமாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்பவர்கள்

◆ ஒருவித குணமும் தர்மமுமற்று தானாகவே ப்ரகாசிக்கும் ஞானஸ்வரூபமே ப்ரஹ்மம் என்பவர்கள்

● வ்யாபகன்-உட்புகுமவன், உள்ளிருந்து நியமித்து நடத்திப் போரும் பகவான்.

■ ஶப்த ஶக்தியினாலே தோன்றும் பொருள்.

① அர்த்த பெளங்கல்யம் - பொருள் நிரம்பியிருத்தல்

அப்படியே மந்த்ராந்தராங்களிலும் வைத்துக் கொண்டு தீருவஷ்டாசலூரத்தீற்காட்டில் பரமில்லை. ஸர்வ வேதாந்தங்களிலும் ஸாரமான அர்த்தமாய் ஸம்ஸாரமாகிய கடலைக் கடத்துவதுமான தீருவஷ்டாசலூரம் முழக்கூக்களுக்கு புகவிடம்). ஜஹலெளகிக மைச்வர்யம் ஸ்வர்காத்³ யம் பாரலெளகிகம் | கைவல்யம் புதுக் வதஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாத⁴ யிள்யதி || புத்ர பஸ்வந்நாதி ரூபமான இஹலோக ஜஸ்வர்யத்தையும், ஸ்வர்காநுபவம் முதலாக ப்ரஹ்மபதமீறாக பரலோக ஜஸ்வர்யத்தையும், ஆத்மாநுபவமாத்ரமான கைவல்யத்தையும், நிரதிஶயாநந்த ரூபமான பகவத் அனுபவத்தையும் தீருமந்த்ரம் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்) ஆஸ்நா வா ஸயாநா வா தீஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா | நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரரை ஸரணாவயம் || இருக்கிலுமாம் கிடக்கிலுமாம் ஏதேனுமோரிடத்திலே நிற்கிலுமாம், தீருமந்த்ரமே நமக்குத் தஞ்சம்). ருசோயஜம்வி ஸாமாநி யோதீ⁴ தேவஸ்கருத் அஞ்ஜஸா | ஸக்ருத்³ அஷ்டாசலூரம் ஜப்த்வா புலம் தஸ்ய ஸமஸ்நுதே || ருக், யஜாஸ் ஸாமங்களை பலகாலும் பாராயணம் பண்ணுவான் யாவனொருவன், அவனுடைய புலத்தை ஒருகால் தீருமந்த்ரம் உச்சரித்து பெறலாம்). குருப்யகி² ல: பாப்மா ஜந்மாந்தர க்ருதோடபி வா | அஷ்டாசலூர ஜபேநாவ கஷ்யதே நாதர ஸம்ஶய: || எல்லா பாபமும் கனத்தீருத்குமேயாகிலும், ஜந்மாந்தரே பண்ணப்பட்டதேயாகிலும் தீருவஷ்டாசலூர உச்சாரண மாதரத்திலே நஶியா நிற்கும்; இதிலொரு ஸந்தேஹமில்லை). ‘நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த² ஸாத⁴ க:’ (ஷ஫ாத்ர புலத்தோடு அதிக புலத்தோடு வாசிறத் தானேயாவற்றையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கும் வைபவம் கொண்டது இம்மந்த்ரம்). இது முதலான ப்ரமாண ஶதங்களாலே தீருமந்த்ரத்துக்கு ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உத்கர்ஷம் சொல்லப்படா நின்றது. கர்மயோகத்தில் இழிபவனுக்கு, கர்மயோக ஆரம்ப விரோதி பாயக்கூட ஹேதுவாய் கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞானத்தை சடக்கென பலிப்பித்துக் கொடுக்கும். ப்ரதமத்திலே ஜ்ஞான யோகத்தில் இழிபவனுக்கும், கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞான ஆரம்ப விரோதி பாபக்கூட பக்தியத்தைப் பண்ணிக் கொடுத்து ஜ்ஞான பலமான பக்தியை சடக்கென பலிப்பித்துக் கொடுக்கும். நேரே பக்தியோகத்தில் இழிபவனுக்கும், பக்தி வருத்தி ஹேதுவாய், பக்திவிபாகமான பரஜ்ஞானாதீகளைப் பண்ணிக் கொடுத்து ஸஹரிக்கும். ‘குலம் தரும்’ என்கிறபடியே சேஷத்வ ஜ்ஞாநமாகிற தொண்டர் குலத்தைத் தரும். ‘தொழில் எனக்கு’ என்கிறபடியே பொழுது போக்குக்கும், பெற்றதாயினுமாயின செய்யுமதானபடியாலே இடறினவன் ‘அம்மே’ என்னுமாப்போலே ‘நானும் சொன்னேன் நமக்கும் உரையின்’ எனும்படி ஸ்வாதீகாரமாய், ‘ஓவாதுரைக்கும் உரை’ எனும்படி துஞ்சும் போதைக்குமோர்க்குழம்புபோலே இளைப்பாறலாய், ‘செலக்திக்கு நல்துணையாக’ என்கிறபடியே அர்சிராதிகத்குப் பொதிசோறாய், ‘நமோ

நாராயணா' என்கிறபடியே தெளிவிசும்பில் போகத்தையும் வளர்க்கக் கடவுதாய், தேனும் பாலும் அமுதுமாய்த் திருமால் திருநாமமாய் எப்பொழுதும் தீத்திக்கக் கடவுதாய், 'மற்றெல்லாம் பேசிலும்' என்கிறபடியே அறிய வேண்டுமைவை யெல்லாவற்றையுமடைத்தாய், 'எம்பெருமான் தெய்வத்துக்கரசு' என்னுமாப்போலே 'மந்த்ராணாம் மந்த்ரராஜ்' என்கிறபடியே எல்லா மந்த்ரங்களிலும் மேலாய் ராஜத்வமுடைத்தாய், பெருந்தேவன் பேரான பெருமையையுடைத்தாயிருக்கும். வேதம் மேலாய், அதில் வேதாந்தம் மேலாய், அதில் நாராயண அநுவாகம் மேலாய், அதில் பகவத் மந்த்ரங்கள் மேலாய், அதில் மற்றையிரண்டும் கடலோசையோபாதியாம்படி மேலாயிருக்கும் வளங்கொள் பேரின்பமான பெரிய தீருமந்திரம்.

அர்த்தாநுஸந்தானத்திற்கு ஹேது: இந்த வைபவங்களெல்லாம் உண்டாகைக்கடி ஶப்த வைலக்ஷண்யமோ? அர்த்த வைலக்ஷண்யமோ? எனில், இரண்டும் உண்டு. இப்படி ச்லாக்யமான இம்மந்த்ரத்தில், அர்த்தாம்ஶத்திலே நிஷ்டராய் போருவர் நம்மாசார்யர்கள். அதுக்கடியென்னில், அவர்கள் தங்கள் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்களுக்கு ஸஹகாரிஸஹமன்றியிருப்பதோரு ஸாதன விசேஷத்தைப் பரிக்ரஹிக்கையாலே, ஜ்ஞாதவ்ய அர்த்தமாத்ர ஜ்ஞானமே அமைக்கயாலும், மேலும் ப்ரதமாசார்ய பூதரான நம்மாழ்வார் 'வண்புகழ் நாரணன்' 'நாரணன் முழுவேமூலகுக்கும் நாதன்' என்று இந்த நாராயண ஶப்தத்தைச் சொல்லும்போது 'ஜ்ஞாநாந் மோகஷமாக வேண்டுகையாலே, பூர்வோத்தரங்களிலே இதன் அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் போருவதோரு வ்யவஸ்தையுண்டாகையாலும், இதிலே அர்த்தாம்ஶத்திலே நிஷ்டராய்ப் போருவர். இவ்வர்த்தத்தைப் பொதிந்துகொண்டு கீட்கையாலே, கீழிச்சிரையோபாதி ஶப்தத்தையும் ஆதரித்துப் போருவர்.

ஆசார்ய ஸம்பந்த ஹேது : 'ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்₄ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி₄: | ஜீவே து: ₃க்க₂ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபாகாப்யபஜாயதே' என்று ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனாய் ஸ்வகர்மங்களை ப்₄ராம்யமாணனாய் து:க₂ாகுலனான சேதனனைக் குறித்து ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு க்ருபை பிறக்கும் என்று பகவச்சாஸ்தரத்திலே சொல்லிற்றிரே. 'ஸஸ்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்த₃ம்' என்கிறபடியே தானைரிந்த உறவாலே எல்லார் பக்கவிலும் நடக்கிற ஸௌஹார்த்த₃த்தாலே (அழகிய சிநேகத்தாலே) அருள்புரிந்த சிந்தையார்மேல் வைத்து முகம் மாறுகிற சேதனரைச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு இடம் பார்க்கிறவெம்பெருமான், பொய்நின்ற ஞானத்துக்கடியான முக்குணத் தீரண்டவை யகன்று உய்யும்படி, அறியாதன அறிவித்து செயல் நன்றாக தீருத்திப் பணி கொள்ளும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையுண்டாக்கும்.

நேரே ஆசார்யன் என்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய தீருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனை. ஸம்ஸார வர்த்த₄ கங்களுமாய் கஷத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை உபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தீயில்லை. பகவந் மந்த்ரங்களை கஷத்ரங்கள் என்கிறது புலத் வாரா. அர்த்தகாம புத்ர வித்யாதி கஷத்ரபுஸ்களைக் கொடுக்கிற வழியாலே ஸம்ஸார வர்த்த₄ கங்களிறே. மற்ற ரஹஸ்ய தவயமும் ப்ரதம ரஹஸ்யத்தோடே அநந்யமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யத்ரய உபதே₃ ஷ்டா ஆசார்யன் என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

‘மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம் பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ர ஸநாதநு:’ (மந்த்ரங்களுக்குள்ளே சிறந்த மந்த்ரம்; ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளே உத்தமமான ரஹஸ்யம்; பவித்ரங்களான வஸ்துக்களையும் பரமபவித்ரமாக்கும் தீருமந்த்ரம்) என்கிறபடி இத்தீருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி யநுஸந்தித்து, இத்தையுகரித்தவன் பக்கவிலே ‘நீ செய்தன’ என்று கருதஜ்ஞனாய்ப் போருமவனுக்கு உஜ்ஜீவனமுண்டாகக் கடவது. ஆசார்யன் சிரியனுக்கு உபதேசிக்கும்போது தம்மை இவனுக்கு ஆசார்யனென்று கருதாது, தம் ஆசார்யரே இவனுக்குமாசார்யரென்றும், தம் ஆசார்யர்க்கு தம்மைப் போன்றே இவனும் சிரியன் என்றும் நினைத்திறே உபதேசம் செய்து போருவது.

முமுக்ஷூவுக்கு மாதா பிதா ஆர் என்னில், தீருமந்த்ரம் மாதா; பிதா ஆசார்யன், ஆசார்யரும் மந்த்ரப்ரதர் ஒருவரும் மந்த்ரார்த்தப்ரதர் ஒருவருமானால், இவர்கள் பக்கல் செய்யும் ப்ரதிபத்தி ஸமமாயிருக்கும். பகவானுடைய தீருவடிகளிரண்டிலும் வைஷம்யம் உண்டாகிலிறே ஆசார்ய விஷயத்தில் வைஷம்யமுண்டாவது! உன் ஆசார்யன் தீருவடிகளையே விஶ்வஸித்து நிரப்பரனாயிரும்’ என்றிறே மந்த்ரார்த்தம் உபதேசித்த ஆசார்யரும் சொல்லிப்போருவது.

பூர்வாசார்யர்கள் இதிலர்த்தமறிவதற்கு முன்பு தங்களை *பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள். இதில் அர்த்த ஜ்ஞாநம் (ஸம்பந்த ஜ்ஞானம்) பிறந்த பின்பு ‘பிறந்தபின் மறந்திலேன்’ என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலகேஷைபம் பண்ணியறியார்கள். இந்த தீருமந்த்ர ஜ்ஞானத்தாலேயே தங்களை பிறந்தவர்களாக - தாங்கள் உளராகக் கருதினார்கள். வேத சாஸ்த்ரங்கள், ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கள் இவற்றில் போதுபோக்கும் போதும் இம்மந்த்ரார்த்தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே ‘இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலகேஷைபம் பண்ணியறியார்கள்’ என்னத்தடில்லையிறே. ‘மந்தாரம் த்ராயதே

* ஜ்ஞான ஜந்மாவே பிறப்பு

இதிமந்தர: எனகிறபடி தன்னை யநுஸந்திக்குமவர்களை ரசவிக்குமது மந்தரம். இது செய்யும் ரசஷணம் *ஸப்த சக்தியாலே ரசவித்தலும், அர்த்தத்தையுணர்த்தி அவ்வழியாலே ரசவித்தலுமாம். சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் (சிசுபாலனைப் போல் பரிஹரனித்துச் சொன்னாலும்) ரசவித்து நிற்கும்.

அர்த்த பஞ்சக ப்ரதிபாதகம் : முழுசூழவுக்கு ஆத்மோஜ் ஜீவனார்த்தமாக அறியவேண்டிய அஞ்சர்த்தமும் இதுக்குள்ளேயுண்டு. அதாவது, ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதனனுடைய ஸ்வரூபம், அநாதி ஸித் த₄ ஸம்பந்தத் த்தைப் பற்றின ஜ்ஞானமாகிற உபாய ஸ்வரூபம், அநிஷ்ட நிவருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தீருப புருஷார்த்த ஸ்வரூபம், அப்பேற்றைப் பெறவொட்டாத ப்ரதிபந்தகத்தின் (விரோதி) ஸ்வரூபம். இதில் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது ப்ரணவம். விரோதியையும் அது கழிவுதற்கு உபாயத்தையும் சொல்லுகிறது நமஸ்ஸா. பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது நாராயண பதம். புருஷார்த்தம் சொல்லுகிறது சதுர்த்தி. ப்ராப்யமும் விரோதியும் உபாயமும் பலமும் ஆத்மாவுக்காகையாலே தீருமந்தரத்துக்கு அர்த்தபஞ்சகத்தில் ஸ்வரூபம் சொல்லுகையிலே நோக்கு.

தீருமந்தரத்தின் வாக்யார்த்தம் : இம்மந்தரந்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-இவ்வாத்மாவினுடைய ஶேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபானுரூபமான கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தமும்.

ப்ராப்யத்தின் ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் ஶேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கை. அதாவது, அவன் முகமலர்த்திக்குக் குறுப்பாக அவன் நியமித்தபடி பண்ணுகை.

* உபாஸகர்கள் இம்மந்தரம் கொண்டு ஜபஷமாதிகளால் பக்தி ஆரம்ப விரோதி பாபங்களை போக்கிக் கொள்வர். அவர்கட்டு இம்மந்தரம் சப்த சக்தியால் ரசவிக்கும். ஈஸ்வர ப்ராப்திக்கு ஜப ஓமாதிகள் உபாயமன்று, எம்பெருமானே உபாயம் என்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்கட்டு இம்மந்தரம் அர்த்தத்தையுணர்த்தி அவ்வழியாலே ரசவிக்கும். யாருடைய செவியிலும் விழாமல் தனக்கு மட்டும் கேட்குமாறு மந்தரங்களை உச்சரித்தல் ஜபம். மந்தரங்களை உச்சரித்துக் கொண்டே பரமாத்தவைக் குறித்து பால், நெய், பொறி ஏதாவதொன்றை அக்னியில் சேர்ப்பது ஒமம். உபதீஷத்துக்களில் மோகஷத்திற்கு ஸாதனமாய்ச் சொல்லப்பட்ட தஹரவித்யை முதலான 32 வித்யைகளில் ஏதாவதொன்றை மேற்கொள்பவர் உபாஸகர் எனப்படுவர். 32 வித்யைகளாவன:

1. ஸதி வித்யை 2. தஹர வித்யை 3. அசூரி வித்யை 4. பஞ்சாக்னி வித்யை 5. பர்யாங்க வித்யை 6. ந்யாஸ வித்யை 7. மது வித்யை 8. பூமா வித்யை 9. சாண்டில்ய வித்யை 10. மாண்டுக்ய வித்யை 11. மைத்ரேயி வித்யை 12. பாலாகி வித்யை 13. வைச்வாநர வித்யை 14. நாசிகேத வித்யை 15. பார்கவீ வாருணீ வித்யை 16. கார்க்யகஷா வித்யை 17. உபகோஸல வித்யை 18. ப்ராஹ்மண வித்யை 19. ப்ரதர்தன வித்யை 20. ப்ருஹதாரண்யக வித்யை 21. ஸத்யகாமவித்யை 22. ஸம்வர்க்க வித்யை 23. அந்தர்யாமி வித்யை 24. அக்ஞித்ரய வித்யை 25. ஜயோதிஷாம் ஜயோதிர் வித்யை 26. ஜயேஷ்ட ஸ்ரேஷ்ட வித்யை 27. உத்காத்ரு ப்ராண வித்யை 28. ஆயுபலக புருஷ வித்யை 29. உஷஸ் தகவோல வித்யை, 30. தரிமாதுர ப்ரணவ வித்யை 31. அஹர் வ்யாஹ்ருதிப்ரஹ்ம வித்யை 32. அஹம் வ்யாஹ்ருதிப்ரஹ்ம வித்யை.

*சேஷத்வமாவது, ஶேவிக்கு இஷ்டப்படி விநியோகம் கொள்ளும்படியிருக்கை. பாரதந்த்ரயமாவது, யதேஷ்டவிநியுஜ்யத்வம். அதாவது, இஷ்டப்படி பயன்படுத்த அவனிட்ட வழக்காயிருக்கை. அவனுக்கு எது இஷ்டமோ அப்படியேயாவது. கைங்கர்யமாவது, பகவந்முக விகாஸ ஹேதுவான வருத்தி விசேஷம். அதாவது அவனை மகிழ்ச்சைய்யும் செயல். எம்பெருமானுக்குத் திருவள்ளாம் உக்கும்படி செய்கை. சேஷத்வத்தை யநுஸந்திக்கவே ஸ்வப்ரயோஜநம் குலையும். பாரதந்த்ரய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்கவே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு தான் ஒரு யத்னம் பண்ணுகையாகிற ஸ்வயத்னம் குலையும்.

திருமந்த்ரம் ‘ஓமித்யேகாக்ஷரம், நம இதி த்வே அசல்லே, நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி’ என்கிறபடி எட்டு திருவக்ஷரமாய், மூன்று பதமாயிருக்கும். ‘ஓமித்யக் ரே வ்யாஹரேத் | நம இதி பஸ்சாத் | நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத்’ என்று முதலில் ப்ரணவம், அநந்தரம் நம:, மேலே நாராயணாய என்று மூன்று பதம்.

ப்ரணவார்த்தம்: இதில் முதல் பதமான ப்ரணவம் ‘அ’ என்றும் ‘உ’ என்றும் ‘ம்’ என்றும் மூன்று திருவெமுத்தாய், ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே (சேர்ந்திருக்கும் நிலையில்) ஏகாக்ஷரமாயிருக்கும். பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ருக்வேதத்திலிருந்து பூ: எனுமொரு ஶப்தவிசேஷம் தோன்றியது. யஜார் வேதத்திலிருந்து புவ: எனுமொரு ஒலிச் சிறப்பு உண்டாகியது. ஸாம வேதத்திலிருந்து ஸ்வ: எனும் ஶப்த விசேஷம் பிறந்தது. எம்பெருமான் தன் ஸங்கல்ப ஶக்தியாலே இம்மூன்று வ்யாஹருதிகளையும் ஒன்றாகக் கலக்க, அதீவிருந்து அ, உ, ம் எனும் மூன்று அசல்ராங்கள் தோன்றின. எம்பெருமான் இம்மூன்றையும் ஒன்று சேர்க்கவே, அது ப்ரணவமாயிற்று. ஆகையால் இது ஸகலவேத ஸாரம்.

அகாரார்த்தம் : ‘அகாரோவை விஷ்ணு:’ - அகாரமாகிறான் விஷ்ணு என்று ஶ்ருதி. ‘அகாரோ விஷ்ணு வாசக:’ - அகாரமாகிறது விஷ்ணுவுக்கு வாசகம் என்று பகவச் சாஸ்த்ரம். ‘அசல்ராணாமகாரோடஸ்மி’ - அசல்ராங்களில் வைத்துக் கொண்டு அகாரமாகிறேன் நானே என்று கீதையில் பகவத்வசநம். ‘அ இதி பக் வதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதுமாபி தாநம்’ - அகாரம் பகவானான நாராயணனுக்கு முதல் திருநாமம் என்று மஹாபாஷ்ய வசநம். ஆக, அகாரம் பரப்ரஹ்மமான நாராயணனைச் சொல்கிறது.

* சேஷத்வமாவது சேவியின் இஷ்டப்படி உபயோகப்படுத்த உரியனாயிருக்கை. இஷ்ட விநியோக அர்ஹதாமாதரம். பாரதந்த்ரயமாவது, சேவிக்கு இஷ்டமானயடி உபயோகப்படுகை. கட்டிப்பொன்போலே சேஷத்வம். பணிப்பொன் (அணியப்படும்பொன்) போலே பாரதந்த்ரயம். ஆபரணமாகி உபயோகப்படுகை. இஷ்டவிநியோக அர்ஹதாமாதரமான சேஷத்வம் போலன்று இவ்வாத்மாவை சேவிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கும் பாரதந்த்ரயம். சேஷத்வம் ப்ரதம தஸை, பாரதந்த்ரயம் சுரமதஸை.

அகாரம் ஸகலஜகத் காரணபூதனான் நாராயணனைச் சொல்கிறதென்பது அகாரத்தின் ப்ரக்ருதி சக்தியினால் ஸித்திப்பது. அகாரத்தின் ப்ரக்ருதியாவது (ஸ்வபாவமாவது) 'ஸமஸ்த ஶப்தமூலத்வாத் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத:' என்கிறபடி ஸகல ஶப்தத்துக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை. இந்த ஸ்வபாவத்துக்குச் சேர்ந்ததான் ஸ்வபாவம் நாராயணன் பக்கவில் உள்ளது. 'ஓன்றும் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவநுலகோடு உயிர்படைத்தான்' என்கிறபடி எல்லா ஜகத்துக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை. இந்த ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தையிட்டு ஸகல ஶப்தங்களுக்கும் மூல வாசகமான அகாரம் தெரிவிக்கும் வாச்யன் (அர்த்தமாக இருப்பவன்) ஸகலஜகத் காரணபூதனான் நாராயணன் என்று *ஸித்திக்கிறது. 'யோப்₃ரஹ்மாணம் விதூதாதி பூர்வம்' (ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்) என்று 'ப்₃ரஹ்மாவை யாவனாருவன் முன்பு படைத்தானோ அவனே ஸர்வர்க்கும் ஸரண்யன்' என்கையாலே காரண வஸ்துவிறே முழுச்சாவக்கு உபாஸ்யமும் சரண்யமும். ஜகத்காரணத்வத்தை அநுஸந்தியாதவர்கள் 'பெற்ற தாயையறியாமல் பிறந்து வளருவாரைப்போலே' என்றிறே திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி உடையவருக்கு அருளிச்செய்தது.

அகாரம் 'அவ்' எனும் த₄ாதுவிலிருந்து (வேர்ச் சொல்லிலிருந்து) பிறந்தது. இந்த த₄ாதுவுக்கு ரசஷ்ணம் அர்த்தம். இப்படி அகாரம் 'அவ-ரசஷ்ணே' என்கிற த₄ாதுவிலே பூதமாகையாலே, இந்த ரசஷ்ணமாகிற தொழில் காக்குமியல்வினனான ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவிலே கிடக்கையாலே, 'மூவாத்தனிமுதலாய் மூவுலகும் காவலோன்' என்கிறபடியே அவனே ஸர்வ ரசஷ்கன் என்கிறது. உபயவிபூதிக்கும் ரசஷ்கனானவன் முக்தரையும்

* இங்கு அகாரம் ஸகல ஶப்தத்துக்கும் காரணம் என்பதாவது பருத்தி, நாலுக்கும் வஸ்தரத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதுபோல், அகார ஶப்தம் மற்ற இ, உ எனும் ஶப்தங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதன்று. ஶப்தம் தாமஸ அஹங்கார தத்வத்தினின்று உண்டாவதாகவே நம் ஸித்தாந்தமாகையால், மற்ற ஶப்தங்கள் அகாரத்தினின்று உண்டாவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. அகாரம் ஸகல ஶப்தங்களுக்கும் பரம்பராயா காரணமாகவே உள்ளது. மூல-மூலி (சுருக்கம்-விரிவு) முறையிலேயே காரணமாகிறது. வால்மீகி பகவான் ஸம்கோலை ஜிராமாயணத்தில் சூருக்கிச் சொன்னதை பின்பல காண்டங்களாக விரிவாக்கியது போல், அகாரத்தை ப்ரணவமும், ப்ரணவத்தை வேதங்களும், வேதங்களை ஸ்மருதி இதிஹாஸ புராணங்களும் விவரிக்கின்றன. இப்படியாக அகார ஶப்தம் மூல-மூலி முறையிலேயே காரணமாயுள்ளது. அகாரம் ஸஸ்வரனைச் சொல்கிறது. ஸஸ்வரன் சேதனர்க்கு உபாயமாயும், உபோயமாயுமிருக்கிறான். மேலும் ஸஸ்வரன் சித் (ஆத்மா) அசித் (விரோதி) துக்களை சர்வமாகக் கொண்டுள்ளான். ஆகு, அந்த பஞ்சகம் அகாரத்தில் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாத்த பஞ்சகம் ப்ரணவத்தில் விரிவுபடுத்தப்படுகிறது. ப்ரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட அந்தபஞ்சகம் வேதத்திலும், மேலும் ஸ்மருதி இதிஹாஸபுராணங்களிலும் விளக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது. பாரதத்தில், யயாதி இந்தரலோகம் அடைந்து கீழே தள்ளப்பட்டது அஹங்காரமாகிற விரோதியைச் சொல்வதன்றோ. மேலும், ப்ரமன் 'நாம ஏபஞ்சு பூதானாம்' என்கிறபடி வேத ஶப்தங்களைக் கொண்டே தேவ, தீர்யக், மனுஷ்ய, ஸ்தாவர சர்வங்களையும், பெயர்களையும் உண்டாக்குவதால் எல்லா லெளகீக ஶப்தங்களுக்கும் வேத ஶப்தமே காரணம்.

நித்யரையும் போகாநு குணமாக ரகஷிப்பன். பத்தவர்க்கத்தில் - அஜ்ஞ கோடியை கர்மாநு குணமாகவும், முழுக்களை ஸ்வரூபாநுகுணமாகவும் ரகஷித்துப் போருவன். ஜஸ்வர்யார்த்தீகருக்கு உடம்பைப் பூண்கட்டியும், கைவல்யார்த்தீகருக்கு செடியார் ஆக்கையைக் கழித்தும், பகவச் சரணார்த்தீகட்டு தன் தாளின் கீழ் சேர்த்தீயையுண்டாக்கியும், முக்தர்களை என்றும் மகிழுப் பண்ணியும், நித்ய ஸ்ரீகளை பணிவும் பண்பும் தாமேயாயும் (அதாவது நித்யஸ்ரீகளின் பணிவுக்கும், ஜஞாநாதி குணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாயிருந்தும்) பண்ணும் ரகஷணம் சேதனர் நின்ற நின்ற அளவுக்கீடாயிருக்கும்.

நாராயணன் ஸித்தீக்கும்போதே லக்ஷ்மி விசிஷ்டனாகவே ஸித்தீக்கிறான். சேவியினுடைய ஸர்வாதி₄ கத்வத்துக்கு நிருபமாக 'ஹாஸ்சதே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யெள்' என்று ஶ்ரிய: பதித்வத்தைச் சொல்லிற்றிரே. 'தீருவக்கும் தீருவாகிய செல்வன்' 'தீருமங்கை தன்னொடும் தீகழ்கின்ற தீருமாலார்' என்று அவனுக்கு நிருபமாகையாலும், 'இறையும் அகலகில்லேன்' என்று அவனைவிட்டுப் பிரியாதவள் ஆகையாலும், ரகஷண தர்மத்துக்கு இவள் தர்மபத்நியாகையாலும், 'தீருமாலே நானுமனக்குப் பழவடியேன்' என்கிறபடி ஆத்மாவுக்கு மிதுநஸேஷஷ்வம் ஸ்வரூபமாகையாலும் அகாரத்தில் ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். பிராட்டிக்கு ப₄ க₃ வத்ஸ்வரூப நிருபகத்வமும், பகவத் *அப்ருத₂ க் ஸித்தி₄ யும் புகவானைப் பிரிந்து நிலையில்லாமை), பகவத் பத்நீத்வமும், சேவத்வ ப்ரதிஸம்பந்தித்வமும் ப்ரகடிதம். இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால் ராவண ஸர்பணகைகளுக்குப்போலே அநர்த்தமே பலிக்குமிரே. இருவரையும் பற்றினாலன்றோ விபீ₄ ஏணாழ்வானைப் போலே வாழலாவது.

அகாரத்தின் மேலே விபுக்தி (வேற்றுமையுருபு): அகார விவரமான நாராயண பதம் சதுர்த்யந்தமாகையாலே, ஸங்க்ரஹமான இதுவும் சதுர்த்யந்தமாகவேணும். சதுர்த்யந்தமாகாதே ப்ரத₂ மாந்தமாயிருப்பின், சதுர்த்யந்தமான நாராயணாய எனும் விவரணத்தோடே விரோதிக்கும். நாராயண பதத்தில் சொல்லுகிற ஸர்ராத்மப₄ வத்தோடும் விரோதிக்கும். ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்திபூர்வக பகவதேக பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிற நமஸ் ஶப்தத்தோடும் விரோதிக்கும். மேலும் 'பதிம் விஸ்வஸ்ய' 'யஸ்யாஸ்மி' 'பரவாநஸ்மி' 'தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மந: பரமாத்மந' 'ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்' 'தாஸோஹம் வாஸோதேவஸ்ய' என்று ஈஸ்வரனுடைய சேவித்வத்தையும், சேதனனுடைய சேவத்வத்தையும் சொல்லுகிற ஶ்ருதி ஸ்மருதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஆக, அகாரத்தில்

* ப்ருதக் - தனியே, ஸ்தீதி - இருத்தல்

சதுர்த்தி (ஆய எனும் நான்காம் வேற்றுமையுருபு) ஏறிக்கழிந்துள்ளது ஸீசிதம். இந்த *லுப்த (ஏறிக்கழிந்த) சதுர்த்திக்கர்த்தம் ரகவிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களையுடைய அவனுக்கு சேஷம் என்று ரகவிக்கைக்கடியான உறவை அறிவிக்கிறது. ரகவிக்கிறவன் ஸ்வாமியாய், ரகவிக்கப்படுகிறவர்கள் தாஸூத்ராய் இருக்கையிறே இரண்டு தலைக்கும் நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். ஒளிக்கு ஆஸ்ரயம் என்று மாணிக்கத்தை விரும்புமாபோலேயும், மணத்துக்கு ஆஸ்ரயம் என்று புஷ்டத்தை விரும்புமாபோலேயும் சேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயம் என்றிறே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விரும்புவது. ‘அடியேன்’ என்று இசையாதவனை ஆத்மாவை இல்லை செய்த கள்ளனாகவிறே சொல்லுவது. பகவச் சேஷத்வ ஜ்ஞானமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாராநுபமான ஸ்வாதந்தர்ய புத்தி நடக்கையாலே ஸ்வரூபம் அழியுமிறே.

அகாரார்த்த சதுஷ்டயம் : ஆக, அகாரத்தாலே - ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வரனுடைய காரணத்வமும், தாதுவர்த்தமான ரகஷகத்வமும், அர்த்த பலத்தால் வந்த ஹாயீ: பதித்வமும், ப்ரத்யய ஸித்தமான (லுப்தசதுர்த்தி விபக்தியால் சொல்லப்பட்ட) சேதன சேஷத்வ ப்ரதி ஸம்பந்தியான சேஷத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதென்றதாய்த்து.

உகாரார்த்தம் : வேதத்தில் உகாரம் ஏவகார ஸ்தானத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டு வருவதால், ஏவ (அவனுக்கே) என்றிருந்தால் என்ன அர்த்தம் கொள்ளக் கூடுமோ அந்த அர்த்தமே உகாரத்திற்கு கொள்ள வேணும். ‘ததே_३வ பூ_५தம், தது_३ ப_४வ்யமா இதே_३ம்’. ததே_३வ-அந்த பரப்ரஹ்மமே, பூதம் - இறந்தகாலத்தில் இருந்த வஸ்து; தது_३-அந்த ப்ரஹ்மமே, ப_४வ்யம்-எதிர்காலத்தில் உள்ள வஸ்து என்கிற தைத்ரியோபநிஷத் வாக்யத்தில் ததே_३வ என்கிறவிடத்திலுள்ளது போல் தது_३ என்றவிடத்திலும் ஏவகாரப்பொருளே கூறப்படுவதாலும், ‘ததே_३வ அக்ஞி: தத்_३வாயு: தத்_३ஸௌர்ய: தது_३ சந்தர்மா:’ அதுவே அக்ஞி, அதுவே வாயு, அதுவே ஸௌர்யன், அதுவே சந்தர்மா என்கிற தைத்ரியோபநிஷத் வாக்யத்தில் ஏவகாரமிட்ட ஸ்தானத்திலே உகாரத்தையிடுகையாலும், இந்த

* வேத இலக்கணத்தின்படி அ என்ற அகூறத்தின் பேரில் சதுர்த்தி ஏறிக்கழிந்துள்ளது. அதாவது அ-ஆய (அவின் பொருட்டு) என்றுள்ளதாகக் கொள்க. ஆய மறைந்து விட்டதால் லுப்த சதுர்த்தியென்பர். அதாவது பகவானின் பொருட்டு என்று அகாரத்தின் பொருளாகும். அ-ஆய-ம எம்பெருமான் பொருட்டு சேதனன். அதாவது ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு உரிமைப்பட்ட ஸொத்து என்ற பொருள் கிடைக்கும். பொன் உடையவனுக்கு அசித்தாகிய பொன் எப்படி விநியோகங்களுக்கு தக்கதாயுள்ளதோ, அதேபோல் ஈஸ்வரனுக்கு சேதனன், ஜ்ஞானமிருப்பினும் தனக்கென்று ஒன்றைக் கொள்ளாதவனாய், ஈஸ்வரன் பரியத்திற்கே விநியோகப்படத்தக்கவனாய் உள்ளான். இப்படியிருத்தலே சேதனனுடைய ஸ்வரூபம். ஆக, சேதனன் பொன்போன்று அசித் நிலையிலேயே ஈஸ்வரனுக்கு சேஷபூதனாயிருக்கிறான். மன்னன் (சித்) - சேவகன் (சித்) போன்றனர். மன்னனுக்கு அடிமையாயிருத்தல் கர்மத்தால். பரதன் வசிஷ்டரிடம் ‘இராமனுக்கு அரசு எப்படி உடைமைப் பொருளோ அதேபோல் நானும் உடைமைப் பொருள். அரசை நான் ஆளவேணுமோ? அரசு என்னை ஆளட்டும் என்றானிறே.

ஸ்த₂ான் ப்ரமாணம் உகாரம் அவத₄ாரணார்த்தம் என்று காட்டும். அதாவது, சேதனன் எம்பெருமானுக்கே ஶேஷப்பட்டவன்; பிறர்க்குரியவன்லன் என்கிறது. அறுதிப்பாட்டைக் காட்டுகிறது. *ஸஸ்வர ஶேஷமாகச் சொன்ன ஆத்மவஸ்து அந்யருக்கு ஶேஷமன்று என்றபடி.

வுப்த சதுர்த்தியால், ‘சேதனன் எம்பெருமானுக்கு ஶேஷபூதன்’ எனுமிடம் தெரிவிக்கப்படாநிற்க, அந்ய ஶேஷத்வத்தையடுத்துக்கழிக்க வேணுமோயென்னில் - லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான க்ருஹ, சேஷத்ர, புத்ர, துளைத்தீகள் வேறேயும் சிலர்க்கு ஶேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே அத்தகைய அந்ய ஶேஷத்வம் இங்கீல்லை எனுமிடத்தைக் காட்டுகிறது உகாரம். ஆத்மாவினுடைய ஶேஷத்வம் சாயை போல ‘நிழலுமாடிதாறும்’ எனும்படி நிழல்போல்வரான நாய்ச்சிமாருடைய ஶேஷத்வம் போலே அநந்யார்ஹமுமாயிருக்கும். ‘யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி’ - எவனுக்கு நான் தாஸனாயிருக்கிறேனோ அவனைவிட்டு வேறாருவனிடம் செல்லமாட்டேன் என்றிரே ஸ்ருதிவாக்யம். பிறர்க்கடைந்து தொண்டுபடுகை ஆத்ம நாசமாய் புறந்தொழா தொழிகை தேட்டமாகையாலே, அவன் முகத்தன்றி விழியேன் என்றிருக்கையாயிற்று ஸ்வரூபம். ‘மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்கையாலே பகவத் ஶேஷத்வத்திலும் அந்ய ஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம். ‘என்னை முற்றும் உயிருண்டு’ எனும்படி எம்பெருமானுக்கு வாய்ப்புகு சோறான ஆத்மாவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶேஷமாக்குகை மறையவர் வேள்வியில் புரோடாசுத்தை (ஹவிஸ்ஸை) நாய்க்கிடுமாப்போலே இருப்பதொன்றிரே! யஸ்தவைவம் ப்ராஹ்மணோ வித்தீயாத் தஸ்ய தேவா அஸந்வஸே’ யாவனோரு ப்ராஹ்மணன் பரமாத்மாவை இப்படி அறிகிறான் அவனுடைய வசத்தில் தேவர்கள் இருப்பார்கள்) என்றும், ‘ஸவேதப்ரஹ்ம, ஸர்வேஸ்ஸமை தேவாபுவிமாவஹந்தீ பிரணவார்த்தமான ஆத்ம ஜ்ஞானத்தையுடையவனுக்கு ஸர்வதேவதைகளும் கிங்கரர்களாய் ஆராதன ஏநுபமான புவியைக் கொடாநின்றார்கள்) என்றும் ஸ்ருதிகளில் சொல்லிற்று. மேவும், ஸ்வரூபாநுரூபமான தேவதையை அதீக்ரமித்து அந்ய தேவதையை ஆராதிக்கை அநர்த்தாவஹம் என்றும் ‘பாபீயாந் புதி’ பாபிஷ்டனாம் என்றும் சொல்லா நின்றது. ஸ்ரீபாகவதத்தில், ஸர்வாத்மநா யஸ்ஸரணம் ஸரண்யம், நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந: | தேவர்ஷி பூதாத்ம ந்ருணாம் பித்ருணாம், ந கிங்கரோ நாயம் ருணீச ராஜந: || யாவனோருவன் லோக குருவாய் நாராயணான ஸரண்யனை ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸரணமாக அடைந்தவன்,

* அவத₄ாரணத்திற்கு (பிரிந்தை ஏகாரத்திற்கு) அயோக வ்யவச்சேதம், அந்யயோக வ்யவச்சேதம் என கிருபாருள்கள் உண்டு. அயோக-தொடர்பின்மையை, வ்யவச்சேதம் - நீக்குதல். அதாவது தொடர்புண்டு என்று பொருள்படும். அந்யயோக - வேறான்றில் உண்டாகும் தொடர்பை, வ்யவச்சேதம் - நீக்குதல். அதாவது மற்றவரோடு தொடர்பு இல்லை என்று பொருள். ஈஸ்வரோடு தொடர்புண்டு; மற்றவரோடு தொடர்பில்லை என்னும் இரண்டாம் பொருளையே லோகாசார்யர் குறிக்கிறார்.

அவன் தேவரிஷி, பித்ருக்களுக்கு கீங்கரனுமல்லன், ருணியுமல்லன் (குடன்பட்டவனுமல்லன்) என்று சொல்லியுள்ளது. பாரதத்தில், 'ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட₂ஞ்ச ஶாஸ்சாந்யா தே₃ வதா ஸ்ம்ருதா: ப்ரதீ புத்த₄ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பு₂லம் ஸ்வஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கள் ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதைகளைச் சேவியார், அதுக்கு ஹேது அவர்கள் பரிமித பு₂லப்ரதர் ஆகையாலே) என்று சொல்லியுள்ளது. பாஞ்சராத்ரத்தில், நாந்யம் தே₃வம் நமஸ் குர்யாத், நாந்யம் தே₃வம் நீரீஷ்ணதேயத், நாந்யம் ப்ராஸாதம் ஆரோஹேத் நாந்யத்₃ ஆயதநம் விஸேத் வேவெறாரு தேவதையை நமஸ்கரிப்பானல்லன், வேவெறாரு தேவதையை பார்ப்பானல்லன், வேவெறாரு கோபுராதி ப்ராஸாதங்களில் ஏறுவானல்லன், வேவெறாரு ஆலயத்தில் ப்ரவேசிப்பானல்லன்) என்று சொல்லியுள்ளது. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில், 'ப்ரணமந்தி தே₃வதா' என்று தீருநாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணினவனை தேவர்கள் ப்ரணாமம் பண்ணாநின்றார்கள் என்று சொல்லியுள்ளது. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில், 'ப்ரபுஹம் அந்ய ந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்' ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாதார்க்கு நான் ப்ரபு; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபு₄வல்லேன் என்று யம வசநத்தாலே சொல்லிற்று. மேலும், வாஸாதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தே₃வழுபாஸதே, த்ருஷ்ணோ ஜாஹ்நவீதே கூபம் குநதி து₃ர்மதி: யாவனாருவன் ஸர்வஸ்மாத்பரனான வாஸாதேவனைவிட்டு வேவெறாரு தேவனை உபாஸிக்கிறான், அந்த தூர்மதியானவன் தன் தாகம் தீர்க்க, கங்கை பெருகிப்போகா நிறகச் செய்தே, கரையிலே கிணறு கல்லுவானொருவன்) என்றும், யஸ்து நாராயணம் தே₃வம் ஸாமாந்யே நாபி₄மந்யதே, ஸயாதி நரகம் கே₄ாரம் யாவச்சந்தர தீ₃வாகரம் யாவனாருவன் ஸ்ரியபதியான நாராயணனை தேவதாந்தரங்களோடாக்க ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறான், அவன் சந்தர ஆதித்யர்கள் உள்ளவும் கோரமான நரகத்தை அடையா நின்றான்) என்றும் ருஷிகளும் சொன்னார்கள். ஆக, அந்ய ஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில், அகார: சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இவ்யதே: | உகார: சித்ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரீயோ வாசீ தத₂ாவிது₃: || என்று உகாரத்தை லக்ஷ்மீ வாசகமாகச் சொல்லியுள்ளது. இதையுட் கொண்டே சோமாசியாண்டான் - அக்ரத: ப்ரயயெள ராம: ஸ்தாமத்₄யே ஸ்மத்₄யமா | ப்ரஞ்சட₂தஸ்து த₄நுஷ்பாணி: லக்ஷ்மணோ₁நுஜகாமஹா || முன்னே பெருமாள் எழுந்தருள, அவர்பின்னே பிராட்டி எழுந்தருள, அவர்களுக்குப் பின்னே இளையபெருமாள் கையும் வில்லுமாக எழுந்தருளினா) எனும் ஸ்ரீராமாயண சுலோகத்துக்கு, ப்ரணவம் கால் கொண்டு நடந்தாற்போலேயிருக்கிறது என்றருளிச் செய்தார். இப்படி உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகக் கொண்டு பிராட்டிக்கு ஆத்மா ஶேஷம் என்பதைக் காட்டிலும்,

ஏவகாரப்பொருளில் பிறர்க்கு ஶேஷஷனல்லன் என்பதையறிவதே முக்யம். ப்ரணவார்த்தத்தை விளக்க வந்து ‘பகவத் ஏவ அஹமஸ்மி’ எனும் ஸ்ருதி வாக்யத்தில் உகாரார்த்தத்தை தெரிவிக்க ஏவ எனும் சொல்லே வந்தீருப்பதாலும், பகவானிடமிருந்து நேரே தீருமந்த்ரோபதேஶம் பெற்ற கலியன் ‘கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ’ என்று அந்யஸேஷஷந்திவருத்தியை உகாரார்த்தமாகக் காட்டுகையாலும், ஒருவன் ஒருத்தனுக்கு அடிமைப்பட்டால் அவனது பார்யைக்கும் அடிமை செய்து போருவதைக் காண்கையால், பெருமாளுக்கடிமையென்ற போதே பிராட்டிக்கும் அடிமையென்பது தானே கிடைக்குமாகையாலும் உகாரத்திற்கு அவது₄ ரணார்த்தம் கொள்வதே உசிதம்.

மகாரார்த்தம் : ககாரம் தொடங்கி இருபத்துநாலு எழுத்துக்களும் இருபத்துநாலு அசேதன தத்வங்களைக் காட்டும். க வர்க்கம் பஞ்சபூதங்களுக்கு வாசகங்கள். ச வர்க்கம் ஜந்து கர்மேந்தீரியங்களைக் காட்டும்; ட வர்க்கம் ஜந்து ஜஞானேந்தீரியங்களைக்காட்டும்; த வர்க்கம் பஞ்ச பூதங்களின் ஸௌக்ஷம நிலைகளான தந்மாத்ரைகளைக் காட்டும். ப வர்க்கத்தில் மனஸ், அஹங்காரம், மஹான், ப்ரக்ருதி இவை சொல்லப்படா நின்றது. இப்படி இருபத்து நாலு அகஷரங்களும் இருபத்துநாலு தத்வங்களைக் காட்டும். இருபத்தைந்தாம் அகஷரமான மகாரம், ‘பஞ்சவிமிச ஆத்மா பு₄ வதி’ என்கிறபடி இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஆத்மாவுக்கு வாசகம். மகாரோ ஜீவ வாசக:.

மகாரம் ‘மந ஜஞானே’ என்கிற து₄ துவிலே பதமாகையாலே ஆத்மா ஜஞாநாநந்ந ஸ்வரூபன் என்கிறது. ‘குணத்தைச் சொன்னபோதே குணியையும் சொல்லிற்றாம்’ என்று வேதாந்த ஸூத்ரத்திலே நிர்ணயித்தபடி ஜஞாதாவையும் சொல்லி நிற்குமாகையாலே ஆத்மா ஜஞான மாத்ரமின்றிக்கே ‘உணர்ந்துணர்ந்து’ என்கிறபடி நிலைநின்ற ஜஞாதாவாய் ‘தேனும் பாலும் கண்ணலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து’ எனும்படி ஆனந்த ஏபமாயுமிருப்பது என்ற தாய்த்து.

இந்த மகாரம் ஸமஷ்டி வாசகம்: ஆத்ம ஸமுதாயங்களுக்கெல்லாம் வாசகமாயிருக்கும். தீரிவிதாத்ம வர்க்கத்தையும் காட்டும். ஜாத் ஏகவசநம்-ஆத்ம வகுப்பை ஏக வசநமாய்க் காட்டும்.

ஆத்ம லக்ஷணம்: *ஜஞாத்ருத்வத்தை மட்டும் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாகச் சொன்னால், ஈஸ்வரனுக்கும் அந்த ஜஞாத்ருத்வ முண்டாகையாலே, ஆத்மாவுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் வாசியறிய ஶேஷத்வத்தை லக்ஷணகோடியில் சேர்க்க வேணும். ஶேஷத்வத்தை மட்டும் பஞ்சபூதங்கள் - நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசும்பு. கர்மேந்தீரியங்கள் - வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம். ஜஞானேந்தீரியங்கள் - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. தந்மாத்ரைகள் (ஜம்புலன்கள்) - ஶப்த, ஸ்பர்ஶ, ரூப, ரஸ, குந்தம்.

* அறிவுடையவனாயிருக்கை

ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாகச் சொன்னால் *அசித்துக்கும் ஶேஷத்வமுண்டாகையாலே, சித்துக்கும் அசித்துக்கும் வாசியறிய ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை லக்ஷணமாகச் சொல்ல வேணும். ஆக, ஜ்ஞாத்ருத்வத்தோடு கவிஞர் ஶேஷத்வம் ஆத்மலக்ஷணம் என்றதாய்த்து. ஆயினும் ஶேஷத்வம் ப்ராதாந்யம். அஹமர்த்தமான ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழ்கள் என்னும்படி ஶேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகம். ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தால் ஆத்மாவும் ஈஸ்வரனும் ஒன்று என்னவேண்டி வருகிற அத்வைத்ததை ஶேஷத்வமிரே கண்டிக்கிறது. ஆகையிரே ஆழ்வார் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ★அடியேன் என்று நிர்தேஶித்தார். தீருக்கோஷ்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்தீலே ஆறுமாதம் ஆழ்வான் ஸேவித்துநின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிரேயிது. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி₃ தே ஸ்வ ஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹாயதி₃ | ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர: || உன்னுடைய உஜ்ஜீவனத்தீல் உனக்கு ஆசையுண்டாகில், உன் ஸத்தை அழியாது கிடக்க வேணுமென்று ஆசையுண்டாகில் ஆத்மாவினுடைய தாஸ்யத்தையும், ஹரியினுடைய ஸ்வாம்யத்தையும் எப்போதும் ஸ்வபாவமாக நினை-என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஶேஷத்வமே ஸ்வாபாவிக ஆகாரம். ♦ ‘ஸ்வத்வம் ஆத்மநிஸுஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம், உப₄ யோரேஷ ஸம்பந்தோ₄ ந பரோபி₄ மதோ மம || (வி. தத்வம்) ஸ்வத்வம் ஆத்மாவின் பக்கலிலே இருப்பது. ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மத்தீன் பக்கலிலே இருப்பது. இருவர்க்கும் இந்த ஶேஷ-ஶேஷி பாவமே ஸம்பந்தம்; வேறொன்றுமில்லையென்க்கபிமதம் என்றதிரே. இது தன்னை பகவச் சாஸ்த்ரத்தீல் ‘த₃ாஸபூது ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந: | ந அந்யத₂ா லக்ஷணம் தேஹாம், பந்தே₄ மோகேஷ ததை₂ வச - எல்லா ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வதோ த₃ாஸபூதராயிருப்பர்கள். ஸம்ஸார தயையிலும் முக்தி தயையிலும் அவர்களுக்கு இதொழிய வேறு அடையாளமில்லை என்று சொல்லிற்று. ‘ஏறு தீருவடைய ஈசனுகப்புக்கு வேறுபடில் என்னுடைமை மிக்க உயிர் தேறுங்கால் என்தனக்கும் வேண்டா’ என்கிறபடி பகவச் ஶேஷத்வமற்ற ஆத்மா தயாஜ்யம்.

ஆக, ப்ரணவத்தால் சொல்லித்தலைக்கட்டின அர்த்தமென்னனில், ‘கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ’ என்கிறபடியே ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உண்டான ஶேஷ-ஶேஷி பாவமாகிற ஸம்பந்தம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

* ‘பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்’ – விஸ்வத்திற்கு பதி; தனக்குத்தானே ஈஸ்வரன் – என்கையாலே சேதனர்க்கு பே₄க் யபே₄கே₃பகரண பே₄க் கஸ்த₂ான ரூபேன ஶேஷமான அசித் வர்க்கம் பகவானுக்கும் ஶேஷப்பட்டதிரே

★ அடியேன் உள்ளான் உடலுள்ளான் (4-8-2) என் ஆத்மாவித்திலும் அந்தராத்மாவாய் உள்ளான்; ஹேயமான ஶரீரத்தீனுடைய ஹருதயத்திலும் உள்ளான்.

❖ ஸ்வம்-உடைமைப்பொருள்; சொத்து. ஸ்வாமி – சொத்தை உடையவன்; எஜமான்.

கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு - லுப்த சதுர்த்தியோடு கூடின அகாரத்தின் அர்த்தம். அடியேன்-ஸேஷத்வத்திற்கு ஆஸ்ரயமான வஸ்துவைச் சொல்லுமதான மகாரத்தின் அர்த்தம். ஒருவர்க்குரியேனோ - அந்ய ஸேஷத்வத்தைக் கழிக்குமதான உகாரத்தின் அர்த்தம்.

லுப்த சதுர்த்தி விபடுக்தியின் அர்த்தமான ஸேஷத்வத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டு, 'தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு' என்கிறபடி ஜீவ-பர ஸம்பந்தம் சொல்கிறது. தாமரையாள் கேள்வன் - அகாரவாச்யனான திருமால். ஒருவனையே நோக்கும் - சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லப்படுகிற அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவின் *துதே_க பரதை. உணர்வு-அந்த ஸேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமான மகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைக நிரூபணியமான ஆத்மவஸ்து. தி_வய தம்பதிகளே ஸேஷத்வ ★ப்ரதிஸம்பந்தியென்றபடி.

அவ ரகஷணே என்கிற த_ாதுவின் அர்த்தமான ரகஷணத்தை ப்ரதாநமாகக்கொண்டு சொல்வது - அகாரத்தாலே ரகஷகனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே ரகவிக்கப்படவேண்டிய ஆத்ம வஸ்துவைச் சொல்லிற்று; 'இவன் நமக்கு ஸேஷப்பட்டவன்' என்ற காரணத்தால் எம்பெருமான் நம்மை ரகவிக்கக் கடவனாகையலே, ரகவிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸேஷத்வத்தை லுப்த சதுர்த்தி சொல்லிற்று. இப்படி ரகவிப்பதற்கு பலன் இந்த ஆத்ம வஸ்து அத்தலைக்கே விநியோயப்படுகையிரே! இந்த ரகஷண பலனைச் சொல்லிற்று அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுமதான உகாரம். ஆக, ப்ரணவத்தால் அகார வாச்யமான பரப்ரஹ்மத்துக்கு மகார வாச்யமான ஜீவ ஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹ ஸேஷம் என்றதாய்த்து. ♦

இனி, மந்த்ர சேஷம். மந்த்ர சேஷமானது ப்ரணவத்துக்கு வியாக்கியானாரூபம். ♦ உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸூ. அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம். மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி.

* எம்பெருமானையே தன் அறிவுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டதை.

★ ப்ரதிஸம்பந்தி - எதிர்த்தடான ஸம்பந்தமுள்ளவன்.

❖ ப்ரணவத்தில் சேதனன் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷதூதன் எனும் அர்த்தம் தெரிவிக்கப் பட்டதேயன்றி, ஈஸ்வரன் சேதனனுக்கு ஸேஷி எனுமர்த்தம் தெரிவிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் ஸேஷத்வம் 'துல்யவித்தி வேத்யதயா' தோற்றும். ஒரு மன்னனுக்கு ஒருவன் வேலைக்காரன் என்னா, அவ்வேலைக்காரனுக்கு அம்மன்னன் தலைவன் என்பது தோற்றுமிரே. அப்படி தோற்றுவதை 'துல்யவித்தி வேத்யதயா' என்பார்.

◆ ப்ரணவத்தின் அகூரங்களை அடைவே விவரியாமல் முதலில் உகாரத்தை விவரிப்பது ஏனென்னில் 'நாராயணாய' என்பதீலுள்ள ஆய எனும் வேற்றுமையினால் கிடைக்கும் பகவதநூபவத்திற்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாரங்கள் கழிய வேணுமாகையாலே, அகூரங்களை மாறாடி விவரிக்கலாகிறது.

நமஸ் ஶப்தம் : நமஸ்ஸூ ‘ந’ என்றும் ‘ம’ என்றும் இரண்டு பதம். இரண்டு எழுத்துக்களும் தனித்தனி பொருளைத் தருவதால் இரண்டு பதம். மகாரம், ‘மந-ஜ்ஞாநே’ எனகிற த₄ ஆதுவிலே *ஷஷ்ட்யந்தமாய் ‘எனது’ என்று தோற்றி ‘எனக்கு நான் உரியேன்’ எனகிறது. நகாரம் இத்தை நிவேஷித்து ‘எனக்கு நான் உரியனல்லன்’ எனகிறது. ‘யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே’ எனகிறபடி தன்னுடைய மமதா நிவருத்தியையும், மமதைக்கு ஊற்றான அஹங்கார நிவருத்தியையும் அநுஸந்தி க்கிறது. தனக்குத்தான் கடவன் என்றும் தன்னதல்லாததை ‘என்னது’ என்றும் நினைக்கிற அஹங்கார மமகாரங்களை வேர்முதல் மாய்த்தலாலிரே அவன் ‘உடையவனாய்’ தான் ‘உடைமை’ ஆனமை நிலைநிர்ப்பது. ஸம்ஸாரத்துக்கு விதையாய் காட்டுத்தீயும் மருத்யுவும் போலே ஸ்வரூபத்தை சுட்டு உருவழிக்கிற ‘நான்’ ‘எனது’ எனகிறவை கழிந்தாலிரே ஸ்வரூப ஸித்தி. ம: என்கை ஸ்வரூப நாசம், நம: என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம். நம: என்பதற்கு பத₃க்ரமத்திலே அர்த்தம் சொல்லாதே, மகாரத்துக்கு முதலில் சொல்லி, பின் நகாரத்துக்குச் சொல்லுகிறது, நிவேஷிதி க்க வேண்டுகையாலே.

உகாரம் அந்ய ஸேஷத்வத்தைக் கழிக்கிறது. ‘பிறர்க்குரியனல்லேன்’ எனகிறது. அதற்கு விவரணமான நமஸ்ஸூ ‘தனக்கும் உரியனல்லேன்’ எனகிறது. ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவருத்தியைச் சொல்லுகிறது. தனக்கு ஸேஷப்படுகை, பிறர்க்கு ஸேஷப்படுகை இவையிரண்டில், தனக்கு ஸேஷப்படுகை மிகவும் கொடிது. பிறர்க்கு ஸேஷப்படுவானாகில் ஒருவர்க்கு ஸேஷப்படுவதை இசைந்தவனாகிறான். எம்பெருமான் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி அந்யஸேஷப்பட்ட இவனை ஸ்வஸேஷப்படுத்தீக் கொள்ளவியலும். ‘பிறர் ஒருவர்க்கும் நான் சேஷப்பட்டவனல்லேன்; எனக்கே நான் உரியன்’ என்றிருப்பின் ஸேஷத்வத்திற்கு அடியோடு இசையாமையாலே அவ்விக்தியை ஸ்வஸேஷப்படுத்தீக்கொள்ளுகை எம்பெருமானுக்குக் கடனமிரே. ஆக அந்யஸேஷத்வ நிவருத்தியைக் காட்டிலும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவருத்தியே ப்ரதானமாகையாலே நமஸ்ஸில் அது செய்யப்படுகிறது.

இம்மந்தரத்தில் நம: பதம் இரண்டு விதமாக ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. ஒன்று நம: என்று அகண்டமாய் (பிரிக்காமல்) ப்ரயோகம். மற்றொன்று ந,ம: என்று ஸகண்டமாய் (பிரித்து) ப்ரயோகம். இங்ஙனம் பிரிக்கத்தக்க நம: பதம் தனக்கு முன்னும் பின்னுமள்ள ப்ரணவம், நாராயணாய எனும் பதங்களுடன் சேர்ந்து ஸ்வரூப, புருஷார்த்த விரோதிகளையும், ஸ்வஸ்தானத்தில் நின்று உபாய விரோதியையும் கழிக்கின்றது. ஓம் நம: என்று கொள்ளும்போது (ம் ஆய ஏவ) ம: ‘அகாரவாச்யனானவனுக்கே மகாரவாச்யன் அடிமை;

* ஆறாம் வேற்றுமையுருபை ஈற்றிலேயுடைய தாய்

எனக்கல்ல’ என்று ஸ்வரூபம் சிகிஷ்டிக்கப்படுகிறது. ‘யானே என்தனதேயென்றிருந்தேன்’ என்றபடி அஹங்கார மமகாரங்களோடு கவியிருத்தல் ஸ்வரூப விரோதி. இது கழிகையாவது *யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே என்றிருக்கை. ‘என்னையும் என்னுடைமையும் உன் சக்கரப்பொறியொற்றிக் கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்’ என்கிறபடி ★ஆத்மாத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷம் என்றிருக்கை ஸ்வரூபவிரோதி கழிந்த நிலை.

தன் இடத்தில் நின்று, அதாவது நுமோ நம: என்று ஸ்வஸ்தானத்தில் ‘என்னை ரகவித்துக் கொள்ளும் படிம் எனக்கில்லை’ என்று உபாயம் சிகிஷ்டிக்கப்படுகிறது. முதலிலுள்ள நம: என்பது அகண்டமாய் (முழுச்சொல்லாய்) சரணம் (உபாயம்-தன்னைத்தானே காத்துக்கொள்ளும் முயற்சி) என்ற பொருளைக்காட்டும். இரண்டாவது ந என்றும் ம: என்றும் பிரிந்து ‘என்னை ரகவித்துக்கொள்ளும் படிம் எனக்கில்லை’ என்றாகும். ஸ்வரகஷணமாக ஸாதநாநுஷ்டானத்தில் இழிகை உபாய விரோதி. லங்கையில் பிராட்டி ‘தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் படுவேத்’ என்று பெருமாள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபடுவையாய் இருந்தாப்போலேயிருக்கக் கடவன். ரகவிக்கக் கடவ பட்டத்தா இருக்க, ஸ்வரகஷணத்தில் நின்றும் பதிவ்ரதை கைவாங்கினால் பட்டத்தாவே ரகஷகனாயறுமோயாதி இவனும் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயறும்போது ஈச்வரனே ரகஷகனாயறுவான். ஆக இவன் ஸ்வரகஷணத்தில் இழிகை ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் காரியம் செய்வதற்கு இடையூறுகையாலே ஸ்வயத்நம் உபாய விரோதி. இது கழிந்த நிலை ‘களைவாய் துன்பம் களையாதொழிலாய் களைகண்மற்றிலேன்’ என்றிருக்கை. ‘துக்கத்தை போக்குவாய் போக்காதொழிலாய், வேறொரு ரகஷக வஸ்துவும் உடையேனல்லேன்’ என்றிருக்கை உபாயவிரோதி கழிந்தநிலை.

‘நுமோ நாராயணாய’ என்று கொள்ளும் போது நாராயணனுடைய உகப்புக்காகவே கைங்கர்யம் செய்யக்கடவேன். ம: ந - என்னுடைய உகப்புக்காகவன்று என்று புருஷார்த்தம் சிகிஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஆய எனும் வ்யக்த சதுர்த்தி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டும். கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந புத்தி நடையாடிற்றாகில் அது புருஷார்த்த விரோதி. நிலாத்தென்றல், புஷ்பம், சந்தனம் இவைபோலே கைங்கர்யத்தில் விளைகிற ஆனந்தத்தில் தனக்கு அந்வய மற்றிருக்க வேணும். புருஷார்த்த விரோதி கழிந்த நிலையாவது, ‘மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று’ என்கிறபடி கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந புத்தி கழிந்த நிலை. ஆக, ஸ்வரூபாபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதி அஹங்கார

* யானே நீ- யான் நீயே- யானும் பகவானுக்கே உரிமைப்பட்டவன். என்னுடைமையும் நீயே- என்னுடைமையும் பகவானுக்கே உரிமைப்பட்டது என்றபடி. உலகம் யாவும் உன்னைச் சார்ந்தனவே என்றபடி.

★ சித் அசித்துக்கள். ஆத்மா - தான்; ஆத்மீயம் - தன்னைச் சேர்ந்தது.

மமகாரங்களாகையாலே அவற்றின் நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது நமஸ் ஶப்தம் என்றதாய்த்து. நம: பத்தை *ஆந்தராளிக் கைவண்ணவ பதம் என்று பூர்வாசார்யர்கள் விரும்புவர்கள்.

நமஸ்ஸே ஸ்வரூபம். நமஸ்ஸே உபாயம். நமஸ்ஸே ப₂ லம். ‘தொலைவில்லி மங்கலம் தொழும்’ என்று அவனுகந்தருளின நிலத்தளவும் செல்ல சேஷஷமாயிருக்கும்படியை சொல்கிறவளவில் ‘தொழும்’ என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ‘வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம’ என்று ‘தீருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமை நான்; எனக்குரியனல்லேன்’ என்று ஸ்வரகண்த்தீல் அந்வயமின்மையையும், ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தையும் சொல்லுகையாலே அவனே உபாயம். ‘மேலைத்தொண்டு உகளித்து அந்திதொழும் சொல்’ என்று கைங்கர்ய ரஸம் அதிசயிக்கிற காலத்தீல் ஸ்வப்ரயோஜநம் தோன்றிற்றோ’ என்று பயந்து ‘தொழுஞ்சொல்’ என்று நமஸ் ஶப்தத்தைச் சொல்லுகையாலே ப₂ லம் சொல்லிற்று.

பாகவத ஶேஷத்வம் : ‘நீன் தீருவெட்டெமுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன்னியார்க்கடிமை’ என்றபடி இப்பத்தீலே ★ததீய ஶேஷத்வமும் அர்த்தாத் அநுஸந்தேயம். பகவத் ஶேஷத்வம் பிராட்டியளவும் சென்றாப்போலே மிதுந ஶேத்வமும் தீருமாலடியாரளவும் ஓடி அடிமையின் எல்லையைக் காட்டக்கடவது. ஆழ்வார் ‘பயிலும் சுடரொளி’ ‘நெடுமாற்கடிமை’களிலே இவ்வார்த்தத்தையருளிச் செய்தார். பகவச் ஶேஷத்வத்தின் எல்லை நிலம் பாகவத ஶேஷத்வம். கைங்கர்யமாகிறது இஷ்டம் செய்கிறது. பகவானுக்கு இஷ்டம் சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறிய வேணும்; பாகவதர்களுக்கிஷ்டம் அவர்கள் நினைவிலே அறிய வேணும்.

‘ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ’ - ஜ்ஞாநியானவன் என்னுடைய ஆத்மா என்றான் பகவான். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ‘ஜங்கம ஸ்ரீவிமாநாநி’ என்கிறபடியே அவனுக்கு தீவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோபாதி ஸரீரபூதராயறுகையாலே (ப₄ர்த்ரு ஸரீரத்தீலே மேல்விழுகிற ஸ்தரீக்கு பாதிவரத்ய ப₄ங்க₃ம் இல்லாதவோபாதி) அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்துக்கு ப₄ங்க₃ம் வாராது. சேதநாசேதந விப₄ாக₃ மற ஸர்வமும் அவனுக்கு ஸரீரமாயிருக்கையாலே, ஸர்வர்க்கும் ஶேஷபூதனாக வேண்டி வந்ததேயேயன்னில், ப₄ர்த்தவோடு ப₄ார்யைக்கு அவ்யவ த₄ானேந

* ஆந்தராளிகர் என்பதற்கு இருவரை சேர்த்து வைப்பவர் (க₄டகர்), தூதர் என்பது பொருள். ப்ரணவத்தீல் சொல்லியுள்ள ஜீவாத்மாவையும் நாராயண புத்தீல் சொல்லியுள்ள ஸஸ்வரணையும் சேர்த்து வைக்கும் பதம் என்றபடி. அன்றிக்கே, ஆந்தராளிகர் என்று முகத்தரும் ப₃த்த₄ ருமல்லாத இடைப்பட்ட முமுக்கூக்களாய், முமுக்கூக்கள் எப்போதும் அநுஸந்தீதிருக்க வேண்டிய பதம் என்றுமாம்.

★ அவன்யார்க்காப்படுகையை உகாரத்தீல் அநுஸந்தீக்கலாமாயினும், நம: புத்தீல் நான் எனது எனும் கந்தல் கழிகிறயிடமாகையால் நமஸ் ஶப்தத்தீல் அநுஸந்தீப்பதே பொருத்தம்.

ஸம்பந்தம் உண்டாகா நிற்கச் செய்தேயும் ஆர்த்தவாதி₃ தே₃ாஷி தூவிதையானவன்று படிர்த்தாவோடு ப்ரஜைகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் அஸ்ப்ருஸ் யையாய், குளித்தவாறே ஸம்ஃப்லேவிக்கலாம்படி இருக்கிறாப்போலே, அஹங்கார மமகாராதீகள் உண்டானவன்று த்யாஜ்யமாய், அவை போனவன்று இவைதானே உபாதேயமாகக்கடவுது. ஆக ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரஸாத₃ பாத்ரமான ஶரீரம் உத்தேச்யம். நிக்ரஹ பாத்ரமான ஶரீரம் த்யாஜ்யம் என்றதாயிற்று. பகவான், பிராட்டி, பாகவதர்கள், ஆசார்யன் இவர்களைத் தவிர பகவத் ஸம்பந்தமறியாத பிறர்க்கு உரியவனல்லன் என்று கொள்வது.

நமஸ் ஶப்தார்த்தம் உபாயம்: மகாரம் 'ஸ்வதந்த்ரன்' என்று காட்டும். நகாரம் அதைத்தள்ளி 'ஈஸ்வரனுக்கு பரதந்த்ரன்' என்று காட்டும். பரதந்தர ஸ்வரூபனான சேதனன் ஸ்வரசஷணத்தில் இழிவது தகாது. அப்படி ஸ்வரசஷணத்தினின்று ஶேஷபூதன் கைவாங்கினால், ஶேஷபீயான ஈஸ்வரனே ரசஷகனாயறுவான். இவ்வாறு நம: பதத்தில் அவனுடைய உபாயபாவம் ஆர்த்தமாகத் தோற்றுமாயினும், நமஸ் ஶப்தம் உபாயத்தை நேரே காட்டுவதாகவும் சொல்லுவர்கள். த₄ர்மபுத்ராதீகள் வந்வாஸ காலத்தில் ஸரஸ்வதீ நதி தீரத்திலுள்ள காம்யக வநக்கில் இருக்கும்போது, க்ருஷ்ணனும் ஸத்யபாமைப் பிராட்டியும் பாண்டவர்களைக்காண அங்கே வருகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்ட ஶ்ரீபராசராதி மஹர்ஷிகள் பாண்டவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து சேர, அப்போது த₄ர்மபுத்ரன் அவர்களிடம் 'அறவழியில் செல்லும் நாங்கள் ராஜ்யயஞ்சை இழந்து கஷ்டப்படுகிறோம்; மறவழியில் செல்லும் துர்யோதனாதீகள் ஸகமாயிருக்கிறார்களே. எங்கள் கஷ்டத்திற்கு பரிஹாரமென்று? என்ன, அப்போது ரிஷிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பரிஹாரத்தைச் சொல்ல, பின் மார்க்கண்டேய மஹரிஷி அவர்கள் சொன்ன உபாயாந்தரங்களையெல்லாம் பூர்வபக்ஷமாக்கி ஸித்தாந்தமாகச் சொன்னதாவது- 'யஸ்ச தேவோ மயா த₃ருஷ்ட: புரா புத்மாயதேக்ஷண:,, ஸ ஏஷி ப்ருது தீர்க்காக்ஷஸ் ஸம்பந்தே ஜெ ஜநார்த்தந: || ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதாச மாதவ: | கச்ச த்வமேநம் ஶரணம் ஶாரண்யம் புருஷர்ஷபா: || 'எல்லார்க்கும் மாதாவுமாய், பிதாவுமாய் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ப்ரியஹிதங்களை நடத்திக் கொண்டு போருவான் ஒருவன், அந்த ப்ரிய ஹித பரதைகளைல்லாம் தோன்றும்படி புத்மாய தேக்ஷணாயிருப்பான் யாவனோருவன் முன்பு என்னால் காணப்பட்டான், அந்த ஜனார்த்தனன் ப்ரதுதீர்க்காக்ஷணாய்க் கொண்டு உங்களுக்கு ஸம்பந்தீயாயிருக்கிறான். அவனை புருஷஸ் ரேஷ்டரான நீங்கள் சரணம் புகுருங்கோள்' என்று மார்க்கண்டேயர் உபதேசிக்க, பாண்டவர்கள் ஶரணாகதி அநுஷ்டித்ததைச் சொல்லுமிடத்தில் 'த்ரெளபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமஸ் சக்ரூர் ஜநார்த்தநம்' - பாண்டவர்கள் த்ரெளபதியோடே

நமஸ்ஸைப்பண்ணினார்கள் என்று உபாயத்தைக் குறிக்கும் ஶரண ஶப்த ஸ்தானத்தில் நமஸ் ஶப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதால் இந்த *ஸ்தான ப்ரமாணம் நமஸ்காரத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டும். மேலும் அஹிர்புத ஸம்ஹிதையில் பகவத் ப்ராப்தீக்கு கர்மஜஞாநாதிகளிற் காட்டில் ப்ரதாந உபாயமாக பகவத் விஷயத்தைச் சொல்கிறது நமஸ்ஶப்தம் என்று நிர்வஹிக்கையாலும், இவ்வபாய அங்கமான ஸ்வப்ரவருத்தி த்யாகத்தை ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவருத்திமுகேந இந்த நமஸ் ஶப்தத்திலே சொல்லுகையாலும் இந்த நமஸ்ஶப்தம் அநந்ய ஶரணத்வ ப்ராதநமாகக் கடவது.

ஆக நமஸ்ஶப்தத்தாலே ஸ்வரூப விருத்தமான அஹங்கார மமகாரங்களினுடைய நிவருத்தியும், நிவருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்யமும், இந்த பாரதந்தர்ய ★காஷ்டையான ததீய ஶேஷத்வமும், பரதந்தரனுக்கு அநுஞபமான உபாயமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

நமஸ்ஸின் அர்த்தம் நெஞ்சில் ஊற ஊற சைதன்யமற்ற அசித்தானது தனக்கென்றிருக்க யோக்யதையின்றி பரார்த்தமாயிருக்கு மாப்போலே, சேதனனும் ஸ்வார்த்தனாயிராமல் ‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே, எனக்கே கண்ணனையான்கொள்சிறப்பே’ என்றபடி அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விடியோகப்படுவன். ஈஸ்வரனுக்கு இவன் அத்யந்த பரதந்தரனாவது - ஈஸ்வரன் தன்னோடு கலந்து பரிமாறுகிற போக தழையில் ‘என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான்’ எனக்கிறபடி அபிநிவேசத்தாலே தாழீன்று பரிமாறி இத்தலையில் ஶேஷத்வத்தையழிக்க நேர்ந்தாலும், தன் ஶேஷத்வத்தை நோக்கி நெஞ்சியம் பாவிக்காது ‘செய்த்தலை எழுநாற்றுப்போல அவன்செய்வன செய்து கொள்ள’ என்று அவனுடைய பரிமாற்றங்களுக்கு ஸ்வாத்மநா உடன்பட்டிருக்கை - கண்ணன் செய்த உபசாரங்களை தன் பாரதந்தர்யத்திற்கேற்ப இசைந்திருந்த குசேலரைப்போலே.

நாராயண பதார்த்தம் : நாராயணபதம் அகாரத்தில் சொன்ன ஶேஷவியை வெளியிடுகிறது. ரக்ஷ்யாம்ஶமும் ரக்ஷண ப்ரகாரமுமிரே அகாரத்தில் விவரணீயமான அம்ஶம். நார ஶப்தத்தாலே ரக்ஷ்யாம்ஶத்தை விவரிக்கிறது. நாராயணன் எனக்கிற ஸமஸ்த பதத்தாலே ரக்ஷண ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறது. நர என்று நஸியாத வஸ்துவைச் சொல்கிறது. ர என்றது ‘ரிங்கஷ்யே’ எனக்கிற தடுவிலே பதமாகையாலே ‘நஸிக்கும்’ என்றபடி. ‘ந’ என்று அத்தை நிவேஷித்து, நஸியாத வஸ்துவைச் சொல்கிறது. நர என்று கஷ்யமில்லாத நித்ய வஸ்துவைக் காட்டி, நார

* ஒரு பதம் கிருக்க வேண்டிய இடத்தில் வேறொரு பதம் கிருந்தால், அந்தப் பதத்தின் பொருள்தான் இதுக்கும் பொருள் என்பது ஸ்தான ப்ரமாணம்.

★ காஷ்டை - எல்லை

என்று நித்யவஸ்து ஸமூஹத்தைச் சொல்லி, ‘நாரா:’ என்று பஹாவசனத்தாலே, அழியாத சேஷவஸ்துக்களினுடைய ஸமூஹ பாஹாள்யத்தைக் காட்டுகிறது. அயநம் என்று இருப்பிடமாய் நாரங்களுக்கு இருப்பிடம் என்றும், நாரங்களை இருப்பிடமாகவுடையவன் என்றும் சொல்லக்கடவது. ‘நாராணாம் அயநம் யஸ்ஸ: நாராயண:’ என்ற தத்புருஷ ஸமாஸத்தால் (வேற்றுமைத்தொகையால்) நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாய் இருப்பவன் நாராயணன் என்றும், ‘நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: நாராயண:’ என்ற பஹாவ்ரீ ஸமாஸத்தால் (அன்மொழித் தொகையால்) நாரங்களை இருப்பிடமாகவுடையவன் நாராயணன் என்றும் தேறும்.

நாரங்களாவன - பகவத்ஸ்வரூப நிருபக தர்மங்களான ஜ்ஞாநாநந்த அமலத்வாதிகளும், நிருபிதஸ்வரூப விசேஷங்களான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளும், வாதஸ்ஸ்ய ஸெளாசீஸ்ய ஸ்வாமித்வ ஸெளாப்யாதி அபரிமித கல்யாண குணங்களும், தீவ்ய மங்கள விக்ரஹமும், இச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கும் பலபலவிக்ரஹங்களும், அந்த விக்ரஹ குணங்களான ஸெளாந்தர்ய ஸெளாகுமார்ய லாவண்ய யெளவநாதி குணங்களும், தீவ்ய பூஷணங்களும், தீவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்யஸௌரிகளான அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளும், இவர்களோடு ஸாம்யம் பெற்ற முக்தரும், அவர்கள் உபகரணமாகக் கொண்ட சத்ர சாமராதிகளும், வைகுந்தமாநகரும், அதில் தீருவாசல்காக்கும் முதலிகளும், பரமாகாசமும், ப்ரக்ருதியும், ஸம்ஸாரிகளும், *காலமும், மஹதாதி விகாரங்களும், அண்டங்களும் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமான பதார்த்தங்களும்.

நித்ய வஸ்துக்களோடு அநித்ய வஸ்துக்களையும் சேர்த்து எண்ணியிருப்பதேன் என்னில், வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தில் எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே; அநித்ய வஸ்துக்களோதுமில்லை. என்றும் உற்பத்தி விநாஶம் இல்லாத வஸ்துக்கள் ஸ்வரூப நித்யங்களாம். பரப்ரஹமமும் ஜீவாத்மாக்களும் இவ்வகைப்பட்டன. அபரினாமி. உற்பத்தி விநாஶங்கள் இருக்கச் செய்தேயும் முன்புண்டான நாமரூப லிங்காதிகள் மாறாமலிருக்கப்பெற்ற வஸ்துக்கள் பிரவாஹ நித்யங்கள். ப்ரக்ருதி, காலம் முதலானவை. பரினாமி. எப்படி மரம் செடி கொடி புல் இவை ஜீவன்களின் ஶரீரமோ, அப்படியே சிலைகளும் (குற்களும்) காஷ்டங்களும் (கட்டைகளும்) குடம் துணி இவையாவும் ஜீவ ஶரீரங்களே. பகவான் அசேதன பதார்த்தங்களையுண்டு பண்ணி ஜீவன்களை அவைகளுக்குள் புகும்படி செய்து அவைகளுக்கு நாமரூபங்களைக் கொடுக்கிறான். ஆகையால் எவைகளுக்கு நாமரூபங்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகள் எல்லாவற்றிலும் ஜீவன்களும் அவைகளுக்கு அந்தர்யாமியாக பகவானும் இருக்கிறார்கள்.

* ஸத்வரஜஸ்தம குணங்களற்ற அசித்தத்வம் காலம்.

ஆகையால் அவைகள் ஸர்வங்களே. அசேதன பதார்த்தங்கள் அவைகளுக்குள் இருக்கும் ஜீவன்களுக்கு அதீனமாயில்லாமலிருப்பதைக் கொண்டு அவைகள் அந்த ஜீவன்களுக்கு ஸர்வங்களல்ல என்னக்கடாது. அவைகளை ஏவுகிற ஶக்தி அங்குள்ள ஜீவன்களுக்கு கர்மம் காரணமாக இல்லை. அவ்வளவே. இந்த அசேதன சர்வங்கள் நிலையற்றதாயினும் ஒரு சர்வம் போனால் மற்றொன்று வந்து கொண்டேயிருப்பதால் இவற்றை ஆற்றில் போய்க்கொண்டிருக்கும் நீர்போல, ப்ரவாஹ நித்யம் என்பர். வேதாந்தத்தில் ஒரு வஸ்துவுக்கும் புதிதாக உற்பத்தியும் விநாசமும் சொல்லப்படுவதில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றொரு அவஸ்தைக்கு மாறுவதே உற்பத்தி; அந்த நிலையின்று மற்றொரு நிலைமைக்கு வருவதே விநாசம். ஸக்ஷமாவஸ்தைக்கும் ஸ்தாலாவஸ்தைக்கும் மாறிமாறி வருவதே உற்பத்தி விநாசம். அதை விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் ஸர்வ வஸ்துக்களும் நாரங்களாம். பரமபுரஷனின் தீவ்யாதம் ஸ்வரூபம் தவிர *பிராட்டிமார் உள்பட உபய விபூதியிலும் உள்ள அனைத்தும் நாரங்களே.

ஸமாஸ தவயத்தால் தேறுவது - “நானுன்னையன்றியிலேன் நீ என்னையன்றியில்லை” என்று ஒன்றிலொன்று குலையில் இரண்டு தலையும் இல்லையாம்படியிருக்கையாலே ‘தன்னுள் அனைத்துலகும் நிற்க நெறிமையால் தானும் அவற்றுள் நிற்கும்’ என்கிற பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் - மேன்மையும் நீர்மையும். நாரங்களுக்கு ஆஸ்ரயம் என்ற தத்புருஷ ஸமாஸ ஸித்தமான அர்த்தத்தினால் பரத்வம் பலித்தது. ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கையிறே பரத்வம். நாரங்களை ஆஸ்ரயமாகவுடையவன் என்ற பஹாவரிஹி ஸமாஸ ஸித்தமான அர்த்தத்தினால் மிகப்பொரியனான தான் ஸகல சேதனாசேதனங்களிலும் தன்னையமைத்துக் கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் பலித்தது. ஆகாசம் கடாதி³ களிலே வ்யாபிக்குமாபோலே தன் ஸ்வரூப ஏகதேஶங்களாலே வ்யாபிக்கையன்றிக்கே, ஜாதி வ்யக்திதோறும் வ்யாபிக்குமோபாதி ஸமாப்ய ஆத்மதயா வ்யாபித்து தரிக்கும் என்கிறது நாராயண பதம். இந்த அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்தியை நினைத்திறே ஸ்ருதி ‘அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்’ என்றது. ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஸ்வரூபம் பரிஸமாப்ய (பூர்ணமாய்) வ்யாபித் திருப்பதாகக் கொள்ளாவிடில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ‘ஸ அவயவம்’ (அவயங்களையடையது) எனும் தோழம் வரும்.

நார ஶப்தத்தில் எம்பெருமானுடைய குணங்களும் அடங்குமாயினும், குணத்துக்குள் வ்யாப்தி தர்க்கார்த்தியாகச் சொல்ல வியலாது. குணவிஶிவ்டனான எம்பெருமான் குணத்துக்குள்

* ஸ்ரீபுமிநீஸா மஹிலிகள் தவிர ஆயிரம் தேவிமார்கள் உண்டு என்று ஸ்ரீகுணரந்த கோசத்தில் (26) பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாபித்தான்னா குணத்துக்குள் குணம் வ்யாபிப்பதாக ஏற்பட்டு ‘அநவஸ்தை’ எனும் தோழி உண்டாகுமாகையாலே, எம்பெருமானுடைய குணங்களைத்தவிர மற்றவைகளையே இந்த நார் ஈப்தம் காட்டும். ‘அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா’ என்கிறபடி நாரங்களிலே தான் இருக்கிறான் என்பதனாலே அந்தர்யாமித்வம் ஸித்தம். இராமடமுட்டுவாரைப் போலே கண்காணாமே அந்தராத்மாவாயிருந்து சேதனர்களின் ஸத்தையேற்பட்ட காலம் தொடங்கி ரசவித்துக் கொண்டு போரும்.

சேதநாசேதனங்களோடே கலந்து நிற்கச் செய்தே, அவற்றினுடைய தோழங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும். ‘யாவையும் எவரும் தானாய் அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்’. ஸர்வடூதாந்தராத்மா *அபஹுதபாப்மா இத்யாதி. அதாவது ‘வ்யாப்யக்து தோழி: அஸம்ஸ்ப்ரஞ்சு ஸ்வபாவன்’ என்றபடி. ஆதுமாவிற்கு ஸாகித்வ-து:க்கித்வங்கள் இல்லாமலிருக்கச் செய்தே, அசித் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே (சேர்த்தியாலே) இன்ப துன்பங்கள் உண்டாகா நின்றது. அப்படியே ஈஸ்வரன் சேதநாசேதங்களங்கும் வ்யாபித்து நின்றால் அவற்றினுடைய தோழி இவனை ஸ்பர்ஸியாதோவென்னில், ஸ்பர்ஸியாது. அதுக்கடி ப்ரவேச ஹேது விசேஷத்தாலே. இவனைப்போல் கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாகவிரே அவனுக்கு இவற்றோட்டை ப்ரவேசமிருப்பது. சிறைக்கூட்டத்தில் சிறையனும் கிடந்தான். ராஜகுமாரனும் இருந்தான். சிறையன் கர்மமடியாக ப்ரவேசி க்கையாலே து:க்க ஹேதுவாயிற்று. ராஜகுமாரன் இச்சையாலே ப்ரவேசிக்கையாலே து:க்கமில்லை. ‘தாயாய் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்’ எனும்படி ஸர்வப்ராகர விசிஷ்டமாய் இருக்கையாலே ஈஸ்வரன் ஸர்வவித பந்து என்பது நாராயண பதத்திலே ஸித்தம். ஆகையிரே கலியனும் ‘எம்பிரான் எந்தை என்னுடைச் சுற்றம்’ என்று ஸகலவித பந்துத்வத்தையுமருளிச் செய்தார்.

தத்புருஷஸமாஸத்தில் ‘இண்க₃தெள’ என்ற த₄ாதுவின் ஈயதே அநேந இதி அயநம் (அடைவதற்கு ஸாதநம்) என்ற ★கரணே வ்யுத்பத்தியாலே உண்டான அயந ஈப்தம் உபாயவாசி. ‘ஈயதே அஸெள’ (அடையப்படுவன்) என்ற ♦கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலே உபேயவாசி. இப்படி அயந ஈப்தத்தை உபாய உபேய வாசியாகக்கொள்ளுமளவில், சேதனங்களே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஸர்வேச் வரனைப் பற்றக்கூடியவையாதலாலே, அயந ஈப்தம் அசேதனங்களையாழிந்த சேதனங்களையே காட்டும். நார

* அபஹுதபாப்மா - போக்கப்பட்ட பாபத்தை உடையவன், அதாவது பாபமில்லாதவன்.

★ கரணே வ்யுத்பத்தி - கருவிபொருளில் விகுதி வந்திருப்பதாகக் கொண்டு பொருள் உரைத்தல்.

♦ கர்மணி வ்யுத்பத்தி - செயல்படுபொருளில் வந்த விகுதியாகக் கொண்டு பொருள் உரைத்தல்.

ஸப்தேந ஜீவாநாம் ஸமுஹ: ப்ரோச்யதே பு₃தை₄ | தேவாம் அயந பு₄தத்வாத் நாராயண இஹோச்யதே || இத்யாதிகளிலே இவ்வார்த்தம் சொல்லப்படா நின்றது.

***வ்யக்த சதுர்த்யர்த்தம் :** மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி. மகாரத்தில் சொன்ன ஆத்மாவுக்கு அகாரத்தில் சொன்ன ஸேஷத்வம் நிலைநிற்பது கைங்கர்யத்திலே தான் அந்வயித்தலாலாகையாலே, ‘ஆய’ என்று அடிமையில் இரப்பைக்காட்டுகிறது. ப்ரணவத்தில் ஸ்வரூபம் ஸேஷத்வம் என்னப்பட்டது. நமஸ்ஸில் உபாயம் சொல்லப்பட்டது. ஸ்வரூபத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் சேர்ந்த புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமிரே. ‘ஆய’ என்று எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது. ‘தொடர்ந்து குற்றவேல்’ ‘ஆடசெய் எக்காலத்தும்’ ‘சென்றால் இருந்தால் நின்றால்’ என்கிறபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், தீரைக்குள்ளோடு புறம்போடு வாசியற, எல்லாவடிமைகளையும் செய்யவேணும் என்கிற இரப்பை - கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக்காட்டுகிறது. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை அத்யந்த பாரதந்தர்யத்திற்கு விருத் த₄ மோயென்னில்-விருத் த₄ மாகா. கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிப்பது நானே போக்தா என்கிற அஹங்காரத்தாலே விளைவதன்று. ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளக்கே தான் த₄ ரிக்க வேண்டியவனாகையாலே ஸேஷிக்கு ★அதிஶயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றினது. ஆக, ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாகையாலே, கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தல் யுக்தம். ஆகையிரே ‘படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே’ என்று குலசேகராழ்வார் அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும் பண்ணியது. நாம் ஸேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்தோமா என்பது ஸேஷியினடைய முகவிகாஸம் கண்டே அறியவேண்டுகையாலே ‘உன் பவளவாய் காண்பேனே’ என்றார். ஆக ‘ஓழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்’ என்கிறபடி அடிமையில் ஒன்றும் ♦ நழுவாதபடி ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்யவேணும் என்கிற ப்ரார்த்தனையை இச்சதுர்த்தி விபக்தி காட்டிட்டாயிற்று.

இக்கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடையறாமல் நடக்கும். ‘தொல்லை மாலை கண்ணாரக்கண்டு காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே’ என்கிறபடி எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் ‘ஸதா யஸ்யந்தி’ என்று

* வ்யக்தம் - ஸ்பஷ்டம்.

★ அதிசயத்தை - பெருமையை

❖ 1. வழுவிலா - நழுவதற்கில்லாத

2. வழு-குற்றம். அதாவது ஸ்வபோக்தருத்வம். அதில்லாத அடிமை செய்வது என்றுமாம்.

நித்யாநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை. ‘பழுதே பல பகலும் போயின’ என்று இழந்த நாளை நினைத்தமுபவனுக்கு மேலுள்ள காலத்தில் உறக்கமில்லை. அன்று நான் பிறந்திலேன், பிறந்தபின் மறந்திலேன் என்னா நின்றார்கள். பிறந்தபின்-தீருமந்தர் ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்; ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் என்றபடி. ஆக, பகவத் விஷய வைலக்ஷண்யம் உணர்ந்தவர்களுக்கு கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடையறாமல் நடக்கும் என்றதாயிற்று.

ஸுமைந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹம்: ஆக தீருமந்தரத்தால், எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியன்றிக்கே யொழிய வேணும்; ஸர்வஸேவியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும் என்றதாயிற்று.

ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸ்ரியःபதිக்கு அநந்யார்ஹ ஶேஷதூதனாய் ஶரீரேந்த்ரியாதீகளில் வேறுபட்டு ஜ்ஞாநாநந்தமயனாய் ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே ஸர்வப்ரகார பரதந்த்ரனான நான் உபயவிபூதி நாயகனான நாராயணனுக்கு ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் அந்வயிக்கப் பெறுவேனாகவேணும் என்றிருக்கை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வருபம் என்கிறது. பதினாறு இழையாய் இரண்டு சுரடாயிருக்கும் லௌகிக மங்களாகுத்ரம் போலல்லாமல் எட்டிமையாய் மூன்று சுரடாய் இருப்பதொரு மங்கள சூதரம் போலே தீருமந்தரம். லோகத்தில் ஸ்தூபிகள் மங்கள சூதரம் தரிப்பதானது இவளொரு புருஷனுக்கு அநந்யார்ஹை என்று காட்டுகிறதாபோலே இந்த தீருமந்தரத்தை தரிப்பதானது சேதனர்கள் எம்பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹபூதர்கள் என்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இத்தால் ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று ரகவிக்கும் என்கிறது. ப்ரத₂ ம பதுத்தாலே பாணிக் ரஹணம் பண்ணுகிறது. மத்யம் பதுத்தாலே மணநீராட்டுகிறது; த்ருதீய பதுத்தாலே சதுர்த்தி₂ படுக்கையாயிருக்கிறது என்று பின்னையுறங்காவில்லி த₃ாஸர் நிர்வாஹிப்பர். அதாவது, ஜீவ-பர விவாஹத்தைக் குறிக்கும் தீருமந்தரத்தில் ப்ரணவம் ‘ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே உரியவன்’ என்கையாலே ஜீவ-பர விவாஹத்தில் பாணிக்ரஹண ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது. நம: பதும் உபாயாந்தரமற்றிருக்கையாகிற ஶாதுதீ₄ யை வினைவிக்கையாலே மணநீரின் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது. சதுர்த்தி பகவத் கைங்கர்ய போகத்தைச் சொல்லுகையாலே பதி-பத்தி போ₄க₃ மாகிற கலவியின் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது என்றபடி.

‘பிதாச ரக்ஷகஸ் ஶேஷி ப₄ர்த்தாஜ்ஞேயோ ரமாபதி: ஸ்வாம் யாதாரோ மமாத்மாச போக்தா சாSSத்ய மநூதீத: என்கிறபடி அகாரபதுத்தாலே பிதா-புத்ர ஸம்பந்தம்; அவ ரக்ஷணே என்கிற த₄ாதுவினாலே ரக்ஷ-ரக்ஷக ஸம்பந்தம்; வுப்த சதுர்த்தியாலே ஶேஷ-

ஸேவிஸம்பந்தம்; உகார பத்தாலே ப₄ர்த்ரு-ப₄ார்யா ஸம்பந்தம்; மகார பத்தாலே *ஜ்ஞாத்ரு-ஜ்ஞேய ஸம்பந்தம்; நம: பத்தாலே ஸ்வ-ஸ்வாமி ஸம்பந்தம்; நார பத்தாலே சார்-ஆத்ம ஸம்பந்தம்; அயந பத்தாலே ★ஆதார-ஆதேய ஸம்பந்தம்; ஆய பத்தாலே ♦ போக்த்ரு-போக்ய ஸம்பந்தம் என்று திருமந்த்ரத்தால் நவவித ஸம்பந்தங்களையநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஆனந்தித்திருக்கக் கடவன்.

யத்ர அவ்டாசலை ஸம்ஸித் த₄ மஹாப₄ாகே₃ மஹீயதே |

நதத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி₄ து₃ர்பி₄ க்ஷி தஸ்கரா ||

இத்திருமந்த்ரத்தில் ‘தெளிவற்று வீவின்றி நின்றவர்’ என்கிறபடியே பா₄ஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களால் கலக்க வொண்ணாத தெளிவும், நிஷ்டையும் உடையவனை ஆதரிக்கும் தேசத்தில் தோஷங்கள் நடையாடா. தோஷங்களாவது விஷயாந்தரருசிருப வ்யாதியும், ஸ்வரசூணத்தில் இழிகையும், ஆத்மாபஹார ஹேதுவான அஹங்காராதிகளும். ஆக, அந்தனர் மாட்டந்தி வைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம் என்றதாயிற்று.

★ ★ ★

கைங்கர்ய விஷயமாக வங்கிபுரத்து நம்பி பணிக்கும்படி:-

‘கீம் குர்ம இதி கைங்கர்யம்’ என்று பகவதநுபவ ப்ரீதியாலே ‘என்ன தொண்டு செய்வோம், என்ன தொண்டு செய்வோம்’ என்ற பாரிப்புடன் தடுமாறியிருக்கக.

* அறிபவன், அறியப்படுபவன்

★ தரிப்பவன், தரிக்கப்படுமவை (தயிர்க்குடம் - குடம் ஆதாரம்; தயிர் ஆதேயம்)

❖ உண்பவன், உண்ணப்படுமவை. துர்பிக்கூடம் - ஸ்வரசூணத்தில் இழிகை, தஸ்கரம் - ஆத்மாபஹார தீருட்டு. வாழுதியேல் - அநுபவிப்பாயானால்

திருமந்த்ரார்த்தாநுஸந்தானம் - ஸங்க்ரஹம்

- அ - ஸகல ஜகத்காரணபூதனாய், ஸர்வரசஷ்டகனாய், ஶநீய: பதியாய், ஸர்வஸேஸ்லியாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான எம்பெருமான்
- ஆய - ஔப்த சதுர்த்தி) பொருட்டு
- ம: - ஶேஷத்வ ஆஸ்ரயனாய், கேஹத்தினின்று வேறுபட்டவனாய், அணுவாய், நித்யனாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயனான அடியேன் ஶேஷபூதன்.
- உ - அந்யர்களுக்கு ஶேஷபூதனல்லன்
- நம: - எனக்கு நானும் உரியவனல்லன். எம்பெருமானுக்கே பரதந்த்ரன். எனக்கு எம்பெருமானே ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும், உபேயமும். நான் பாகவத பர்யந்தம் ஶேஷபூதனாய் பரதந்த்ரனாயிருப்பவன்.
- நாராயண - ஸகல ஆதாரமாய், ஸர்வாந்தர்யாமியாய் *ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், ஸர்வஸாலபனாய், ஸகல சேதனர்களுக்கும் உபாய உபேயமாய், ஸர்வவித பந்துவாய் ஶநீஸமேதனான எம்பெருமானுடைய முகோல்லாஸத்தின்
- ஆய - பொருட்டு ‘இந்த கைங்கர்யம் நான் பண்ணுகிறேன்; இந்த கைங்கர்யம் என்னுடையது’ என்கிற அஹங்கார மமகாரநிவருத்தி பூர்வகமாய் ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளில் பண்ணும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் ★லபிப்பதாக க்ருபை செய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

* எல்லாரிலும் மேம்பட்டவன்

★ பெறுவதாக, கைக்கடுவதாக

திருமந்த்ர ப்ரகரண ப்ரமாணங்கள்

1. ஈஸ்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்த₃ம் யத்ருச்ச₂ா ஸாக்ருதம் தத₂ா | விஷ்ணோர் கடாக்ஷம் அத்₃ வேவூம் ஆபி₄முக்₂ யம்ச ஸாத்விகை: | ஸம்பாஷணம் ஷடே₂தாநிஹி ஆசார்ய ப்ராப்தி ஹோதவ: || (பாஞ்சராத்ரம்) எம்பெருமானுடைய ஸௌஹார்த்த குணத்தாலே சேதனனுக்கு தன் நினைவின்றிக்கே ஒரு ஸாக்ருதம் விளைய, அதனாடியாக, இவனது அநர்த்தத்தையே பார்த்து நொந்து போருகிற எம்பெருமான் குளிரக் கடாக்ஷிக்க இத்தாலே இவனுக்கு எம்பெருமான் பக்கல் அத்வேவூம் உண்டாகி எம்பெருமானும் திருவள்ளாம் உக்கக், அவனது உகப்பாலே இவனுக்கு ஸத்வம் தலையெடுத்து ஸாத்விகரோடே ஸவூவாசம் செய்து ஒரு ஸதாசார்யனைக் கிட்டுவன்.
2. ஜங்கம ஶ்ரீவிமாநாநி ஶரீராணி மநீவினோம், யதோ நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் ஹ்ருதயே ஸாப்ரதிஷ்டித: (ஸாக்ஷாத் நாராயணன் ஹ்ருதயத்திலே நாட்டப்பட்டுள்ளமையினால், ஞானிகளின் மேனிகள் நடமாடும் விமானங்கள் - கர்ப்ப க்ருஹங்கள்.)
3. பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த₂ த்வயி வர்ஷியதம் ஸ்தி₂ தே | ஸ்வயம் து ருசிரே தேஶே க்ரியதாம் இதிமாம் வது₃ || (ரா.ஆ.15-7) (குகுத்ஸ்த வம்ஶத்தில் பிறந்தவரே! நீர் இருக்கையில் எப்போதும் நான் (உமக்கு), அடிமையாயிருக்கிறேன். நீராகவே 'அழகிய தேஶத்தில் பர்ணசாலை கட்டப்பட்டும்' என்று என்னை ஆஜ்ஞங்கிடுவீராக.)
4. அஸந்தேநவ ஸ பு₄வதி | அஸத் பு₃ரஹ்மேதி வேது₃ சேத் | அஸ்தி பு₃ரஹ்மேதி சேத்வேது₃ | ஸந்தமேநம் ததோ விது₃: || (தை.ஆந 6) ப்ரஹ்மம் இல்லையென்று எண்ணினானாகில் அவன் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான்; ப்ரஹ்மம் இருக்கிறதென்று அறிந்தானாகில், அக்காரணத்தினாலேயே இவனை உளனாகக் கருதுகிறார்கள்.)
5. நாராயப்பேதந ஜீவாநாம் ஸமுஹ: ப்ரோச்யதே பு₃தை₄ | கதிராலம்பநும் தஸ்ய தேநுந நாராயணஸ் ஸ்மருத: || நூர ஶப்தத்தினால் ஜீவர்களின் ஸமுஹம் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் இருப்பதீனால் நாராயணன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.)
6. அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா (ஸர்வாந்தர்மியான நாராயணன் ஜனங்களை உள்ளுழைந்து நியமிக்கிறான்.)
7. த₃ாஸோ₂ஹும் வாஸாதே₃வஸ்ய தே₃வ தே₃வஸ்ய ஶார்ஸ்கி₃ண: - நாரதர் (ஶார்ஸ்கமென்னும் வில்லையுடையவனும் தேவதேவனுமான வாஸாதேவனுக்கு நான் தாஸன்)

8. ஏவம் - இவ்விதமாக, ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே - ஸம்ஸார சக்ரத்தில், ஸ்வகர்மபி: ப்ராம்யமாணே - தன்னுடைய கர்மங்களால் சூழன்று, துக்காகுலே - துக்கத்தால் கலங்கின, ஜீவே - ஜீவனிடத்தில், விஷ்ணோ: - விஷ்ணுவுக்கு, காபி - சொல்லமுடியாத, க்ருபா உபஜாயதே - கருணையானது உண்டாகிறது. (அஹிர்ப்புத ஸம்ஹிதை)

அஸாரம் அல்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத |

ப₄ ஜேத் ஸாரதமம் ஶாஸ்தரம் ரத்நாகர இவாம்ருதம் ||

(ஸாஸ்த்ரமாகிற ஸமுத்ரத்திலுள்ள அஸார, அல்பஸார, ஸார, ஸாரதரங்களை கைவிட்டு, ஸாரதமத்தையே (ரஹஸ்ய த்ரயத்தையே) அம்ருதம் போல் கைக்கொள்ள வேணும்)

அநந்தபாரம் ப₃ஹாவேதி தவ்யம் அல்பஸ்ச காலோ ப₃ஹவஸ்ச விக்₄நா: |

யத் ஸாரபு₄தம் தது₃பாத₃தீ₃த ஹம்ஸோ யத₂ா கஷ்மிவாம்பு₃மிஶ்ரம் ||

(ஸாஸ்த்ரங்கள் முடிவில்லாதவை; காலமும் குறைவு. இடையூறுகளோ பல. (ஆகையால்) அன்னம் நீர் கலந்த பாலிலிருந்து பாலைக்கொள்வது போல ஸாரத்தைக் கொள்ள வேணும்.)

ஸாஸ்தர ஜ்ஞாநம் பஹாக்லேஶம் பு₃த்₃தே₄ஸ் சலந காரணம் |

உபதே₃ஸாத்₃த₄ரிம் பு₃த்₃த்₄வா விரமேத் ஸர்வ கர்மஸா ||

(ஸாஸ்த்ரங்களை வாசித்து ஜ்ஞாநம் பெறுவதென்பது மிகவும் கடினமானது; தெளிவு உண்டாகாமல் புத்தி சலிப்பதற்கே ஹேதுவாகும். ஆகவே ஆசார்யர்களின் தீருவடிவாரத்தில் உபதேசங்கள் கேட்டு அவ்வழியாலே பகவானையறிந்து ஸகல கர்மங்களிலும் ஒய்ந்தீருக்க வேணும்.)

யாவாநர்த்த₂ உத₃பாநே ஸர்வதஸ் ஸம்ப்லுதோத₃கே |

தாவாந் ஸர்வேஷா வேதே₃ஏ ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநதः: ||

(ஊங்குமொக்க நீர் நிறைந்த நீர்நிலையில் யாதோரளவு ப்ரயோஜநம் கொள்ளும், அறிவிடைய ப்ராஹ்மணனுக்கும் வேதங்களிலும் அவ்வளவே ப்ரயோஜநம்.)

வேதாந்தி நஞ்சீயருக்கு பட்டார் ஏகாந்தத்திலே பணித்த பரம ரஹஸ்யம் :

திருமந்தர் ஜ்ஞானம் பிறந்தபின்னும் இவன் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் இருப்பதால் அநாதீ³ பாபவாஸனையாலும், ஸஹவாஸ தோ³ ஷத்தாலும், ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராத து³ ரித பரம்பரைகள் வந்து மேலிட்டால் (குர் சிந்தனைகள் ஏற்பட்டால்) அப்போது திருமந்தரத்தில் பதங்களின் அர்த்தங்களையநுஸந்தீத்து பரிஹரித்து மீளவேணும். எங்கனேயென்னில்

1. பழூ விரோதி⁴ பீஜமான (ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளுக்கு மூலகாரணமான) ஸ்வாதந்த்யம் மேலிட்டு. தன் கார்யத்தை தான் நடத்துவதாக நினைத்தானாகில், 'நாம் எம்பெருமானுக்கு பரதந்தரர் அல்லோமோ? நமக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் கடவதோ? என்று ஸர்வஜகத் காரணனாகவும், ஸர்வ ரக்ஷகனாகவும் இதனாலேயே ஸ்வதந்தரனாகவும் எம்பெருமானைச் சொல்லும் அகாரார்த்தத்தை யநுஸந்தீத்து ஸ்வாதந்தர்யத்தினின்று மீள வேணும். வூப்த சதுர்த்தியோடு கூடின அகாரமானது ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு ஶேஷப்பட்டவன் என்பதைச் சொல்வதால் ஜீவாத்மா பரதந்தரனேயொழிய ஸ்வதந்தரனல்லன் என்றுணர்ந்து ஸ்வாதந்தர்யத்தினின்று மீள வேணும்.
2. அஸேவ்ய ஸேவைகள் மேலிட்டால் (தொண்டு செய்யத் தகாதவர்களுக்கு தொண்டு செய்யும்படி நேர்ந்தால்) நாம் அந்யருக்கு ஶேஷமோ; பிறர்க்கு உரியரல்லாது எம்பெருமானுக்கே ஶேஷபூது⁴ ரல்லோமோ? நமக்கு எம்பெருமானைத் தவிர வேறொருவர் ரக்ஷகரோ? என்று பகவத் அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தைக் காட்டும் உகாரார்த்தத்தை யநுஸந்தீத்து மீள வேணும்.
3. ஶரீரத்திலே கர்வ நிர்வேதங்கள் மேலிட்டால் (அழகுடன் இருப்பதாலோ, அழகில்லாமலிருப்பதாலோ தேஹாத்மாபிமானத்தாலே இன்பதுன்பங்கள் உண்டானால்; நிர்வேதம்-மனவருத்தம்) நாம் ஜ்ஞாநாநந்தங்களையே ஸ்வரூபமாக உடையோமல்லோமோ? நித்யரல்லோமோ? ஒரு படிப்பட்டவரல்லோமோ? ஸ்வயம் ப்ரகாசமல்லோமோ? இப்பெருமைகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தப்பாயிருப்பதிறே இந்த ஶரீரம்! என்று ஜீவஸ்ரூபத்தைச் சொல்லும் மகாரார்த்தத்தை யநுஸந்தீத்து கர்வ நிர்வேதங்களினின்று மீள வேணும்.
4. நமக்கு ஒரு நன்மையை ஸம்பாதிக்க வேண்டாவோ? எனும் நினைவாலே ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ண இழிந்தால் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பகவத்பரதந்தரர்

- அல்லோமோ? எம்பெருமானிட்ட வழக்காய் இருப்பவரல்லோமோ? ஸ்வதந்த்ரனன்றோ பரதந்த்ரரான நம்முடைய ரகஷணத்துக்குக் கடவன் என்று நமஸ்ஸில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரகஷணத்தில் அசுக்தியையநுஸந்தித்து ஸாதநாநுஷ்டானத்தினின்று மீள வேணும்.
5. இதர ஸ்வைஷ்ணவர்களிடத்து (இவர்களும் தன்னையொத்தவர்களென்று) ஸமபுத்தி நேர்ந்தால், பாகவத ஸேவூத்வத்தை யுணர்த்தும் நமஸ் ஶர்தார்த்தத்தையநுஸந்திக்க வேணும்.
 6. ஈஸ்வர விபூதி பூதரோடே (ஸ்வர செல்வமாயிருப்போரான இதர சேதனர்களுடன்) தனக்கு அர்த்தகாமங்கள் காரணமாக ராகத்₃ வேஷங்கள் (விருப்பு வெறுப்புகள்) நடையாற்றாகில், ‘அவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானின் செல்வங்களே’ என்பதையுணர்த்தும் நார ஶப்தார்த்தத்தையநுஸந்தித்து ராகத்₃ வேஷங்களினின்று மீள வேணும்.
 7. ஒளபாதிக பந்துக்கள் பக்கலிலே பந்துதா ப்ரதிபத்தி பண்ணினாகில் ‘எம்பெருமானே எல்லாவிதமான இயற்கை உறவினனாவான்’ எனும் அயந ஶப்தார்த்தத்தை யநுஸந்தித்து மீள வேணும்.
 8. ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராத விஷயாநுபவங்கள் மேலிட்டால் ‘ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தி கைங்கர்யமிறே’ என்று பகவத்பாகவத கைங்கர்யமே ஸ்வரூபத்துக்கு பரமரஸமான தொழில் எனும் சதுர்த்தியர்த்தத்தை யநுஸந்தித்து மீள வேணும்.
 9. புத்ர பஸ்வந்நாதி தொடக்கமாக ஜஸ்வர்ய ஸ்வர்க்க கைவல்யங்களில் புருஷார்த்த புத்தி பண்ணினாகில், கைங்கர்யத்தின் சிறப்பைச் சொல்லும் சதுர்த்தியில் அர்த்தத்தை யநுஸந்தித்து மீளவேணும்.
 10. தனக்கு உபகாரமாக எழுந்தருளியிருக்கிற அர்ச்சாவதாரத் தீருமேனியில் சில குறைகள் கண்ணுக்கு விஷயமானால், பர வ்யூஹ விபவாதிகளில் உள்ள குறைகள் தீர்ந்தவிடமன்றோ இந்த அர்ச்சாவதாரம்; ‘ஸர்வம் பூர்ணம்’ என்றபடி எல்லா குணங்களும் நிறைந்திருக்கும் இடமன்றோ; இப்படி அநுஸாவ்யமெல்லாம் நார ஶப்தார்த்தத்தில் சொல்லப்படுவதிறே என்று நாராயண பதத்தையநுஸந்தித்து அக்குறையை குறையாக நினைப்பதினின்று மீளவேணும்.
- இப்படியாக தீருமந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தை புந் புந் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு ப்ரபந்நனானவன் ப்ரபத்தி நிழல்டையில் ஊன்றியிருக்க வேணும்.

★ ★ ★

சரமஸ்லோக மந்த்ரரத்ந பெளர்வாபர்யகதூநம் : தீருமந்த்ரம், ஜீவன் பகவானுக்கே உரியவன் என்ற ஜீவ ஸ்வரூபமான பகவச்ஶேஷத்வத்தையறிவிக்கிறது. தவயம், அத்தகைய ஜீவனுக்கு அநுரூபமான உபாயத்தையும், புருஷார்த்தத்தையும் அறிவிக்கிறது. சரம ஸ்லோகம், உபாயத்துக்கவச்யமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தையும், புருஷார்த்தத்துக்கு தேவையான ஸர்வபாப விமோசனத்தையுமறிவிக்கிறது. இப்படியாக, தீருமந்த்ரத்தின் மத்யம் த்ருதீய பதங்களை தவயத்தின் முன்பின் கூறுகள் விவரிக்கையாலும், தவயத்தை சரமஸ்லோகம் விவரிக்கையாலும் தீருமந்த்ரத்திற்குப் பிறகு தவயத்தையும், *அநந்தரம் சரம ஸ்லோகத்தையும் அருளிச்செய்வது ஒரு க்ரமம்.

அன்றிக்கே சரமஸ்லோகம் ‘ஸரணம் வரஜ’ என்று விதி^५ரூபமாயும், தவயம் ‘ஸரணம் ப்ரபத்யே’ என்று அநுஷ்டான ரூபமாயுமிருப்பதால், விதியை முன்னதாகச் சொல்லி பின்பு அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லத்தடையில்லை. மேலும், தீருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாயும் சரம ஸ்லோகம் ப்ராபகபரமாயுமிருப்பதால், முதலில் அடைய வேண்டிய வஸ்துவைச் சொல்லி அநந்தரம் அதை அடையும் வழியைச் சொல்லி, அநந்தரம் ப்ராப்ய ப்ராபக அநுஷ்டான ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும் தவயத்தை அருளிச்செய்யும் க்ரமமும் உண்டு.

ஆக, தவயம் முன்னாக சரமஸ்லோகமும், சரம ஸ்லோகம் முன்னாக தவயமுமாகிற இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்தீக்கத்தட்டில்லை.

சரமஸ்லோகம்

அவதாரிகை : தீருமந்த்ரத்தை நரனுக்குபதேஶித்து நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணன், பாரோர் புகழும் வதரியில் நின்றும் வடமதுரையேற வந்து க்ருஷ்ணனான நிலையிலே நரனுடைய அம்சமாய் ‘நம்பிசரண்’ என்று ஸிஷ்யனான அர்ஜாநனைக் குறித்துத் தீருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர அறுதீயிட்ட புருஷார்த்தத்துக்குத் தகுதியான ஸாதனத்தை சரம ஸ்லோக முகத்தாலே வெளியிட்டருளினான்.

ஆத்ம பரமாத்ம ஸம்பந்தத்தை உணராதே, உடம்பையே தானாக நினைத்து, அத்தைப்பற்றி வருகிற பழந்து^६க்களுக்கு ஸ்நேஹித்து, அவர்கள் ஸ்நேஹம் பொறுக்கமாட்டாதே தன்னுடைய தர்மத்தை பாபமென்று கலங்கின அர்ஜாநனை, க்ருஷ்ணன் அமலங்களாக விழிக்கிற நோக்காலும் தூமொழிகளாலும் ★ உருமகத்தே விழாமே குருமுகமாய் அறியாதன அறிவித்து, உடம்பையும் ஆத்மாவையும் பற்றி வருகிற ‘ஜங்கருவி கண்டவின்பம்

* அநந்தரம் - பின்பு

★ தீயவழியில் போகாமே விலக்கி

தெரிவரியவளவிலாச் சிற்றின்பம்’ என்கிற ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்களினுடைய பொல்லாங்கையும் தெரிவித்து, இன்பக்கதி செய்து, தன்னை மேவுகையாகிற மோகஷத்தினுடைய நன்மையையும் அறிவித்து, அதைப்பெறுகைக்கு வழியாக கர்ம ஜ்ஞான படுக்கீகளை முதலில் அருளிச்செய்தான்.

அதைக்கேட்ட அர்ஜாநன் ஊன்வாட நீடுகணியுண்டு குறிக்கொள் ஞானங்களால் ஊழியூழிதோறல்லாம் யோகநீதி நண்ணி நெஞ்சுருகி உள்கணிந்து ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே செய்து முடிக்க வேண்டிய அந்த உபாயங்களினுடைய அருமையையும், வலித்தெற்றுகிற இந்தரியங்களினுடைய கொடுமையையும், ‘சஞ்சலம் ஹி மநः’ என்கிறபடி நின்றவா நில்லா நெஞ்சின் தீண்மையையும், வழி தீகைத்து அலமருகின்ற தன்னால் அறுக்கலராத செடியார் வல்வினையின் கனத்தையும், தன்னுள் முற்றுமாய் நின்று ஸர்வபூதங்களையும் *மரப்பாவையை போல ஆட்டுகிறவன், வேறுவேறு ஞானமாய் உபாயந்தரங்களுக்குள்ளீடாய் நிற்கிற நிலையையும், தன்கார்யத்தில் தானிழியவாண்ணாதபடி உபதேஶித்த ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, நாம் இவ்வுபாயங்களைக்கொண்டு விரோதிகளைக் கழித்து அவனைக் கீட்டுகையென்பது முடியாது; ‘யதே₂ச்ச₂ளி தத₂ா குரு’ - உனக்கு ருசித்ததொண்றைச் செய் - என்ற போதே தமயந்திக்கு அல்வழி காட்டின நளனைப் போலே இவனும் நம்மை நெறிகாட்டி நீக்கினானத்தனை என்று வெறுத்து, ‘என்னுடைக் கோவலனே என்னை நீ புறம் போக்கலுற்றால் என்நான் செய்கேன்’ என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய் கையில் வில்லோடே சோாந்து விழி, மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கும், தான் பிறந்த கார்யம் இவனைக் கொண்டு தலைக்கட்டவும், பரிபவகாலத்தில் தூரவாளியான தன்னை நினைத்த த்ரெளபதியை மயிர்முடிக்கும்படி பாரதப்போர் முடித்து, நூற்றுவர்தம் பெண்ணாரும் நூலிழப்ப வென்ற பரஞ்சுடராய் தன் ஸ்வரூபம் பெறவுமிருக்கிற க்ருஷ்ணன், இவனுக்கிவ்வளவும் பிறக்கப் பெற்றோமே என்றுகந்து அர்ஜாநனைப் பார்த்து “கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களைவிட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்று; நானுன்னை விரோதிகளில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன். நீ ஶோகியாதே கொள்” என்று ஸ்வரூபாநுஞபமான உபாயத்தை வெளியிடுகிறான்.

ஸ்ரீ:யபதியான ஸர்வேஸ் வரன் ஸாது₄பரித்ராண து₄ஷ்க்ருத₃ விநாஸ் த₄ர்ம ஸம்ஸ்தாபநங்களுக்காக, ஏழ நாராயண: ஸ்ரீமாந் கூரோர்ணவ நிகேதந: | நாக₃

* யத₂ா த₃ாருமயீ யோவித் ந்ருத்யதே குஹகேச்ச₂ யா | ஏவம் ஸஸ்வர தந்தரோடியம் ஸஹதே ஸ₂க:து₃:க₂ யோ || (பாகவதம் 10-54-12) (பொம்மலாட்க்காரனின் விருப்பத்திற்கேற்ப ஆடும் மரப்பாவைபோல், இந்த லோகம் ஸஸ்வரனது நினைவின்படி ஸாகதுக்கங்களில் ஸடுபடுகிறது.)

பர்யங்கமுத்ஸுருஜய ஹ்யாக₃தோ மதுராம்புரிம் || என்கிறபடியே வண்துவராபதி மன்னாய் வந்தவதுரித்தருளி ஸர்வஸாலபனாய், “த₃ ரெளபத்₃ யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமஸ்சக்ரூர்ஜநார்த்தநம்” என்கிறபடியே ஶரணாகதரான பாண்டவர்களுக்கு இன்னார் தூதனென்றின்று, அர்ஜாநனை ரதி₂ யாக்கி தான் ஸாரதி₂ யாய் அவனுக்கு விதே₄ யனாய் நின்றவளவிலே, இவ்வர்ஜாநன் தன்னை நிமித்த மாத்ரமாகக்கொண்டு ஸர்வேயெற்வரன் தன் ப்ரதிபகஷங்களை நிரளிக்க நின்ற நிலையைக்கண்டு, பந்து₄ விநாசம் ஸித்₃து₄ மென்று நிஸ்சயித்து, அஸ்தான ஸ்நேகத்தாலே பிறந்த ஶோகத்தாலும் அஸ்தாந க்ருபையாலும், ஆசார்யாதீகள் யுதி₃தே₄ நாந்மகரேயாகிலும் அவர்கள் வதுத்தாலே பாபம் வருகிறதென்கிற ப₄யத்தாலும் கலங்கி, எது ஹிதம் என்று தெளியவேணுமென்று பார்த்து “ஸிஷ்யஸ்தேவஹும் ஶாதி₄ மாம் த்வாம் ப்ரபந்தம்” உனக்கு நான் சிஷ்யன்; உன்னைச் ஶரணடைந்த எனக்கு உபதேஶிப்பாய் என்று விண்ணப்பம் செய்ய, க்ருஷ்ணன் அவனுடைய ஶோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக கர்ம ஜ்ஞாநாதீகளான சில உபாயவிஶேஷங்களை *ஸ்வப்ராப்தி லகஷண மோகஷி ஸாதி₄ நமாக விஸ்தரேண உபதேஶித்தருளினான். இப்படி உபதேஶி த்தருளியதுயாவும் காயக்லேசரநுபமாகையாலும், இந்தரிய ஜயம் அரிதாகையாலும், சிரகால ஸாத்யங்களாயிருக்கையாலும் (நெடுங்காலம் அப்யளிக்க வேண்டியவையாகையாலும்) அவை அநுஷ்டிக்க ★அசாக்யங்களென்றும், பரதந்தரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதீகள் என்றும் புத்தி₄ பண்ணி, இவற்றால் எம்பெருமானைப்பெற என்பதொன்றில்லை, இனி இழந்தே போமித்தனையன்றோ என்று ஶோகத்த அர்ஜாநனைக் கண்டு, அவனுடைய அந்த ஶோகம் போகைக்காக ‘இனி இதுக்கு மேலில்லை’ என்னும்படியான ஸ்வரூபாநுரூபமான சரமோபாயத்தை ♦இந்த ஸ்லோகத்தாலே வெளியிடுகிறான்.

பக்தி ப்ரபத்தீகளுக்கு வாசி : இதர உபாயங்களுக்கும் ப்ரபத்தீக்கும் நெடுவாசியுண்டு. 1. உபாயாந்தரங்கள் ஶாஸ்த்ர விதிகட்டு வசப்பட்டு செய்யவேண்டியவையாழிய, ஆசார்யர்களின் அநுஷ்டான உபதேஶங்களாலே நமக்கு காட்டப்பட்டவையல்ல. ப்ரபத்தியுபாயமோ ஆசார்யருசி பரிக்ரஹும். எல்லா ஆழ்வார்களாலும் ஆசார்யர்களாலும் அநுஷ்டான உபதேஶங்களாலே நமக்கு காட்டப்பட்டது. 2. உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்க வேதாத்யயநம் செய்ய தகுதியுள்ள த்ரைவர்ணிகர்கட்கே அதிகாரமுண்டு. ப்ரபத்தியுபாயம் ஸர்வாதிகாரம். ஸ்தரி, ஶாத்ரர், கஜேந்த்ரன் முதலான ம்ருகாதிகளுட்பட, பாரதந்தரய ஜ்ஞானமுண்டாகில், ஸகலரும் அநுஷ்டிக்கலாம். 3. உபாயாந்தர நிஷ்டர்கட்கு கர்மாவஸாநத்திலே, அதாவது ஜந்மாந்தரங்களிலே ப்ராரப்த கர்மம் முடியும்போது பலன் ஸித்தீக்கும். ப்ரபத்தீநிஷ்டர்கட்கு ‘மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்’ என்கிறபடியே

* தன்னை (பகவானை) அடைவதை கைஷணமாகவுடைய

♦ 18வது அத்யாயம், 6வது ஸ்லோகம்.

★ எளிதில் செய்யக்கூடியவையல்ல

இந்த ஜந்மத்திலேயே தேஹாவஸாநத்தில் புலம் ஸித்திக்கும். 4. உபாயாந்தரங்களில் அந்திம ஸ்மருதி அவஸ்யாபேசவிதம். ப்ரபந்நனுக்கோ ‘அஹம் ஸ்மராமி’ என்கிறபடியே அந்திம ஸ்மருதியை அபேசவியாது ஈஸ்வரன் புலமளிக்கும். 5. இதரோபாயங்கள் அசேதனமாகையாலே வெறும் புலகரணமாய் *புலப்ரத₃னான் எம்பெருமான் கைபார்த்து விளம்பித்தே பலன் ஸித்திக்கும். ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு பரமசேதனனாய் புலப்ரதனாயிருக்கும் எம்பெருமானே புலகரணமாயுமிருந்து விளம்பியாது புலமளிக்கும். 6. இதரோபாயங்கள் சேதனனால் வெகுகாலம் ஸ்ரமப்பட்டு ஸாதீக்க வேண்டியவை. ப்ரபத்தியோ கந்யகா ப்ரதாநாதிகள் போலே ஸக்ருத் கரணீயம். ப்ரபத்தி ஸ்வரூபமான பகவான் பண்டே ஸித்தமாயிருப்பதால் ஸக்ருத் ப்ரயோகத்திலே ஆயாஸமின்றி சுலபமாய் புலம் ஸித்திக்கும். 7. இதரோபாயங்களுக்கு கர்ம ஜ்ஞாந யோகங்கள் எனும் அங்கங்கள் அபேசவிதமாயிருக்கும். ப்ரபத்தியோ ஸஹாயாந்தர நிரபேசவிமாகையால் எந்தத்துணையையும் ஸஹிப்பதில்லை. 8. இதரோபாய அநுஷ்டானங்களில் அங்கங்களில் குறையுண்டானால் அநுஷ்டாதாவக்கு நாசமாயறும். ப்ரபத்தியுபாயம் ‘பயனன்றாகிலும் பார்க்கலராகிலும் செயல் நன்றாக தீருத்திப் பணிகொள்ளும்’ என்கிறபடி அடைவுகெடப் பண்ணினாலும் தோழங்களைப்போக்கி தீருத்தி அநுஷ்டாதாவை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும். 9. ஸ்வயத்னங்களாகிய இதரோபாயங்கள் சேதனனுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்₃து₄ மாயிருப்பவை. ப்ரபத்தியில், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியற்று எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றுவதால் சேதன ஸ்வரூபாநுரூபம். 10. ப்ராப்யத்தின் வைலக்ஷண்யத்தைப் பார்க்கும்போது இதரோபாயங்கள் அப்புலத்துக்கு வ்யாஜமாத்ரமேயாம்; ஸத்ருஶமாகா. ப்ரபத்தி ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம். எம்பெருமானே உபாயமாவதால் இவ்வுபாயம் ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருஶமாயிருக்கும். இப்படி அநேக குணபெள்ளியங்களாலே இதரோபாயங்களைக்காட்டிலும் ப்ரபத்தியே அத்யந்த விலக்ஷனை (மிகச்சிறந்தது.)

வேதபுரநின் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது ★கொண்டிப் பசுவுக்கு தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமகாரங்களுடன் களித்து தீரிகிற இவனுக்கு அவற்றால் வந்த களிப்பு போய் பகவத் பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக. பெற்ற தாயானவள் குருடர், செவிடர், சுனர், குறள் முதலிய குறை மக்களோடு நிறை மக்களோடு வாசியற எல்லா மக்களிடத்திலும் ஒத்த வாத்ஸல்ய முடையவளாயிருக்குமாபோலே, சேதனர் தீற்தில் பல்லாயிரம் மாதா பிதாக்களிற்காட்டிலும் சிறந்த வாத்ஸல்யமுடையதான ஶாஸ்தரமும்

* புலப்ரத₃ன் - பலனையளிப்பவன், புலகரணம் - புலப்ரத₃ன் பலனையளிக்க தனிக்காரணம்.

★ பட்டிமேய்ந்து தீரியும் பசுவை வசப்படுத்த அதன் கழுத்திலே கட்டும் தடி.

‘த்ரைகுண்ணய விஷயா வேதா’ என்கிறபடியே தாமஸரோடு ராஜஸரோடு ஸாத்விகரோடு வாசியற அவரவர்களுடைய குணங்களுக்கேற்ப புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றின் ஸாதனங்களையும் உபதேஶித்து, கொள் கொம்பிலே ஏற்றுகைக்கு சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரைப் போலே, இவ்வோழுகங்களாலே சேதனர்களுடைய அதிகாரத்துக்கேற்ப மேல்மேல் புருஷார்த்த ஸாதனங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து கீழ்க்கீழ் புருஷார்த்த ஸாதனங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவுதாயிருக்கும். பித்தனைத் தொடரும் மாதா பிதாக்களைப் போலே, வழிகெட நடக்கிறவர்களையும் வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதியாலே மீட்க இடம் பார்க்கிற ஶாஸ்தரம், கோடிய மனத்தால் சினத்தொழில் புரிகிற நாஸ்திகனுக்கும் ஶத்ருவையழிக்கைக்கு அபிசாரமாகிற வழியைக் காட்டி தன்னை விஸ்வலிப்பித்து, தருஷ்ட பேராகுத்துக்கு வழிகளையிட்டு தன்னோடினைக்கி, ஸ்வர்காதி³ பலங்களுக்கு வழிகாட்டி தேஹாத்மாபி⁴ மாநாத்தைக் குலைத்து, ஆத்ம போகத்துக்கு வழிகாட்டி அந்ய சேஷல்வத்தையறுத்து, பரமாத்ம பேராகுத்துக்கு வழிகாட்டி ஸ்வாதந்தர்யத்தை போக்கி ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தையுணர்த்தி ஸிதி⁵ தேராபாயத்திலே மூட்டுமாபோலே, முந்தை தாய் தந்தையான இவனும் பூசலுக்கேறி கொலைக்கஞ்சி வில் பொகட்டவனுக்கு தன்னைப் பெறுகைக்கு தானே உபாயமென்கை சேராதென்று, கோயிலங்காடியிலே எல்லாச் சரக்கும் பரப்பி வைக்கிறாப்போலே, புறம்பே பரந்து எல்லாப் பொருளும் விரித்து மோசஷாதிகாரியாக்கி, உபாயாந்தரங்களைக் கேட்டு கலங்கினவளவிலே இவனை உளனாக்குகைக்காகப் பரம ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டருளினான். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ‘மஹாக்ரம’ எனும் தீருநாமத்திற்கு ‘சேதனர்கள் யாவரும் ஜீவிப்பதற்கீடாக படிப்படியாக உபாயங்களைக் காட்டியிருப்பவன்’ என்றிரே பட்டர் அர்த்தமருளிசெய்தது.

‘தர்மா தர்மங்கள் இன்னதென்றறிகிலேன்; உனக்கு நான் ஶிஷ்யன்; ப்ரபந்நனான எனக்கு ஹித்ததைச் சொல்லுவாய்’ என்ற அர்ஜாநனுக்கு உபாய உபதேஶம் பண்ணைத் தொடங்குகிறவளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேஶியாதே, உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேஶித்ததெல்லாம் அவ்வளவிலே அவன் *பர்யவளித்து விடுவனோ? அல்லது அவற்றினுடைய தோலூதர்ஸநத்தாலே இவ்வுபாயோபதேஶத்துக்கு அதி⁴ காரியாவனோ? என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை சோதிக்கைக்காக. ஆகவே, முதலில் ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகத்தைப் பிறப்பித்து, கர்மயோகத்தை விதித்து ‘அதுதன்னை கர்த்தருத்வத்தைப் பொகட்டு பூலாபி⁴ ஸந்தி⁴ ரஹிதமாக அருஷ்டி’ என்று சொல்லி, அநந்தரம் ஆத்ம ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பகவத் ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து, அநவரத பேராவநாருபமான உபாஸநக்ரமத்தையறிவித்து, இவ்வளவும் கொண்டு போந்து இதின் அருமையை இவன் நெஞ்சிலே படுத்தி, இவை அஸக்யம்

* பர்யவளித்து விடுவனோ - நின்று விடுவனோ.

என்று ஶோகித்தவனந்தரம் ‘ஆகில் என்னைப்பற்றி நிர்ப்படிரணாயிரு’ என்று தலைக்கட்டுகிறான் ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமீம்மான்.

ஜந்தாம் வேதத்துக்கு உபநிஷத்தான் ஶீக்தையிலே பரக்கச்சால்லி குஹ்யதமமென்று தலைக்கட்டின புத்தியோகத்துக்கு மேலாக ஒரு வார்த்தையாகச் சொல்லி, ஒருத்தீயடைய ஶரணாகதி நம்மை நெஞ்சஸ்தித்ததென்? என்கிற துணுக்கத்தோடே *இதும் தே நாதபஸ்காய் இதொருவருக்கும் சொல்லாதே கொள் என்று மறைத்த போதே இது பரமகுஹ்யதமமென்று தோன்றும். சரமோபாயத்தை முந்துறச் சொல்லி பின்னை ‘இதும் தே நாதபஸ்காய்’ என்றதற்கு அடியென்? என்று சீயர் பட்டரைக் கேட்க த்ரெளபதி குழலை விரித்துக் கீட்க்கையாலே அது முடிக்கைக்காக மூலையில் கீடந்தாரை முற்றத்தேயிட்டான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை அனுஸந்தியா ‘ஆர் அதீகாரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தை கடலிலேயிட்டோம்’ என்று ★பதண்பதண் என்றான்காணும் என்றருளிச் செய்தார்.

இதில் அர்த்தம் கேட்கைக்காகவிலே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் தீருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பிதாமும் இதிலர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கதீகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திலே இவருடைய ஆஸ்திக்ய ஆதார பரிசுஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி சூழநிலை கொண்டு மாலோபவாஸம் கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று. ஸௌம்யநாராயணன் ஸந்நிதியில் ஒரேவேளை பெருமாள் தீர்த்தத்தை மட்டும் பருகி ஒரு மாஸம் உபவாஸமிருந்து தமது அத்யவஸாயத்தை நீரூபித்து நம்பியிடம் இந்த ரஹஸ்யத்தை ♦உபதேசமாகப் பெற்றார். அதீகாரி துஹ்ரலபத்தாலும் அர்த்த கேளரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக் கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் துஹ்ரக்கதீ கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டநினார் எம்பெருமானார். ‘நீயாருக்கும் சொல்லாதே கொள்’ என்று நம்பி நியமித்தபோது எம்பெருமானார் ‘ஆழ்வானுக்குச் சொல்லாமலிருக்கப் போகாது’ என்று கூரத்தாழ்வானுக்கு மட்டும் உபதேஷிக்க நம்பியிடம் அநுமதி கேட்க, நம்பியும் ஆழ்வானின் அத்யவஸாயத்தை சோதித்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் கஷ்டநிலை கொண்டு உபதேஷிக்கும்படி அநுமதிக்கவே, ஆழ்வான் அக்கால விளம்புத்தைப் பொறாமல் ஆசார்ய

* இதும் தே ந அதுபஸ்காய - இது உன்னால் தவம் செய்யாதவனுக்கு சொல்லப்படலாகாது.

★ தபித்தான் (பூரபரத்தான்)

❖ நம்பி எம்பெருமானாரை 18தரம் நடத்தியதற்கு காரணம் கீதையில் 17 அத்யாயமும் சொல்லி, 18ம் அத்யாயத்தில் இதன் அர்த்தத்தையருளிச் செய்ததால் என்பர்.

ஸந்தியில் ஒரு மாஸோபவாஸம் இருந்து தமது அத்யவஸாயத்தை நிருபித்து உபதேசம் பெற்றார். முதலியாண்டான் எம்பெருமானாரை சரம ஸ்லோகார்த்தத்தை தமக்கு உபதேசிக்கும்படி வேண்டியபோது ஆண்டானை எம்பெருமானார் நம்பியிடம் சென்று இவ்வர்த்தத்தை உபதேசமாகப் பெற்று வரும்படி நியமிக்க, நம்பியும் ஆண்டானை ஆறுமாதம் காக்கவைத்து, பின் 'நீர் மூன்று தத்துக்கு பிழைத்தால் உமது ஆசார்யரே உபதேசிப்பர்; சென்று பெற்றுக் கொள்ளும்' என்று அனுப்ப, ஆண்டான் மீண்டு உடையவர் கோஷ்டிக்கு வந்தபோது 'நமது ஆண்டான் நம்பி ஸந்தியில் ஸ்வரூபசிகைஷி பெற்று வந்தபடி காணீர்' என்று மகிழ்ந்து உடனே ரஹஸ்யார்த்தத்தை அவருக்கு உபதேசித்தருளினார். மூன்று தத்துக்களாவது வித்த யா தந் ஆபி⁴ ஜாத்ய மதங்கள். அன்றிக்கே வித்வான், அபி⁴ ஜாதன், எம்பெருமானார் மருமகன் என்கிறவற்றை உத்தேச்யமாக நினைத்திருப்பது.

இதில் சொல்லுகிற *அர்த்தம் எவ்வுயிர்க்குமாயிருந்ததேயாகிலும் முக்குணத்திரண்டவையகற்றி பரமஸாத்விகனாய் ஸம்ஸாரத்தில் அருசியை உடைவனாய் நாஸ்திகனும் ஆஸ்திக - நாஸ்திகனுமன்றிக்கே ஆஸ்திகாக்ரேஸரனானவன் இதுக்கதிகாரி. கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம் அர்ஜாந வ்யாஜத்தாலே தீருத்தேர்த்தடிலே நின்றருளிச் செய்த வார்த்தையை, 'செம்மையுடைய ★தீருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்' - பெரியாழ்வார் கேட்டு தந்திஷ்டராயிருப்பர் என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே ♦நியதராயிருக்குமவர்கள்.

கீழே உபாயங்களை வெளியிட்டு, அவற்றுக்குள்ளீடாய் நின்று கார்யம் செய்கிற தன்னை உபாயமாகச் சொல்லி, மேல் ஒரு உபாயம் சொல்லாமையாலே ♦சரமஸ்லோகம் என்று

* 'பக்தி யோகத்தில் பலனளிக்கத் தடையாயுள்ள பாபங்களை தன்னைச் சரணாகப் பற்றியவர்க்குப் போக்கித் தருவதாக வாக்களிக்கிறான் பகவான்' என்றே சரமஸ்லோகத்துக்கு கீதாபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் பொருள் அருளிச்செய்தார். அங்கு பலனடைவது பக்தியோகத்தால். அதற்கு தடைகளை கழித்துத் தருவதே ப்ரபத்தி. ப்ரபத்தி அங்கம்; பக்தியே ப்ரதானம். பக்தியை கைங்கரிய ஞபமாகக் கொண்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகை ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி. இங்கு ப்ரபத்தி அங்கி; பக்தி அங்கம். சரம ஸ்லோகத்தில் இச் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியே பகவான் விதிக்கிறான் என்பதே ரஹஸ்யமாக ஆசார்ய - சிஷ்ய க்ரமத்தில் நமக்கு உபதேசித்து வரப்படுகிறது. இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் கீதா பாஷ்யத்தில் வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல், ஸௌகமாக, 'மாமேகம் பரமகாருணிகம் அநாலோகிதவிசேஷ அசேஷலோக சரண்யம் ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதீம் சரணம் ப்ரபத்யஸ்வ' என்று பரம காம்பீர்ய ஸ்ரீஸூக்தியினால் காட்டியருளினார். கத்யத்தில் அநுஷ்டானமாக்கி காட்டியருளினார்.

★ கண்ணன்

❖ ஊன்றியிருப்பர்

◆ யத்ரயோகேஸ்வர: க்ருஷ்ணோ 78ம் ஸ்லோகம் இறுதிச் சஸ்லோகமாயினும், 'ஸர்வ தர்மாந்' மே ஸ்லோகமே சரம ஸ்லோகம் எனப்படுகிறது.

பேரானவிது - இவ்வுபாயத்துக்கு இவன் செய்யவேண்டுமெற்றையும், இவ்வுபாயம் இவனுக்குச் செய்யுமெற்றையும் சொல்கிறது. விடுவித்து பற்றுவித்து விலக்கடியறுக்கை உபாயக்ருத்யம். விட்டுப்பற்றி தேறியிருக்கை அதீ₄ காரிக்ருத்யம். பூர்வார்த்த₄த்தாலே அதீ₄ காரி க்ருத்யத்தையும், உத்தரார்த்த₄த்தாலே உபாயக்ருத்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறான். பூர்வார்த்த₄ம் ஆறு பதம். உத்தரார்த்த₄ம் ஜந்து பதம். ஸர்வதர்மாந் ஒரே பதம். ஸர்வபாபேப்ய: ஒரே பதம். *மாஸீச: ஒரே பதம். முப்பத்திரண்டு தீருவகூரமாயிருக்கும்.

இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிற த₄ர்ம பரித்யாக₃ம் ஶாஸ்த்ர விரோதத்தாலும் அநுஷ்டான விரோதத்தாலும் ப்ரகரண விரோதத்தாலும் அயுக்தம் என்று சிலர் சொன்னார்கள். 'யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரம் ஜஹூயாத்' 'யஜஞேந த₃நேந தபஸாநாஸகேந ப்ராஹ்மணா விவிதி ஷந்தி' என்று ஜ்ஞாந ஸாத₄நமாக கர்மத்தை அவஸ்யாநுஷ்டே₂யமாக ஓதுகையாலும், 'ப்ரஹ்ம வித₃ாப்நோதி பரம்' 'தமேவம் வித₃வாந் அம்ருத இஹ ப₄வதி' 'ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மமைவ ப₄வதி' 'தத₃ா வித₃வாந் புண்யபாபே விது₄ய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி' 'வித்யாத்து புருஷம் பரம்' என்று வேதநூ விஶேஷத்தை பகவத் ப்ராப்தி ஸாத₄நமாக விதிக்கையாலும், 'யமேவ ஏஷ வருஞ்ஞதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷி ஆத்மா விவருஞ்ஞதே தநாம் ஸ்வாம்' என்று பக்தியை ப்ராப்தி ஸாத₄நமாக விதிக்கையாலும் இவற்றினுடைய த்யாக₃ம் ஶாஸ்த்ர விருத்து₄ம். வாமதேவ ஶாகாதீ₃களோடு 'உபமாநம் அஸேஷாணாம் ஸாதுநாம்' என்னப்பிறந்த ப்ரஹ்லாதனோடு ப₄ரத ஸௌப₃ரி ★ப்ரப்புருதீகளான அல்லாத முழுகூஷக்களோடு வாசியற கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளையே அநுஷ்டித்துப் போருகையாலே த₄ர்மத்யாக₃ விதி அநுஷ்டானத்தோடும் விரோதிக்கும். 'நியதும் குரு கர்ம த்வம்' 'கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திம் ஆஸ்ததி₂தா ஜநகாத₃ய: 'ஸர்வம் கர்மாகி₂லம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே' 'பே₄ாக்தாரம் யஜ்ஞ தபஸாம் ஸர்வலோக மஹேஸ்வரம் ஸாஹருது₃ம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்ச₂தி' 'மந்மநா ப₄வ மத₃ ப₄க்த: என்று ஸவிஸ்தரமாக பதினெட்டோத்தாலும் உபதி₃ஷ்டமான கர்மாதீத்யாகம் ப்ரகரண விருத்து₄ம். ஆக, ஶாஸ்த்ர விரோதமும், அநுஷ்டான விரோதமும், ப்ரகரண விரோதமும் பிறக்கையாலே இச்லோகத்துக்கு இவற்றோடே சேர்ந்த அர்த்தமே அர்த்த₂மாமத்தனை; விருத்து₄மான த₄ர்ம பரித்யாக₃ம் அர்த்தமாக மாட்டாது என்றார்கள்.

ஶாஸ்த்ர விரோதமும், அநுஷ்டாந விரோதமும், ப்ரகரண விரோதமும் பிறவாமையாலே இதில் சொல்லப்படும் தர்மபரித்யாகம் யுக்தமேயாம். 'யோ புரஹ்மாணம் விதது₄ாதி பூர்வம் யோவை வேத₃ாம்ஶ்ச ப்ரஹ்வினோதி தஸ்மை | தம்ஹ தேவம் ஆத்மபுத்தி₄ ப்ரஸாத₃ம்

* இரண்டு பதமும் சேர்ந்து ஓர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

★ ப்ரப்புருதீ - முதலான

முழுக்ஷார்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்₃ யே ||' 'தஸ்மாந் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்த மாஹர்' 'ஸரண்யம் ஶரணம் யாத: கோவிந்தம் நாவஸ்தூதி' என்று ஸர்வத₄ர்ம பரித்₃யாக பூர்வகமாக அநுஷ்டேயையான ப்ரபத்தியையும் பகவத் ப்ராப்தீக்கு ஸ்வதந்தர ஸாத₄னமாக ஶாஸ்த்ரத்திலே விதி₄க்கையாலே ஶாஸ்த்ர விரோதமில்லை. கர்ம ஜ்ஞாநாதி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் தத்த்யாக பூர்வகமாக அநுஷ்டேயமான ப்ரபத்தியை விதிக்கீற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் விரோதம் சொல்லப்பார்க்கில் ஸ்யேந விதி₄க்கும் காமநா விதிக்கும் மோகஷி விதிக்கும் அந்யோந்யம் விரோதம் பிறக்கையாலும், 'ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி' என்று பூத ஹிம்ஸையை நிவேஷித்து வைத்து பசாவிஸஸந்த்தை விதிக்கையாலும், அக் நிவோதர ஹோமத்தை விதி₄த்து வைத்து தத்த்யாக₃த்தை 'ஸந்ந்யஸேத் ஸர்வகர்மாணி' என்று விதிக்கையாலும், கர்மத்தை அநுஷ்டேயமாகச் சொல்லிவைத்து தத்த்யாக₃ பூர்வகமாக அநுஷ்டேயமான ஜ்ஞாந யோகத்தை விதி₄க்கையாலும், உபாஸ்ய வஸ்துவை 'யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வ வித்' என்று ஸகுணமாகச் சொல்லி வைத்து 'நீர்குணம்' 'நீரஞ்ஜநம்' என்று குணவிது₄ரமாகச் சொல்லுகையாலும் - ஆக இவ்வோ முகங்களாலே ஆபாத₃ கட₃ம் பரஸ்பர விருத்து₄ மாக தோற்றுவதை குணபே₄துத்தாலும், வர்ண பே₄துத்தாலும், ருசி பே₄துத்தாலும், அதி₄காரி பே₄துத்தாலும், பரிஹரிக் கிறவோபாதி₃ இதுவும் அதி₄காரி பே₄துத்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையால் ஶாஸ்த்ர விரோதமில்லை. கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளை அநுஷ்டித்த ஶாகாதி₃களோபாதி₃கண்டு₃ முசுகுந்த₃ ப்ரப்₄ருதிகளான முழுக்ஷாக்களோடு து₃ர்வாஸஸ் ஶாப தூவிதரான தேவதைகளோடு வாசியற ப்ரபத்தியநுஷ்டாநம் பண்ணிப் பலிக்கக் காண்கையாலே அநுஷ்டாந விரோதமில்லை. வெவ்வேறு அநுஷ்டானங்களைக் கொண்ட கர்மயோகாதிகளுக்கு அதி₄காரி பே₄துத்தாலே பரிஹரிக்கிறவோபாதி₃ இதுவும் அதி₄காரி பே₄துத்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையாலே ப்ரகரண விரோதமில்லை.

தர்மஸப்தார்த்தம் ஸர்வதர்மாந் - எல்லாதர்மங்களையும். *தர்மமாகிறது ஆசைப்பட்டவை கைபுகுருகைக்கு நல்வழியாக ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமத்தை. இவ்விடத்தில் தர்மமென்கிறது, த்ருஷ்ட ப₂ல ஸாதனங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோகஷமாகிற பெரிய பேறு பெறுகைக்கு ஶாஸ்த்ரங்களிலும் பதினெட்டோத்தாலும் சொல்லப்பட்ட கர்ம ஜ்ஞாநங்களைப் பரிகரமாகவுடைய பக்தியாகிற ஸாத₄னத்தை. தர்மந்தான், த₄ர்ம பரதர்ம பரமதர்ம என்று

* த₃ாநம், தபஸ், பஞ்சாக்நி மத்திலே தபஸ், ஜலத்திலே நின்று தபஸ், அக்நிஹோதர ஹோமம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், ஹவிர் யஜ்ஞாங்கள், வாஜபேய யஜ்ஞம், ஜபம், யோகாநுஷ்டானம், வரத உபவாஸங்கள், ஸந்தயோ பாஸநம், உஞ்ச₂வருத்தி தர்மம், மாதா பிதாக்களுக்கு ஶாஸ்ருஷை செய்தல், கோ ப்ராஹ்மணரை ரக்ஷிக்கை, தக்ஷிணை கொடுத்தல், கிணறு வெட்டுதல், தண்ணீர் பந்தல் வைக்கை, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள், புண்ய சேஷத்ர வாஸம், புண்யதீத்த ஸ்நாநம், திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் என்று பல தர்மங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மூவகைப்பட்டிருக்கும். தர்மமாகிறது, ஸ்வர்க்காதி³ சௌதர புருஷார்த்த ஸாதநம். பரதர்மமாகிறது, பந்த⁴ கமானதிற்காடில் விலகஷணமான பரம புருஷார்த்தலகஷண மோக்ஷி ஸாதநம். பரமதர்மமாகிறது, பரதர்மம் போலே சேதந யத்ந ஸாத⁴ யமாதலன்றிக்கே ஸித்தமாய், பரமப்ரயோஜந ஸாதகமாய் தனக்கவ்வருகில்லாததாயிருக்கும் பகவத் விஷயம். இங்கு தர்ம ஶப்தத்துக்கு பரதர்மத்திலே நோக்கு. அடியிலே முழுசௌவானபோதே சௌதர ப₂ல ஸாதநமான தர்மம் கழிகையாலும், பரம த₄ர்மத்தை மேலே ஸ்வீகார்யமாக விஶேஷவிக்கையாலும் இப்போது த்யாஜ்யதயா பரத₄ர்மத்தையே உபாதாநம் பண்ணுகிறது.

த₄ர்மாந் என்கிற ப₃ஹாவசனம் ‘அறமுயல் ஞானச் சமயிகள்’ பேசும் வித்யாபேதங்கள், ‘ஆணொப்பார் இவன் நேரில்லை’ என்கிற *புருஷாத்தம வித்யை, ‘பிறவியஞ் சிறையறுக்கும் ★அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், ‘நற்பாலுயோத்தி’ தொடக்கமான புன்ய கேள்தர வாஸம், ‘பாஹர் அவன் நாமம்’ என்கிற தீருநாம ஸங்கீர்த்தனம், கடைத்தலை சீய்க்கை, மாகந்த நீர் கொண்டு தூவி வலம் செய்கை, தீருவிளக்கூரிக்கை, தீருமாலையெடுக்கை, பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் கொண்டு பூசனை செய்கை தொடக்கமான ஸாதந புத₃தி₄ யோடே செய்யுமவற்றைக் காட்டுகிறது. ‘நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்து’ என்கையாலே அவையும் தனித்தனியாய் மோக்ஷி ஸாதநமாயிருக்குமிரே. இவை தனித்து மோக்ஷி ஸாதநமாக மாட்டா என்கிற நிஷேத வசனமில்லை. பட்டர் பகவத் குணதார்ப்பணத்தில் நாம ஸங்கீர்த்தனத்துக்கு தனித்து உபாயத்வத்தை ஸாதித்தீருப்பதால், அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டு மற்றவைகளும் ♦தனித்து உபாயங்களாகுமிரே.

ஸர்வ ஶப்தார்த்தம்: யஜ்ஞம், த₃ாநம், தபஸ், தீர்த்த ஸேவை முதலானவை, கர்மயோக³ யதையுண்டாம்படி ஶாத்தியை விளைக்கும் வர்ணாஸ்ரம த₄ர்மங்களான ஦ித்ய நெயித்திக கர்மங்கள் இவை ‘ஸர்வ’ ஶப்தத்தால் விவகஷிதங்கள். தர்மத்திலே சொருகாமல் இவற்றை ‘ஸர்வ’ ஶப்தத்துக்கு பொருளாகத் தனித்து சொல்லுகிறது ப்ரபத்திக்கு அவைவேண்டாவென்று தோற்றுகைக்காக. அல்லாதபோது ஸ்தரீ ஶத்ராதீகளுக்கு

* புருஷாத்தம வித்யையாவது, ஈஸ்வரனை எல்லாரைக் காட்டிலும் மிகவும் ஸ்ரேஷ்டனாக அறிதல்.

★ அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநமாவது ஈஸ்வரனுடைய ஜந்மம் கர்ம நிபந்தநமான்று, அநுக்ரஹநிபந்தநமென்றாகை

❖ இங்கு சொல்லப்பட்டவை கர்ம, ஜ்ஞாந, பக்தியாகிய மூன்றுக்குள்ளேயே அடங்கும் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. ‘தே₃ ஶோடயம் ஸர்வகாமது₄க்’ (இந்த தேசமானது எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்) என்று சொல்லப்பட்ட புன்யதேச வாஸம் கர்மஸ்வருபமாகையாலே கர்மத்திலே அந்தர்ப்பு விக்கும்; அவதாரஹஸ்ய ஜ்ஞாநமும் புருஷாத்தம வித்யையும், ஜ்ஞானத்திலே அந்தர்ப்பவிக்கும்; தீருநாம ஸங்கீர்த்தநம் பக்தியிலே அந்தர்ப்பவிக்கும் என்பர்.

◆ நித்ய கர்மம்: ஸந்த₄ யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதீகள். நெயித்திகம்: ஸ்ராத்த தர்ப்பணாதீகள்.

அதி₄ காரமில்லையிரே. ப்ரபத்திக்கு யோக்யதை தேட வேண்டா. அர்ஜாநனையும் த்ரெளபதியையும் போலே நீசர் நடுவே கேட்கவும், அநுஷ்டிக்கவுமாய், குலங்களாய வீரரண்டில் பிறவாதாரும் இதிலே அந்வயிக்கலாம் என்று தேறுகைக்காக. பெருமாள் கடலைச் சரணம் புகுசிறவிடத்தில் கீழக்கு முகமாயிருக்கை முதலிய நியமங்களோடே கூடினவராய் சரணம் புகுகையாலே உபாயாந்தரங்களுக்குப் போலே ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கின்றனவோ? என்று வேல்வெப்பிள்ளை நம்பிள்ளையைக்கேட்க “பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்கு அவச்யாபேசுவிதமாயிருப்பதொன்றன்று. உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணின அப்பெருமாளுடைய ஆசாரசீலதையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததீத்தனை. கடலைச் சரணம் புகும்பாடி பெருமாளுக்குபதேசித்த ஸ்விபீஷனாழ்வான் பெருமாளைச் சரணம் புகும்போது கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே. இத்தால், பெருமாள் இவ்வாகு வம்ஶத்தில் பிறந்து ஆசார ப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே தாம் சரணம் புகுந்தார். விபீஷனன் ராக்ஷஸஜாதியனாகையாலே தான் நின்ற நிலையிலே ஶரணம் புகுந்தான். ஆகையால் யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்படுஅதிகக வேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ஶாத்து₄னுக்கு அஶாத்தி ஸம்படுஅதிக்க வேண்டா; அஶாத்தனுக்கு ஶாத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டா. நின்ற நின்ற நிலைகளிலே அதி₄ காரிகளாயித்தனை என்று விளங்கா நின்றது” என்றருளிச் செய்தார். ‘மனமுடையீர்’ என்கிற ஸ்ரத்₃தை₄ யே யமைந்த மர்ம ஸ்பர்ஶிக்கு ‘நானும் நமரும்’ எனும்பாடி ஸர்வரும் அதி₄ காரிகள். ‘போதுவீர்’ என்றிரே அதி₄ காரத்தை ஆண்டாள் அறுதியிட்டது. நன்மை தேட வேண்டா; அது விலக்கு. தீமை பொகட வேண்டா; அது பற்றாசு. தோஷத்தையும் குணலூராநியையும் பார்த்து உபேசுவியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகையிரே ஶேவிதம்பதிகளின் ஸாதாரண வைபவம். பாபத்தோடே வரிலும் அமையும் என்றான் சக்ரவர்த்தி திருமகன். புண்ணியத்தை பொகட்டு வா என்றான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன். ஆக பகவானுடைய *நிரபேசேஷாபாயத்வம் நிருபிக்கப்பட்டது.

பரித்யஜ்ய ஶப்தார்த்தம்: பரித்யஜ்ய என்று இந்த உபாயங்களை விடும்பாடியைச் சொல்லுகிறது. தயாகமாவது விடுகை; பரித்யாகமாவது பற்றறவிடுகை. அநாதிகாலம் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமல்லாதவற்றை உபாயமாக நினைத்தோமே என்று சிப்பியை வெள்ளியென்றெடுத்தவன் லஜ்ஜித்துப் பொகடுமாப்போலே புகுந்து போனமை தெரியாதபாடி விடவேண்டும். ப்ரஹ்மஹுத்தி பஞ்சமஹாயஜ்ஞும் - தேவர்களைக்குறித்துச் செய்யும் யாகம் (தேவயஜ்ஞும்), வேதமோதுகை (ருஷியஜ்ஞும்), பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்கை (பித்ர யஜ்ஞும்), அதிதிகட்டு விருந்திவெது மநுஷ்யயஜ்ஞும், பிராணிகட்டு பலியிடுதல் (பூதயஜ்ஞும்)

* வேறாரு உதவியை வேண்டாத உபாயம்.

முதலான மஹாபாதகங்களை விடுமாபோலே விடவேணும். பித்தேறினாலும் அவற்றில் நினைவு சொல்லாதபடி ‘விட்டோம்’ என்கிற நினைவையுங்கூட விடச்சொன்னபடி.

இவ்வுபாயத்தில் இழியும்போது உபாயாந்தரங்களை அதர்மமென்று விடவேண்டுமென்று ஶாஸ்தரங்கள் பலவும் சொல்லுகையாலும், உத்தமாச்சரமத்திலே புகுமவனுக்கு முன்பிலாச்சரம தர்மங்களை விடுகை குறையல்லாமையாலும் தர்மங்களை (உபாயாந்தரங்களை) விடச் சொல்லுகை தப்பல்ல. அது₂ பாதகபீ₂ தஸ்தவம் ஸர்வப₄ அவேந ப₄ ரத | விமுக்தாந்ய ஸமாரம்பே₄ நாராயண பரோ ப₄ வ || பரதகுலத்தில் உதீத்தவனே மற்ற உபாயங்களைச் செய்கிறதாகிற பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகில், முழு மனதோடு வேறு முயற்சியை விட்டு ஶாந்மந் நாராயணனிடத்திலேயே கருத்துான்றியவனாயிருப்பாய் என்று யமன் தர்மபுத்ரனிடம் சொன்ன வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

பரித்யஜ்ய என்கிறவிது விட்டால்லது பற்றவொண்ணாதென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. *‘ஸ்நாத்வா பு₄ ஞ்ஜிது’ என்கிற விதி புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம் பண்ணியே புஜிக்கவேணும் எனும் நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, த்யஜ்ய எனும் பதத்தில் ‘ய’ எனும் இறுதி அசூரமான ஸ்யப்பினால் (வினையெச்ச விகுதியினால்) ஸித்தோபாயத்தை பரிக்ரஹி குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹி க்கவேணும் என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது. அத்யந்த பரதந்தரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாதநாதரங்களை விடவேண்டிவரும். அவற்றினுடைய ★ஸ்வரூபங்களைப் பார்த்தாலும் ஸாதநாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாயறும். பற்றப்புகுகிற உபாய ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாதநாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாயறும். ஆக, தான் அநந்யஸாதநனாகையாலும் அவை துஷ்கரத்வாதி தோழி தூஷிதமாகையாலும், உபாயம் ஸஹகாரி நிரபேசக்ஷமாகையாலும் தர்மத்யாகம் உபாய

- * ஆசமநம் பண்ணும்போது கைகால் அலம்பியே ஆசமநம் பண்ணவேணும் என்று சாஸ்தரம். இங்கு ஆசமநம் அங்கி, கைகால் அலம்புகை அங்கம். அர்க்யம் நின்று கொண்டுதான் விடவேணும். இங்கு அர்க்யம் அங்கி, நின்று கொண்டு விடுதல் அங்கம். அதுபோல் உபாயஸ்வீகாரத்தில், உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தல் அங்கம். உபாய ஸ்வீகாரத்தை ஸாங்கமாகவே (அங்கத்துடனே) விதித்துள்ளான்.
- * நிவித்த (விலக்க வேண்டிய) உணவை ஒருவன் உண்டிருந்தானாகில் சாந்தராயன் வரதம் அநுஷ்டித்து பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவேணும் என்பது விதி. இங்கு சொல்வது போல் ஒருவன் உபாயாந்தரங்கள் அசக்யங்கள் என்று விட்டிருப்பானேயாகில், பகவச்சரணவரணம் என்று கொள்வது அடிக்கம். ‘விட்டிருப்பானேயாகில்’ என்பதை அநுவாதபக்ஷம் என்பா. உண்ணக்கடைாததை உண்டிருப்பானேயாகில் சாந்தராயன் வரதம் அநுஷ்டிப்பது என்பது போலன்று இங்கு சொல்லப்படும் உபாய ஸ்வீகாரம். ஸ்நானம் பண்ணியே உணவெருந்த வேண்டும் என்பது போல், உபாயாந்தரங்களை விட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேணும் என்று சொல்லப்படுகிறது.

- ★ இந்தியஜயாதிகள் அபேசவிதமாகையாலும், வெகுகாலம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையாகையாலும், விளம்பு₂ ய ப₂ ஸ்வப்ரத₃ மாகையாலும், ப₃ஹீயத்து ஸாத்யமாகையாலும்.

ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாகக் கடவது. நிலித்தம் செய்கை அசுக்தியாலன்றிக்கே, ஆகாதேயென்றிரே விடுவது. நடாதூரம்மாள் எங்களாழ்வான் ஸ்பாதத்திலே சரம ஸ்லோகாரத்தம் கேளா நிற்கச் செய்தே, ‘ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்றருளிச் செய்ய, அம்மாள் ‘இதொரு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யமிருந்தபடியென்! என்ன, அதற்கு எங்களாழ்வான்’, நீர் இப்படிச் சொல்லுவானென்? அதி₄ காரிக்கு சேர்ந்ததை விடச்சொல்லிலன்றோ நீர் இப்படிச் சொல்ல வேண்டுவது; அதி₄ காரிக்கு சேராததையன்றோ விடச்சொல்லிற்று. ஆகையால் ஸ்வாதந்தர்யமன்று காணும் இது. அதி₄ காரிக்கு ஸ்வரூபஹாநியாகையாலே காண் இத்தை விடச் சொல்லிற்று என்றருளிச்செய்தார். உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்து₄ ம் என்றிரே பிராட்டி ஸ்வரக்ஷணத்தில் இழியாதே கு₃ர்ப்புத்திலிருப்பாரைப் போலேயிருந்தது? ‘ஸீதோ பு₄வ’ என்று நெருப்பை நீராக்குகிற தேஜஸ்ஸையுடையவள் ‘நஷ்டோ பு₄வ’ என்னாதது அப்ராப்தியைக் கணிசித்திரே. “அர்த்த₄ ராத்ரியிலே தனிவழி போகாநிற்க துஷ்ட ம்ருகங்களாலே மிடைந்ததொரு காட்டிலே முன்னடி தோற்றாதபடி மருண்டு வர்ஷமும் இடியுமாய் கண்ணுக்குள்ளே கொள்ளியை வீசினாற்போலே மின்னிக்கொண்டு வாராநிற்க, அவ்வெஸ்தையிலும் ஸ்வரக்ஷணாரத்தமாக திருநாமோச்சாரணம் பண்ணாதொழிகை ப்ரபந்நலக்ஷணம்” என்றிரே பட்டர் அருளிச்செய்தது. ப்ரபத்தியாவது, ‘ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பற்றுகை’ என்றிரே அனந்தாழ்வான் அருளிச் செய்தது. அதாவது அஜ்ஞானாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனான தன்னை விட்டு, ஸர்வஜ்ஞானாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனுமான எம்பெருமானைப் பற்றுகை. நாமே ஸ்வதந்தரமாக நம்மை ரகவித்துக் கொள்ள முடியும் என்று எண்ணாமல் ரக்ஷணத்துக்கு அவன்கை பார்த்திருக்கையே ப்ரபத்தி. நம்மை ரகவிக்கக் காத்திருக்கும் எம்பெருமானது ரக்ஷகத்வத்தை இசைந்து, அதை தடை செய்யாமலிருத்தலே (அப்ரதீஷேதமே) வேண்டுவது.

உபாயாந்தரங்களில் சிறிது அந்வயம் கீடந்தாலும் பேற்றுக்கு அவை கால்கட்டிறே. இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலைகலங்கி எதிரம்பு கோக்க முடியாமல் நிற்கும்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழவே, தர்ம யுத்தம் செய்யும் இராமன் ‘நாம் அம்பு விடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணம்’ என்று சிந்தித்த இராவணன் தன்கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணம் என்று தெரிந்து கொண்டு அந்த வில்லையும் பொகடவே பெருமாள் பாண ப்ரயோகத்தை நிறுத்தி ‘கச்சாநுஜாநாமி’ என்று அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார். இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்த போது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாதனமாகாமலிருந்தவளவேயன்றிக்கே தன்னை பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது. தசரத சக்ரவர்த்தியானவன், முன்பே வரம்

கொடுத்து வைத்து இப்போது மறுக்க வொண்ணாது என்று *ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப் பற்றி நின்றமையாலிரே 'ராமோ விக்ரஹவாந்தர்ம' என்கிற ஸித்த தர்மமான பெருமாளுடன் கூடிவாழவிருந்த பேற்றையிழுந்தான். ததிபாண்டவனோ ★'க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்' என்னப்படுகிற கண்ணனை மறைத்து வைத்து இங்கீல்லை என்று யசோதைக்குப் பொய் சொல்லி மோகஷம் பெற்றானிரே.

ஸ்வரூப விருத்த₄ மாகையால் அதர்மமென்று சொல்லவேண்டுமெற்றை தர்மம் என்கிறது, ♦'த₄ர்மாத₄ர்மதீ₄யாகுலம்' என்கிறபடி ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மமென்றும், இவற்றை தர்மமென்றும் ப்ரமித்த அர்ஜாநன் கருத்தாலே. நாட்டார் ♦ ஊர்வசி ஸாலோக்யத்துக்காக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணா நிற்கச் செய்தேயும், தானாகவே மேல்விழுந்த ஊர்வசியை ●'வருத்த ப்ரபிதாமஹி' யென்று முறை கூறி நமஸ்கரித்தவனிரே அர்ஜாநன். இப்படி ஜிதேந்தரியர்களில் தலைவனாய், ஆஸ்தீக அக்ஞ் ரேஸரனாய் 'கேஸவஸ்ய ஆத்மா' என்று க்ருஷ்ணனுக்கு த₄ாரகணாயிருந்துள்ள அர்ஜாநனுக்கு இப்போது ஶோகமாவது 'உபாயாந்தரங்கள் பகவத் அத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவையாகையாலே, நாம் ப₃க₃வத்₃விஷயத்தை இழந்தோமித்தனை' என்கிற மஹாஶோகமிரே. தன்னை ராஜமஹி விஷயென்றறிந்தவள் கலைக்கு நெல் பொறுக்கவும், குடம் சுமக்கவும் லஜ்ஜிக்குமிரே.

ஒரு நதி தீரத்தில் வழிப்போக்கர் பலர்க்கூடி ப்ரவாஹம் மிகுதியாயிருந்தபடியால் ஓடத்தில் ஏறிப்போக வேண்டியிருந்த போது, ஓடம் வர விளம்பிக்க அது வரும்வரையில் சூதாட்ததொடங்கினார்கள். அவருள் சிலர் பந்தயம் வைத்தாடினார்கள். சிலர் லீலார்த்தமாகவே ஆடினார்கள். ஆட்டம் முடிவதற்குள்ளாகவே ஓடம் வந்து விடவே, லீலா ரூபமாக ஆடினவர்கள் உடனே ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு ஓடத்திலேறி அக்கரை போய்விட்டார்கள். பந்தயம் வைத்தாடினவர்கள் ஆட்டம் முடியாமையாலே ஓடமேற்றமுடியவில்லை. அதுபோல ப்ரபந்நர்கள் நித்ய நெருமித்திக் கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவரானாலும், இச்சாநுகுணமாய் அநுஷ்டிக்கவும் அநுஷ்டிக்காமலிருக்கவும் கூடும். மற்றவர்கள், பந்தயம் வைத்து சூதாடுபவர்கள் போலே, கர்மங்களை முடித்தே கடைத்தேற வேணும்.

ஸாமாந்ய தர்மமென்றும், விசேஷ தர்மமென்றும் தர்மங்கள் இரண்டு ப்ரகாரம் உண்டு. ஸாமாந்ய தர்மமாவது, ப்ராஹ்மண ஸாமாந்யத்தாலே அநுஷ்டிக்கப்படுமவையான

* (தர்மம் போல்) மேல் நோக்கில் தோன்றுவதான்

★ க்ருஷ்ணன் என்றுமூள்ள தர்மம்.

❖ தீயா ஆகுலம் - புத்தியினாலே வியாகுலப்படுதல்.

◆ இச்சரித்திரம் பாகவதம் முதல் ஸ்கந்தத்தில் 14ம் அத்யாயத்தில் உள்ளது.

● பாட்டிக்கு பாட்டி-பல இந்திரன்கள் வந்து போனாலும் ஊர்வசி ஒருத்தியேயன்றோ; ஆகவே பாட்டி என்றான்

நித்ய நெமித்திக கர்மங்கள். விசேஷ தர்மமாவது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுமவையான பகவத் பாகவத விஷயங்களில் பண்ணைம் கைங்கர்யங்கள். ஸாமாந்ய தர்மமும் கைங்கர்யமாயிருந்தாலும் அது பஹிரங்க கைங்கர்யம். விசேஷ தர்மம் அந்தரங்க கைங்கர்யம். விசேஷ தர்மத்தில் ஊற்றத்தாலே ஏற்பட்ட பாரவச்யத்தாலே ஸாமாந்ய தர்மம் தன்னடையே ‘உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே’ நமுவிப்போம். புளிப்பழும் பழுக்க பழுக்க மேலோட்டோடு பற்று விடுவது போலே. ஆகையிறே நம்மாசார்யர்கள் இவற்றை அனுஷ்டிப்பாரும் அனுஷ்டியாதாருமாய்ப் போருகிறது. ஸ்ரீராமாயண புருஷர்களில் விசேஷ தர்ம ப்ரவர்த்தகரான இளையபெருமாள் ஸாமாந்ய தர்மமான அகநிஹோத்ராதிகளை விட்டு ராம அனுவர்த்தனமான விசேஷத்தர்மத்தையநுஷ்டித்தார். ஆழ்வார் தான் அவதரித்த வர்ணத்துக்கேற்ற பூர்வவர்ன சுஸ்ருதையை விட்டு, பரதவ குணாநுபவ நிஷ்டராயிருந்தார். ஆழ்வானின் தீருத்தகப்பனார் *கூரத்தாழ்வார் பத்நிவியோக மடைந்த பின்பு ‘நிராச்ரமி நதிஷ்டதே’ என்ற ஸாமாந்ய விதியை மேற்கொண்டு விவாஹம் பண்ணிக் கொள்ளாமல், விசேஷ தர்மமான பாகவத அனுவர்த்தனத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். உடையவர் கிரிமிகண்டனால் தர்ஶனத்திற்கேற்பட்ட ஆபத்பரிஹார்த்தமாக தன் ஆஸ்ரம விருத்து⁴ மான அபிசாரத்தையநுஷ்டித்தார். இப்போதும் உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலும் உத்தமாச்ரமிகள் தம் ஆஸ்ரம விருத்து⁴ மான அகநிகார்யமான சக்ராங்கனம், மதஸ்தாபநம் முதலான கார்யங்களைச் செய்து போருகிறார்கள். பட்டர் தீருப்பூர உத்ஸவத்தில், ஸந்த்யாகாலம் அதிகரமித்தது என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஜ்ஞாபிக்க, இன்றை ஸந்த்யாக்ரமத்துக்கு யமன் நம்மை தண்டியான் என்றருளிச் செய்தார். ‘மத் கர்ம குர்வதாம் பும்ஸாம், யதிகர்ம விலும்பதி, தத் கர்மதே ப்ரகுர்வந்தி, தீஸ்ரகோட்யோ மஹர்ஷை:’ பகவத் கைங்கர்ய காலத்தில் விடப்பட்ட நித்ய கர்மங்களை முப்பதுகோடி மஹரிவிகள் செய்கிறார்கள் என்று ப்ரமாணமுண்டிரே. பாகவதத்தில், ♦‘தேவர்வி பூதாத்மந்த்ரணாம் பித்ரணாம், நகிங்கரோநாயம் ருணீச ராஜந்’ ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வேஸ் வரணித்தில் ப்ரபத்தி பண்ணினவன் பஞ்சமஹாயஜ்ஞ தேவதைகளுக்கு கிங்கரனுமன்று; ருணீகுடன்பட்டவன்யுமன்று என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியாக விசேஷ தர்மநிஷ்டனுக்கு ஸாமாந்ய தர்மாநுஷ்டானங்களில் குறையுண்டாகில் படாது⁴ கமில்லை. நித்ய நெமித்திக கர்மங்களை ஸர்வ ப்ரகாரங்களிலும் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை. ‘வாஸாதேவஸ் ஸர்வமிதிஸமஹாத்மா ஸதூர்லபு⁴:’ என்று ஈஸ்வரனே கொண்டாடும்படி ‘உண்ணைம் சோறு பருகுநீர் தின்னைம் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்’ என்று பகவத் விஷயத்தில் ஊற்றத்தாலே மாற்பால் மனம் சுழிப்ப மற்றெல்லாம் கைவிட்டவர்களாய், தானாகவே கர்மங்கள் விடுபட்டுப்போன அதிகாரிகளை

* ஈடு 5-5-1 விவாஹம் பண்ணிக்கொண்டால் பரமபாகவதரான ஆழ்வானுக்கு அதனால் ஏதாவது அபசாரம் விளையக்கூடுமோ என்றெண்ணி விவாஹம் செய்து கொள்ளவில்லை.

❖ ‘கனைத்தினாங்கற்றெற்றுமை’ பாசுரத்தில் ஆண்டாள் அருளிச்செய்தாள். இது உத்தமாதிகாரி விஷயம். இந்திலை எல்லோர்க்கும் கூடுவதொன்றன்று. பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்தில் முழுநேரமும் அந்வயியாத நம்போல்வார் வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களையநுஷ்டித்தேயாகவேணும். உடம்பெடுத்தவர்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பதென்பது இயலாது. தேஹம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான முக்குணங்களையுடையது. இந்தியங்கள் கூடனநேரமும் வாளாவிரா. மனமோ நின்றவாநில்லாது. ஆக, எவையேனும் அசத்கர்மங்களைச் செய்து அநர்த்தப்பட்டு போகாமலிருக்க காருணிகனான ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரூதிஸ்ம்ருதிகளில் ஆஜ்ஞாநுபமான கைங்கர்யங்களை விதித்துள்ளான். இவற்றையநுஷ்டித்தால் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் உகப்பன். அதுவே இவனுக்குப்பு லம். ‘ஸர்வ’ ஶப்தத்திற்கு நித்யநைமித்திக வர்ணாஸ்ரம தர்மங்கள் தானே பொருள். அவற்றையும் விடும்படிதானே கண்ணன் அருளிச்செய்தான். அவற்றைவிட வேண்டாவோ? என்னில், இங்கு த்யாக₃ ஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது த₄ர்ம ஸ்வரூப த்யாக த்தையோ, த₄ர்ம ப₂லாதி₃ த்யாக₄த்தையோ அன்று. த₄ர்மத்தில் உபாயத்வ புத்தி₄ த்யாக த்தையே சொல்லுகிறது. உபாயத்வ புத்தி த்யாகமாவது - லாப₄ ஹேதுவான பகவத் ப்ரதீக்கு இவை ஸாதநம் என்கிற ப்ரதிபத்தியைத் தவிருகை. ப்ரபந்நர்கள் நித்யநைமித்திக கர்மங்களை ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆஜ்ஞா பரிபாலன ஏபுமாய் கைங்கர்யமாய் அநுஷ்டித்துப் போருவர். ப்ராப்தி ஹேதுத்வ புத்திவிட்டு, ப்ரதீஹேதுவென்று அநுஷ்டித்துப் போருவர். இத்தால் ஏற்படுகிற பகவத் முகோல்லாஸமே ப்ரயோஜநம். பர்த்ரு விஷயத்தில் பதிவ்ரதையானவளுக்கு வைதுமாகப் பண்ணும் பணிவிடையைக் காட்டிலும் பரிவாலே செய்யும் பணிவிடை அடிக்கழுஞ்சை பெற்றதாயும், பர்த்ரு முகோல்லாஸத்துக்கு ஹேதுவாயுமிருப்பது போலே, ப்ரபந்நனுக்கு ஏற்படும் நித்ய நைமித்திககர்மாநுஷ்டாநம் போகளுபமாயும், பகவந் முகோல்லாஸ ஹேதுவாயுமிருக்கும். ராஜாவுக்கு வல்லபனாயிருப்பவன் ஒருவன் ராஜாவினுடைய ஆஜ்ஞையை அதிக்ரமித்தால் ராஜ நிக்ரஹம் ஏற்படாவிடினும், அவனைப் பார்த்து பிறரும் ஆஜ்ஞாப்ரகாரத்தை அநுஷ்டிக்காமலிருந்து ராஜநிக்ரஹத்துக்குள்ளாவார்களாகையால், ராஜாவினுடைய ப்ரதீக்குள்ளாயிருப்பவனும் ★லோக ஸங்கரஹார்த்தமாக ராஜ ஆஜ்ஞையை அநுஷ்டித்துப்போருவது போலே, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அத்யந்த அபிதமனாயிருக்குமவன் பகவத் ஆஜ்ஞையை அநுஷ்டியாமலிருந்தால் பகவத் நிக்ரஹம் ஏற்படாவிடினும் ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் பகவந் முகோல்லாஸதயா முக்யமாகையால், ராக ப்ரேரிதனாய் அநுஷ்டித்துப் போரவேணும். இவனுக்கிவை வர்ணாஸ்ரம தர்மாநுஷ்டானமாகவுமாம்; வைஷ்ணவ கிஞ்சித்காரமாகவுமாம்; ப்ராதிகல்ய நிவ்ருத்தியிலே நியமம்; ஆநுஷல்யங்களில் ஏதேனுமாம்.

♦ தேவர்ஷிபூதாநம.....ராஜந் | ஸர்வாத்மநா ய:சுரணம் சரண்யம் நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந: || கரபாஜந முனிவர் நிமியரசனுக்கு உபதேசித்தது.

★ லோகாநுக்ரஹம்

ஸந்த்₄ யா ஹீநோட்சாசிர் நித்யமந்தவு : ஸர்வகர்மஸா || (து₃ க்ஷேஸ்ம்ருதி) - ஸந்த்₄ யாவந்த₃ னம் பண்ணாதவன் ஶாத்தியற்றவன்; அவன் வேறு எந்த கர்மத்தையும் அநுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவன்-என்கையாலே, ஸந்த்₄ யாவந்த₃ னம் செய்யாதவன் ஶரணாகதீயை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவனோ, ஸந்த்₄ யாவந்த₃ னம் பண்ணாத ஸ்தரீ, ஶாத்ரர்களுக்கு ஶரணாகதீயில் அதிகாரமில்லையோ எனும் ஶர்வகைகள் உண்டாகும். ஶரணாகதீயில் எல்லோர்க்கும் அதிகாரமுண்டாகையாலே நித்யநெமித்தீக கர்மங்களை ‘ஸர்வ’ ஶப்தத்திலே ஒதுக்கி, கைவிடத்தக்கனவாக சொல்லிற்று. ஆக, ஶரணாகதீயையநுஷ்டிக்கத் தகுதீய விளைவிப்பவை எனும் எண்ணமின்றி, ப்ரபந்நனானவன் நித்யநெமித்தீக கர்மங்களை பகவதாஜ்ஞா பரிபாலன ரூபமாய் கைங்கர்யமாயநுஷ்டித்துப் போர வேணும். ஈடு 5-7-4 “தேஹுஞானத்தர் இத்யாதி”). ஜ்ஞானத்துக்கு தேற்றமாவது வேதவேள்வியில் உபாயத்வபுத்தி கலசாதிருக்கை. ஞானத்தர் - அநுஷ்டாந அநநுஷ்டாநங்களை ஸமமாக பாவிக்கக்கூடிய ஜ்ஞானமுடையவர்கள். அதாவது, ‘நிஷித்து₄ சரணம் நமக்கு ரகஷகமன்று’ என்றிருப்பதுபோல் ‘விஹிதாசரணமும் நமக்கு ரகஷகமன்று’ என்றிருக்குமவர்கள். பின்புஇதை அநுஷ்டிக்கிறது ஏனென்னில் - ஈஸ்வராஜ்ஞாநுவர்தநம் பண்ணினானாகிறான். நிஷித்து₄ சரணம் ராஜஸ தாமஸ குணங்களை வளர்க்குமாப்போலே, இதுவும் ஸத்வகுணத்தை வளர்க்கக் கடவுதாயிருக்குமிரே. ‘ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்’ - ஸத்வகுணத்தீனின்று ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது - என்று ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியாகையாலே அநுஷ்டேயமாகக் கடவுது.” உபாயம் என்ற எண்ணத்தால் துரும்பை எடுத்துப்போடவும் யோக்யதையில்லை; ப₂ லமாக நினைக்கும்போது எதையும் விடயியலாது. ஆசார சீலர்களில் தலைவனாக வாழ்ந்து காட்டினார் பெருமாள். நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களில் அவருடைய ஊற்றம் கண்டிறே முனிவன் ‘கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்’ என்று சொல்லியெழுப்பியது. பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்தீய காலத்திலும் காலந்தவறாது ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்தவர் பெருமாள். சிவ்டர்களில் தலைவன் கண்ணன். ‘சிட்டனே செழுநீர் தீருவரங்கத்தாய்’ என்றார் ஆழ்வாரும். கீதையில் கண்ணன் கர்மாநுஷ்டானத்தில் தாம் சோம்பாது ஊன்றியிருத்தலைச் சொல்லியுள்ளான். கண்ணன் *16108 மனைவிகளைக் கொண்டு தான் 16108 தீருமேனிகளை பரிக்ரஹித்து, தனித்தனியே 16108 தீருமாளிகைகளில் நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்ததை நாரதர் நேரில் கண்டு வியப்படைந்ததை ஸ்ரீபாகவதம் கூறுகிறது. நம் பூர்வாசார்யர்கள் கர்மங்களை கைங்கர்ய ரூபமாகவும், லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாகவும், லோகம் கேழமமடைய வேணும் எனும் ★ஆந்ருஸம்ஸ்யமே ஹேதுவாகவும் அநுஷ்டித்தார்கள். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளை

* நரகாஸரன் சிறையிட்டிருந்த கண்ணிகளை சிறைமீட்டு கண்ணன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரோடும் வாழ்ந்தது.

★ கருணை, இரக்கம்.

*‘கற்றுக்கறவைகள் பல கறந்து’ என்கிற பாசுரத்தில் ஆண்டாள் அருளிச்செய்தாள். எம்பெருமானார் வார்த்தக்யத்தால் தளர்ந்த தலையிலும் இருவர் பிடித்துக்கொள்ள எழுந்து சென்று அர்க்ய ப்ரதானம் பண்ணினார். கோயிலில் ஸ்ரீவைஷணவர்கள் பெருமாள் புறப்பாடுகண்டு, பெருமாளோடு அனுயாத்தையாய்ச் சென்று மீண்டுமென் கோயிலேற இயல் கோஷிடி முடித்ததும் தாமதியாதே ஸந்த்யா வந்தனம் செய்ய காவிரிக்கறைக்கு ஒடுவர்களாம். ஆக, நாம் நித்யநைமித்தீக கர்மங்களை அவஸ்யம் அநுஷ்டித்தேயாக வேண்டும். நாஸ்திக்யத்தாலே விடுமன்று அது விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவாகும்.

இவற்றைப்பேற்றுக்கொண்டதே பேறென்ன போது கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும். ஜ்ஞானம் ★ஸ்வரூப ப்ரகாசத்திலே புகும். பக்தி, போஜனத்துக்கு கூடாது போலே, ப்ராப்ய ருசியிலே புகும். ப்ரபத்தி ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞானத்திலே புகும். ஏகம் என்னையே என்று சொல்லுகிறபடியால் ப்ரபத்தி உபாயம் என்கிற புத்தி நீங்கீ ஈஸ்வரனுக்குப் பரதந்த்ரனாய், வேறாரு புகவிடம் இல்லாதபடியிருக்கும் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய உள்ளபடியான ஜ்ஞாநத்திலே புகும்) இப்படி இவை எல்லாம் பலத்தோடே தலைக்கட்டும்.

தர்ம த்யாகம் ஸ்விகாரத்துக்கு ஆங்கமானவன்று கர்த்தவ்யம். அல்லாதபோது அயுக்தம். தர்மத்தைவிட்டு ஸ்வீகாரத்தில் இழியாதேயிருக்குமாகில், உ₄ பய ப்₄ ரஷ்டனாகையாலே நாஸமே ப₂ லமாயறும். இத்தைப்பற்றவிறே நஞ்சீயர், “ஓன்றில் நாரகீகளுக்கு மூர்த்த₄ அபி₄ விக்தனாதல்; இல்லையாகில் பரமபதம் என் ♦ சிறுமுறிப்படியே செல்லுதல் செய்யும்படியிறே நான் நிற்கிற நிலை” என்றாருளிச்செய்தார். அதாகிறது. தர்மத்யாக ப₂ லமான பாபம் மேலிட்டு நரகம் வஸ்தவ்யழுமியாதல், த்யாக பூர்வமாக ஸ்வீகருதமான உபாயம் பலித்து பரமபதம் வஸ்தவ்ய சூழியாதலாம்.

* கற்றுக்கறவைப் பாசுரத்தில் ‘கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து’ என்று இடையர்களின் ஜாதிக்ருத்யம் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லிற்று. ‘கற்றுக்கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து குற்றமொன்றில்லாத’ என்கையாலே, ஜாத்யசிதமான தர்மத்தை ஸாதநபுத்யாவன்றிக்கே கைங்கர்ய புத்யா அநுஷ்டித்தால் குற்றில்லை என்றபடி. ‘கணைத்தீளம்’ பாசுரத்தில், ‘கணைத்தீளங் கற்றெற்றுமை கன்றுக்கிரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்று பால் சோர நனைத்தில்லம் சேறாக்கும்’ என்று அந்த க்ருத்யம் செய்யப்படவில்லை என்று சொல்லிற்று. கறக்க வேண்டியவர்கள் ஏன் கறக்கவில்லை என்ற கேள்விக்கு விடையாக ‘நற்செல்வன்’ என்றது. இந்த நற்செல்வன் யாவரெனில் - கண்ணனை ஒரு கூடணமும் விட்டுப்பிரியாது அவனோடு கடவே தீரியுமவன். ‘ஒரு கையால் ஒருவன் தோலையூன்றி’ என்றபடி கண்ணனுக்கு அந்தரங்க பரியனான ஒரு இடையன். அவன் கண்ணனோடேயே தீரிந்து நிற்பதால் ‘அத்தாணிச்சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்’ என்றபடி தன் ஜாத்யசிதமான தொழிலைச் செய்யவில்லை என்றது. இளையெப்பெருமாள் அக்னிகார்யம் செய்த போதிறே இவன் ஏருமைகளைக் கறப்படு? இதனால் சொல்லிற்றாய்த்து - அரூஜ்ஞா கைங்கர்ய நிழல்னுக்கு ஆஜ்ஞாகைங்கர்யஹாநி ஸ்வரூப விரோதமன்று. தவிர்த்தவனோடு செய்கிறவனோடு வாசியில்லை. விடுகையும் உபாயமன்று, பற்றுகையும் உபாயமன்று. விடுவித்து பற்றுவிக்குமவனே உபாயம் என்றபடி.

★ தன்னையும் பரமாத்மாவையும் உள்ளபடியறிந்து செயல்பட, ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும்.

❖ சிறுமுறி - கைச்சீட்டு

மாம் ஶப்தார்த்தம்: மாம் என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. மாம் - என்னை. கைவிடத்தக்க தர்மங்கள் போலன்றிக்கே கைக்கொள்ளத்தக்க நல்லறத்தைக்காட்டுகிறான். எல்லோரையும் ரகவிப்பதிலே தீவிதனாய் (வரதமுள்ளவனாய்), அடியவர்கட்டு பரதந்தரனாய், அவர்கள் குற்றங்களையே பச்சையாகக் கொண்டு அவர்களுக்குப் புகலாய், தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் 'என்னடியார் அது செய்யார்' என்று *மறுதலித்து ஒரு தலைநின்று ரகவிப்பவனிறே. 'க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநும்' என்று நல்லறமாகச் சொல்லுவது பறைதரும் புண்ணியனான க்ருஷ்ணனையிறே. தர்மங்களை நிலைநிறுத்தப் பிறந்தவன்தானே தர்மங்களைவிடுத்து அவற்றின் நிலையிலே தன்னை நிறுத்துகையாலே ★நேரே தர்மம் 'தான்' என்னுமிடத்தை வெளியிட்டானாயிற்று. அல்லாத தர்மங்கள் சேதனனாலே செய்யப்பட்டு பலகூடி ஒன்றாய், நிலைநில்லாதே, அறிவும் மிடுக்குமற்று இவன்கைபார்த்து தாழ்த்துப் பலிக்கக்கடவனவாயிருக்கும். இந்த தர்மம் ஸித்த₄ ரூபமாய், ஒன்றாய், ஜ்ஞாநஶக்திகளோடே கூடி தாழாமல் பலிக்குமதாயிருக்கும். ஸித்த₄ மாய், பரம சேதனமாய், ஸர்வஸக்தியாய், நீர்அபாயமாய், ♦ ப்ராப்தமாய், ♦ ஸஹாயாந்தர நிரபேசமையிறேயிருப்பது. மாம் 'என்னை' என்று பர, வ்யூஹ, அந்தர்யாமித்வ, விபவாந்தரங்களையும் கழித்து க்ருஷ்ணனான நிலையைக் காட்டுகிறான். அவதாரங்களின் ஸௌலப்யம் பரத்வம் என்னலாம்படியிறே ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸௌலப்யம்! 'நிகிரில் புகழாய்' 'உலகம் மூன்றுடையாய்' 'என்னையாள்வானே' 'தீருவேங்கடத்தானே' என்று ஆழ்வார் அநுஸந்தித்த வாத்ஸல்யாதி குணசதுஷ்டயமும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

வாத்ஸல்யமாவது அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் தாய் பண்ணும் வ்யாமோஹம். அதாவது, சுவடுபட்ட தரையிலே புல் தீன்னாத பச, அன்றீன்ற கன்றின் தே₃ாஷத்தை தே₃ாஷமாகக் கருதாதே தனக்கு பே₄க் குமாகக் கொள்ளுமாபோலே, ஆஸ்ரிதருடைய தோஷத்தை தன்பேறாகப்போக்கி, தன் கல்யாண குணங்களாலே தரிப்பிக்கை. ஸ்வாமித்வமாவது ஆஸ்ரிதருடைய பேரிழவுகளில் உண்டான ஸாகதுக்கங்கள் அவர்களுக்கன்றிக்கே தனக்கேயாம்படி அவர்களை உடையனாகை. ஸௌசீல்யமாவது - கஷ்டர் ஸம்ஸாரிகளான சேதனரோடே கலக்கும்போது அவன் பெருமை நெஞ்சில் படாதபடி ●புரையறக்கலக்கை. ஸௌலப்யமாவது அதீந்த்ரியனானவன் எல்லோருடைய கண்ணுக்கும் இலக்காய்க் கொண்டு

* எதிரிட்டு

★ ஸாக்ஷாத்தர்மம் - நேரே பயனைக் கொடுக்கும் தர்மம்.

❖ நம் ஸ்வரூபத்துக்கு வகுத்ததாய்

♦ வேறுதுணை எதையும் நாடாமல் தானே காரியம் செய்வதாய். உபாயாந்தரங்கள் புல தஶையில் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த ஸித்தோபாயம் அப்படியில்லாமல் தானே கார்யம் செய்யக்கூடிய நிரபேசேந்திரபாயம்.

● வேறுபாடு தோற்றாமல் (ஸ்வோத்கர்ஷமும் பரநிகர்ஷமும் தோற்றாதபடி)

ஸாலபனாகை. அதர்மபுத்தியாலே ஸ்வதர்மத்திலிருந்து நிவருத்தனான் அர்ஜீநனுக்கு குற்றம் பாராதே ‘பரியோ ஹி’ என்று புகழ்ந்து பேசி அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. தன்னுடைய பரத்வத்தை பலகாவும் அருளிச்செய்த மாத்ரமன்றிக்கே அர்ஜாநன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாசிக்கிறது. ஹேக்ருஷ்ண! ஹேயாதவு! ஹேஸகே²! என்று அர்ஜாநன்தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்ய அவஸ்திதனாய் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிஶயத்தை ‘மாம்’ என்று காட்டுகிறான்.

புலப்பிராயத்தே இவனைக் கைக்கொண்டு ஒக்க விளையாடி ஒரு படுக்கையிலே கீடுந்து ஓராஸனத்திலே கால்மேல் கால் ஏறிட்டிருந்து, ஒரு கலத்திலே உண்டு, காட்டுக்குத் துணையாக கார்யவிசாரங்களைப் பண்ணி ஆபத்துக்களிலே உதவி, நன்மைகளைச் சிந்தித்து, ஒலைகட்டித்தாது சென்று, பாரதங்கை செய்து தேசமறியவோர் சாரதியாய், இவனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கறுத்து நலமான வாத்ஸல்யத்துக்கிறையாக்கி, சீரிய அர்த்தங்களை வெளியிட்டு ‘தேவர் தலைமன்னர் தாமே’ எனும்படியான ஸ்வாமித்வத்தை விஸ்வரூப முகத்தாலே காட்டி, ‘பாங்காக முனைவரோடன்பளவி’ எனும்படி ஸௌசீல்யம் தோற்றும்படி புரையறக்கலந்து, ‘பக்கமே கண்டாருளர்’ எனும்படி ஸாலபனாய், காரோக்கும் மேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கீக் கொண்டு போருபவன் - ஸேநாதா₄ ஸி தூ₄ ஸரிதமாய் அலைகிற கருங்குழலும், ஸ்வேத₃ பிழுந்து₃ ஸ்தபு₃கிதமான தீருமுக்கும், ஆஸ்ரித விரோதி தர்ஶனத்தால் சீறிச் சிவந்து, ஸீதளமாய் சிதற அலர்ந்த தாமரைத்தடாகம் போலே கண்டவிடமொங்கும் அலையெறிகிற தீருக்கண்களும், குருமாமணிப்புண் குலாவித்திகமும் தீருமார்விலணிந்த வனமாலையும், இடுக்கினமெச்சுது சங்கமும் அணிமிகு தாமரைக்கையிலே கோத்த சிறுவாய்க் கயிறும், தூக்கின உழவுகோவும், அர்த்த ப்ரகாஶகமான ஜ்ஞான முத்ரையும் காளமேகம் போலே இருண்டு குளிர்ந்த தீருமேனியும், அதற்கு *பரப₄ கா₃ மாம்படி சாத்தீன தீருப்பீதாம்பரமும், சிலம்பும் செறிகழலும், வெள்ளித்தளையும் சதங்கையும் கலந்தார்ப்ப தேருக்குக்கீழே நாற்றின கணைகழலுமாய் நிற்கிற நிலையையியிரே ‘மாம்’ என்று காட்டுகிறான்.

‘மாம்’ என்று தன் ★வ்யாமோஹத்தைக்காட்டுகிறான் என்று நம்பின்னையருளிச்செய்வர். அதாவது ‘வைகுண்டே₂து பரேலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்த₄ஞ் ஜ₃கத்பதி; ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா ப₄க்தைர் ப₄க₃ வதைஸ்ஸவு’ என்கிறபடி வைகுந்தத்தமரரும்

* மாறுபட்ட நிறங்களின் சேர்த்தியினால் ஏற்படும் சோபை.

★ பேரன்பு

முனிவருமான அயர்வறு அமரர்களோடும் ஸ்ரீபுமிந்னைகளோடும் எழுந்தருளியிருந்து நிரந்தர பரிபூர்ணானுபவம் நடக்கச் செய்தேயும், லீலாவிபூதியில் உள்ளாருடைய இழவே தீருவள்ளத்திற்பட்டு ‘ஸ ஏகாகி ந ரமேத’ என்று அவ்வநுபவம் உண்டது உருக்காட்டாதே தீருவள்ளம் புண்பட்டு, ‘இவர்களையும் அவ்வநுபவத்திலே முட்டலாமோ’ என்னும் நசையாலே அவதரித்து தாழ்நின்று அவன்கால் தன்தலையிலே படநின்று வ்யாபரித்த தன் வ்யாமோஹமல்லாம் தோற்றும் படியிருக்கக். இத்தால் இவன் விமுகனான தசையிலும் அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், ♦ கரணகளேபுர ப்ரதாநம் பண்ணி அவற்றைக் கொண்டு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பண்ணுகைக்காக அநுப்ரவேஶித்தும் ‘என்னெப் பெறுகைக்கு ஜ்ஞானவிஶேஷம் உண்டோ’ எனும் நசையாலே வேதங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், அவதரித்தும் திரிகிற தன் வ்யாபாராதிகளைக் காட்டுகிறான். ‘வாரிக்கொண்டுன்னை விமுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வற்றவென்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான்’ என்கிறபடியே ஒரு சேதனைப்பெற்றானாகில் ஜீவித்தல்; இல்லையாகில் நாவிலும் பல்லிலும் நீர்ற்றுக் கிடக்கும்படியான வ்யாமோஹம்! இங்கு ‘மாம்’ என்று ‘நீ உனக்கு பே₄ க₃ யமான ஶப்தாதி விழியங்களை புஜிக்கையாலே உன்னுடம்பில் புகரைப்பாராய். எனக்கு பே₄ க₃ யமான உன்னை அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே என்னுடம்பில் வெளுப்பைப்பார் என்று சட்டையை அவிழ்த்துக் காட்டுகிறான்’ என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். இவன் தன் சிறுமை கண்டு இறாய்க்க வேண்டா அவன் ஸௌலனாகையாலே; து₃ர்லப₄ என்று இறாய்க்க வேண்டா அவன் ஸௌலபனாகையாலே; தன் தோழம் கண்டு இறாய்க்க வேண்டா அவன் வத்ஸலனாகையாலே; அப்ராப்தன் என்று இறாய்க்க வேண்டா ஸர்வ ஸ்வாமியாகையாலே.

இந்த விலக்ஷனை விக்ரஹயோகத்தைச் சொன்னபோதே ‘ஸ்ரீவத்ஸ வகஷா’ என்று அந்த விக்ரஹத்துக்கு நிரூபகபூ₄தையாய் ‘அகலகில்லேன் இறையும்’ என்று தீருமார்பிலே எழுந்தருளியிருக்கிற பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாயறுகையாலே, இவனுடைய பூர்வாபராதத்தை பொறுப்பித்துச் சேரவிடுகைக்கு புருஷகார யோகமும் சொல்லிற்றாய்த்து. அநுஸந்தான ரஹஸ்யத்தில் ஸ்ரீமத்பதம் காண்கையாலே, ஜகார்த்தயத்தைப்பற்ற இந்த விதிரஹஸ்யத்திலும் ஸ்ரீமத்வம் அநுஸந்திக்கத்தட்டில்லை. ‘ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் கூரீரார்ணவ நிகேதந: நாக₃ பர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃ தோ மது₄ராம்புரீம்’ (ஹரிவம்ஶம்) என்று கண்ணைன ரிஷிகாட்டித்தருகையால், இவன் காட்டும் மாம்-ல் ஸ்ரீமத்வம் (பிராட்டியின் ஸந்திதி) அநுஸந்தேயம்.

❖ கரணகளேபுரம் - ஶாரீரந்தரியங்கள் (கரணம் - இந்தரியம்; களேபுரம் - தேஹும்)

ஆக, ‘மாம்’ என்று ஸ்ரீமானுமாய், நாராயணனுமாய் இருக்கிற ‘என்னை’ என்றபடி. இவ்விஶிஷ்ட வேலைத்தில் ஆஸ்ரயித்தலாலாயிற்று ப₂ல ஸித்_தி₄ யுள்ளது. பிரிய ஆஸ்ரயிக்கை தேவதாந்தரத்தை ஆஸ்ரயித்த வோபாதீயிரே? ஆக, ஆஸ்ரித சேதனனுடைய ஸ்வஅபராதப₄ய நிவ்ருத்திஹேதுபுடுத புருஷகார யோக₃மும், ஸ்வதோஷாதி ப₄யநிவ்ருத்தி ஹேதுபுடுத வாத்ஸல்யாதீகளும், விலக்ஷண விக்_ரஹ யோக₃மும் ‘மாம்’ என்ற ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவின் பக்கலிலே அநுஸந்தித்ததாயிற்று.

இங்கு ‘மாம்’ ‘அஹம்’ என்கிற பதங்களுக்கு அடைவே ஸௌலப்யத்திலும் ஸ்வாதந்த்ரயத்திலும் ப்ராதாந்யேந நோக்கு. இவை ஒன்றுக்கொன்று துணையாயிருக்கும். ஆக, கேவல ஸாலப₄ மான த்ருணாதீகளைப் போலன்றிக்கே ஸ்லாக்₄ யனுமாய், து₃ர்லப₄ மான மேருவைப் போலன்றிக்கே ஸாலபனுமாய்ப் பரனுமான ஶரண்யன், ஆஸ்ரயணீயனுமாய் ப்ராப்யனுமாய் ஆகிறான். இவ்விரண்டு பதத்திலும் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வசேஷ விரகஷணத்துக்கு அவஸரம் பார்த்து நிற்கிற நிலை தோற்றுகிறது. இப்படி *அவஸரப்ரதீக்ஷணான ஈஸ்வரன் ★‘ரக்ஷாபேசக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே’ என்கிறபடியே ‘என்றோ இவர்கள் நம்மை அபேசவிப்பது’ என்கிற அபி₄ ப்ராயத்தாலே அபி₄ முக₂ னாய் நிற்கிற நிலை ‘மாம்’ என்கிற பதத்திலே ஸீசிதம். என்று நாம் இவர்களை அழுக்கு கழற்றின ஆபரணத்தைப் போலே அங்கீகரிப்பது என்கிற அபி₄ ப்ராயத்தாலே ஸத்வரனாய்த் தன் பேறாக ப₂லம் கொடுக்க நிற்கிறநிலை ‘அஹம்’ என்கிற பதத்தில் காட்டப்படுகிறது.

பகவானுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் உள்ள அநந்யத்வம்: கீதாசார்யன் தீருத்தேர்தப்பிடில் சொன்ன ‘மாம்’ பதத்துக்கு அவன் ஸௌலப்யம் அர்த்தம். ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் ஆசார்யத்வமிரே. இதை பிள்ளை லோகாசார்யர், ‘கையும் a. உழவுகோலும் பிடித்த b. சிறுவாய்க்கயிறும், c. ஸேநாதா₄ ஸிதா₄ ஸிரிதுமான தீருக்குழலும், தேருக்குகீழே ■நாற்றின தீருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்ய வேலைத்தை ‘மாம்’ என்று காட்டுகிறான்’ எனும் ஸ்த்ரத்தாலே உணர்த்துகிறார். ஆசார்யன் உணர்த்தப்படும் வழியாவது ‘கையும்’ என்று தொடங்கி ‘காருண்யாத் ஸாஸ்தர பாணிநா’ எனப்படும் பலவகைப்பட்ட ஸாஸ்தரம் உணர்த்தப்படுகிறது. தூண்டிவிடும் கோலைச்செல்லும் ‘உழவுகோலும்’ எனும் பதத்தாலே ‘இதைச்செய் அதைச்செய்’

* அவஸரப்ரதீக்ஷைம் – காலத்தை எதிர்பார்ப்பது

★ ‘என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்’ என்று கேட்பதை எதிர்பார்க்கிறான்.

a. ஜாப்டி;

b. சிறுவாய்க்கயிறு – கடிவாளம்

c. ஸேநாதா₄ ஸி தா₄ ஸிரிதுமான – ஸேநைகள் கீளப்பிய புழுதிப்பாந்த தீருமுடி,

■ நாற்றின – தொங்குகீற

என்று தூண்டும் விதி₄ ஶாஸ்தரம் உணர்த்தப்படுகிறது. பிடித்து இழுப்பதைச் சொல்லும் 'பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும்' எனும் பதத்தாலே 'இதைச் செய்யாதே அதைச் செய்யாதே' என நிவேஷிக்கும் நிவர்த்தக ஶாஸ்தரத்தை உபதேசிப்பது உணர்த்தப்படுகிறது. 'ஸௌநாதா₄ ஸி' என்று தொடங்கி தன் ஆசார்ய விஷயத்தில் ஶேஷத்வமும், 'தேருக்குக் கீழே' என்று தொடங்கி தன் சிஷ்யன் விஷயத்தில் கருணையும் காட்டப்படுகிறது. ஆக, விதி ஶாஸ்தரம், நிவேஷத்₄ ஶாஸ்தரம் ஆகியவற்றை உபதேசிப்பது, தன் ஆசார்யனுக்கு ஶேஷமாயிருப்பது, ஶிஷ்யனிடம் கருணையுடன் இருப்பது ஆகிய ஆசார்யனுக்குரிய தன்மைகள் 'மாம்' பதத்தால் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. 'மாமேகம் ஸரணம் வரஜ' ஆசார்யனான என்னையே உபாயமாகப் பற்று என்றபடி. ஆக, ஈஸ்வர ஆசார்யர்களுக்குள் அபேதம் காட்டப்பட்டது.

ஏக யப்தார்த்தம்: ஏக யப்தம் 'ஏவ' என்னும் பதத்தின் பொருளில் வந்துள்ளது. 'என்னையே' என்று *அவத்₄ ராணார்த்தமாய் ஒன்றே உபாயம் என்கிறது. ப்ரபத்தி உபாயத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே வேத ஶாஸ்தரங்களிலும் அருளிச்செயல்களிலும் 'த்வமேவ உபாயை₄ தோ மேபை' 'தமேவ ஸரணம் க₃ ச₂' 'மாமேவயே ப்ரபத்₃ யந்தே' 'தமேவ சாத்தைம்', 'களைகண் நீயே' 'சரணே சரண்' 'ஆஹெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்' என்று ஏவகாரத்தையிட்டே சொல்லப்படுகிறபடியால் இங்கும் ஏக யப்தத்துக்கு ஏவகாரார்த்தமே கொள்ளவேணும். இதனையறிந்து வருவதற்கே எம்பெருமானார் 18முறை நடந்தார் என்று வடக்குத் தீருவீதிப்பிள்ளை பணிப்பராம்.

இந்த அவத்₄ ராணம் 'வரஜ' என்று மேலே சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உப₄ பாய புத்தைக் கழிக்கிறது. ஸ்வீகாரமின்றி அவனுடைய உப₄ பாய புத்தை ஜீவியாமையாலே, ஸ்வீகாரத்தில் உப₄ பாயத்வ புத்தி பிறக்க யோக்யதையுண்டு. யோக்யதையுண்டாகில், உபாயப் பாவம் கழிக்கிறபடியன்னனில் - ஸாத்யோபாய பக்தியின் உத்பத்தி, வருத்தி, ப₂ல ப்ரதானங்களுக்கு கர்மஜ்ஞாநாத்யங்கங்கள் அபேக்ஷிதமாகிறது. ஆனால் 'என்னையே உபாயமாகப்பற்று' என்னும் எம்பெருமானாகிற இந்த உபாயமோ ஸித்தமாகையாலே உத்பத்யபேசைஷனில்லை. ஏக ரூபமாகையாலே வருத்த்யபேசைஷனில்லை. பரமசேதனமாகையாலே, பலப்ரதாநத்தில் அந்யஸாபேசைஷனில்லை. ஆக அங்கங்களைக் கொண்டு கொள்வதூரு கார்யம் இவ்வுபாயத்துக்கு இல்லாமையாலே இந்த ஸ்வீகாரம் அங்கமாகவோ உபாயமாகவோமாட்டாது. இவன்பற்றும் பற்று உப₄ பாயமன்றாகில் 'என்னையே உபாயமாகப்பற்று' என்று ஏன் விதிக்க வேண்டும்; அவனே கார்யம் செய்யலாமே?

* ப்ரணவத்திலுள்ள உகாரம் போலே, ஏகயப்தம் இடத்தை ஞோக்கி அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக்காட்டும். அவத்₄ ராணார்த்தம் - அதுவே என்று நிச்சயித்தலாகிய பொருள். அவத்₄ ராணம் - பிரிதிலை ஏகாரம்.

என்னலாகாது. இவன் அசேதனமன்று; அறிவுடையவன். அறிவின் பயனான அபேசவிதத்தைக்காட்டவும்; அநாதி காலமாக அவனுடைய ரகஷண கார்யத்தை தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே தடுத்துக் கொண்டிருந்தவனாகையாலே, அப்படி தடை செய்யாமையைக் காட்டவும்; இத்தனை காலம் நம்மை ஸ்ம்ஸாரத்தில் இட்டு வைத்தவன் இனியும் அப்படிச் செய்யுமோவென்று கலங்கினால், 'நாம் சரணடைந்துள்ளோம்; நம்மைக் கைவிடான்; ரகவித்தருள்வன்' என்று ஸமாதானமடையவும்; அவனே உபாயமானால் எல்லார்க்கும் முத்தியளிக்க வேண்டாவோ என்ற கேள்வியெழுந்தால், 'சரணம் புகுந்தவனுக்கே முக்தி' என்று பரிகரிப்பதற்கும் பற்றும்படி கூறுகிறான். ஆகையால் இந்த ஸ்வீகாரம் உபாயமன்று. எம்பெருமானே உபாயம். இங்கு ஸ்வீகார்யம் செய்கிற கார்யம் என்னென்னில் ஜஸ்வர்யார்த்தியிலும், கைவல்யார்த்தியிலும் பகவத் சரணார்த்தியாய் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவனிற்காட்டிலும் இவ்வதி⁴ காரியை வ்யாவ்ருத்தனாக்குகிறது பு₄ கு₃ வல்லாபு₄ ராத்தமான இந்த ஸ்வீகாரம். ஆக, அதி₄ காரிக்கு வ்யாவர்த்தக விஶேஷணமாய்க் கிடக்கிறது.

ஸஸ்வரன் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூப ஆவிர்பு₄ வத்தை உண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸர ப்ரதீசுஷனாயிருக்கையாலே, அவனுக்கு ப்ரஸாத₃ ஜநகமாகச் செய்ய வேண்டுவதூன்றில்லை. உண்டென்றிருக்கில் தன் ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தையுமழித்து அவனுடைய ரகஷகத்வத்தையும் ஸோபு₄ கு₄ கமாக்குகிறானித்தனை. 'அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்' 'அவனே அருவரையால் ஆநிரைகள் காத்தான்' என்று ஒன்றிலும் ஒரு ஸஹாயம் பொறாதே நிரபேசுஷமாய், வேறொன்றைக் காணில் சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்திரம் போல் நமுவும்படியிலே உபாயத்தின் சணையுடைமை. ஸ்வீகாரமான பிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி பண்ணுகை அவனாலே யானாப்போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகிற ஸ்வீகாரம்தானும் அவனாலே யுண்டாவது என்பதே பரமார்த்தம். 'அதுவும் அவனது இன்னருளே' என்று இத்தலையில் நினைவுக்கும் அடி அவனாகையாலே 'நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்' எனும்படியான அவனுடைய ஸ்வீகாரமொழிய, தன் நினைவாலே பெறவிருக்கை 'என்நினைத்திருத்தாய்' எனும் அதி₄ காரிக்கு கொத்தையிலே. விட்டோம் பற்றினோம் விடுவித்துப் பற்றுவிக்கப்பெற்றோம் என்கிற நினைவுகளும் உபாயத்துக்கு விலக்கு. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோழம், சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸித்தியாக வேண்டுகையாலே. இந்த உபாயத்துக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோழம், ஸஹாயாந்தரம் அஸஹ்யமாகையாலே.

ஆனால் ப்ரபத்தி உபாயம் என்று வ்யவஹரிப்பது ஏனென்னில் - 'மலையில் நெருப்புள்ளது; புகையிருப்பதால்' என்பதோர் அநுமாந வாக்யம். இதில் புகையாகிற

அடையாளத்தைக் கொண்டே நெருப்பு இருப்பதை உலவுறிக்கிறோமாகையாலே, அது 'விங்கம்' (அடையாளம்) எனப்படுகிறது. இங்கு புகையாகிற லிங்கம் அறியப்பட்டாலொழிய 'மலையில் நெருப்புள்ளது' எனும் அறிவு உண்டாகாதாகையாலே இந்த லிங்கத்தைப் பற்றிய அறிவுதான் 'அநுமாநம்' என்று ஒளபசாரிகமாக கூறுவது போலவும்; வண்டியின் அவயவ மாத்திரமான கடையாணிக்குள்ள ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற 'கடையாணிதான் வண்டி' என்பது போலவும்; ஜ்ஞாநத்துக்கு உண்மையில் நிறம் ஆகாரம் இல்லாதிருந்தும், நீலமானதும் பீதமானதுமான விஷயங்களைப்பார்க்கும் போது 'நீலஜ்ஞாநம்' 'பீதஜ்ஞாநம்' என்று விஷயங்களிலிருக்கும் நிறங்களை அவ்விஷயங்களைக்காட்டும் நிறமற்ற அறிவிலேயேற்றி உபசாரமாக வழங்குவது போலவும்; ஸ்வீகார ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற, ஸ்வீகார விஷயமான பகவத் உபாயத்வ வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகாரஞ்சுப ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநத்திலே உபசாரித்துச் சொல்கிறது. ஆக, 'பகவான் உபாயம்' என்பதே உண்மை. ஆயினும் (இத்தலையில் ஒன்றுமேயில்லாமல் ஈஸ்வரன் தானே கார்யம் செய்யுமளவில், பின்னை எல்லோரும் முக்தராக வேண்டாவோ எனும்) 'ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம்' வாராமைக்காக, ஸ்வீகாரமாகிற ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கே பரமபுருஷன் பரமபுருஷார்த்தத்தை அருளுகிறான் என்றும், ப்ரபத்திக்குள்ள ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற ஒளபசாரிகமாக 'ப்ரபத்தியும் உபாயம்' என்கிறோம். நஞ்சீயர் பட்டரை ப்ரபத்தியாவது ஜ்ஞாந விஶேஷங்களோ, க்ரியா விஶேஷங்களோ என்று கேட்க, வஸ்து விஶேஷங்கம் என்றநாளிச் செய்தார். எம்பெருமானே உபாயம் எனும் ஜ்ஞாநமாயிருக்கும் ப்ரபத்தி உபாயமா? எம்பெருமானுடைய தீருவடிகளில் தன் பாரத்தை ஸமர்ப்பிப்பதாகிற க்ரியாருபமான ப்ரபத்தி உபாயமா? என்ன, இரண்டுமே உபாயமன்று; எம்பெருமானாகிற பரவஸ்துவே உபாயம் என்று கருத்து. உபாயம் என்ற பொருளில் ப்ரபத்தி ஈப்தத்தை வழங்கினால் அதற்கு எம்பெருமானே அர்த்தமாவான். நெடுங்காலமாக இவன் ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளாலே, அவன் செய்யும் ரகஷணத்தை விலக்கிப் போந்தவனாகையாலே, இன்று அது தவிர்ந்தமைக்கு ப்ரகாசகம் இந்த ஸ்வீகாரம். இவ்வளவேயொழிய உபாயமன்று.

'ஶரணம்' என்று பற்றும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஶரணம் - உபாயமாக என்றபடி. ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, கீழோடே சேரவேண்டி இப்பதம் இவ்விடத்தில் உபாயத்தை காட்டக்கடவது. 'மாமேகம் ஶரணம்' என்கையாலே உபேயமே உபாயம் எனுமிடம் தோற்றும். 'எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னையே பற்று' எனும்போதே 'என்னை உபாயமாகப்பற்று' எனும் பொருள் கிடைக்குமே? 'ஶரணம்' எனும் பதம் வேண்டுமோயெனில் - எம்பெருமானாகிற வஸ்து ப்ராப்யமாகவும்

(பேராகவும்), ப்ராபகமாகவும் (ஆறாகவும்) பற்றத்தக்கதன்றோ. இவ்விடத்தில் பேராகப்பற்றப்படவில்லை; ஆறாகவே பற்றப்படுகிறது என்பதை தெளிவாக்கவே இந்த ஶரணம் எனும் பதம் அவச்யமாகிறது.

‘வ்ரஜ’ என்று ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. *வ்ரஜ - அடை; புத்தி⁴ யாலே அத்யவஸி என்றபடி. ‘என் மனத்தகத்தே தீற்பாமல் கொண்டேன்’ என்கிறபடியே இவ்வுபாயத்துக்கு இவன் செய்ய வேண்டுவது நெஞ்சாலே துணிகையிறே. தீருக்கோட்டிழூர் கோளரியாழ்வான், ‘எனக்கு ஹிதமருளிச் செய்யவேணும்’ என்ன, பட்டர் பெருமாளையும் பார்த்து இவனையும் பார்த்து பின் ‘வ்ருதை₂ வ ப₄ வதோ யாதா பூ₄ யஸீ ஜந்ம ஸந்ததி: | தஸ்யா மந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்தய ஶரணம் வர்ஜ ||’ (ஸாண்டில்யஸ்மருதி) உனக்கு அநேக ஜந்மங்கள் வீணாகக் கழிந்தன; இந்த ஜந்மத்திலாவது எம்பெருமானே நமக்கு உபாய உபேயமாயிருப்பவன் என்று நினைத்து அவனையே உபாயமாக அத்யவஸித்திரு என்றருளிச் செய்தார். ஒரு முாவைஷனவர் விடுகை உபாயமா? பற்றுகை உபாயமா? என்று கேட்க, ‘விடுகையும் உபாயமன்று; பற்றுகையும் உபாயமன்று; விடுவித்துப் பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம்’ என்றிரே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. ஒரு புலத்துக்கு அரியவழியையும் எனிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவையிரண்டு மொழிய பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாக்கடவது.

‘சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்’ என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதீகார பூர்த்திக்குடலாகையாலே, வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ‘ஜஞாநாந் மோக்ஷி’ மென்கையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, முற்கூற்றால் சொன்னது யாதென்னில் ‘ஸர்வ தர்மாந்’ என்று தயாஜ்யத்தைச் சொல்லி ‘மாம்’ என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி ‘ஏகம்’ என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேகஷம் என்பதைச் சொல்லி, ‘ஶரணம் வர்ஜ’ என்று உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி ஸ்வீகாரத்தை விதி⁴க்கையாலே இதுக்கு விதி⁴ரஹஸ்யம் என்று பேராயிற்று. ‘தவம் செய்ய வேண்டா’ சிந்திப்பே அமையும்’ என்கிறபடியே “உன்தலையால் உள்ளவற்றை உதறி, என்னையே தஞ்சமாக நினை; விறகு தலையரைப் போலே அலமாவாதே, மாணிக்கம் பார்ப்பாரைப்போலே உன் கண்ணை கூர்க்க விட்டிரு. பதர்க்கூட்டை விட்டு பர்வதத்தை பற்றுவாரைப்போலே அசேதந கரியா கலாபங்களைவிட்டு தேர்முன்னின்று காக்கிற கருமாணிக்க மாமலையான நம்மைப்பற்று” என்று அதீ⁴ காரி தொழிலைச் சொன்னானாயிற்று.

* ‘கத்யர்த்தா: புத்யர்த்தா:’ என்ற வடமொழி நியாயப்படி, கமநம் (செல்கை = அடைதல்) மநநத்தையும் (நினைப்பதையும்) குறிக்குமாகையாலே வர்ஜ என்ற சொல்லுக்கு அத்யவஸி என்று பொருள்.திடமாக நம்பு.

த₄ர்ம தயாக₃ம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாகக்கடவுது. தயாக விஶிஷ்டமான ஸ்வீகாரம் அதீகாரி விஶேஷணமாகக்கடவுது; ஸ்வீகார விஶிஷ்டனான அதீ₄காரிக்கு வாத்ஸல்யாதீ குணவிஶிஷ்ட வஸ்து உபாயமாகக் கடவுது. இப்படி பூர்வார்த்த₄ம் அதீகாரியினுடைய க்ருத்யாம்சுத்தைச் சொல்லிற்று. ஆக, தயாக விஶிஷ்டம் ஸ்வீகாரம்; ஸ்வீகார விஶிஷ்டம் - அதீ₄காரம்; குணவிஶிஷ்டம் - உபாயம் என்றதாய்த்து.

இந்த ஸ்லோகம் அநுவாத கோடியில் சேர்ந்ததென்பார் வங்கிபுரத்துநம்பி. அநுவாதம் என்பது ஏற்கனவே அறிந்ததை தீருப்பிச் சொல்லுகை. இந்த ஸ்லோகம் அநுவாதம் என்பது எப்படியென்னில் இதுக்கு அதீகாரியான அர்ஜாநன் க்ருஷ்ணனுடைய *அதீமாநுஷி சேஷ்டிதங்களாலும், ★மஹாரிஷிகளின் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் அர்ஜாநனுடைய கார்யங்களை உரியபடி நிறைவேற்றிக்கொண்டு போகையாலும் ‘இவனே நமக்குத் தஞ்சம்’ என்று அர்ஜாநன் துணிந்த பின்பு, க்ருஷ்ணன் தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே.

உத்தரார்த்த₄ம்: இப்படி தன்னைப்பற்றினவனுக்கு உபாயமான தான் செய்யுமது சொல்கிறான் பிற்கூற்றால். அஹும் - நான். மோகஷியிஷ்யாமி என்கிற ♦உத்தமனாலே ‘நான்’ என்று தோற்றாநிற்க, மிகுதியான ‘அஹும்’ என்கிற பதம் - அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே ஸர்வபாப விமோசனத்துக்கு உறுப்பான அக₄ டிக₄ டநாஸக்த்யாதீகளை விவகூித்து ஸப்ரயோஜநமாகிறது. அபராத₄ம் பண்ணினவனை விளங்கிட்டு வைத்த ஶஸ்மாதீ₄ கதரித்ரனான் நான் ●அப்ரதிஷேத₄ மாத்ரத்தையே கொண்டு அபராத₄த்தை பொறுத்து விடும்போது விலக்க வல்லாரில்லை. (வேறொருவனாலே இவனை முக்தனாக்கவும் ஒண்ணாது என்று இங்கு தாத்பர்யம்.) இவ்வர்த்தம் ‘மோகஷிதோ பகவாந் விஷ்ணு’ இத்யாதீகளே ப்ரஸித் த₄ம்.

‘மாம்’ என்கிற விடத்தில் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யத்திற்கு எதிர்தட்டான தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ‘அஹும்’ என்பதில் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறான். ‘மாம்’ என்று ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது அர்ஜாநன், ‘நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு ‘என்னைப்பற்று’ என்கிறான்; இது என்னாகக்கடவுது’ என்று அஞ்சின அச்சம் தீர ஸ்வாதீந த்ரிவித₄ சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்தீ₂தீ ப்ரவ்ருத்திகளாய்க் கொண்டு நிரங்குசு ஸ்வதந்தரனாயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்தித் வேஷத்தை ‘அஹும்’ என்று த₃ர்ஶிப்பிக்கிறான்.

* காளிய நார்த்தனம், ஆசார்யன் வைதிகன் புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத்தல், கோவர்த்தனத்தை குடையாய் பிழித்தல் முதலானங்கள்.

★ ஏழநாராயண: ஸ்ரீமாந்... இத்யாதி.

❖ உத்தமன் - தன்றிலை

◆ ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத ஈஸ்வரன்

● அப்ரதிஷேதம் - அவன் செய்யும் ரகஷணத்தை விலக்காமலிருத்தல்

‘மாம்’ என்றால் பற்றுகைக்குறுப்பான வாத்ஸல்யாதீகள் நாலும் தோற்றுமாப்போலே, ‘அஹம்’ என்றால் கார்யம் செய்கைக்குறுப்பான, பாபவிமோசனத்துக்குப் பரிகரமான ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி குணவிசேஷங்கள் தோற்றும். ஆஸ்ரயிக்கைக்கு வாத்ஸல்யாதீகள் வேணும். கார்யம் செய்கைக்கு ஜ்ஞாந ஶக்திகள் வேணும். நிவர்த்யாம்ஶம் இன்னது, நிவர்த்தன ப்ரகாரம் இன்னது, நிவர்த்தநாதி₄ காரி இன்னான் என்றறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞாக வேணும். ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் மட்டும் ப்ரயோஜநமில்லை; கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வஸக்தியாக வேணும். ஸர்வஸக்தியானாலும் இவனிடும் பச்சை கொண்டு குறை தீர் வேண்டும்படி அடுர்ணனாகில் அவனுக்கீடாக இவனால் இடலாவது ஒன்றில்லாமையாலே, அவன் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாக வேணும். ஸர்வஜ்ஞானாலும் ஸர்வஸக்தனானாலும், அவாப்த ஸமஸ்த காமனானாலும் இச்சேதனனோடு ஒரு ஸம்பந்தமில்லாதவன்று அவை கார்யகரமாகாதே; அதுக்காக ஸர்வஸ்வாமியாக வேணும். இவை நாலும் விபர்தப₂ லமாகாதே இவனுடைய ரசஷ்ணத்துக்கு உறுப்பாவதற்கு பரதுக்காடிஸஹத்வ லக்ஷணமான பரமத₃ யை உடையவனாக வேணும். இல்லாதவன்று, ஸர்வஜ்ஞத்வம் இச்சேதனன் பண்ணின குற்றங்களைத்தப்பாமல் கணக்கிடுகைக்கு உறுப்பாயறும்; ஸர்வஸக்தித்வம் அக்குற்றங்களுக்கீடாக நரகாதி₃ களில் தள்ள உறுப்பாயறும்; நரகத்தில் படும் துன்பங்களினின்று நெகிழாமைக்கு உறுப்பாயறும் அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ நிபுந்தநுமான *நெரபேக்ஷயம். இங்ஙனே செய்யாதின்றால் ‘கடவுதல்ல’ என்று நியமிப்பார் இல்லாமைக்கு ஹேதுவாகும் ஸர்வஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான ★நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ரயம். ஆகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை ரசஷ்ண வித₄ யா விஷயமாக்குகைக்கும், ஸர்வ ஶக்தித்வத்தை ரசஷ்ண வ்யாபாரத்திலே ஆக்குகைக்கும், அவாப்த ஸமஸ்த காமதையை ப்ரயோஜந நிரபேசமூக ரசஷ்ணிக்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை தன்பேறாக்கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் தயை வேணும். ஆக இவ்வைந்து குணங்களும் ‘அஹம்’ ஶப்தத்திலே அநுஸந்தேயம். ஆக, ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வஸக்தியுமாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனுமாய், ஸர்வ ஸ்வாமியுமாய், பரமதயாளுவான ‘நான்’ என்றதாயிற்று. இவையெல்லாவற்றிலும் இவ்விடத்தில் ஶக்தியிலே நோக்கு. எதிர்த்தலையை இசைவிக்க வேணுமிரே. எல்லாப்பொருளும் ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாக்குவதிலும், முழுவதுமகப்படக்கரந்து ஓர் ஆவிலைச் சேர்வதிலும், மறுவில் மூர்த்தியோடாத்தித்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கும் நிலையிலும் அரியது தானொட்டி, இவனுடைய நீங்கும் விரதத்தைக்குலைத்து மேவுந்தன்மையனாக்கித் தீருத்திப் பணிகொள்ள வல்லவனாகையிரே!

* எவரையும் பொருட்படுத்தாமலிருக்கை.

★ அடக்கமுடியாத (கேட்பாரற்ற) ஸ்வாதந்த்ரயம்

‘மாம்’ என்று தன் ஸௌலப்பயத்தைக் காட்டினான். ‘அஹம்’ என்று பரதவத்தைக் காட்டுகிறான். ‘மாம்’ என்கிற நிலையிலே ‘தேர்மன்னர்க்காய் அன்று தேர் ஊர்ந்தான்’ எனும் ஸௌலப்பயம் தோற்றும். ‘அஹம்’ என்கிற நிலையிலே ‘தார்மன்னர் தங்கள் தலைமேலான்’ எனும் பரதவம் தோற்றும். ‘மாம்’ என்று ‘பற்றலர் வீயக்கோல் கையிற்கொண்டு பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்றான்’ என்று உழவுகோலும் கையுமான நிலையைக் காட்டினான். ‘அஹம்’ என்று ‘வெள்ளை விளிசாங்கு வெஞ்சுடர் தீருச்சக்கரமேந்து கையன்’ என்று கையும் தீருவாழியுமான வடிவைக்காட்டுகிறான். ‘மாம்’ என்பதில் - சிவபூஜை செய்து போருகிற அர்ஜாநன் காற்பொடி தன்முடியிலே உதீர்சின்ற ஸௌலப்பயம் தோற்றும். ‘அஹம்’ என்பதில் ‘தீர்த்தன் உலகளாந்த சேவாமேல் சேர்த்த பூந்தாமம் சிவன்முடிமேல்’ என்கிறபாடி மஹிமையுடைத்தான தன் காலில் விழ பாபங்களை அறுக்கிறேன் எனும் பரதவம் தோற்றும்.

த்வா என்று உபாயத்தைப் பற்றினவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வா - உன்னை. ‘அறிவிலேனுக்கருளாய்’ ‘என்நான் செய்கேன்’ என்று அஜ்ஞாநத்தையும் அஶக்தியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு என்னையே உபாயமாகப்பற்றின உன்பற்றை உபாயம் என்றிராதே, என்னுடைய ஜ்ஞாநஶக்திகளில் அதிஶாங்கையற்றிருக்கிற உன்னை.

ஸர்வ பாபேப்யோ எல்லாப் பாபங்களினின்றும். இவனுக்குத் தான் கழிக்கும் விரோதிகளைச் சொல்லுகிறான். பாபமாவது. இஷ்டத்தைக் குலைத்து அநிஷ்டத்தைத்தருமது. இவ்விடத்தில் மோசி ப்ரகரணமாகையாலே, *ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகள் கழிந்த பின்பு ப்ராப்திக்கு இடைச்சவராய் கிடக்குமவற்றைப் பாபமென்கிறது. ‘சார்ந்த இருவல்வினைகள்’ என்கிறபாடி முழுக்கு பாபம் போலே புண்ணியமும் துயரமே தரும் பொன் விலங்குஇதே. ‘ஸாஹ்ருதி ஸாதுக்ருத்யாம், தி விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்’ -முக்தனாம்போது புண்யங்கள் அவனது பந்துக்களையும், பாபங்கள் அவனது சத்ருக்களையும் அடையும், என்கையாலே புண்யபாபங்கள் இரண்டும் ‘பாப’ ஶப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இங்கே பாபேப்₄ ய: (பாபங்கள்) என்கிற ப₃ஹாவசநந்தால் (பன்மையால்) ★‘பொய்ந்றஞாநம்’ என்கிற அவித்யை முதலாக ♦ ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் முடிவாக

* தீருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஶப்தத்தாலே கழிக்கப்பட்டவை.

★ எப்போதும் தோன்றி அழிவதாகையாலே ‘பொய்’ என்று சொல்லப்படும் அசேதன வஸ்துவான தேஹத்தை ஆத்மா என்று அறிவது பொய்ந்ற ஞானம். இந்த மயக்கத்தால் பிறர் வஸ்துக்களை அபகரித்தல் முதலானவை ‘பொல்லாவொழுக்கு’: இவற்றுக்கு அடியான மாமிசம், ரத்தம் முதலான அழுக்குகள் நிறைந்த தேஹ ஸம்பந்தம் ‘அழுக்குடம்பு’. இவை முறையே அவித்யை, கர்மம், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்று வடமொழிநூல்கள் கூறும்.

❖ அசேதனமான மூலப்ரக்ருதியின் பரிஞாமமான பஞ்ச பூதங்களும், பதினேராகு இந்தரியங்களும் அமைந்த ஸ்தால் ஸாக்ஷம் ஶரிரங்களோடு ஜீவனுக்குள்ள தொடர்பு - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம்.

நடுவுப்பட்டவையெல்லாவற்றையும் காட்டுகிறது. அதாவது, அவித்யா கர்மவாஸநா ரூசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள்.

அவித்யையாவது மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். ஜ்ஞாநாநுதயம் - தேஹம் வேறு, ஆத்மா வேறு என்று அறியப்பெறாதிருக்கை; அந்யதா ஜ்ஞாநம் - எம்பெருமானுக்கு ஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவை தேவதாந்தர ஶேஷம் என்று நினைக்கை; விபரீதஜ்ஞாநம் - பகவத் பரதந்தரமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸவதந்தரமாக நினைக்கை.

கர்மமாவது - புண்ய பாபங்கள். அவைதாம் அக்ருத்ய கரணம், க்ருத்யாகரணம், ப₄க₃ வத₄ பசாரம் என்கிற ரூபத்தாலும், பூர்வாக₄ம், உத்தராக₄ம், ஆரப்₃த₄ம் என்கிற ரூபத்தாலும் பிழந்நமாயிருக்கும். அக்ருத்ய கரணமாவது ஶாஸ்தர விருத்து₄ மானவற்றை அநுஷ்டிக்கை. க்ருத்யாகரணமாவது - ஶாஸ்தர விஹரிதமானவற்றை அநுஷ்டியாதொழிகை. ப₄க₃ வத₄ பசாரமாவது - பகவத் அர்ஹமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு தான் ஜீவிக்கையும், அவதாரங்களில் ஸஜாதீய புத்தி₄ பண்ணுகையும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந ஸ்மருதியும், ஸர்வேஶ்வரனை தேவதாந்தரங்களோடு ஸமமாக நினைக்கையும், பகவானது வஸ்துக்களை தன்னதாக நினைத்திருக்கையும். ப₄ாக₃ வதாபசாரமாவது, அர்த்தகாம அபி₄ மாந (அஹங்கார) நிமித்தமாக ஹ்நைவெண்ணவர்களோடு விவாதம் பண்ணுகையும், ஜந்ம வருத்தாதீ₂களால் அவர்களை குறைய நினைக்கையும். அஸஹ்யாபசாரமாவது, ஒரு காரணமுமின்றி ப₄க₃ வத₃ ப₄ாக₃ வத ஸம்ருத்தி₄ யைக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதிருத்தல். ஸிஶாபாலாதீகள் பண்ணினவை ப₄க₃ வத₃பசாரம். ராவணாதீகள் பிராட்டிபோல்வார் விஷயத்தில் பண்ணினவை ப₄ாக₃ வதாபசாரம். ஹரிரண்யன் ஹநிப்ரஹ்லாதன் விஷயத்தில் பண்ணினவை அஸஹ்யாபசாரம். பூர்வாக₄ மாவது ஜ்ஞாந ஸித்₃தி₄க்கு முன்பு ஆர்ஜித்த கர்மம். *உத்தராக₄ மாவது - ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ப்ராமாதீ₃கமாகப் புகுரும் கர்மம். ப்ராரப்₃து₄ மாவது - பூர்வாக₄த்திலே, ப₂லாநுப₄ வம் பண்ணுகைக்கு ஆரம்பித்த கர்மாம்ஶம்.

வாஸனையாவது - அஜ்ஞாந வாஸனை, கர்ம வாஸனை, தேஹ ஸம்பந்த வாஸனை என்று மூன்றாயிருக்கும். ரூசியாவது - விஷய பேதத்தாலே பலவாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது ஸ்தால ஸைக்ஷம ரூபமாயிருக்கும் அசித் ஸம்பந்தம்.

ஸர்வ ஸப்பதத்தாலே இந்த அதி₄காரிக்கு (ஸித்த ஸாதந நிஷ்டனுக்கு) ஈஸ்வரன் விஶேஷவித்துக் கழிக்கும் பாபத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது, அபுத்தி₄ பூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் பாபங்கள், நித்யநைமித்திக கர்மங்களை லோக

* உத்தரஅக₄ம் - ப்ரபத்தி செய்த பின்பு உண்டாகும் பாபங்கள்.

ஸங்கரஹார்த்தமாகவும், ஆந்ருஶம்ஸ்யமே ஹேதுவாகவும் செய்தாலும் உயரே எறிந்த கல் ஆகாசத்தில் நில்லாதே கீழே விழுந்தே தீருமாப்போலே, அவையும் ஒரு புலத்தை கொடுத்தே நிற்குமாகையாலே அப்படி ஈடிய பாபங்கள், ஏதேனும் ஒரு நிமித்தத்தால் செய்யும் கர்மங்களால் ஏற்படும் பாபங்கள், ரஜஸ்தமஸ்ஸாக்களாலே கலங்கி தயஜித்த உபாயங்களில் மீண்டும் அந்வயித்தலால் வரும் பாபம், புநःப்ரபத்தி பண்ணுவதால் வரும் பாபம், உபாய புத்தயா பண்ணும் ப்ரபத்தியால் ஏற்படும் பாபம் முதலானவை. ஆக, ஸர்வபாபேப்⁴ ய: என்று புருஷார்த்தத்துக்கு ப்ரதிப்⁴ந்த₄ கமான ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும்.

மோகஷியிஷ்யாமி - முக்தனாக்குகிறேன். மோகஷியிஷ்யாமி என்று பாபங்களை விடுவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. ‘யிஷ்யாமி’ என்கிற *ணிச்சாலே பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டவளாம்படி பண்ணக்கடவேன் என்கிறது. நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா; நீயும் இதற்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னை அடிபணிந்த பெருமையாலே ஒருவனை நலியவந்தவர்கள் அவன் ராஜ ஸும்பந்தமுடையவன் என்றறிந்தால் அஞ்சி ஓடுவது போலே, பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு அஞ்சி ‘வானோ? மறிகடலோ? மாருதமோ? தீயகமோ? கானோ? வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்’ என்கிறபடி போனவிடம் தூரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம். ஆயர் குலத்தினில் தோன்றுமணிவிளக்கு பாபங்களைப் போக்கும் போது ‘தீயினில் தூசாகும்’ என்கிறபடியே பின்முகம் காணவொண்ணாதபடி த₃க்₄ மாய்ப் போமிறே. குப்பையிலே ஆமணக்கு போலேயெழுந்து ★பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது. சேதனன் அஜ்ஞானாகையாலே தான் பண்ணின கருமங்களை மறந்து போவன். ஸர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரன் ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிப்பன். அந்த நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை அவன் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோ? ப்ராரப்₄து₄ மும் ப்ரபத்தியாலே கூறந்தவ்யம். ஶரண்யனான ஈஸ்வரன் ‘ஸ்மர்த்தா’ என்று மாநஸமான ப்ரபத்தியைச் சொல்லி, ‘ம்ரியமாணம்’ என்று ஶர்வாவஸாநத்திலே புலம் என்று சொல்லி, ததஸ் ஶப்தத்தாலே ஸாதகனிற்காட்டில் ப்ரபந்நனுக்கு வாசியை ஸௌபிபித்து ‘காஷ்ட பாஷாணஸந்நிபம்’ என்று அந்திம ஸ்மருதியும் அநபேசுவிதம் என்று சொல்லி, ‘அஹும் ஸ்மராமி’ என்று அந்திம ஸ்மருதியை தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு, ‘மத் பக்தம்’ என்று அவனுடைய அந்தரங்கதையைச் சொல்லி, ‘பரமாம் கதிம் நயாமி’ என்று தானே ஆதிவாஹிகனுமாய்க் கொண்டு தேசு விஶேஷஷத்தைப் ப்ராபிப்பன் என்கையாலே இவனுக்கு

* ‘யிஷ்யாமி’ என்பதில் ‘இ’ என்பது பிறவினையைக் காட்டும் விகுதி.

★ பாபம் என்பது பாம்பு போலே கொத்தும் ஸ்தூலப் பொருளான்று; இவன் செய்த கர்மங்களின் பயனாய் வருவதன்றோ.

ப்ராரப்த கர்மம் அனுபவிக்க வேண்டாம் எனுமிடத்தையருளிச் செய்தான். ப்ரபத்தி ப்ராரப்த கர்மத்துக்கு விநாசினி எனுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமென்? என்று எம்பெருமானாரை ஆண்டான் கேட்க, ‘மாசாச:’ என்றதீரே யென்றறுளிச்செய்தார். ‘மோகஷியிழ்யாமி’ என்கிற வார்த்தைத்தப்பாது என்று விஸ்வளித்திருக்குமத்தனை வேண்டுவது ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு.

‘வல்வினை மாள்வித்து’ ‘தன்தாளின் கீழ் சேர்த்து’ என்று விரோதி₄ நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப் ப்ராப்தியும் ப₂ லமாயிருக்க, ஒன்றை மட்டும் சொல்லியது மற்றையது தன்னடையே வாராதோ? என்று. மாணிக்கத்தை மாசறுத்தால் ஒளிவரச் சொல்ல வேணுமோ? ஸம்பந்தம் தேடுகிறோமன்றோ! தடை விடுகையன்றோ தேட்டம். வானே தருவானன்றோ தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்க்கிறது. இறந்தால் தங்கும் ஊர் அண்டமன்றோ? ‘மாமே வைஷ்யனி’ என்று கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன ப₂ லமாழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு ப₂ லம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை.

மோகஷியிழ்யாமி - முக்தனாக்குகிறேன். பக்தி நிஷ்டர்களுக்கு ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்தில் மோகஷம். ப்ரபத்தி நிஷ்டர்களுக்கு ப்ரபத்தி பண்ணியவுடனேயே பகவானாலே எல்லா விரோதியும் போக்கப்பட்டு ப₂ ல ப்ராப்தியும் விளம்பியாது ஸித்திக்கும். ஆனால், வர்த்தமான ஶரீரஸ்திதி அநுவர்த்திக்கிறபடி எங்கனேயென்னில் ப்ரபத்தியானது ஆர்த்த ப்ரபத்தி, த₃ ருப்த ப்ரபத்தி என்று இரண்டு ப்ரகாரமாக இருக்கும்.

ஆர்த்த ப்ரபத்தியாவது - ஸ்ரீய:பதி திருவடிகளிலே விழுந்து ‘பிதரம் மாதரம் தாராந்’ இத்யாதீயிற்படியே பரித்யக்தங்களான அவையெல்லாம் ஸ்ரீய:பதி சரணாரவிந்தத்தில் உண்டாக உணர்ந்து, அவிச்சிந்ந பகவத் குணாநுபவ கைங்கர்ய நிஷ்டே₂ ச்சுவாய் ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றுகை. ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் பகவதநுபவ அலாப₄ த்தில் தரியாமையாலும், இதற்கு இடைச்சுவரான ஸம்ஸாரத்தினுடைய நிவ்ருத்தியில் உத்கட இச்சையுண்டாகி அப்போதே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி ஸ்வாநுபவ கைங்கர்யங்களைக் கொடுக்க வேணுமென்று ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரார்த்திக்கை. இவர்களுக்கு தேவூ ஸம்பந்தம் ஆத்யந்தம் அஸஹ்யமாயிருக்கும். ஆழ்வார்கள் போல்வார் இவ்வதிகாரிகள். ‘மங்கவாட்டு’ என்பது போல இவர்கள் ப்ரார்த்தித்தால், ப்ரார்த்தித்தபடி ஸர்வேஶ்வரன் உடனேயும் ப₂ லப்ரதாநம் பண்ணுவன். அப்படியன்றிக்கே, இவர்களுடைய உபதேசத்தால் லோகம் உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்கிற அபிப்ராய விஶேஷஷ்ததாலும், வேர் சூடுமவர் மண்பற்று கழற்றாதாப்போலே, காமினியினுடைய அழுக்குக்கும் காமனைப்போலே ப₄ர்த்தாவான தனக்கு பத்னியைப் போன்ற இவன் ஶரீரம் அபி₄ மதமாகையாலும், இந்த ஜந்மத்தில் உண்டான பகவதநுபவம்தான் இவனுக்கு

அடுர்வமாய் ‘அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்’ இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென்’ எனும்படி பண்ணுமதாகையால், இவனுக்கு இந்த அநுபவம் சிலநாள் நடக்கவும், இங்கு இவனுக்குத் தான் செய்த உபகாரங்களை இவன் சில நாளாவது சிந்தித்துப் போரவும், ப்ரபத்தி பண்ணியவுடனேயே பரமபதமேறினால் ‘நச்சுப் பொய்கை’ என்று ஸம்ஸாரிகள் இத்துறையில் இழிய அஞ்சவர்களே என்கையாலும், ஒரு தேவவிஶேஷத்தேறப்போய் அநுபவிக்கும் பகவதநுபவம் ஸாத்மிக்கைக்காக அவ்வநுபவத்திற்கு தோள்தீண்டியான் அநுபவத்தை இங்கேயும் சிலநாள் தந்து போரவும், இவன் இங்கு தூடங்கின பகவத் பாகவத கைங்கர்யங்கள் நிறைவடையவும் ஆக இவ்வர்த்தங்களைப்பற்ற இவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியே தலைக்கட்டிக்கொடுக்காது விளம்பித்து ஶர்ராவஸாநத்திலே மோகஷத்தைத்தந்தருளும். ஆனால் துக்காம்ஶம் கழியாதொழிவானென் என்னில் ஈச்வரன் ஹிதபரனாகையாலே வைராக்ய ஜநநார்த்தமாக இட்டு வைக்கும்.

த்₃ருப்த ப்ரபத்தியாவது - ஸத்ஸம்ப்ரத₃ாய ஸித்₃த₄ப்ரபத்த்யந்விதனான ஸதாசார்யன் தீருவடிகளைத் தஞ்சமாகப்பற்றி, இங்கிருக்கும் நாளைக்கு ஆசார்ய முகோல்லாஸகரமான பகவத்பாகவத கைங்கர்ய நிரதனாய், ஸ்வாசார்யனான சரஞ்பிஹரிசரணாரவிந்த₃ ப்ரவண்னாய், ‘இழைகொள் சோதீச் செந்தாமரைக் கண்பிரான் இருந்தமை காட்டினீர்’ என்கிறபடியே தந்ரிஷ்டனாயிருக்கை. தேஹ ஸம்பந்தம் து₃:க்கமின்றியே தேஹாந்தர ஸம்பந்தம் அநிஷ்டமாயிருக்குமவர்கள் செய்யும் ப்ரபத்தி. ஸர்வேஸ்வரன் அவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியே முக்தியை அந்திம காலத்தில் ஶர்ராவஸாநத்தில் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

இப்படியாக, உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரியினுடைய அபி₄ஸந்தி₄ பேதுத்தாலே விளம்பும் அவிளம்பும் ஸம்பந்நமாகிறது; உபாய வைகல்யத்தாலன்று. ஆக, ப்ராப்தி விரோதி ஸகல பாபங்களும் ‘நமக்கு ஆஸ்ரயமல்ல’ என்று தானே உன்னைவிட்டுப் போம்படி பண்ணுகிறேன் என்றதாயிற்று. நெடுங்காலமாக அப்பாப தர்ஸநத்தாலே நீ நடுங்கின நடுக்கம்போய், உன்னைக்கண்டு அவைதாம் குடல்களிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன். ‘நரகத்தை நகு நெஞ்சே என்றாரிறே ஆழ்வார். இத்தனை காலமும் ‘நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோம்’ என்று நீ தீரிகையாலே ‘தன் காரியம் தானே செய்து கொள்கிறான்’ என்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு நீ ஶர்ரதயாஸேஷன் என்றிருந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு உன்னுடைய பாபம் போகைக்கு நீயே முயற்சி பண்ணிக்கொள் என்று உன்கையில் உன்னைக்காட்டித்தர மாட்டேன். என்னுடலான உன்னுடைய அவித்யையாகிற அழுக்கை ஶர்ரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ? அகமேனியில் அழுக்கறுக்கை அபி₄மாநி க்ருத்யமிறே. ஆகையால் உன்னுடைய விரோதியில் கீட்ப்பதொன்றில்லை.

மாசீச: ஶோகியாமைக்கு வேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி மாசீச: நீ ஶோகியாதே கொள் என்கிறான். இவன் சொன்ன உபாயங்கள் நமக்குச் சேராது; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த உபாயம் கண்டிலோம். விரோதி கனத்திருந்தது என்றிரே ஶோகித்தாய்? சேராத உபாயங்களை விடச்சொன்னோம். நம்மை உபாயமாக நினையென்றோம். நாம் விரோதிகளில் நின்றும் விடுவிக்கிறோம் என்றோம். இனி ஶோகிக்கிறதென்? செயல் தீரச்சிந்தித்து வாழ்கிற உனக்குச் செய்ய வேண்டுவது இல்லை. ஜந்மஜந்மாந்தரம் காத்துக்கொண்டு போய் விசும்பேற வைக்கை நம் பணியாயிருந்தது. நல்வினையும் தீவினையும் வினைபற்றறறுக்கும் விதி⁴ நாமிட்ட வழக்காயிருந்தது. விரோதியாகிறது என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே பொறுத்தோம் என்னத்திரும். நீ செய்த பாபங்களை என்னுடைய கஷமைக்கு விழியமாக்கி, பின்னை உன் பக்கல் எனக்குண்டான வாத்ஸல்யாத்தாலே அவற்றைப் பாபமாக நினையாதே புண்ணியமென்றே நினைப்பிடா நிற்க, நீ ஶோகிக்கக்கடவுயோ? நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் ‘நம் கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்’ என்று கரைந்து ஶோகிக்கலாம். நான் உன் கார்யத்திலே கை வைத்தீனாகில் ‘நம் கார்யத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிருக்கிறானே; நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறோம்’ என்று ஶோகிக்கலாம். இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து நீ உன் ரகஷண கார்யத்திலே கை வைக்காமையாலும், ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரகஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப்போகையாலும் உனக்கு ஶோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லைகான். நிரபாய உபாயபூதனான நான் உன்னுடைய விரோதி நிவ்ருத்திபூர்வகமான அபிழுமத ஸித்தியை ஸாதித்துதரக்கடவுனாக ஏறிட்டுக் கொண்ட பின்பு, *ஸாபாயமான ஸாதநாந்தரங்களினுடைய துஷ்கரத்வாதிகளை அனுஸந்தித்து ஶோகிக்கடவுயல்லை. ஆஸ்ரயணீயனான நான் வத்ஸலனாகையாலே உன் தோழம் கண்டு ஶோகிக்க வேண்டா; நான் ஸாலபனாகையாலே துர்ல்லபனென்று ஶோகிக்கவேண்டா; ஸாஸீலனாகையாலே உன் சிறுமை கண்டு ஶோகிக்க வேண்டா; ஸர்வ ஸ்வாமியாகையாலே அப்ராப்தன் என்று ஶோகிக்க வேண்டா; அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே உன் அபூர்த்தி கண்டு ஶோகிக்க வேண்டா; ஸர்வ ஸக்தியாகையாலே உன் அசுக்தி கண்டு ஶோகிக்க வேண்டா. ★நீருபாதி⁴ க பாந்து⁴ வாகையாலும், பரம த₃யாவானாகையாலும் ‘கார்யம் செய்யுமோ; செய்யானோ’ என்று ஶோகிக்க வேண்டா. உன்னைப் பார்த்தோ, நம்மைப் பார்த்தோ நீ ஏதுக்கு ஶோகிக்கிறாய். ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நானுன்னைக் கைவிடேன் என்று அச்சங்கெட்டிரு.

ஸித்தோபாயமான என்னைப்பற்றிய பின்னும் உனக்கு ஶோகம் அநுவர்த்திக்குமாகில் நீடியும் எனக்கின்றி, நானும் உனக்கின்றி, என்னை ‘கவிபாமி’ என்னப் பண்ணின

* கார்மஜ்ஞாந பக்தி உபாயங்கள் உபாய அபாயங்கள்.

★ காரணத்தாலான பந்துத்வமில்லாமல் ஸ்வத்ஸஸித்தமான பந்துத்வமுள்ளவன்.

பாபமே உனக்கு பூரிக்கும். இனி நீ ஶோகிக்கை, ஶோகியாதே அநாதிகாலம் ஆனைக்கமுத்திலேயிருந்தாப்போலேயிருந்த அஜ்ஞாநத்தோபாதிபோரும். முன்பு ஶோகித்திலையாகில் அதிகார ஸித்தியில்லை; இனி ஶோகித்தாயாகில் புல ஸித்தியில்லை. கீம்பஹ்நா? நான் உன் கார்யத்துக்கு கடவனாயிருக்க நீ ஶோகித்தால், உன் கார்யத்துக்கு நீயே கடவையாமித்தனை. உடைமையின் பேறு உடையவனது. உடையவன் இழவுக்கு வெறுக்கவும், பேற்றுக்கு வழி கேட்கவும், பெற்றால் உக்கவும் கடவன். ஆனபின்பு, நான் செய்யுமவை நீ செய்யவோ? நீ உன்னையறியாமைகாண் ஶோகித்தாய் என்று கண்ணில் நீரைத் துடைக்கிறான். ‘வ்ரஜ’ என்கிற விதி⁴ யோபாதி, ‘மாஸாச:’ என்கிறதும் விதி⁴ யாகையாலே, ப்ரபந்நனுக்கு யாவத் புல ப்ராப்தி *நிர்ப்புரத்வாநுஸந்த⁴ நாம் ஸர்வதா கர்த்தவ்யம்.

மாஸாச: என்கிற விடத்தில் நிஷேத₄ வாசகம் முன்னே கீடப்பது ஏனென்னில் - நமஸ்ஶப்தத்தில் மகாரத்துக்கு முன்னே நிஷேதவாசியான நகாரம் முற்பட்டாப்போலே, ★ந்யஸ்தபரனான இவனுக்கு உண்டான ஶோக உதயமும் ஸ்வப்லாந்வயத்தைக் காட்டுகையாலே, ஶோகம் ப்ரஸ்துதமாவதற்கு முன்னே ‘மாஸாச:’ என்று நிஷேதாகவூரம் முற்படுகிறது.

சுரமஸ்லோகார்த்த ஸங்க்ரஹம்: விடுமது இன்னது. அவற்றை இன்னபடி விடு. பற்றுமது இன்னது. அவற்றை இன்னபடி பற்று. விடுவித்துப் பற்றுவித்தநான் விட்டுப்பற்றின உன்னை விலக்கடிகளில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன். நீ கலங்காதே கொள் என்று உபாயாந்தர பரித்யாகத்தையும், ஸித்தோபாய பரிக்ரஹத்தையும், ♦உபாய நெநரபேச்சியத்தையும், அதிகாரி பூர்த்தியையும், விரோதி நிவ்ருத்தியையும், சுமைபோட்ட சோம்பர் இருக்கும்படியையும் சொல்லி, ‘வருந்தாதீரு’ ‘எத்தினால் இடர்க்கடல் கீடத்தி’ என்கிறபடியே அர்ஜாநனை தேற்றியருள்கிறான். இதைக்கேட்ட அர்ஜாநன் ‘ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ’ - ஜயம் ஒழிந்தது; நான் நிலை பெற்றேன். உன் சொற்படி செய்கிறேன் என்றான்.

ஆக, ஈஸ்வரன் தன்னுடைய ஸ்வரூபகுண ஸித்த₄ யர்த்தமாகவே ஶரணாகதரசஷணம் பண்ணும் என்கிற மஹாவிஸ்வாஸம் ப்ரபத்தி என்றதாய்த்து. “இந்த ஸித்தோபாயத்தை விட்டு ஸாத்யோபாயங்களில் அந்வயித்தானாகில், மரக்கலத்தை விட்டு தெப்பத்தை பற்றுமோபாதி” என்றாருளிச் செய்வர் ஸோமாஸியாண்டான். பாஷ்யகாரர் ஆழ்வானுக்கு சுரம ஸ்லோகத்தை உபதேசித்து, ‘இருந்தபடியென்?’ என்ன, ‘ஒரு ஜந்மத்தில் நின்று ஒரு ஜந்மத்திலே

* நெநரப்பர்யம் - பாரமற்றிருக்கை

★ ரசஷணபாரத்தை வைத்தவன்.

❖ எம்பெருமானாகிற உபாயம் வேறொரு உபாயத்தை வேண்டாததாயிருக்கை.

போந்தாப்போலேயிருந்தது’ என்றருளிச்செய்தார். நஞ்ஜீயர் சரம ஸ்லோகார்த்தத்தைக் கேட்டு, ‘தலைச்சுமை போட்டாப்போலே இருந்தது’ என்றருளிச் செய்தார். எம்பெருமானார் காலத்திலே உய்யக்கொண்டார் என்னுமொருவர் பக்தி நிஷ்டராயிருக்க, அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராம்பாடி பண்ணவேணுமென்று கருதி உடையவர் அவருக்கு இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தையருளிச்செய்ய, அவர் அதைக்கேட்டு ‘அர்த்தம் அழகியதே; ஆகிலும் அத்தைவிட்டு இத்தைப்பற்ற ருசி எனக்கில்லை’ என்ன, அதற்கு உடையவர் “வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத் ப்ரஸாதமில்லாமையாலே ருசியுண்டாகப் பெற்றிலை” என்றருளிச் செய்தார். ஜந்மாந்தர ஸஞ்சித மஹாபுண்யங்களையுடையரல்லாதார்க்கு இந்த ருசியும் மஹாவிஸ்வாஸமும் பிறக்கமாட்டாமையாலே எல்லார்க்கும் ஶரணாகுதி எளிதன்று. ‘ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசிவிஸ்வாஸங்களை உடையனாய் உஜ்ஜீவித்துப்போதல் அல்லது இதன் ப்ரபாவத்தில் அதி₄ ஶங்கை பண்ணி நாஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தை அநாதரித்து நசிந்து போதல் - இவ்விரண்டிலொன்றொழிய நடுவேயொரு நிலையில்லை’ (ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களுமில்லை) என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். வ்யவஸாயமில்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் (அஜீரணத்தையில்) போஜநம் போலே. இதுக்கதி₄ காரி - இது கேட்பதற்கு முன்பு அஞ்சபவனும், பின்பு அஞ்சாதவனும்.

அர்த்த பஞ்சகம்: ‘மாம்’ ‘அஹும்’ என்கிற பதங்களாலே பரமாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ‘வரஜ’ என்கிற மத்யமனாலும் (முன்னிலை வினைச்சொல்) ‘த்வா’ ‘மாஸாச:’ என்கிற பதங்களாலும் ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ‘ஸர்வ பாபேப்யோ மோகஷையிழ்யாமி’ என்கையாலே அநிஷ்ட நிவருத்தி பூர்வகமான புருஷார்த்தம் சொல்லிற்று. ‘ஸர்வ பாபேப்யோ’ என்று விரோதி ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ‘ஏக’ பதத்தாலே உபாய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ‘ஏக’ பதத்தாலே உபாய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

எல்லாவறங்களையும் இங்கற விட்டென்னனேயே
நல்ஆர்ச்ரணமா நண்ணியிடு - தொல் ஆரும்
பாவங்கள் நின்றுன்னெனப் பற்று விடுவிப்பன் நான்
தாவந்தனையொழிந்தான்.
- வாதிகேஸரி ஜீயர்.

(நண்ணியிடு - அநுஸந்திப்பாய். தொல் ஆரும் - அநாதிகாலமாக நிறைந்திருக்கும். தாவம் தனை - வருத்தத்தை.)

**ப்ரயந்நனானவன் தன் ஆசார்யனுக்கு உபகரிக்குமதாவது
அவன் தந்த வஸ்துவை (அர்த்த விசேஷங்களை)
நாற்சந்தியிலே வையாதிராழிகை.**

சரம ஸ்லோகார்த்த ஸங்க்ரஹம்

- ஸர்வ தர்மாந் - ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் யோக்யதையை உண்டுபண்ணும் நித்ய நெநுமித்தங்களோடு கவடிய கர்ம யோகாதி உபாயங்களை
- பரித்யஜ்ய - முத்துச் சிப்பியில் ரஜத புத்தி பண்ணுவாரைப்போலவும், *விபாத்திசா கமநம் பண்ணுவாரைப் போலவும், அநுபாயங்களில் உபாய புத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடும், ★ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடும், மறுபடியும் அவற்றில் அந்வயம் வராமலிருக்கும்படியாகவிட்டு, நித்ய நெநுமித்திக கர்மங்களை லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாகவும், கைங்கர்ய ரூபகமாகவும் செய்து கொண்டு, ஸ்வபரவிநாச ஹேதுவாய் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களுக்கு ஹாந்தியான நிவித்தகர்மங்களைச் செய்யாமல்.
- மாம் - வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய குணவிசிஷ்டனான என்னை
- ஏகம் - யே, நீ செய்யும் ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவம் பண்ணாமல்)
- சரணம் - உபாயமாய்
- வர்ஜி - நம்பு;
- அஹம் - ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தனாய் ♦ப்ராப்தனான நான்
- த்வா - ♦அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாய் நம்பியிருக்கும் உன்னை

ஸர்வ பாபேப்யோ - என்னையடைவதற்கு ப்ரதிபந்தகங்களான அவித்யா கர்மவாஸனா ருசிப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களிலிருந்து

மோகஷூபிஷ்டியாமி - விமுக்தனாக்குகிறேன்.

மாஸாச: - நீ சோகிக்க வேண்டியவன் கிழக்கே செல்வதாக நினைத்து மேற்கே செல்வதுபோல்.

* கிழக்கே போகவேண்டியவன் கிழக்கே செல்வதாக நினைத்து மேற்கே செல்வதுபோல்.
★ உபாயாந்தரங்களில் புத்தி பூர்வகமாக அந்வயம் கொள்ளச் செய்வது ருசி; அபுத்தி பூர்வமாக அந்வயம் சொள்ளச் செய்வது வாஸனை.

❖ அடையத்தகுந்தவனான

♦ ‘உனக்கு நலம் பயப்படு எது’ என்று அறியாத அஜ்ஞனான உன்னை; அறிந்திருந்தாலும் அதைச் செய்து தலைக்கட்ட இயலாத அசக்தனான உன்னை; உன் ரகஷணத்திலே (கட்டிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள இயலாததால்) ப்ராப்தியில்லாத உன்னை.

சரம ஸ்லோக ப்ரகரண ப்ரமாணங்கள்

1. யஜ்ஞேந த₃ாநேந தபஸாடநாஸகேந ப்₃ராஹ்மணா விவிதீ₃ஷந்தி (ப₂லத்தில் விருப்பமில்லாத யாகத்தாலும் த₃ானத்தாலும், தவத்தாலும் ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானிகள் பரமாத்மாவின் த்யானத்தைப் பெற விரும்புகிறார்கள்.)
2. ததூ விதீ₃ வாந் புண்யபாபே விதூ₄ ய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி (பரம புருஷனை ஸாக்ஷாத்காரித்தவுடன் ப்₃ரஹ்மஜ்ஞாநியானவன் புண்யபாவங்களைவிட்டு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றவனாய் (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தையடைகிறான்)
3. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: நுமேதூ யா ந பு₃ஹாநா ஸ்ருதேந | யமே வைஷ வ்ரஞ்சுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ரஞ்சுதே தநாம் ஸ்வாம் || (பரமாத்மா பக்தியற்ற ஸ்ரவணத்தீனாலும், மனனத்தீனாலும், த்யானத்தீனாலும், அடையத்தக்கவனல்லன்; எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அடையத்தக்கவன். அவனுக்கு பரமாத்மா தன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை காட்டுகிறான்.)
4. ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த₂ ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே - கீதை 4-33 (வெறும் கர்மயோகாம் ஶத்தைக்காட்டிலும், கர்மயோகத்திலுள்ள ஜ்ஞாநாம்ஶம் சிறந்தது. பார்த்தனே! எல்லா ப்ரகாரங்களோடும் எல்லா அங்கங்களோடும் கூடியதான் கர்மஞபமான அம்ஶம் (ஸாத்யமான) ஆத்ம யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தில் முடிவடைகின்றது.)
5. பே₄க்தாரம் யஜ்ஞ தபஸாம் ஸர்வலோக மஹேஸ்வரம் | ஸஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம் ருச்ச₂தி || (யாகங்களையும், தவங்களையும் ஏற்றுக்கொள்பவனும், எல்லாலோகங்களுக்கும் பொரிய ஈஸ்வரனும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் நண்பனுமாக என்னை அறிந்து ஶாந்தியை அடைகிறான்) - கீதை 5-29
6. யோப்₃ரஹ்மாணம் விதூ₄தி பூர்வம் யோவை வேதூ மஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை | தம்ஹுதே₃வம் ஆத்மபுத்தி₄ ப்ரஸாதம் முமுக்ஷார்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்₄ யே || - ஸ்வே. (எவன் பிரமனை முன் படைத்தானோ, எவன் அவனுக்கு வேதங்களையும் உபதே₃ஸ்திதானோ, அப்படிப்பட்ட தேவனும், தன்னைப்பற்றிய அறிவை அருள்கின்றவனுமாகிய பரமபுருஷனை மோக்ஷமடைய விரும்பும் நான் ஶரணமடைகிறேன்.)
7. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷா தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதீ₄ பி₄: | நராணாம் கஷ்ண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பு₄தி: ப்ரஜாயதே || (பலபிறவிகளில் கர்மஜ்ஞான பக்தி யோக₃ங்களாலே பாபம் அழியப்பெற்றவர்களான மனிதர்களுக்கு க்ருஷ்ணனிடம் பு₄தி உண்டாகிறது.)
8. ‘அநாஸ்ரமீ ந தீஷ்டேத்து தீ₃நுமேகமபி தீ₃விஜ:’ -மாநு இரு பிறப்பாளன் ஒருநாள் கூட (ஆபத்தில்லாத போது) அநாஸ்ரமியாயிருக்கக்கூடாது.)

த்₃வயம்

புருஷார்த்தங்களில் ஜஸ்வர்யம் பரியம்; கைவல்யம் பரியதரம்; பகவத் கைங்கர்யம் பரியதமம். உபாயங்களில் ஹிதம் ப₄க்தி; ஹிததரம் ப்ரபத்தி; ஹிததமம் ஸித்₃தே₄பாய பூ₄தனான ப₄க₃வான். ப்ரியதமமாக தீருமந்த்ரத்தில் அறுதியிட்ட கைங்கர்யமாகிற உத்தம புருஷார்த்தத்தில் ஆசையும், ஹிததமமாகச் சரம ஸ்லோகத்தில் அறுதியிட்ட ஸித்தோபாயத்தில் துணிவும் பிறக்கையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரிலும் ஸாத₄நாந்தரநிஷ்டரிலும் *வ்யாவ்ருத்தனான அதீகாரி, உபாயத்தைப் பற்றும்படியையும், கைங்கர்யத்தை இரக்கும்படியையும் அறிவிக்கிறது மந்த்ரரத்னமாகிற த்₃வயம்.

அதாவது உபாய வரணம், உபேய ப்ரார்த்தனை ஆகிய இவையிரண்டையும் ப்ரதிபாதி₃க்கிறது. பூர்வ வாக்யம் உபாய அநுஷ்டானத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிறது. உத்தரவாக்யம் உபேய ப்ரார்த்தனத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிறது. இரண்டு வாக்யங்களைக் கொண்டுள்ளதால் இது த்₃வயம் எனப்படுகிறது. கடோபநிஷேத்தில் தனித்தனியே உள்ள இரண்டு வாக்யங்களைச் சேர்த்து ஒரு மந்த்ரமாக உபதேஶிக்கப்பட்டது. ஆறு பதமாய், இரு பத்தஞ்ச தீருவசூரமாயிருக்கும். ‘ஹீமந்நாராயணசரணை’ ஒரே பதம்.

தீருமந்த்ரம் ஆத்ம பாரதந்த்ரய ப்ரத₄ாநம்; சரம ஸ்லோகம் ★ப்ராபக ப்ரதாநம்; த்₃வயம் உபய ப்ரத₄ாநம். தீருமந்த்ரம் மந்த்ர ரூபம்; சரம ஸ்லோகம் விதி₄ரூபம்; த்₃வயம் அநுஷ்ட₂ாந ரூபம். தீருமந்த்ரம் ஶாஸ்தரரூசி பரிக்₃ரஹ்மீதம்; சரம ஸ்லோகம் ஶரண்யரூசி பரிக்₃ரஹ்மீதம்; த்₃வயம் ஆசார்யரூசி பரிக்₃ரஹ்மீதம். தீருமந்த்ரத்தை ஶாஸ்தரங்கள் அங்கீகாரித்தது; சரம ஸ்லோகத்தை ‘வேதைஸ்ச ஸர்வைர் அஹமேவ வேத₃ய’ என்றபடி ஶாஸ்தரங்களுக்குள்ளோனவன் ஆதரித்தான். த்₃வயத்தை ‘ஜ்ஞாநீதூ ஆத்மைவ’ ‘அறிவாருயிர்’ என்கிறபடி அவன் தனக்கும் உள்ளீடான ஜ்ஞாநீகள் பரிக்₃ரஹித்தார்கள். சிஷ்டாசாரம் ப்ரமாணமிலே! ‘தவயேந மந்த்ர ரத்நேந மத் பரியேண பஜேத் ஸதா’ என்று எம்பெருமானால் போற்றப்படுகிற மந்த்ர விஶேஷம் என்பதால், இதனை நம்முடைய ஆசார்யர்கள் விரும்பி எப்போதும் அநுஸந்திப்பர்களாயினர். ‘மந்த்ர ரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம்’ என்றிலே மணவாளமாழுநிகளின் அநுஷ்டானமிருப்பது! ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய அங்கீகாரங்கள் போலன்றிலே ப்ரமாணிகரான ப்ரமாதாக்களுடைய பரிக்₃ரஹம். ♦‘இவர் அங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்’ என்னா நின்றதிலே. புத்த₄முநியாயும், கபில முநியாயும் சொன்ன பெ₄ளத்த₄ ஶாஸ்தரமும், ஸாங்க₂ய ஶாஸ்தரமும் அவன்தான் அருளிச்செய்ததாயிருக்கச் செய்தே, வைதீ₃க பரிக்₃ரஹமில்லாமையாலிலே அப்ரமாணமாய்த்து.

* வேறுபட்டவனான

★ ப்ராபகம் - உபாயம்

❖ ஆ.வூரூ.194

பூர்வாசார்யர்கள் இரண்டு ரஹஸ்யத்திலும் அர்த்தத்தை மறைத்து ஶப்தத்தை வெளியிடுவர்கள். இதில் அர்த்தத்தைப் போலவே ஶப்தத்தையும் மறைப்பர்கள். இப்படிச் செய்கைக்கடி இதன் பரம குற்றயத்வமிறே. இந்த மந்த்ர ரத்னந்தான் ஸ்ரீமத் பராங்குசு முநிகள், ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள், யாழுந முநிகள், ராமாநுஜ முநிகள், ஸ்ரீவரவர முநிகள் ஆகிற முநிவர்களுடைய நெஞ்சாகிற செப்பிலே வைத்துச் சேமிக்கப்பட்டிருக்கும். இதுக்கு ருவிச்சுந்தோ தேவதைகளில்லை யாவானேன்? என்று நஞ்ஜீயரைக்கேட்க, ‘இது சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்கு கூட்டு வேண்டுமென்றனரோ இதுக்குக் கூட வேண்டுவது’ என்றாருளிச்செய்தார். தவயத்தில் அர்த்தத்தை புத்தி₄ பண்ணி, ஶப்த₃ நாந்தரத்தாலே தீருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யலாமோ? என்று நஞ்ஜீயரைக் கேட்க, ‘இஸ்ஶப்தந்தனாலே விண்ணப்பம் செய்ய வேணும்; இப்பாசுரத்துக்குச் சுரக்கும் அர்த்தம் வேறொரு பாசுரத்துக்குச் சுரவாது காண்’ என்றாருளிச் செய்தார். கற்றவர்கள் சொல்லக்கேட்டாலும் கற்பித்தவர்கள் கைகூப்பிக் காலிலே வணங்கும்படியிறே இச்சொல்லிலேற்றம். (கற்றவர் - கீளி, கற்பித்தவர் - பரகால நாயகி)

ஆழ்வார் ‘எம்பெருமானுடைய குணங்கள் நடையாடாததோரிடத்திலே கிடக்கவேணுமென்று போய் ஒரு குட்டிச்சுவரிலே முட்டாக்கிக்கிடக்க, அங்கே வழிபோகிறான் ஒருவன் சுமை கணத்து ‘ஸ்ரீமந் நாராயணா’ என்ன, அச்சொல் செவிபட்டவளவிலே ஆழ்வார் ப்ரவன்ராணார். மெய்க்கன்றுக்கு இரங்கிப்போந்த வாஸனையாலே, தோற்கன்றுக்கும் இரங்கிப்பால் சுரக்கும் ஸாரபி₄ யைப் போலே, மெய்யானவர்களுக்கு இரங்கிப்போந்த வாஸனையாலே, பொய்யான நமக்கும் இரங்கும்படி அவன் தன்னையும் பண்ணுமதிறே இஸ்ஶப்த விஶேஷம்! நம் முதலிகள் மூன்று ரஹஸ்யத்தையும் தங்களுக்கு தஞ்சமாக நினைத்திருக்கச் செய்தேயும், ‘தீருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ’ என்னலாம்படி ஸர்வாதீகாரமாகையாலும், ‘உம்மையான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்’ என்னும்படி ஆசார்யருசி பரிக்குறுஹீதமாகையாலும், ‘மாதவளென்றென்று ஒது வல்லீரேல்’ என்னும்படி புத்தி₄ பூர்வகமான பூர்வாபசாரத்துக்கு பரிஹாரமாகையாலும், ‘மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்’ என்னும்படி ஶரீராவஸாந காலத்திலே மோகமைாகையாலும் தவயத்தையே தஞ்சமாக நினைப்பர்கள். ‘வளங்கொள் மந்திரமும்’ ‘மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையும்’ அருளிச்செய்த வாயாலே, ‘த்₃ வய *வக்தா’, ‘தவயமர்த்தாநுஸந்த₄ அநேந்’ என்று இரண்டினேற்றமும் ஸ்ரீரங்கபதி யதிபதி ஸம்வாதத்திலே வெளியிடப்பட்டதிறே!

‘ஆசார்யன் ப்ரமாதா; அர்ச்சாவதாரம் ப்ரமேயம்; த்₃ வயம் ப்ரமாணம்’ என்றாருளிச்செய்வர் உய்யக்கொண்டார். ★‘ஸம்ஸார விஷி₃தஷ்டனுக்கு த்₃ வயம் ரஸாயநஸேவை’ என்று

* வக்தா - ஆக்கியோன்

★ ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீண்டப்பெற்றவனுக்கு

மணக்கால் நம்பி. *அந்த₄ கனுக்கு மஹாநிதிபோலே என்று பெரிய முதலியார். ★‘கஷதார்த்தனுக்கு அம்ருதபாநம் போலே’ என்று தீருமாலையாண்டான். ‘ஸ்தநந்த₄ ய ப்ரஜைக்கு ஸ்தந்யம் போலே’ என்று தீருக்கோட்டியூர் நம்பி. ‘ராஜகுமாரனுக்கு முடியும் மாலையும் போலே, ப்ரபந்ந குலத்துக்கு த்₃ வயோச்சாரணம்’ என்று பு₄ ாஷ்யகாரர். ‘ஸம்ஸாரத்திலே’ இருவிலங்கிட்டவன் தலையிலே முடியை வைத்தாப்போலே என்று எம்பார். ♦‘பிறவிமிழியன் கையில் சிந்தாமணி புகுந்தாப்போலே’ என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர். ‘எவுமிச்சப்பழம் கொடுத்து ராஜ்யம் பெறுவாரைப் போலே’ என்று பிள்ளை. ‘வாச்யங்களில் எம்பெருமானுக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே, வாசகங்களில் இதுக்கு அவ்வருகில்லை’ என்று நஞ்ஜீயர். ‘ராஜகுமாரனுக்கு கர்ப்புரை நிகரம் போலே, இவனுக்கு விழில் நாக்கு வற்றும்’ என்று நம்பிள்ளை. அனந்தாழ்வான் நஞ்ஜீயரைப் பார்த்து, ♦‘தீருமந்தரத்திலே பிறந்து த்₃ வயத்திலே வளர்ந்து த்₃ வயைக் நிழ்டராவீர்’ என்று வாழ்த்தினார். பட்டர் ஜீயர் மடியிலே கண்வளர இராமுடியத் துடைமாறுதல், தூங்குதல் செய்யாதே ஸாவத₄ ாநராயிருக்க, ஜீயரைப்பார்த்து, ‘இப்படி நீர் எனக்கு பரிவராய் இருக்கைக்கடிநான் சொன்ன த்₃ வயத்தை விஶ்வளித்த கணமிறே’ என்றருளிச்செய்தார். பெற்றி ஸ்பாதத்திலே த்₃ வய ஸ்ரவணம் பண்ணின கொற்றியம்மைப் பிராட்டியார் தீருமந்தரத்தையருளிச் செய்யவேணுமென்ன, ‘அது தவயத்துக்குள்ளே உண்டு காணும்; அது கொண்டு கொள்ளும்’ என்றருளிச்செய்தார். தீருமந்தரம் த்₃ வயத்தில் உத்தர வாக்யத்திலும், சரமஸ்லோகம் த்₃ வயத்தில் பூர்வ வாக்யத்திலும் அந்வயிக்குமிறே. பெரியகோயில் நாராயணன் மகன் ஏகாயநரோடேயிருக்கக் கண்டு பு₄ ாஷ்யகாரர் அவனையழைத்து பெருமாள் தீருமுன்பே கொண்டுபுக்கு, ‘வாராய்! உனக்கு ப்ரமாணங்களால் காட்டலாம்படி ஜ்ஞாநபளவிக்கல்யமில்லை; நான் வேதாந்தங்களில் அறுதியிட்டிருக்கும் பொருள் - ‘இவ்வாத்மாவுக்கு தஞ்சமாயிருக்குமர்த்தம் த்₃ வயமல்லதில்லை; அத்தை விஶ்வளித்தீரும்’ என்று ஸ்பாதகோபனையெடுத்துச் சூஞரைத்துக்கொடுத்தார். ‘த்₃ வயார்த்த₂ ாநாஸந்த₄ ாநம் ப்ராப்ய தே₃ ஶவாஸ ஸாக ஸமாநமென்னலாமித்தனை; மற்றுச் சொல்லலாவதில்லை’ என்று முதலியாண்டான். ஆழ்வான் தீருநாட்டுக்கெழுந்தருளப் புறவீடுவிட்டிருக்கிற தலையிலே, ‘ஆழ்வானுக்கு கர்ப்புரை நிகரத்தை வாயிலிட்டாப்போலே காணுங்கோள்’ என்று அவருக்கு த்₃ வயத்தையருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். எம்பெருமானார் அந்திம தலையிலே, முதலிகள் அடையத்திற்கண்டிருந்து எங்களுக்கு தஞ்சமாய் தீருவள்ளத்துக்கு பரியமாயிருப்பதொன்றை நாங்கள் விஶ்வளித்தீருக்கும்படி அருளிச்செய்ய

* குருடனுக்கு

★ பசியால் வருந்தியவனுக்கு

❖ மிழியன் - தரித்திரன் (வெறியவன்)

◆ தீருமந்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ‘ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம்’ உண்டாகி தவயத்தில் சொல்லுகிறபடியே ‘எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்க வேணும்’ என்றபடி.

வேணும் என்று கேட்க - 'எல்லோரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே வாஸநை பண்ணுகை நமக்கு பரியம்; திருநந்தவளம் அமைத்து *திருப்படித்தாமம் பறித்து திருமாலையெடுக்கை பரியதரமாயிருக்கும். த்₃ வயத்திலே வாஸநை பண்ணி விஸ்வளித்திருக்கை மிகவும் பரியதமமாயிருக்கும்' என்றநூளிச்செய்தார். இங்குனே இவை முதலான வார்த்தைகள் இதினுடைய ருசி விஸ்வாஸங்களுக்காக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

திருமந்தரத்திலும், சரமஸ்லோகத்திலும் அர்த்தஜ்ஞாநத்தாலும் து₃ ஸ்ஸாத்₄ நமான ப₂ லம் இதில் ஶப்₃ தே₃ அச்சாரணத்தாலே ஸாலப₄ மிறே. 'மாதவனென்றென்றோத வல்லீரேல் தீதொன்றுமடையா ஏதம் சாராவே' என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹுத்தாலே பேறென்கிறது. திருமந்தரத்திலே ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது. சரம ஶ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்கிறது. த்₃ வயத்திலே பெரியபிராட்டியாலே பேறென்கிறது. ஆகையிறே 'அல்லிமலர்கள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்' என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டிக்குப் பரதநந்தரனாய் நிற்கும் நிலையில், நாச்சியார் பார்ஸ்வத்திலே ப₄ வ்யனான அழகிய மணவாளனை பங்குனி உத்தர நன்னானிலே எம்பெருமானார் ஶரணம் பற்றிற்று. இதில் முற்கூற்றால் - பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றும்படியை அறிவிக்கிறது. பின்கூற்றால் - அச்சேர்த்தியிலே அவனுக்குச் செய்யும் அடிமையில் இரப்பை வெளியிடுகிறது. ★ப்ராப்ய - ப்ராபக விஶேஷங்களை ஸம்பூர்ணமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கிற இத் த்₃ வயமே ப்ரபத்தி மந்தரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரத₄ாநம். இத்த்₃ வயத்துக்கதிகாரி ♦ஆகிஞ்சந்யமும் ♦அநந்யகதித்வமும் உடையவன். அதாவது, உபாயாந்தரங்களிலும் உபேயாந்தரங்களிலும் துவக்கற்றவன் இம்மந்தரத்துக்கு பூர்ணாதிகாரி.

ஸ்ரீ ஶப்தம் : அகாரம் ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரத₂மமானாப்போலே, 'ஸ்ரீரித் ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா' என்கிறபடியே ஸ்ரீஶப்தம் விழ்ணுபத்தியினுடைய ப்ரதம திருநாமமாயிருக்கும். அகாரம் எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ● ஏகாந்தமான ஸ்வபாங்களைச் சொல்லக்கடவுதாயிருக்கும். ஸ்ரீ ஶப்தம் பிராட்டியினுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவுதாயிருக்கும். 'ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்' என்கிற த₄ாதுவிலே இரண்டு ■வ்யதிபத்திகள். 'ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:' என்கிற கர்மணி வ்யுக்பத்தி; 'ஸ்ரயதே இதி ஸ்ரீ:' என்கிற கர்த்தரி வ்யுக்பத்தி. இவ்வுபய வ்யதிபத்திக்கும் அர்த்தம் ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள்.

* புஷ்பங்கள்

★ ப்ராப்யம் - உபேயம் (பலன்); ப்ராபகம் - உபாயம் (வழி)

❖ ஆகிஞ்சந்யம் - உபாயாந்தரம் இல்லாமலிருக்கை ♦ அநந்யகதித்வம் - ரக்ஷகாந்தரம் இல்லாக்கிருக்கை

● அவச்யாபேகவிதங்களான (அவச்யம் வேண்டிய) ■ வ்யதிபத்தி - பொருள் விளக்கக்குறிப்பு.

அதாவது, ஸ்ரீயதே - எல்லோராலும் ஸேவிக்கப்படா நின்றாள்; ஸ்ரீயதே - ஈஸ்வரனை ஸேவியா நின்றாள் என்கையாலே இவள் தனக்கு சேதன விஷயத்தில் ஸேவித்வமும், ஈஸ்வர விஷயத்தில் ஸேவித்வமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும். ஸகல சேதனர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தங்களுடைய ஸேவித்வ ஸ்வரூப லாபமாய், இவள் தனக்கும் ஈஸ்வரனைப் பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கும். மூன்று வகைப்பட்ட ஆத்மகோடியாலும் ஆய்ஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள் என்றும், இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேஸ்வரனைத்தான் ஆய்ஸ்ரயித்திருக்கிறாள் என்றும் கூறுகையால் ‘பிதேவ த்வத் ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாக’ ஸி ஜேநே, ஹித ஸ்ரோதா வ்ருத்யா ப₄ வதீச கது₃ாசித் கலுஷ்டீ₄: | கிம்ரதுத் நிர்தே₃ாஷி: கஹிஹு ஜகத்தித்வம் உசிதை:, உபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதாதத்₃ அஸிந:’ என்கிறபடியே ஸாபராத₄ரானவர்கள் பக்கல் ஸ்வயம் ஹிதைவியாய், த₃ண்ட₄து₄ரனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றி அவனுடைய ஸஹஜகாருண்யம் இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிகமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கையால், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதீஸயத்தாலே புருஷகாரமாய் நிற்கிற நிலை சொல்லிற்று.

புருஷகாரம் என்றால் - ‘புருஷம் - கரோதிதி - புருஷகார:’ அதாவது புருஷனைச் செய்கிறாள். புருஷன் யார் எனில் சேதனன் (ஜீவன்) ஒரு புருஷன். பரமசேதனன் (புருஷோத்தமன்) என்பது மற்றொரு பொருள். பகவத் விஷயத்தில் விமுகனான சேதனனை பகவானிடம் ஆபிமுக்ய முண்டாகி ஆய்ஸ்ரயிக்கும்படி செய்கிறாள். தோஷ பூயிஷ்டனான சேதனிடம் நிக்ரஹபரனான பகவானை அநுக்ரஹம் பண்ணும்படி மாற்றுகிறாள். இப்படி இருவரையும் தீருத்துவதே புருஷகாரம்.

ஸர்வேஸ்வரன் சேதனனுடைய அபராதங்களைக் கண்டு சீற்றம் கொண்டு சேதனனை நிக்ரஹிக்கும் காலத்தில் இவள் தன்னுடைய *வால்லப்₄ யத்தாலே நிக்ரஹத்தைப்போக்கி, அவன் தீருவள்ளமுகந்து சேதனனை அங்கீகரித்தருளும்படி பண்ணுகை புருஷகாரத்வம். ஈஸ்வரனுக்கு சேதனனுடைய அபராத தர்ஸனத்தாலே அபிபூ₄தங்களான கூடமா வாத்ஸல்யங்களை உத்₃பு₄த்தமாக்குகை புருஷகார க்ருத்யம். பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும், ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே, ‘நங்கள் தீரு’ ‘உன்தீரு’ என்னலாம்படி இவளுக்கு இரண்டிடத்திலும் விடவொண்ணாத பந்தமிறேயிருப்பது. வ்யதிபத்தி த₃வயத்தாலுமுண்டான அர்த்தத்தை ‘யஸ்யா கடாக்ஷணமநாக்ஷணம்’ இத்யாதீயாலே ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார்.

* வால்லப்₄ யம் - செல்வாக்கு

பரதந்தர் வஸ்துவுக்கு புருஷகாரத்வம் வருத்த₄ மன்றோயெனில் - ஸ்வதந்தரனான ஈஸ்வரன் தன்னுடைய நிருபாதீக ஸௌஹார்த்தத்தாலே அத்வேஷாதி ஸமஸ்தாத்ம குணங்களையும், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்தையுமண்டாக்கி, தத்த₃வாரா ப்ராப்ய வைவாகஷண்ய ஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து, ஸம்ஸார தோஷத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்து, புருஷகார பூர்வமாக ஆஸ்ரயிக்க வேணுமென்கிற ஸங்கல்பாநுஞ்சமாக ஆஸ்ரயிப்பிக்கிறான் ஆகையாலே, அவனுடைய ஹ்ருத₃ யாநுத₄ ஏவும் பண்ணிப் புருஷீகரித்து ஶேஷியான ஈஸ்வரனுக்கு ஶேஷி ப்ரத₄ ஏநும் பண்ணி, அவன் இவர்களையும், ரகவித்துத் தான் உள்ளாம்படி அவன் ஸ்வரூபாநுபகுணாதீகளுக்கு அதிஶயம் உண்டாக்குகிறாளாகையாலே, ஶேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களுடைய கார்யமித்தனையல்லது, அவற்றுக்கு வருத்த₄ மன்று. ‘ப்ரஸாநும் புஷ்யந்தீமிபி பரிமளர்த்தி’ என்று இவ்வர்த்த விசேஷங்களை பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

�ஸ்வர *ஸௌஹார்த்த₃ நிருபணம் : எம்பெருமான் ஸர்வடூத ஸஹ்ருத்தாயிருப்பவன். இவன் கரணகளேப₃ ரவிது₄ ரமாய் அசித்கல்பமாய் கிடக்க, அபேஷா நிரபேஷஷமாகவே கரணகளேப₃ ரங்களைக் கொடுப்பது; பின்பு இவற்றுக்கு ப்ரவருத்தி நிவருத்தி ஸக்தியுண்டாகைக்காக அநுப்ரவேஶிப்பது; அஸாரராகஷஸாதீகள் காலிலே துகையுண்ணும்போது ‘நாட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு’ ராமக்ருஷ்ணாதி ஏபேண மார்பில் அம்பேற்று எதிரிகளை இடறிக்கொடுப்பது; ஒரு ஜந்மத்திலே அநேக ஜந்மத்துக்கு வேண்டும் பாபங்களை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளுகிற இவனை நம்பக்கவிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் விரகேதோ, நம்மைப்பெறுகைக்கு அறிவுண்டாமோ என்னும் நஷையாலே வேதங்களையும் வைத்திரையும் ப்ரவர்த்திப்பது; இவை படுகிற நோவைக்கண்டு ‘ப்₄ருஶம் ப₄வதி து₃:கிதः’ என்று திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்படுவது; ஸாத₄ நங்களாகக் கொடுத்த கரணகளேப₃ ரங்களே பாதகங்களானால் அவற்றைக்கொண்டு அது₄; பதியாமைக்காக அவற்றை ஒடித்திட்டு வைப்பது; ‘ஸ ஏகாகி ந ரமேத்’ என்று நித்யவிபூதியுக்தனான தான் இவற்றையொழியச் செல்லாமை, உடம்பு வெளுப்பதாம்படியான நிருபாதி₄ கபந்தத்துடன், ‘ரக்ஷ்யாபேஷஷமாம் ப்ரதீகஷதே’ என்கிறபடியே இவை படுகிற நோவு பொறுக்கமாட்டாமையாலே, ‘நாம் இழிந்து நோக்குகைக்கு சிறிது இடம் பண்ணித் தருவது காண்’ என்று அவஸர ப்ரதீகஷங்காவது; ‘அரிஃப்ராணாந் பரித்யஜய ரகவிதவ்ய:’ என்று ‘நான் அழிந்தேயாகிலும் ஆஸ்ரிதரை ரகவிக்கக்டவேன்’ என்பது; ‘தோஷோயத்யபிதல்ஸ்ய ஸ்யாத்’ ‘நத்யஜேயம் கத₂ஞ்சந்’ ‘ஸமோஹம் ஸர்வடூ₄ தேஷா’ என்னும் ஸ்வபாவ விசேஷம் கொண்டு விளங்குவது; இப்படியாக வாத்ஸல்ய ஸீதளமான திருவுள்ளத்துடன் ‘புருஷகாரமும் மிகை’ என்னலாம்படியான வைபவத்துடன் இருப்பவன்.

* ஸஹ்ருத்தின் (நண்பனின்) குணம் ஸௌஹார்த்தம்; அதாவது நல்லது நினைக்கை.

இப்படிப்பட்டவனை ஆஸ்ரயிக்கும் போது இவளுடைய புருஷகாரம் வேண்டுமோயென்னில் - இப்படி ‘தயார்’ ‘கழமாந்தி’ என்று பேர்பெற்ற எம்பெருமான் தீருவள்ளத்திலேயும் ‘க்ரோதும் ஆஹாரயத்தீவ்ரம்’ என்கிறபடியே க்ரோதுத்தை பிறப்பிப்பது, ‘பரியம் வது’³ என்கிறபடியே ம்ருத ஸுஞ்ஜீவிநியான் அவனது வாகும்ருதத்தை ‘கழிபாமி’ ந கழமாமி’ ‘ஹந்யாம்’ என்கிறபடியே விஷது⁴ காரை போலே ஸ்ரவண கடுகமாம்படி பண்ணுவது சேதனருடைய பகவத் பாகவத அஸவ்யாபசார நாநாவித அநந்த அபசாரங்களிறே. அவன் நிரங்குஶ ஸ்வதந்தரனாய் சேதனருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்து தீர்த்துப் போருகிறவனாகையாலும், மேலும் அவன் புருஷோத்தமனாகையாலே பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும் *காடி⁵ந்யம் நடையாடுகையாலும், ‘தேவ தேவ ஹரி: பிதா’ என்கிறபடியே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஹிதபரத்வத்தாலும், ஸ்வேதர ஸகலபதார்த்த ஸார்த்த நீரூபாதீக நீர்வாஹகணாகையாலே வரும் க்ரெளர்யத்தாலும் - அவனை ஆஸ்ரயிக்கும்போது புருஷகார த்³வாரா ஆஸ்ரயிக்க வேணும். இவன் நாரேணாம் உத்தமையாகையாலே ஸ்தாத்⁷வ ப்ரயுக்தமாய் வரும் மார்த்தவத்தாலும், ‘தவம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்’ என்கிறபடியே மாதருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதீஸ யத்தாலும், தத்தத் கர்மாநுகு⁸ண நீர்வஹண மில்லாமையால் வரும் மாது⁹ரயத்தாலும் இவன் புருஷகார புதையாகக்கடவள். பிராட்டிக்கே புருஷகாரத்வம் ★ஸ்வதஸ் ஸித்து¹⁰ம். மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும், ஸரிகள் முதலான ததீயர்க்கும் இவன் ஸம்பந்த மதியாக வருகிற புருஷகாரத்வமேயுள்ளது.

‘ஸ்ருணோதி’ ‘ஸ்ராவயதி’ என்கிற வ்யுத்பத்திகளினால் புருஷகாரமான இவளுடைய செயல்களைச் சொல்லுகிறது. ‘ஸ்ருணோதி’ - கேளாந்திரகும் என்கையாலே சேதனரோடுண்டான படந்த¹¹ கார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ஸ்ராவயதி’ கேட்பியா நிற்கும் என்கையாலே ஈஸ்வரனோடுண்டான படந்த¹² கார்யத்தைச் சொல்கிறது. ‘ஸாபராதுரான அடியோங்களை ஸர்வேஸ் வரன் தீருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தருளவேணும்’ என்று இப்புடைகளிலே ஆஸ்ரிதருடைய ஆர்த்வ த்¹³வநியைக்கேட்டு ஸர்வேஸ் வரனுக்கு விண்ணப்பம் செய்து, இவர்களுடைய ஆர்த்தியை ஶமிப்பிக்கும் என்றாயிற்று. ஹிரண்யவர்ணையான இவன் தன்னுடைய பான்மொழிகளாலே ப்ரியஹிதங்கள் குலையாதபடி வார்த்தை சொல்லி ஆற்விட்டு வடிக்கோலவாள் நெடுங்கண்களாலே தேற்றி, ‘தீருமகட்கே தீர்ந்தவாறு’ என்னும்படி தீருவள்ளம் மாறாடினவளவிலே, ஓடமேற்றிக் கூவி கொள்வாரைப்போலே, அபராதங்களை பொறுப்பித்து இரண்டு தலையையும் பொருந்தவிட்டு, பின்பு இவன் அந்தப்புரத்தில் ஆளாய் நின்று ‘இரந்துரைப்பதுண்டு’ நின்று கேட்டருளாய் ‘போற்றும் பொருள் கேளாய்’ என்று விண்ணப்பம்

* கடினத்தன்மை

★ இயல்பாக அமைந்தது

செய்யும் வார்த்தைகளை மிகுந்மாய்ச் சேரவிருந்து தீருச்செவி சாத்துகையாலே ‘ஸ்ருணோதி’ ‘ஸ்ராவயதி’ என்கிறவிரண்டாலும் புருஷகாரமான இவளுடைய செயல்களைச் சொல்லுகிறது.

தீருவடியை பொறுப்பிக்குமவள் தன்சொல்வழி வருமவனை பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிரே. *சொல்மிழுங்கனான சிறிய தீருவடியினுடைய கோபத்தை மாற்றி பொறுத்துக்கொள்ளும்படி செய்தவள், தான் சொன்னவண்ணம் செய்பவனாகிற எம்பெருமானைப் பொறுத்துக்கொள்ளப் பண்ணுவாளிரே. ‘மித்ர மெளபயிகம் கர்த்தும்’ இத்யாதிகளிற்படியே விபாத்தரையும் கூடக் கேட்பிக்குமிரே. இவளுக்கு புருஷகாரத்வம் எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கும் ததையிலும், பிரிந்திருக்கும் ததையிலும் தோற்றும். ஸ்ம்ச்லேஷ் ததையில் ஈஸ்வரனைத்திருத்தும்; விச்லேஷததையில் சேதனனைத்திருத்தும். உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதனனை அருளாலே தீருத்தும்; ஈஸ்வரனை அழகாலே தீருத்தும்.

தான் அநாதிகாலம் செய்து போந்த அபசாரங்களையநுஸ்நித்து புயாதிஶயத்துடன் ஸம்ஸாரத்தில் வெம்மையும், பகவத் விஷயத்தில் வைலக்ஷண்யமும் வடும்பிட்டு புறம்பே போக்கடியற்றுத் தடுமாறுகிற இச்சேதனன், ‘சௌல்வர்’ ‘பெரியர்’ ‘அவன் எவ்விடத்தான் யானா’ என்று அவன் பெருமையையும் தங்கள் ★தன்மையையும் அபராதத்தின் கனத்தையும் நினைத்தஞ்சி, ஈஸ்வரன் தீருவள்ளத்தில் நடையாடுகிற அழல்தீயை ஆற்றி நம்மைச் சேரவிடுகைக்கு நம்மோடும் அவனோடும் நிருபாதி⁴ க ஸம்பந்தத்தை உடையளாய், வாத்ஸல்யாதிகள் அதிஶயிந்து ‘ந கஸ்சிந் நாபராத்யதி’ ‘க:குப்யேத் வாநரோத்தம’ என்கையே ஸ்வபாவமாயுடையளாய், ‘கீழ்மகன்’ ‘சிறுகாக்கை’ ‘புன்மையாளன்’ என்று தன்மை பாராமல் ‘பங்கயத்தாள் தீருவருள்’ என்று காருண்ய வர்வத்தைச் சொல்லுகிற மழைக்கண்களையுடைய பார்வண்ண மடமங்கை ♦ அசரண்யசரண்யையான இவளே நமக்குப்புகல்; இவளை முன்னிட்டால் வால்லப் யாதிஶயத்தாலே அவன் மறுக்கமாட்டான்; அந்த:புர பரிஜநத்தை அபராத⁴ புயஸ்தையுண்டானாலும் ராஜாக்கள் அல்பங்களான ப்ரஸாதநங்களாலே கலைக்கக் காண்கையால், இனி இவளையொழிய புகுவாசலில்லை என்று அறுதீயிட்டு, அஞ்ஜலி மாத்ர ஸாலபை⁴ யான இவளை வந்து கீட்டி, ‘மாதர் மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்தவயீததை₃ வார்த்ரா பராத₄ ஸ் தவயா, ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால் லருதர ராமஸ்ய கே₃ ஓஷ்மீ₃ க்ருதா’ என்கிறபடியே ‘�ஸ்வரனுக்கு ஆளாகாதபடி பூர்வாபராதத்தாலே அஞ்சினவனக்கு நிருபாதிக ஜநநியான தேவர் தீருவடிகளாழியப் புகலில்லை; இனி, அநந்யகதியான அடியேனுக்கு ஹிதம்

* சொல்லை மீறுபவன்; அடங்காத்தன்மையுடையவன்

★ தன்மை - தாழ்வு

❖ புகலற்றவர்க்கு புகலாய் இருப்பவள்

இன்னதென்றறிந்து ரசவித்தருளைக தேவரீருக்கே படிரம்' என்று கைங்கர்ய ப்ராப்தி உபாயத்தில் அபேகைஷகள் தோற்ற இவளைப்பற்றக்கடவன். ப்ரஜை பண்ணின குற்றத்தை தாய் பொறுத்தால், பின்னை ஆராய்வாரில்லையிரே! ப்ரஹ்லாத விழியத்தில் ப்ரேமாதிஶயத்தாலே ப்ரதிகல விழியத்தில் பிறந்த சீற்றத்தின் கனத்தைக்கண்டு அனுக அஞ்சின ப்ரஹ்மாதிகளும் இவளை ஶரணமாகப்பற்றி இவள் முன்னிலையாக ஸர்வேச்வரனைக்கிட்டி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்களன்றோ.

விழினு தத் பத்தி ஸ்ம்வாதும் : இப்படி இவன் விண்ணப்பித்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு பிராட்டி, இத்தலையில் பிழைகளை நினைத்து அழல விழித்து அருளின்றிக்கே சீறிக்கலங்கும் ஈஸ்வரனை தன்னுடைய பே₄ க₃ யத₄ திஶயத்தாலே பத₃ மாக்கி 'நாயன்தே! இச்சேதனனை அங்கீகரித்தருளீர்' என்பன். 'ஆவதென! ஶ்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா' என்று நம்முடைய ஆஜ்ஞாருபமான ஶாஸ்த்ர மர்யாதையைக்கடந்து நம் நெஞ்சு புண்படும்படி *தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணிப்போந்த இவனை அங்கீகரிக்கையாவதென? என்னும் ஈஸ்வரன். 'மணல் சோற்றில் கல் ஆராய்வதுமுன்டோ? இந்த ஜகத்திலே குற்றம் செய்யாதவர் யார்?' இவனது குற்றங்களைக் கண்டு நீர் சீறித்தளினால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ? உமக்கும் இவனுக்குமுன்டான ஸம்பந்த விஶேஷம், 'உறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது' என்கிறபடியே ★குடநீர் வழித்தாலும் போகாதொன்றிரே. இதை நீர் அறியாததோ? ரசஷணஸாபேகஷனாய் வந்த இவனை ரசவியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் ஜீவிக்குமோ? தீருவடி, தீருவனந்தாழ்வானோபாதி உம்மையநுபவிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்து, உம்முடைய பக்கல் விழுகளாய் ஶப்தாதிவிழிய ப்ரவணனாய் அதன் கார்யமான ஜநநாதீ₃ களிலே புக்கு அநாதீ₃ காலம் க்லேஷப்பட்டுப் போராடிற்க, உம்முடைய ப₄ க₃ யத்தாலே கீற்றையளவும் ஸித்தீ₄ யாத ஆபிமுக்யம் இன்று இவனுக்கு ஒருபடி ஸித்தீ₄த்தால், அபராதத்தை உம்முடைய க்ருபைக்கு விழியமாக்கக்கூடாதோ? இவனுடைய பூர்வாபராதங்களை உம்முடைய பொறைக்கிலக்காக்கி ரசவித்தருளீர் என்னும் பிராட்டி. அஸஹ்யாபசாரங்களை செய்து போந்த இவனைத் தண்டியாதே பொறுத்து அங்கீகரிப்பின் ஶாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதோ? என்னும் ஈஸ்வரன். இவனை தண்டித்தால் உம்முடைய கூடமாதத்வம் குலையும்; கூடமையை நோக்கில் ஶாஸ்த்ர மர்யாதை குலையும். இரண்டும் குலையாதொழிய உபாயம் சொல்கிறேன் கேளீர். ஶாஸ்த்ர மர்யாதையை விழுகர் விழியமாக்குவது. உம்முடைய கூடமையை அபிழுகர் விழியமாக்குவது. இதனால் இரண்டும்

* பூர்ணமாக, ஆதீஅந்தமாக

★ குடநீர் வழிக்கை - ஸஜலகட ப்ரஹாரம் பண்ணி உறவை அறுத்துக்கொள்ளுகை.

ஜீவித்தாகிறது என்று விஷய விபாகம் பண்ணிக்கொடுக்கும் பிராட்டி. அத்தைக்கேட்டு ‘அழகிய விபாகம்’ என்று இச்சேதனனை அங்கீரித்தருளும் ஈஸ்வரன். இப்படியாக, ஸாபராத₄ ஜந்துவை அவன் அங்கீரித்தருளும்படி வார்த்தைகளை கேட்பித்தருளும். இப்படியாக, சேதனர்க்குத்தாயாய், முன்னிலை தேநாமல் பற்றி ஸ்வரூபம் பெறலாய், அவனுக்கு தீவ்யமஹிவியாய்க்கிட்டி தன் ஸ்வரூபம் பெறலாய் இருக்கும். எம்பெருமான் முதலடியிலே ‘கஷிபாமி’ என்னும்; புருஷகாரத்தை முன்னிடவே ‘தது₃ாமி’ என்னும்; பின்பு ‘நயாமி’ என்னும்.

பகவானுக்கு உபாயத்வம் அஸாதாரண தர்மம். உபாயமாவது - இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரகமாய் இருப்பதொன்றாகையாலே, அப்படிப்பட்ட உபாயமாவது ஜ்ஞாந ஶக்தியாதீ₃ குணவிசிஷ்டனான ஈஸ்வரனே. உபாயது₄தமான ஜ்ஞாந ஶக்தியாதீகளுடைய உத்பத்தியாதீகளுக்கு புருஷகார அபேகைஷியில்லை. லக்ஷ்மி விஶிஷ்டமாய், ஜ்ஞாந ஶக்தியாதீ₃ குணவிஶிஷ்டமாய், விக்ரஹ: விஶிஷ்டமான வஸ்து உபாயம் எனுமிடத்தில், உபாயகார்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியாதீ₃களுக்கு ஜ்ஞாந ஶக்திகள் உறுப்பாயிருக்கும். விக்ரஹங்கள் ஶாப₄ாஸ்ரயத்துக்குறுப்பாயிருக்கும். ஒவ்வொரு குணமும் தனித்தனியே கார்யாபேசுத்தையுடைத்தாயிருக்கும். இதேபோல், லக்ஷ்மி ஸம்பந்தமும் இக்குணோந்மேலூத்தைப் பண்ணிக்கார்யம் செய்வித்துக் கொடுக்கையாகிற புருஷகாரத்வமாகிற கார்யத்திலே உபயுக்தமாயிருக்கும். ‘ஹீய! ஹீயா க₄டிக்யா த்வத்₃ உபாயப₄ வே, ப்ராப்யே தவயீ ஸ்வயம் உபேயதயாஸ்புரந்த்யா’ என்று ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாவும் அருளிச்செய்தாரன்றோ. புருஷகார பூ₄தையான பிராட்டி உத்₃ப₄ வித்த வாத்ஸல்யாதீ குணவிஶிஷ்டனே உபாயம். பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமே அஸாதாரண தர்மம்.

‘மாமேகம் ஶரணம் வர்ஜ’ ‘த்வமேவ ஶரணம் க₃ச்’ ‘மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே’ ‘தமேவ சாத்₃யம் புருஷம்’ ‘யோ ப்ராஹ்மாணம் வித₂த₄ாதி பூர்வம், யோவை வேத₃ாம்ஸ் சப்ரஹிணோதீ தஸ்மை! தம்ஹதேவம் ஆத்மபூத்தி₄ ப்ரஸாதம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே’ ‘நாகணமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்’ ‘கண்ணனல்லால் இல்லை கண்ணர் சரண்’ ‘களைகண் மற்றிலேன்’ இத்யாதீ₃களில் ஸர்வகாரண வஸ்துவுக்கே உபாயத்வத்தை விதி₄க்கையாலே, இவளுக்கு உபாயத்வமில்லை. ப்ரஹ்மஸ்வரூபக்₃ராஹுக ப்ரமாணம் ‘யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி’ இத்யாதீகளில் உபாயத்வேநக்₃ரஹுக்கையாலும், ‘ஸர்வ பாபேப்யோ மோகஷியில்யாமி’ என்ற வநந்தரம் ஶோக நிவ்ருத்தி பிறக்கையாலும், இவ்வுக்திக்கு முன் ஶோக நிவ்ருத்தி பிறவாமையாலும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தி நிர்ஹேதுக க்ருபா விஶிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன் தன்னாலே உபபந்நமாகையாலும், ‘ஸர்வலோக ஶரண்யாய’

என்று ஸரண்யனாகச் சொல்லுகையாலும், இவள் ஸ்வரூபத்தை உபாயத்வேந க்ரஹிப்பதோரு ப்ரமாணம் இல்லாமையாலும், இவள் ஸஹகரியாதபோதும் உபாயத்வம் உபபந்நமாகையாலும் இவளுக்கு உபாயத்வமில்லையென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இவளுக்கு புருஷகாரத்வமே ஸ்வரூபம் என்று ப்ரப₃ல் ப்ரமாணமாக எம்பெருமான் தானே பகவச் சாஸ்தரத்தில், ‘மத் ப்ராப்திம் ப்ரதீஜந்தாநாம், ஸம்ஸாரே பததாமது₄ : | லக்ஷ்மி: புருஷகாரத்வே நீர்த்தி ஷ்டா பரமர்ஷிபி₄ : || என்றும் ‘அஹம் மத் ப்ராப்தியுபாயோவை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மීபதி: ஸ்வயம் | லக்ஷ்மி: புருஷகாரேண வல்லபை₄ ப்ராப்தியோகிநீ || என்றும் அருளிச் செய்தானிறே.’ ஆக, ‘அஞ்ஜலி புருஷம் வஹதே விதீர்ய’ ‘வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்கும்’ ‘பூவளரும் தீருமகளால் அருள்பெற்றுப் பொன்னுலகில் பொலிவர்’ ‘பண்டை நாளாலே நின்தீருவருஞும் பங்கயத்தாள் தீருவருஞும் கொண்டு’ இத்யாதி உபாயத்வ ப்ரதிபாத₃ கங்களான வாக்யங்களுக்கு ப்ரதிநியத (அவற்றுக்குரிய) த₄ர்மங்களே அர்த்தம்.

சேதனனுக்கு பிராட்டியும் ஆசார்யனும் இரண்டு புருஷகாரம் வேண்டுமோயென்னில், வேண்டும். சரண்யன் குறையும் சரணாகதன் குறையும் தீர்ந்து இருவருக்கும் ஸ்வரூபம் பெறுகைக்காக. குருபரம்பரையை முன்னிடவே *சரணாகதன் குறை தீரும். பிராட்டியை முன்னிடவே ★சரண்யன் குறை தீரும். சரண்யனுக்கு குறையுண்டோவெனில் - நித்யவிபூதி போலே தெளிவிசம்பின்றிக்கே இருள்தருமா ஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதனனை, இந்திலத்தின் தண்மை பாராதே, பிழை எழுதும் ஸ்வாதந்தர்யம் சரண்யனுக்குக் குறை. அக்குறை பிராட்டியை முன்னிடவே தீரும். எம்பெருமானுக்கு ரக்ஷித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும். பிராட்டிக்கு ரக்ஷிப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும். ஆசார்யனுக்கும் இவ்வர்த்தம் அறிவிப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெற வேணும்.

மதுப் அர்த்தம் (மத் பதார்த்தம்) : ஸ்ரீமத் என்பது பதம். மேலே நாராயண என்று ‘ந’கரம் வந்தபடியால், ஸ்ரீமந் என்று ‘த’கரம் ‘ந’கரமாயிற்று. இந்த மதுப் (மத் என்பது) - இவனும் அவளுமான சேர்த்தி எப்போதும் உண்டென்கிறது. ‘லக்ஷ்மීம் அநபக₃ாமிநீம்’ ‘அநந்யா ராக₄ வேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரப₄ாயத₂’ ‘அநந்யா ஹி மயா ஸ்தா பாஸ்கரேண ப்ரப₄ாயத₂’ ‘நித்யைர் ஏஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோஸ் ஸ்ரீர் அநபாயிநீ’ இத்யாதி ப்ரமாணாந்தரஸித்த₄ நித்யயோகே₂ மதுப்பாகிறது. விக்ரஹத்தில் ப்ரஹ்மசர்யா வஸ்தையிலும் கூட வேறு ‘க்ருஷ்ணாஜிநேந் ஸம்வருண்வந் வதுரா₄ம் வகஷி:ஸ்த₂லாலயாம்’ எனும்படியிறே நித்யயோகமிருப்பது.

* சரணாகதி செய்பவன்.

★ சரணமாக பற்றத்தக்கவன் (ஸஸ்வரன்)

❖ மார்விலேயிருக்கும் பிராட்டியை மான்தோலாலே மறைத்துக்கொண்டு வாமனன் பலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றான்.

ஸ்ரீய:பதித்வத்தால் ஸ்வரூபநிறுபகடபூதையாகையாலும், ‘ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா’ என்கிறபடியே அஸாதாரண தீவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துக்கு நிறுபகடபூதையாகையாலும், ஒரு மிதுந விழை கிஞ்சித்காரத்தையொழிய கஷணகாலமும் தரிக்கமாட்டாத நித்யமுக்தரை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுகைக்காக ‘ஸ்ரீயா ஸார்த்த₄ மாஸ்தே’ என்கிறபடியே நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலும், விபவாதிகளில் வந்தால் ‘தே₃ வத்வே தே₃ வதே₃ ஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷி, விழ்ணேநார் தேஹாநுரூபாம்வை கரோத்யேஷாத் மநஸ்தநும்’ என்றும், ‘ராக₄ வத்வேப₄ வத் ஸ்தா, ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி’ என்றும் சொல்கிறபடியே, அவ்வோ அவ்வோ அவதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்து அவதாரிக்கையாலும், அதுக்கு மேலே ‘அகலகில்லேன் இறையும்’ என்று மார்பிலேயிருந்து மடலெடுக்கும்படி ப₄ க₃ வத்₃ பே₃ க₄ த்திலே ஆழங்காற்பட்டு ‘ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதெள்’ என்கிறபடியே கஷணகால விஸ்லேஷ அஸஹையாயிருக்கையாலும், நித்யமுக்த ஸங்க₄ங்கள் அநேக ஶாரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி நிரந்தராநுபவம் பண்ணினாலும் அநுபுதாம்ஶம் அல்பமாய் அநுப₄ அவ்யாம்ஶமே அபரிச்சிந்நமாம்படியான பெரிய வைபவத்தையிடைய தானும் ‘தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய்’ என்கிறபடியே விஸ்தாரமான உருவத்தையெடுத்துக்கொண்டு ஒரு காலகலைக்கேஸமும் மலடுபற்றாதபடி அவளையநுபவித்தாலும் கஷணந்தோறும் விலக்ஷணவஸ்துபோலே ஆஸ் சர்யத்தை கொடுப்பவளாயிருக்கையாலே மார்பிலேயிருத்திமடலெடுக்கும்படி விரஹாஸஹனாகையாலும், இவள் நித்யஸம்யுக்தையாயிருக்கும்.

‘ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்ருதெள்’ ‘கமலம் ஜலாத₃ பேதம் ஶோஷயதி ரவி:’ என்கிறபடி ஒருவரையொருவர் புரிந்தபோது நீரைப்பிரிந்த மீனும் தாமரையும் போலே ஸத்தையழிவது முகம்வாடுவதாகையாலே, ‘என்றும் தீருவிருந்த மார்வன் சிரீரன்’ என்னும்படி நித்யயோகம் குலையாது இச்சேர்த்தியே ‘ஏழுலகையின்பம் பயக்க’ என்கிறபடி ஜகத்ரகஷணத்துக் குறுப்பாயிருக்கும். அவளோட்டை ஸம்ஶலேஷத்தில், அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதிக்கு போக்குவீடாக இவளுக்கு ஒன்று கொடுத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாதே ‘உனக்களன்செய்கேன்’ என்றவன் தடுமாற, அத்தடுமாற்றம் அவன் கண்ணிலே தோற்ற, ‘இவன் பக்கவிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் முடியும்’ என்று பார்த்து இத்தடுமாற்றத்திற்கு போக்கடிகாட்ட நாயன்தே! இச்சேதனனை அங்கீகரித்தருளீர் என்று அவள்தன் புருவத்தை நெளிக்க, அவள் புருவம் நெளித்தவிடத்தே ரகஷணத்தைச் செய்துதரிக்கும் ஈஸ்வரன். இப்படியாக இவர்களுடைய ப்ரணயித்வத்தால் வந்த ஹர்ஷம் வழிந்து புறப்பட்டு சேதனருடைய ரகஷணமாய்த்தலைக்கட்டும். இவளோட்டை ஸம்ஶலேஷம் நித்யமாகையாலே அநுபவமும்

நித்யமாயிருக்கும். அநுபவம் நித்யமாகையாலே ஹர்ஷமும் நித்யமாயிருக்கும். ஹர்ஷம் நித்யமாகையாலே ஹர்ஷத்தால் வந்தநோக்கும் நித்யமாயிருக்கும். அந்த நோக்கு நித்யமாகையாலே ரக்ஷணமும் நித்யமாயிருக்கும். அபராதம் கனத்திருக்க, இவள் ஸந்திதியாலே காக சூர்ப்பணகைகள் தலை பெற்றார்கள்; அபராதம் மட்டாயிருக்க இவள் அருகில்லாமையாலே ராவண தாடகைகள் முழுந்தார்கள்.

ப்ரமாணங்கள் உபாய தஸையிலும், ப₂ல தஸையிலும் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகையால், பூர்வோத்தர க₂ண்டங்களில் மதுப்பாலே ‘ஸ ப்₄ராது:சரணை க₃ாட₄ம்’ பவாம்ஸ்து ஸஹ வைகேஹ்யா’ என்கிறபடியே பிரிவற்றபடி சொல்லிற்றாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் ‘அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா’ என்றும், ‘ஓண்டொடியாள் தீருமகளும் நீயுமே நிலாநிறப்’ ‘இங்குமங்கும் தீருமாலன்றியின்மை கண்டு’ என்றும் உபாயதஸையிலும், ப₂ல தஸையிலும் ஸ்ரீமத் ஸப்தத்தீர் சொன்ன நித்ய யோகத்தையநுஸந்தித்தார். ‘ஆஸ்ரயண வேளையோடு பே₄ாக₃ வேளையோடு வாசியற ஒரு *மிதுனமே உத்தேச்யம்’ என்றிரே நம்பிள்ளை ஸ்டடுதி₃வ்யஸீக்தி. ‘ஸ்ரீய:பதி: நிகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப்’ என்று ஸ்வரூப நிருபகமான ஜ்ஞாநாநந்தாதீகளுக்கு முன்னே ஸ்ரீய:பதி:வத்தைச் சொல்லும்படி, அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாந நிருபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்த₃ப₄ாவம் இருப்பது. ஆக, இந்நித்யயோகம் ஸ்வரூபாநு பாந்தி₄த்வ ப்ரயுக்தம்.

‘சஞ்சலம் ஹி மந:’ ‘சல சித்தம்’ ‘நின்றவா நில்லா நெஞ்சு’ என்கிறபடியே குறாவழிக்காற்று போலே சுழன்றுவருகிற இஸ்ஸம்ஸாரி சேதனருடைய நெஞ்சு மாறுவதற்கு முன்னே, ருசி பிறந்தபோதே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஆஸ்ரயணவஸ்துவோடே இவள் நித்ய ஸம்யுக்தையாயிருக்கும். ‘இரண்டு தலையும் கூடியிருக்கும் தஸையில் ஆஸ்ரயிக்கவேணுமே’ என்று ஆஸ்ரயணத்துக்குக்காலம் பார்க்க வேண்டா. ருசி பிறந்தபோதே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இவள் சேர நிற்கையாலே ஸ்வதந்தரனுக்கும் பிழை நினைந்து கைவிடவொண்ணாது; சேதனர்க்கும் தும் பக்கலிலுள்ள குற்றங்களை நினைத்துக் கால்வாங்க வேண்டா.

‘ஸ்ரீயதே’ என்கிற வ்யதிபத்தியாலே த்ரிவித₄ாதம் வர்க்கத்தீற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. மதுப்பாலே அல்லாத நாச்சிமாரிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. அல்லாதவர்களுக்கு நித்ய ஸம்யோக₃ ஹேது பூதங்களான ஸ்வரூப நிருபகத்வாதீகள் இல்லை. ஆகையிரே அல்லாதார்க்கடைய மிதுந ஶேஷத்வமும், இவளோருத்திக்கு ததே₃க *

* மிதுனம் - எம்பெருமானும் பிராட்டியுமாசீய தம்பதி; உத்தேச்யம் - வேண்டற்பாலது.

ஶேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவத₄ கோருந் உண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈஸ்வரனை வசீ கரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது.

ஆக, இவள் சொன்னதொன்றை மேல்விழுந்து கேட்கும்படியான இவனோடுண்டான நிருபாதி₄ க ப₃ந்த₄த்தாலும், • நித்யாநபாயிநியாய் நின்று ‘அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்’ எனும்படி பண்ணும் தன்னுடைய வால்லப்பு யாதிஶயத்தாலும், *நிருத்தரமாம்படியான தன்னுடைய உக்தி விஶேஷங்களாலும், அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆற்றிச்சேரவிட கஷமையாகையாலும் ★கண்ணழிவற்ற புருஷகார புவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஞீயதே என்கிற கர்மணி வ்யதிபத்தியாலே க்ருபையும், ஸ்ரயதே என்கிற கர்த்தரி வ்யதிபத்தியாலே பாரதந்தர்யமும், நித்யயோக₃ வாசியான மதுப்பாலே அநந்யார்ஹத்வமும் ஆகிற புருஷகாரத்வத்துக் கபேஷாதிதமான கு₃ணத்ரயமும் ஞீமத் பதத்தாலே உக்தம்.

‘தீருமாமகள் கேள்வா தேவா’ ‘தீருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடைய பிரானார்’ என்று எம்பெருமானுக்கு ஶேஷித்வ பூர்த்தி பிறப்பது இவளாலே. இவளுடைய ஸத்தை எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கும். எம்பெருமானுடைய ஜஸ் வர்யம் இவளிட்ட வழக்காயிருக்கும். இருவருடைய ஸ்வரூபமும் பூவும் மணமும் போலே. பூவையாழிய மணத்துக்கு நிலையில்லை; மணத்தையொழிய பூவுக்கு ஏற்றமில்லை. இருவரையும் பிரித்துக்காண்பாருமுண்டாகில், ஶர்ப்பணகையும் ராவணனும் பட்டதுபடுவர்கள். ஆகையிறே, ‘தீருமாலே நானுமுனக்கு யழவடியேன்’ என்று ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமாய், ‘நாளும் நம் தீருவடையடிகள் நலங்கழல் வணங்கி’ என்று ஆஸ்ரயண ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமாய், ‘அடிமை செய்வார் தீருமாலுக்கே’ என்று ♦ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுந மேயாயிருக்கிறது. மத்ஸ்யத்தினுடைய ஆகாரமெல்லாம் ஜலமயமாயிருக்குமோபாதி, ஞீமாநுடைய வழிவெல்லாம் ஞீமயமாய் இருக்குமென்று பெரியமுதலியாரும் நஞ்ஜீயரும் அருளிச்செய்து போருவர். ஆக, ஞீமத் பதத்தாலே புருஷகாரமும், புருஷகாரத்தினுடைய ஈஸ்வர நித்யயோக₃மும் சொல்லிற்றாயிற்று.

நாராயண பதார்த்தம் : அபராதத்தாலே அமுக்குண்டு புருஷகாரத்தாலே தலையெடுத்து, சேர்ப்பிப்பாரே ♦ சிதகுரைக்கிலும் மறுதலித்து கைவிடாதே நோக்கும்படியான வாத்ஸல்யாதி

- நித்ய அநபாயிரி - நித்ய ஸம்ச்லேஷத்தாலே, அபாயமின்றி இருக்கக. அபாய: - விஸ்லேஷ:
- * பதில்சொல்லவொண்ணாத ★ கார்யஸாதகமான; நிர்த்தோழமான
- ❖ கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்பவர். ப்ரதிஸம்பந்தி - எதிர்த்தட்டான ஸம்பந்தமுள்ளவன்.
- ◆ சிதகு - தோழம்; குற்றம்.

கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயண பதம். சேதனன் அநாதீகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்து சீரி ‘அங்கீகரியேன்’ என்றிருக்கும் ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்தால், தலையெடுக்கும் குணங்களான வாத்ஸல்யாதீகளைச் சொல்லுகிறது. விட்டபோது கைக்கொண்டு விடுவிக்கவாண்ணாதபடி காட்டிக்கொடுத்தவள் தன்னையும் விட்டுப்பற்றும்படியிறே ஈஸ்வரனுடைய குணாதி₄ க்யமிருப்பது. அபேக்ஷிதமான புருஷகாரமும் மிகையென்னலாம்படியான உபாய வைபவமிறே. என்னில் பல்குணங்களும் இதுக்கர்த்தமேயாகிலும், பூர்வகண்டத்தில் நாராயண ஶப்தத்துக்கு ஶரண்யதையிலே நோக்கானபடியாலே ‘நிகரில் புகழாய்’ என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வாத்ஸல்ய, ஸ்வாமித்வ, ஸௌஶீல்ய, ஸௌலப்ய, ஜ்ஞாந ஶக்தியாதீகள் இதுக்கு ப்ரத₄ாநார்த்தமாகக்கடவுது. நிகரில் புகழாய் - வாத்ஸல்யம்; உலகம் மூன்றுடையாய் - ஸ்வாமித்வம்; என்னையாள்வானே - ஸௌஶீல்யம்; அமரர் - ஶக்தி; முனிக்கணங்கள் - ஜ்ஞாநம்; தீருவேங்கடத்தானே - ஸௌலப்யம்). குற்றம் கண்டு வெருவாமைக்கு (அஞ்சாமைக்கு) வாத்ஸல்யம்; கார்யம் செய்யும் என்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வம் கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌஶீல்யம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாந ஶக்திகள்.

இதில் வாத்ஸல்யமாவது - வத்ஸத்தின் பக்கல் தே₄நு இருக்குமிருப்பு. அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் தாய் பண்ணும் வ்யாமோஹம். அதாவது அன்றீன்ற கன்றினுடம்பில் வழும்பு நாற்றத்தையே போக்யமாக ஸ்வீகரித்து, தன்னுடைய கூஷரத்தாலே அத்தை த₄ரிப்பித்து, பாலைச்சுரந்து கொடுத்து வளர்த்து, முன்னீன்ற கன்றையும், புல்லிடவந்தவர்களையும், விட்டுக்கட்டுவாரையும், நலியத்தேடுகிறவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டு நோக்குகிற தே₄நுவைப்போலே, ஈஸ்வரனும் ‘தோழோயத்யாபி தஸ்யஸ்யாத்’ என்கிறபடியே. ஆய்ரிதக் தமான தோழங்களைத் தன் பேறாக மேல்விழுந்து போக்கித் தன் குணங்களாலே அவர்களை த₄ரிப்பிக்கை. இன்று ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய அழுக்குடம்பை ‘உருவழும் ஆருயிருமுடனே’ எனும்படி பே₄ாக் யமாகக் கொண்டு, ‘பாலேபோல் சீர்’ என்கிற குணங்களாலே த₄ரிப்பித்து, இன்னருள் சுரந்து, தன்னையே நினைக்கச் செய்து, ‘அனந்தன் பாலும் கருடன் பாலும்’ என்கிறபடி ஸ்ரீகளையும்விட்டு, தீருமகள் தன்னையும் உபேக்ஷித்து, இவனை நோக்கக் கடவனாயிருப்பது. ‘கதஞ்சந ந த்யஜேயம்’ என்றும் ‘அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகலீர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகலீர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ‘துஷ்டரும் ஶரணாக் தரானால் ஈஸ்வரன்கைவிடாதே தீருத்தும்’ என்றிறே அபி₄ யுக்தர் வார்த்தை. ‘பரியதமையுடம்பில் அழுக்கும், வத்ஸத்தினுடைய வழும்பும் போலே ப்ரபந்நனுடைய

தோழிம்’ என்கிற வார்த்தையும், ‘அற்றமுறைக்கில் அடைந்தவர்பால் அம்புயைகோன், குற்றமுணர்ந்து இகழும் கொள்கையனோ, ஏற்றே தன்கன்றின் உடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது, அன்ற தனை ஈன்றுகந்த ஆ’ என்ற ஜ்ஞாநஸாரப் பாசுரமும் அநுஸந்தேயங்கள். ‘தோழோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத், ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்’ என்றிரே ஶரண்யன் தீருவாக்கிருக்கும்படி. மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களும் அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்து ‘நன்று செய்தார்’ ‘குணம் கொள்ளும்’ ‘நற்றமாகவே’ என்றருளிச்செய்து போந்தார்கள்.

இங்கே போக்யமாகக் கறுப்படும் தோழங்கள் பூர்வபாபங்களாம். ஆஸ்ரயணாந்தரம் புத்தி⁴ பூர்வமாகப் பாபத்தைச் செய்யான். புண்யத்துக்கஞ்சகிறவன் பாபத்தைச் செய்யானிரே. எம்பெருமான் அடியார்களிடம் தனக்குள்ள ப்ரேமத்தினால் அவர்கள் தங்களையுமறியாமல் செய்துபோரும் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருப்பன்; கண்டாலும் பொறுப்பன்; போக்கியமாகவும் கொள்வன். புருஷகாரம் செய்யும் பிராட்டியே சிதகுரைத்தாலும் ‘என்னடியார் அது செய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார்’ என்பவனிரே. எம்பெருமான் தோழங்களைக் காணாமலிருப்பது அவனுக்கு அடியார்களிடமுள்ள ப்ரீதியின் ப்ரதம பர்வம் என்றும், தோழங்களையவன் போக்கியமாக கொள்வதென்பது அடியார்களிடம் அவனுக்குள்ள ப்ரீதியின் சரமபர்வம் என்றும் பூர்வர்கள் அருளிச்செய்வர். அன்றிக்கே, தோழமாவது ஶர்ரம். அதனை போக்யமாகக் கொள்கிறான் பகவான் என்னவுமாம். இவ்வர்த்தத்தை ‘ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடேயாதரிக்கும்’ என்று லோகதேஶிகன் அருளிச்செய்தார். *பொய்நின்ற ஞானமும் ★பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமான நம்போலியர்களின் ஶர்ரத்திலே விரும்பியுறைகின்ற எம்பெருமான் தோழபோக்கியனே. ஆக, தோழமாவது பூர்வ பாபமும், ப்ராமாதி⁵ குத்தர பாபமும், அழுக்குடம்புமாகிறது. இவற்றை பே⁶ கூகு⁷ கியமாகக் கொள்கிறான் வத்ஸலன் என்றதாயிற்று.

அவன் ‘தன்னடியார்’ என்னும்போது புருஷகாரபூதையான பிராட்டி சிதகுரைப்பளோ? பெற்றதாய் நஞ்சிடுவளோ? பின் இது சேரும்படியென் என்னில் தீவ்யதம்பதிகள் ஒருவரையொருவர் அதிஶங்கை பண்ணி சேதநரை நோக்கும்படி சொல்கிறது. அவன் ‘இவள் இவற்றின் பக்கல் என்னவாயிருக்கிறாளோ?’ என்று இவளுடைய மார்த்தவத்தையும் ஒளதார்யத்தையும் அதிஶங்கை பண்ணி இவளை ஶோதிக்கைக்காக இவள் காட்டிய சேதனரை ‘அங்கீகாரியேன்’ என்னும். பின்னர் அங்கீகாரித்தாலும் ‘இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ, நாம் அபேசைவித்ததால்தான் இவர்கள் ரகஷணம் பண்ணுகிறானோ? நம் அபேசைவில்லாதபோது

* தேஹாபிமாநம்

★ தீய நடத்தை

ரகஷணம் தீருவள்ளத்தில் உண்டோ இல்லையோ’ என்று ஶோதிக்கைக்காக பிராட்டி சிதகுரைக்கத் தொடங்கினாளாகில் - ‘என்னடியார் அதுசெய்யார்’ என்பன். நீ சிதகுரைக்க கூடாதாப்போலே அவர்கள் குற்றம் செய்யவும் கூடாது. உன் ப்ரமமாமித்தனை. என்னடியார் ‘அது’ செய்யார் என்று அதீன்பேர் சொல்லவும் கூசினபடி. ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யஸேஷன்தூரும் செய்யுமத்தை என்னடியாரும் செய்வரோ? செய்தார்கள் என்று நிர்ப்பந்தித்தாயாகில், அவர்கள் என்னடியார்களன்றோ. உன்னடியாரன்றே. நீ கடக்க நில்லு. செய்தாரேல் நன்று செய்தார். நாமுண்டு, ஒரு ப்ரமாணமுண்டு, நாம் பொறுப்போம் என்று நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச் செய்தார்கள். ஒரு தர்மாதர்மமும், பரலோகமும் இல்லை என்று செய்தார்களன்றே. ப்ராமாதிகத்துக்கு நாமுளோம் என்றிரே செய்தது! இப்படி ஒருவரையொருவர் அதீஶங்கை பண்ணியிரே சேதநரை நோக்கும்படி. இவர்கள் நிழலிலே ஒதுங்கினோர்க்கு ஒரு குறையில்லையிரே. ஆஸ்ரயணத்துக்கு முன்பு இவள் மன்றாடும்; பின்பு இவன் மன்றாடும். சேர்க்கைக்கீடான் பாசுரங்கேட்குமித்தனையொழிய பிரிப்பார் பாசுரம் கேளான். குற்றமுண்டு; ஆகையால் விபீஷணனை ஸ்வீகரிக்கலாகாது என்றார் மஹாராஜர். குற்றமில்லை; ஆகையால் ஸ்வீகரிக்கலாம் என்றார் தீருவடி. இரண்டையும் பூர்வபசுமாக்கி, குற்றமுண்டு; நான்கைக்கொள்ளக்கடவேன் என்றார் பெருமாள். ‘சிதகுரைக்கும்’ என்றது மஹாராஜர் கோடி. ‘என்னடியார் அது செய்யார்’ என்றது தீருவடிகோடி. ‘நன்று செய்தார்’ என்கை பெருமாள்கோடி.

ஸ்வாமித்வமாவது - இந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு ஊற்றாய், ‘ஈஸ்வர ப்ராப்தி ஆத்மாவுக்கள்று; ஆத்ம ப்ராப்தி ஈஸ்வரனுக்கு’ எனும்படி இச்சேதன வஸ்துவை உடையனாகை. உடையானிரே உடைமையைப் பெறுகையில் யத்நம் பண்ணுவன். ‘ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே’ என்றிரே வேதாந்தஸார நிஷ்கர்ஷமிருக்கும்படி. இவன் யாதானும் பற்றியோடும் போதும், அதாவது இவன் விமுகனான தஸையிலும் விடாதே நின்று ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான புந்த⁴ விஶேஷம் - ஸ்வாமித்வம். அத்வேஷம் தொடங்கி கைங்கர்ய பர்யந்தமாக தானே உண்டாக்கி, *இழவுபேறு தன்னதாம்படி உடையவனாயிருக்கும் உறவை ஸ்வாமித்வம் என்கிறது.

ஸௌஶீல்யமாவது - வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச்சொல்லும் வானோர் இறையைக்களத்தேன் நானும் ஏச்சில்வாயால் வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் என்று அகல்வாரளவில், பெருமை சிறுமைகள் பாராதே இவர்கள் நினைவைத் தன்பேறாக மேல்விமுந்து ஒரு நீராகக்கலக்கை. அதாவது உபயவிபூதி யோகத்தாலும்,

* நஷ்டலாபம்

பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும், நிரங்குஸமாயிருக்கிற ஈஸ் வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து ‘அவன் எவ்விடத்தான் யானார்’ என்று *பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்கமேல்விழுந்து ★புரையறக் கலக்கையும், அதுதன் பேராயிருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேகைஷயின்றியிலேயிருக்கலக்கையும். வத்ஸலனுமாய், வகுத்தவனாயிருந்தாலும் தன்னுடைய ஜஸ் வர்யம் தோற்றும்-படியிருக்குமாகில், அதீச்சாத்ரனான இச்சேதனனாலே ஆஸ்ரயிக்கவாண்ணாது என்னவேண்டாதபடி, பெரியனான தன்னை தாழ்விட்டு, ‘ஹேக்ருஷ்ன! ஹேயாதவ! ஹேஸ்கே₂! என்னலாம்படி சிறியாரோடே ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுகை.

ஸௌலப்யமாவது - கட்கரியதிருமேனியை ♦ நிலைக்கணங்களும் காணும்படி கண்ணுக்கிலக்காக்குகை. கண்ணுக்கு விழியமன்றிக்கேயிருக்கிற தான், கண்ணாலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. சன்மம் பலபல செய்து கண்காண வந்து ஓரொருத்தர்க்கு ஒரொரு தே₃ ஶகாலங்களிலே வடிவைக்காட்டின ஸௌலப்யம் பரத்வம் என்னலாம்படி, எல்லாதே ஶகாலங்களிலும் இம்மடவுலகர் காணலாம்படி பண்ணின அர்ச்சாவதாரம் ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம். பரமபதம், கலீராப்தி தொடக்கமானவை தேஶவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாது. விப₄ வாதி₃ கள் கால விப்ரகர்ஷத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாது. அந்தர்யாமித்வாதி₃ கள் அச்சார் விழியமாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாது. இனி இம்மூன்று குற்றங்களுமின்றிக்கேயிருக்குமது ‘பின்னானார் வணங்கும் சோதி திருமூழிக்களம்’ என்றும், ‘அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லேரோ நீர் இந்தனூரீரே’ என்றும் குலாவப்படுகிற அர்ச்சாவதாரமிறே.

தோலிம் பாராதே கார்யம் செய்யும் என்று கண்டு பற்றினவர்களுக்கு, கார்யம் செய்கைக்கறுப்பான ஜ்ஞாந ஶக்தியாதி₃ குணசதுஷ்கமும், க்ருபையும் இதிலே அநுஸந்தேயம். இவையிறே ♦ ஆஸ்ரிதகார்யாபாது₃ குணங்கள். ஸர்வஜ்ஞத்வமாவது - ‘அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித்’, ‘யோ வேத்தி யுக₄ புத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேஷன் ஸதாஸ்வதः’ எனகிறபடியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்காரிக்கை. ஸர்வ ஶக்தித்வமாவது - அக₄ டிதக₄ டநா ஸாமர்த்யம். ●ஹேயரான நித்ய ஸம்ஸாரிகளை ■உபாதேயத்மரான நித்யஸரீகளோடு ஒரு கோவையாக்க வல்ல அத்₃ புத₂ ஶக்தி. பூர்த்தியாவது - அவாப்த ஸம்ஸ்தகாமத்வம். ப்ராப்தியாவது - ‘அஸேஷி சித₃ சித்₃ வஸ்து ஶேவிப்புத்’ எனகிறபடியே ஶேஷமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களால் உண்டான அதிஶயத்துக்குத் தான் ஆஸ்ரயமாயிருக்கை.

-
- * பின்வாங்குதல்
 - ❖ ஸ்தாவரங்களும்
 - சேர்த்துக்கொள்ளத் தகாதவரான
 - ★ வேறுபாடு தோற்றாமல் (ஸவோத்கர்ஷமும் பராநிகர்ஷமும் தோற்றாதபடி)
 - ◆ ஆஸ்ரிதகார்ய ஆபாதகம் - ஆஸ்ரிதர்கார்யத்தை செய்யக்கூடியவை
 - ஏற்றுக்கொள்ள மிகவும் ஏற்றவர்.

ஸ்வாமித்வத்துக்கும் ஶேவித்வத்துக்கும் வாசியென்னனில் - தன்னையொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களையும் தன்னுடைமையென அபி₄ மானித்தல் ஸ்வாமித்வம். ஶேஷ வஸ்துக்களால் உண்டான அதீஸயத்துக்கு ஆஸ்ரயமாகை ஶேவித்வம். ஸ்ரீபு₄ ரஷ்யகாரரும் ‘அஸேஷ சித₃ சித்₃ வஸ்து ஶேவிபு₄த! அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்!’ என்று ஸ்வாமித்வ ஶேவித்வங்களைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிரே.

கருணை உந்மேஷமடையாதபோது இவையித்தனை குணங்களும் தோழமாமிரே. இந்திரியங்களுள் மநஸ்ஸாக்கு ப்ராத₄ அந்யம் போலே, தீருக்கல்யாண குணங்களுள் கருணைக்கு ப்ராத₄ அந்யம். ‘அருள் கொண்டாடும் அடியவர்’ என்றாரிரே ஸ்ரீமதூரகவிகளும். அக்குணமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். வாத்ஸல்யாதீகள் ஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாய், ஜ்ஞாநாதீகள் ஶரண்யத்வத்துக்குறுப்பாய், ஸௌந்த₃ர்யாதீகள் ப்ராப்யத்வத்துக் குறுப்பாயிருக்கும்.

பூர்வகண்டத்தில் நாராயண பதம் ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸௌலப்₄ யத்திலே நோக்காயிருக்கும். சரம ஸ்லோகத்தில் ‘மாம்’ ஶப்த₂ம் ஸௌலப்₄ பரமாகிலும் அங்குத்தை ஸௌலப்₄ யம் அர்ஜாநன் ஒருவனுக்குமாயிருக்கும். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄ யம் ஸர்வ விஷயமாயிருக்கும். ‘நீயே நமக்கு வேண்டா’ என்றவர்களையும் விடமாட்டாத ஸௌலப்₄ யமிரே இது. இந்த எளிமைக்கு வாசகம் நாராயண பதம்.

இப்படி *ஸௌகர்யாபாத₃கமாயும், கார்யாபாத₃கமாயுமுள்ள இக்குணங்களைல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேக்ஷிதமுடைய நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம் - அர்ச்சாவதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற நம்முடைய பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம். க்ரஹங்களில் உள்ள தீருவாராதனப்பெருமாள்களிடத்தும் இக்குணங்களைக் காணலாம் என்றபடி. தீருக்கையிலே பிழித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸந பத்₃ மத்திலே அமுந்தின தீருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம். (வைத்து அஞ்சல் - வாத்ஸல்யம் ப்ரகாசிக்கும்படி வைத்திருக்கிற அஞ்சேல் என்று காட்டுகிற அபய முத்திரையோடு கூடின தீருக்கை; கவித்தமுடி - ஸ்வாமித்வத்தைக்காட்டும் கவித்துக்கொண்டிருக்கிற கூட்டம்).

சரணை ஶப்தார்த்தம் : சரணை என்று பிராட்டியும் எம்பெருமானும் விடலும், விடாத தீண்கழலாய், ‘கமலபாதம் வந்து’ என்னும்படி நீள்கழலாய், யாவர்க்கும் வன்சரணாய், த₄ரகமும் போக்யமுமாய், ‘இணைத்தாமரையடி’ என்னும்படி சேர்த்தியழகையுடைத்தான்

* ஸௌகர்ய ஆபாதகம் - ஆஸ்ரயணத்திற்கு ஸௌகர்யத்தை செய்யக்கூடியவை.

தீருவடிகளைச் சொல்லுகிறது. புருஷகாரபூதையான பிராட்டியே சிதகுரைக்கிலும், ‘என்னடியார் அது செய்யார்’ எனும் குணவிஶிவ்டனான எம்பெருமான்தானே கைவிடிலும், தீருவடிகள் தன் *வைலக்ஷண்யத்தாலே பூதுவக்கீக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது. ‘வண்புகழ் நாரணன் தீண்கழல்’ என்கிறபடி பற்றினாரை நமுவ விடாதே ♦தீண்மையுடைத்தாயிருக்கும். ‘வந்து உனதுடியேன் மனம் புகுந்தாய்’ என்கிறபடியே ஆஸாலேஸமுடையார் இருந்தவிடத்தீலே செல்ல வளரும் தீருவடிகள். இரண்டு தாமரைப்பட்டுவை ♦நிரைத்து வைத்தாற்போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகைச் சொல்லும் ●த்₃ விவசனம் ‘சரணைள்’. அவன் ‘மாம்’ என்று தன்னைப்பற்றச் சொன்னாலும், சேஷட்டு₄தர் ‘கண்ணன் கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்’ ‘ஆயன்டியல்லது’ ‘நின்னடியன்றி மற்றறியேன்’ என்று கண்ணனைத்தாள் பற்றக்கடவரன்றோ. துயரறு சுடரடியிறே. ஸ்தநந்த₄ ய ப்ரஜை தாயினுடைய அவயமெல்லாம் கிடக்க தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே, சேஷி பக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் சேஷட்டு₄தன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக இழியும் துறை தீருவடிகளிறே. ‘விழ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:’ ‘உன் தேனே மலரும் தீருப்பாதம்’ ‘தவாம்ருதஸ்யந்தி₄ நி பாதபங்கஜே’ என்று சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமான அம்ருதம் ப்ரவஹிக்கையாலும், கையைப்பிடித்துக்கார்யம் கொள்ளுமதீலும் காலைப்பிடித்துக் கார்யம் கொள்ளுமவன் பக்கவிலே க்ருபை விஞ்சியிருக்கும் எனும் சேஷட்டு₄தனுடைய உக்தியாலும் தீருவடிகளை அவலம்பி₃க்கிறான். இவ்வர்த்தம் ‘ஸர்வத₂ சரணத்₃ வந்தவம்’ ‘த்வத்பாத₃ கமலாத்₃ அந்யத்’ மமதே பாத₃ யோஸ்திதம்’ ‘லோக விக்ராந்த சரணை ஶரணம்தேவிவரஜம் விபே₄ா’ ‘தஸ்ய தாம்ரதலை தாத! சரணை ஸாப்ரதிவிடிதெளை | ஸாஜாத ம்ருதுரக்தாபி₄ அங்கு₃லிபி₄ அலங்கருதெளை | ப்ரயதேந மயா மூர்த்தநா க்ருஹீத்வாஹ்யபி₄ வந்திதெளை | ப்ரப்நாகே₄ளக₄ வித்₄ வம் ஸி சரணை ஶரணம் குது:’ இத்யாதீகளில் ப்ரஸித்தமிறே. இவற்றையடியொற்றினவர்களும் ‘உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்’ என்றும் ‘த்வத் பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே’ என்றும் அருளிச்செய்தார்கள்.

ருசிஜநகத்வாதிகள் தீருவடிகளின் வைபவங்கள். ‘குதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோடிசைந்த காலம், மாதரார் கயற்கணைன்னும் வலையுள்பட்டமுந்துவேனை, போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த’ என்கிறபடி சிலம்படியிலே மண்டுகிறவனுக்கு அதை அருவருத்து சேவடிக்கே மறவாமையை உண்டாக்கி, பாதமே சரணாகக் கொடுத்து, ‘கழல் காண்டுங்கொல்’ ‘தலைக்கணியாய்’ ‘சரணம் தந்தென் சன்மம்களையாய்’ என்றிருக்கிற அபேகைஷைகளையுண்டாக்கி, ‘தாள் கண்டுகொண்டு என்

* அழகாலே

★ அப்பால்போகவாண்ணாதபாடி கட்டுப்படுத்துகையாலே

❖ ஸ்தி₂ரத்தன்மை

◆ சேர வைத்தாற்போலே

● இருமைச்சொல்

தலைமேல் புனைந்தேன்’ என்கிற பேருகளைக் கொடுத்து, ‘அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை’ என்கிற விடாயை அடிநிழல் தடத்தாலே ஆற்றி, வேறே போக விடாதே அடிக்கீழ் குற்றேவலிலே மூட்டி ருசிஜநகத்வம் முதலாக நித்யகைங்கர்யம் எல்லையாக நடத்துவது தீருவடிகளைக் கொண்டிரே.

தீருவடிகளைச் சொன்னது தீருமேனிக்கு உபலக்ஷணம். ‘சரணேள்’ என்று விக்ரஹ ஏகதேசமான தீருவடிகளைச் சொன்னவித்தால் ‘தீருவிருந்தமார்வன்’ எனும்படி புருஷகாரடி⁴ தையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண புத்தில் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாய், சிசுபாலனோடு சிந்தயந்தியோடு வாசியற ‘அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்’ ‘காதல் கடல்புரைய விளைவித்த’ எனும்படி அத்வேஷத்தையும், பரபக்தியையும் உண்டாக்கி தன்னோடே சேர்த்துக்கொள்ளும் தீருமேனியை நினைக்கிறது. தீ₃வ்யாதம் ஸ்வரூபத்திலும், கீழ்ச்சொன்ன குணாதி₃களிலும் தெளிவில்லாதார்க்கும் பரதவ ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான தீ₃வ்யமங்க₃ள விக்ரஹமே இலக்காம். இப்ராதாந்யத்தைப்பற்றவிறே கத்யத்தில் குணங்களுக்கு முன்னே திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையருளிச் செய்தார் எம்பெருமானார். ‘ஞபௌதி₃ார்ய கு₃ணை: பும்ஸாம் தருஷ்டி சித்தாபஹாரினம்’ என்கிறபடியே ஶபத்வமும் ஆஸ்ரயத்வமும் தீவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கே உள்ளதிரே.

ஸரண ஶப்தி₃ார்த்த₂ம் : ஸரணம் என்று தீருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றும் படியைச் சொல்லுகிறது. ஸரண ஶப்தம் ரகவிதாவுக்கும், க்ருஹத்துக்கும், உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும் இவ்விடத்தில் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றபடி. அநிஷ்டங்களாவன அவித்யையும், அதனாடியாக வரும் ராக தவேஷங்களும், புண்ய பாபரூபகர்மங்களும், அவற்றின் பயனான தேவாதி ஸர்வங்களும், அஸ்ஸர்வங்களைப் பரிக்ரஹித்து அநுபவிக்கும் *ஆதி₄யாத்மிகாதி₃ து:க்க பரம்பரைகளும். இஷ்டங்களாவன - பிணிவளராக்கை நீங்குகையும், ஸைஷம் ஸர்வ விமோசநமும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும், பரமபத்தை ப்ராபிக்கையும், ஸீஸாங்க₄ ஸத்காரமும், ஸபத்நீக ஸர்வேஸ்வர தர்ஸநமும், பாதபீட பர்யங்கோத்ஸங்க ஆரோஹணமும், குண விக்ரஹாத் யநுபவஜநித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷமும், ஸர்வ ப்ரகார கைங்கர்ய கரணமும். இதில் ப்ரதாந இஷ்டமாயிருப்பது கைங்கர்யம். அதுக்குறுப்பாகையாலே இஷ்டங்களாயிருக்கும் மற்றுள்ளவை.

* ஆதி₄யாத்மிகம் - ஸர்வமாயும், மாநஸமாயும் வரும் கலேஶம்.

ஆதி₄பை₄ளதிகம் - பஸபக்ஷ்யாதிகளால் வரும் கலேஶம்.

ஆதி₄தை₃விகம் - வாதவர்ஷாதிகளால் வரும் கலேஶம்

‘சரணை ஶரணம்’ என்று ‘மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே’ என்கிறபடியே அம்ருதமே ஒளவிடத்⁴ மாமாப்போலே, அம்ருதத்துக்கு ஊற்றுவாயான அடியினையே அம்ருதஸஞ்ஜீவிநியாக, கல்லும் கரிக்கொள்ளியும் பெண்ணும் ஆனுமாம்படி விரோதியைப்போக்கும் என்கிறது. இத்தால் ப்ராப்யம்தானே ப்ராபகம் என்கிறது. ‘நிர்வாணம் பே⁴ ஷஜம்’ ‘அம்ருதம் ஸாத்⁴நம் ஸாத்⁴ யம்’ இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் ஏகமாயிறேயிருப்பது. கீழே சொன்ன லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டத்வம், கல்யாணகுண்ணயோகம், தீவ்யமங்கள் விக்ரஹத்வம் மூன்றும் ‘ஸ்ரியா ஸார்த்த⁴ மாஸ்தே’ ‘ஸர்வாந் காமாந் அஸ்நுதே’ ‘ஸத²ாபஸ்யந்தி’ என்று இவனுக்கு அநுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுபவையாகையாலே ப்ராப்யமிறே. அகிஞ்சநனாய், அநந்யகதியாய் இருக்கிற இவன் தான் செய்யக்கவடியது ஒன்றில்லாமையாலே, போக்யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப் போலே, ப்ராப்யமானது தன்னையே ப்ராபகமாக்குகிறானித்தனை. ஆக ப்ராப்யம் வேறும், தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயமிது என்கிறது.

ப்ரபத்யே ஶப்தார்த்தம் : ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன் (அடைகிறேன்) என்றபடி. ப்ரபத்திதான் உபாய ஶரீரத்தில் அந்வயியாதே, உபாய ஸ்வீகாராத்மகமாகையாலே உபேய ஶரீரத்திலும் அந்வயியாதே, அதிகாரிக்கு விஶேஷணமாய், மஹா விஶ்வாஸாத்மகமான ப்ரதிபத்தி விஶேஷமிறே. ‘தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக்கதி செய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணன்’ என்கிறபடி ப்ராப்ய ப்ராபங்களிரண்டும் அவனே என்று அத்யவளித்து, நாட்டாருடைய ஆபாஸ செயல்களைக்கண்டு மயங்கி பிற்காலியாதே, வ்யஸ்நங்கள் வருதல், பேறு தாழ்த்தல், ஈஸ்வரன் ஶோதித்தல் செய்தாலும் துணிந்த சிந்தை குலையாமல் ‘சரணல்லால் சரணில்லை’ என்றிருக்கிலிறே இது கார்யம் செய்வது, பேறு கைபுகுவது!

இந்த ஸ்வீகாரம் சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம். புல ஸித்திக்கு ஏக கரணமே அமையும்; சிந்திப்பே அமையும். ஆயினும், அதிகார பூர்த்திக்கு கரணத்ரயமும் அபேகஷிதமாயிருக்கும். ‘உந்தன் சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்’ ‘தீருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன் சொல்லுகின்றேன்’ ‘அடியினை பணிவன்’ என்னா நின்றதிறே. உபாய பூர்த்திக்கு ஸ்யைபதித்வமும், வாத்ஸல்யாதி குணயோகமும், தீவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் அபேகஷிதமாயிருக்கிறாப்போலே, அதிகார பூர்த்திக்கு த்ரிவித கரணமும் அபேகஷிதமாயிருக்கும்.

இதில் ஜாதி, குண, வருத்தாதி³களாலே ஒருவனை விஶேஷமாமையாலே, இப்பிரபத்யநுஷ்டாநம் ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கும். ப்ரபத்தி ஸத்க்ருத கரணீயையாயிருக்க, ப்ரபத்யே பற்றுகிறேன் என்று *வர்த்தமானமாக நிர்தேஶம் ஏனென்னில் - ப்ரக்ருதியோடே இருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸாக்களாலே கலங்கி, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து பயப்படும் காலத்தில் புந:கரணம் ஆகாமையாலே, பூர்வத்தில் செய்த ப்ரபத்தியையே அநுஸந்திக்கைக்காக ஶகாமுந்துபடக்கிடக்கிறபடி. ஶரீராவஸாநத்தளவும் உபாயாந்தரங்கள் கலசாமைக்கும், காலகேஷைபத்துக்கு இனிதாகையாலே ‘நிரந்தரம் நினைக்கையாகிற பேற்றுக்கும்’, ‘சோம்பறையுக்கத்தி’ என்கிற உகப்புக்காகவும் இவ்வநுஸந்தானமே இடைவிடாது நடக்கக்கடவுது. புந:ப்ரபத்தி தோழி. ஒருகால் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியை மீண்டும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கோ அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கோ உபாயம் என்கிற புத்தியோடே செய்தால் அது பாபத்துக்கு ஸமாநமாம். ஆகவே, ‘பற்றுகிறேன்’ என்று நிகழ்காலத்தில் கிடக்கிறது. பேற்றுக்கு பலகாவும் அநுஸந்திக்க வேணும் என்று நினைக்கில், ஸஹாயாந்தரத்தின் சேர்க்கையை ஸஹிக்கமாட்டாததான ஸித்தோபாயமானது சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தரம் போலே நமுவிப்போம்.

உத்தர வாக்யார்த்தம் : உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது. ‘தீருமாலைக்கை தொழுவர்’ என்கிறபடியே புருஷகாரம் முன்னாகப்பற்றி ப்ரயோஜ நாந்தரங்களைக் கொண்டகலாதே, அவற்றையாழிந்து ஒண்டொடியாள் தீருமகளும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமையே பேறு என்று, கீழ்ச்சொன்ன உபாயப் பல்தைக் காட்டுகிறது பிற்காலும். இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் - கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபக வரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்று எனுமிடம் சொல்லுகை. உபாய வரணம் பண்ணியபோது ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராத கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றினாப்போலே, உபேய ப்ரார்த்தனையில் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராத உபேயாந்தரங்களான ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ‘உள்ளுவார் உள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறிதி’ என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோவென்னில் இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே தீருவள்ளாம் உக்கும். ரோகத்தாலே சோறுண்ணாதே கிடந்த ப்ரஜை ரோகம் தீர்ந்து சோறு வேணும் என்று அபேகஷிக்குமது கேட்டால் பெற்றதாய் உக்குமாபோலே, நீண்டகாலம் உபேயாந்தரங்களில் நசையாகிற நோய் கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக்கிடந்தவன்,

* பற்றினேன் என்று இறந்தகாலமாகச் சொல்லாமல் பற்றுகிறேன் என்று நிகழ்காலமாகச் சொன்னது.

★ கொழுந்துபட - இந்த ப்ரபத்தியே மேன்மேலும் உண்டாயிருக்கும்படி.

இதிலே ருசி பிறந்து இத்தகையபேசுவிக்கிற பாசுரம் கேட்டவாறே, சேவியின் திருவுள்ளம் உக்குமிறே. அதுக்காகவே அபேசுவிக்கிறதித்தனை.

உபாயத்வ வரணமாவது அவன் திருவடிகளை உபாயமாக அத்யவளிக்கை. உபேயத்வ வரணமாவது - ஈஸ்வரன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தையே உபேயமாக அத்யவளிக்கை. ‘அந்தரிஷ்டகத: ஸ்ரீமாந்’ ‘ஸதுநாகவர ஸ்ரீமாந்’ என்கிறபடியே உபாயோபேய அத்யவஸாயங்களாகிற மஹத் ஜஸ்வர்யம் இவ்வதீகாரிக்கு அபேசுவிதம். ‘ஜங்கருவி கண்டவின்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன் ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீடிமே நிலாத்ரிபக்கண்ட சதீர்கண்டு’ என்றார் ஆழ்வார். ஜங்கருவி கண்டவின்பம் அசித்தத்வ அநுபவமான ஜஸ்வர்யாநுபவம்; சிற்றின்பம் - சித்தத்வ அநுபவமான கைவல்யம்.

புருஷார்த்தங்களில் அதுமம் ஜஸ்வர்யம்; மத்யமம் கைவல்யம்; உத்தமம் பகவதநூபவ கைங்கர்யம். ஜஸ்வர்யத்துக்குப் பொல்லாங்கு அஸ்த்திரத்வம். ஸ்த்திரமான கைவல்யத்துக்குப் பொல்லாங்கு அல்பத்வம். இவையிரண்டும் அநந்ய ப்ரயோஜநத்வரூபமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமிறே. அநந்தமாய், ஸ்த்திரமாய், ஸ்வரூபாந்தரூபமாய் இருப்பது பகவதநூபவமிறே. பூர்வ கண்டத்திலர்த்தம் பலாந்தரங்களுக்கும் பல்ரதமாகையாலே, ‘இவன் நம்மை உபாயமாகப்பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அர்த்ததுப்போவனோ’ என்று ஈஸ்வர ஹ்ருதயம் கடல் கலங்கினாப்போலே கலங்கும். உத்தர கண்டத்தாலே ‘உன்னையே உபாயமாகப் பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அர்த்திப்பவனல்லேன்’ என்று சேதனன் ஈஸ்வரனை ‘மாஸாச:’ என்கிறான் என்றதாயிற்று.

ஸரணாகதி ஸகல பல ஸாதனமானாலும், ஸரண்யனும் அர்த்திதார்த்த பரிதாந தீக்ஷிதனாய் வேண்டிற்றெல்லாம் தரநின்றாலும், இங்கு ப்ரபத்தி பண்ணுவது ஸரண்யனுக்கும், சேவை தனான தனக்கும், உந்நதமான ப்ரபத்தி விஷயத்துக்கும் அநுரூபமான பல விசேஷஷித்தையே உத்தரகண்டத்தால் *‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே’ என்கிறபடி ஸமஸ்த விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக ப்ரார்த்திக்கிறது. இத்தாலே, அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமும் ஸித்திக்கிறது.

ஸ்ரீமதே - பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு. ‘நீ திருமாலே’ என்னும்படி ‘மாம்’ ‘அஹம்’ என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறது. பூர்வ வாக்யத்தில் ஸ்ரீமச் சப்தம் சேர்க்கைக்குறுப்பான சேர்த்தியைச் சொல்லிற்று. இங்கு ஸ்ரீமச் சப்தம் அடிமையை வளர்க்கைக்குக் கூடியிருக்கும்படியைக் காட்டுகிறது. அவன் சேதனர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி * எனக்கும் தனக்கும் பொதுவாகை அன்றிக்கே தனக்கே பரதந்தரமாம்படி என்னை அங்கீகரிக்கும் இதுவே.

இஷ்ட ப்ராப்திகளுக்கு உபாயமிடத்தில், இவன் உபாய படாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, அவன் சேதனரை அங்கீகரிக்கும்படி புருஷகாரமாயிருக்கும். அவன் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி தயா ப்ராப்யனாமிடத்தில், அவனோபாதி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க் கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் தீருவள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாக்கி உகப்பிக்கையாலே கைங்கர்ய வர்த்த கையுமாயிருக்கும். ஜ்ஞாந தழையில் தன்னைப்போலே அநந்யார்ஹராக்கி, வரண தழையில் தன்னைப்போலே அநந்ய ஸாதனராக்கி, ப்ராப்யாவஸ்தையில் தன்னைப்போலே அநந்ய பேடாக்ராக்குகையாலே, ‘சார்வ நமக்கு’ என்னும்படியாயிற்று இவளிருப்பது!

ஶேஷவித்வ ப்ரதிஸம்பந்தி⁴ ஒரு மிதுநமானவோபாதி, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியும் ஒரு மிதுநமாயிறேயிருப்பது. மிதுந ஶேஷவித்வம் ஸ்வரூபமானால், மிதுந கைங்கர்யமிறே ஸ்வரூப ப்ராப்தம். அடிமைதான் ஸித்திப்பதும், வளர்வதும், ரஸிப்பதும் ‘கோலத்திருமாமகளோடு’ என்கிற அச்சேர்த்தியிலேயிறே. தனித்தனியே விரும்பியதாலே தங்கையும் தமையனும் தலைசிதறி முகம் கெட்டார்கள். சேர்த்தியிலே நினைவாலே செல்வ விபீடனன் நீட்ரச பெற்று ‘அல்லல் தீர்ந்தேன்’ என்னும்படி வாழ்ந்தான். ஆக மிதுநமே உத்தேச்யம். மாதா பிதாக்கள் இருவரும் சேரவிருக்க ஈச்சருஷிக்கும் புத்ரனைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யக்கடவன் என்றதாயிற்று.

நாராயண ஶப்தார்த்தம் : உத்தரக் ண்டத்தில் நாராயண பதம் அடிமை கொள்ளுகிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வவித கைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரயோஜகமான பாதிவிஶேஷத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸ்வரூப-குண-விக்ரஹ விபூதிகளோடே கூடி ஆனந்தத்தை விளைவித்து அடிமையிலே மூட்டுமவனுடைய பூர்த்தியைக் காட்டுகிறது. வகுத்த விஷயத்தில் இனிமைக்குத்தோற்று ஏவிற்றுச் செய்ய வேண்டுகையாலே ‘ஸ்தில்காள் சோதி’ ‘மலர் புரையும்’ என்கிற ஸ்வாமித்வ போக்யத்வங்களிலே இதுக்கு நோக்கு. பூர்வ வாக்யத்தில் நாராயண பதத்தில் உபாய வரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அருஸந்தேயங்களான குண விஶேஷங்கள் இங்கும் ★அனுபாவ்யங்களோயாகிலும், சதுர்த்யந்தத்தில் சொல்லுகிற வருத்தி விஶேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது ஸ்வாமித்வ போக்யத்வங்களிறே. ஆக கீழே ஸௌலப்ய ப்ரதிபாதநத்திலே நோக்கு. இங்கு ஸ்வாமித்வ போக்யத்வ ப்ரதிபாதநத்திலே நோக்கு.

விபக்த்யார்த்தம் : ‘ஆய’ என்கிற சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தில் இரப்பைக்காட்டுகிறது. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை சதுர்த்யர்த்தம். ஶேஷவித்வத்தை ஸ்வரூபமாக உடையவனுக்கு அந்த ஶேஷத்வ

★ அனுபவிக்கத்தக்கது

ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த புலம் ஶேஷவெங்குத்தியிறே. மீளாவடிமைப்பணியாய், அந்தமில் அடிமையாய், 'தொல்லடிமை' எனும்படி ஸஹஜமாய், 'உகந்து பணிசெய்து' எனும்படி பாதீயாலே வரக்கடவுதாயிருக்கிற அடிமையை *‘முகப்பே கவிப்பணி கொண்டருள வேணும்’ என்கிற இரப்போடே பெறவேணும். ‘நித்யகிங்கரோ புவாநி’ - நித்யகைகங்கர்யம் செய்பவனாக ஆகக்கடவேன் - என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், ‘அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்’ என்று ஆழ்வாரும் ப்ரார்த்திக்கையாலே, இங்கும் ப்ரார்த்தநா பர்யந்தமாக அர்த்தம்.

முழுச்சாவுக்கு புலம் சொல்லுகிறவிடத்தில் - ‘தரதீஶோக மாத்மவித்’ என்று ஶோக நிவருத்தியும், ‘தத் ஸாக்ருத து₃ ஏக்ருதே தூ₄நுதே’ என்று புண்யபாபரூப கர்ம விமோசநமும், ‘தத் விஷ்ணோ பரமம்பதம் - ஸோத்₄ வந: பாரமாப்நோதி’ என்று ஒரு தே₃ஶவிஶேஷவெப்ராப்தியும், ‘பரமம் ஸாம்யமுபைதி’ என்று பரமஸாம்யாபத்தியும், ‘ஆனந்தமயமாத்மாநம் உபஸங்கராமதி’ என்று பகவத் ஸாமீப்யத்தையும், ‘ஸோதஸ்நுதே ஸர்வாந்காமாந்’ என்று பகவத் குணாநுபவத்தையும், ‘ஆனந்தி₃ புவதி’ என்று பகவதநுபவஜநிதமான பரமாநந்தத்தையும், ‘யேந யேந த₄ாதா க₃ச்சதி, தேநதேந ஸஹ க₃ச்சதி’ என்று பகவதநுவருத்திருப்பமான கைங்கர்யத்தையும் புலமாகச் சொல்லிற்றிறே. இவ்வாக்ய விஶேஷங்களில் சரம புருஷார்த்த நிஷ்கர்ஷம் பிறவாமையாலே, அந்த புருஷார்த்த விஶேஷத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இவ்வுத்தரவாக்யம். த்வத் ஸாம்யமேவ பஜதாம் அபி₄வாஞ்சளி த்வம், தத் ஸாத் க்ருதை: விபு₄வரூப குணைஸ்த்வதி₃யை: | முக்திம் ததோஹி பரமம் தவ ஸாம்யமாஹோ:, த்வத் தாஸ்யமேவ விது₃ஷாம் பரமம் மதம்தத் || என்றாரிறே ஆழ்வானும்.

இச்சதுர்த்தி, ‘அகிஞ்சித் கரஸ்ய ஶேஷத்வ அநுபததி:’ கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு ஶேஷத்வம் பொருந்தாது - என்கிறபடியே ஶேஷத்வ புலமான ஶேஷவருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநமில்லாதவன்று ஸ்வரூபம் ‘அஸந்நேவ’ ஆமோபாதியும், அநுஷ்டாநமில்லாத போது அந்த ஜ்ஞாநமும் ‘அஸந்தேவ’ ஆமோபாதியும், ஶேஷவருத்தியில்லாதபோது ஶேஷத்வமும் அஸத்கல்பமாகுமிறே. ஆக முற்பட ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநம். அநந்தரம் உபாய ஸ்வீகாரம். அநந்தரம் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை என்றதாயிற்று.

‘கிங்குர்ம: இதி கைங்கர்யம்’ என்று யாதொன்று எதிர்முக மலர்த்திக்குறுப்போ அதிறே கைங்கர்யமாவது. ஆகையிறே கூடப்போன இளையபெருமாளோடு படைவீட்டிலிருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானோடு, ‘இங்கொழி’ என்ற சொற்படியேயிருந்த ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடு வாசியற ஸ்வரூபம் குலையாதிருந்து. ‘எங்கள் திருத்தகப்பனார் இறைக்கத் திருநந்தவநந்ததுக்கு மடையிட்டிழைமை செய்யவுமாம்; திருமாலைகட்டி அடிமை செய்யவுமாம்; துமிழ்மாலை செய்து

* திருமுன்பே அழைத்து அடிமை கொண்டருள வேணும்

அடிமை செய்யவுமாம்; கட்டினமாலையை சூட்டித்தந்து அடிமை செய்யவுமாம். இதில் ப்ரகார நியதியில்லை; ப்ரதிஸம்பந்தி⁴ நியதியே உள்ளது' என்று ஆண்டாள் வார்த்தையாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையும், 'மரவடிகளோபாதி தீருவடிகளிலே கிடக்கவுமாம்; மாலையோபாதி மயிர்முடியில் ஏறவுமாம்; இளையபெருமாளோபாதி கூடப்போகவுமாம்; ஸ்ரீபுரதாழ்வானோபாதி முடியை வைக்கவுமாம்' என்று நாயனாராச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தையையும் நினைப்பது. இத்தாலே ஸ்வேச்ச₂ ஆதீ₄ ந கைங்கர்யம் ஸ்வரூபமன்று என்கிறது. உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும், தன்னைப்பேணாமையும், த₄ ரியாமையும் வேணும்.

நமஸ் ஶப்தார்த்தம் : நம: என்று கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. அடிமைக்கு களையான அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கிறது. நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே அந்தமில்பேரின்பத்திலே இன்புற்றிருந்து அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமான விஷயத்துக்கு தான் நிலையாளாக உக்கப்பண்ணுகிற அடிமை - 'பகவந்முக விகாஸஹோதுவாகையாலே ஆதரணீயம்' என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய 'தனக்கு போகரூபம்' என்றிருப்பின் ஸ்வரூபத்துக்கு கொத்தையிழே. 'நான் எனக்கு இனிதாகச் செய்கிறேன்' என்ற நினைவு கிடக்குமாகில், ஆட்கொள்வானாத்து உயிருண்கிறவனுடைய ஊனிலே புழுவும் மயிரும் பட்டாப்போலே பே₄ க₃ விரோதியாகையாலே இவற்றைக்கழிக்கிறது. 'உன்தன் தீருவள்ளமிடர் கெடும் தோறும்' என்று அத்தலையுகப்பே பேறானால், தனக்கென்று இருக்குமதை கழிக்கவேணுமிழே. 'நான் போக்தா, என்னுடைய போகம்' என்றிருக்கையைக் கழிக்கிறது இங்குத்தை நம: பதம். கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் தனக்கும் அவனுக்குமாயிருக்கும் இருப்பு தவிர்ந்து 'உனக்கே நாமாடசெய்வோம்' என்கிறபடி சேவிக்கே யுகப்பாகப்பண்ணவேணும். 'பரார்த்த கைங்கர்யமே பரம புரஞார்த்தம்' என்பதனை 'ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷி நமஸ்தே விஶ்வபு₄ வந், நமஸ்தேதிஸ்து ஹ்ருவீகேஸ்' என்று ஜிதந்தையிலும், 'பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்தத, தவயிவர்வஷதம் ஸ்ததிதே, ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே, க்ரியதாம் இதீ மாம் வுத' என்ற இளையபெருமாள் தீருவாக்கிலும், 'ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு ஜம்புலனகத்தடக்கி' என்ற தொண்டராஜப்பொடியாழ்வார் தீருவாக்கிலும் காணலாம்.

இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்காட்டில் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் அந்தரங்க நிருபகமானாப்போலே, பே₄ க₃ த்ருத்வத்திற்காட்டில் போக்யத்வமிழே அந்தரங்கமாயிருப்பது. *‘அஹமந்நம்’ என்ற பிறகிழே ‘அஹமந்நாத’ என்ற முக்தர் பாசுமிருப்பது. எதிர்விழி

* அஹமந்நம் - நான் (எம்பெருமானுக்கு பே₄ க₃ யமான) உணவு

அஹமந்நாத - நான் (எம்பெருமானுடைய உகப்பாகிற) அன்னத்தை புஜிப்பவன்.

கொடுக்கையிறே இவனுடைய போக்கு யத்வம். போக்கு தஸையில் அவனுக்கு எதிர்விழி கொடாதே அசித்துபோலே பரதந்த்ரனாயிருப்பின் ‘பாஞ்சாலிகா பரிஷ்வங்கம்’ (பதுமையைத் தழுவவது) போலே ஈஸ்வரனுக்கு போகம் ரளிக்காதன்றோ. எதிர்விழி ஸாபேகஷனான ஈஸ்வரனுடைய போக்கு தழுக்கு இவனுடைய கேவல பாரதந்த்ரயம் மிடறுபிழியாமாகையாலே போக்கு விரோதி. ஶேவியிக்கு அதீஸயத்தை விளக்கையிறே ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும். படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே - பவளவாய், அவன் உகப்பைக் காட்டுவது. காண்பேனே - அதைக்கண்டு சேதனன் உகப்படைவது. நமது பாரதந்த்ரயத்தீற்குச்சேர, அவன்கார்யம் கொள்ள படியாய்க்கிடந்து, உகப்பதற்கு சைதன்யமுடைமையாலே எதிர்விழி தந்து அவனுகப்பை பெருக்குவது. இப்படியாக இவனுடைய போகம் பரார்த்தமாயிருக்கும்.

போக தஸையில் வெறும் ஶேஷத்வமும் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது. ஶேவியானவன் நீர்மையால் முறைகெடப்பரிமாறப்புக்கால், சேதனன் தன்னை உணருகை படுக்கையில் முறைகேட்டு. ‘தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை, தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்’ என்றிரே ஸ்ரீவசநபூஷண தீவ்யஸீக்தி. ஶேவியானவன் போக்கு தஸையில் வ்யாமோஹத்தாலே சேதனன் பக்கல் தாழ்நின்று இத்தலையில் ஶேஷத்வத்தையழிக்க நேர்ந்தால், சேதனனானவன் ‘நாம் ஶேஷபூதரன்றோ; நம் ஶேஷத்வத்தை நாம் நோக்க வேண்டாவோ’ என்று நைச்சியம் போவித்து இறாய்த்து தனக்குத்தான் தேடிக்கொள்கிற ஶேஷத்வமாகிற நன்மையானது - நெடுநாள் ‘ஸ்வதந்த்ரோஹம்’ என்றிருந்த தீமைபோலே, அவனுடைய போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாயறும். ‘அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே’ ‘ஹாரோபி நாள்பித: கண்டே ஸ்பர்ச ஸம்ரோத பீருணை’ என்றாரிரே சக்ரவர்த்தி திருமகனாரும். ஆக, போகதஸையில் போக்தாவான ஈஸ்வரன் சேதனனுடைன் கலந்து பரிமாறுமளவில், இவன் அத்தலைக்கே ரஸமாம்பாடி விரியோகப்படவேணும். இவனது கேவல ஶேஷத்வம் போக விரோதி. ஆக, பாரதந்த்ரயத்தோடே கூடின ஶேஷத்வமே உத்தேச்யம் என்றதாயிற்று.

*ஸங்கத்தைக்கழித்து, ★ஸஷ்ணையைக்கழித்து, பால்யத்தைக்கழித்து, யெளவநந்தகைக்கழித்து, ஜரையைக்கழித்து, மரணத்தைக்கழித்து, நரகத்தைக்கழித்து, அவித்யையைக்கழித்து, கர்மத்தைக்கழித்து, வாஸனையைக்கழித்து, தாபத்ரயத்தைக்கழித்து, ஸீக்ஷமத்ரயத்தைக்கழித்து, விரஜைக்கு அக்கரைப்படுத்தி, லோகப்ராப்தியையுண்டாக்கி, ரூபப்ராப்தியையுண்டாக்கி, ஸமீப ப்ராப்தியையுண்டாக்கி, ஸாயுஜ்யத்தையுண்டாக்கி, ஜஞானத்தையுண்டாக்கி, பலத்தையுண்டாக்கி, ஜஸ்வர்யத்தையுண்டாக்கி, வீர்யத்தையுண்டாக்கி, சக்தியையுண்டாக்கி,

* விஷயங்களில் பற்று.

★ பொருள், மனைவி, மக்களிடம் பாசம்.

தேஜஸ்ஸையுண்டாக்கி, விக்ரஹாநுபவத்தையுண்டாக்கி, கைங்கர்யத்தையுண்டாக்கி, இவன் கைங்கர்யத்தைக் கண்டு அவன் உகந்ததால் அவன் உகந்தபடி கண்டு உகக்கை சேஷ்ட்வத்துக்கு ப்ரயோஜநம்.

கைங்கர்ய தழையில், தன் ஸ்வரூபத்திலும், அவன்ஸளந்தர்யத்திலும் கண்ணும் நெஞ்சும் போகாமல் அடக்கவேணும். எம்பெருமானுடைய தீருமேனியழகு சித்தாபஹாரியாய் கைசோரப்பண்ணுமாகையாலே கைங்கர்யத்துக்கு அந்தராயம் (இடையூறு). இதில் அருமையிறே ‘மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று’ என்று அவனையபேசுவிக்கிறதும் ‘அந்திதாழும் சொல்லுப்பெற்றேன்’ என்று களிக்கிறதும்.

ஆக, நமஸ் ஶப்தத்தின் ப்ரதாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவருத்தியாம். இந்த கைங்கர்ய விரோதி நிவருத்தி ப்ரார்த்தனையும் இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்யதூமியில் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக்காலத்திலும் நடக்கக்கடவது. ‘மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு’ என்றிறே நித்யஸௌரிகள் பேசும் பாசுரமாகவிருப்பது! உன்னை அநுபவிக்கையாலே எங்களுக்கு வரும் ஆனந்தத்திலே ‘நான் போக்தா’ என்ற புத்தியுண்டானால் ஸ்வரூபம் அழியும். அந்த புத்தி வரவொட்டாது செய்யும் மருந்தானவனே!

நிகமநம் : ‘ஹீமந் நாராயணனுடைய சேர்த்தியழகை யுடைத்தான் தீருவடிகளை உபாயமாக அத்யவளிக்கிறேன். ஹீமந்நாராயணனுக்கு ஸர்வவித₄ சேஷவுருத்தியிலும் அவனுக்குப் பேறாம்படி செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்’ என்று தலைக்கட்டுகிறது. ‘அகலகில்லேன்’ முற்கூற்றுக்கர்த்தம். ‘ஓழிவில் காலமெல்லாம்’ பிற்கூற்றுக்கர்த்தம். ‘கறவை’ முற்கூற்றுக்கர்த்தம். ‘சிற்றம்’ பிற்கூற்றுக்கர்த்தம். ‘மேம்பொருள் போகவிட்டு’ வாக்யத்வயத்துக் கர்த்தம். தவயத்தில் நிஷ்டையாவது - ஸ்வாசார்ய *பூர்ஸரமாகக் கோவலர் பொற்கொடியான பிராட்டியிருக்க ஶரணம் புக்குக் கொடிவழியாகச் சென்று ப்ரஹ்மதருவை ஆஸ்ரயித்து இளைப்பாறியிருக்கை. ‘இவ்வாத்மாவாகிற பெண்பிள்ளையை ஆசார்யனாகிற பிதா எம்பெருமானாகிய வரனுக்கு குருபரம்பரையாகிற புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு த₃ வயமாகிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி உத₃கம் பண்ணிக்கொடுத்தான்’ என்று அனந்தாழுவான் ஏச்சானுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

த₃ வயத்தில் பூர்வ க₂ண்டத்தையநுஸந்தித்தால் அருகே கீடக்கும் துரும்பையெடுத்துப்பொகட ப்ராப்தியில்லை. உத்தர க₂ண்டத்தையநுஸந்தித்தால் தலை சொரிகைக்கு அவஸரமில்லை; மடலைடுத்துக்கொண்டு புறப்படுமித்தனை. அதாவது,
* முன்னிட்டுக்கொண்டு

த₃வயத்தில் பூர்வ க₂ண்டத்தில் எம்பெருமானை நிரபேசேஷாபாயமாக அநுஸந்திக்கில் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக அருகே கிடக்கும் துரும்பையெடுத்துப் போடவும் தகுதியில்லை. ‘தனக்குத் தீருவள்ளமானபோது அவன் நம்மை ரகவிக்கிறான்’ எனும் உபாய அத்யவஸாயத்துன் ஸ்வப்ரவருத்தியற்று இருக்கக்கூடவன். த₃வயத்தில் உத்தரக₂ண்டத்தால், பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தியில் செய்யப்படும் அடிமையின் இனிமையை அநுஸந்திக்கில் அப்புருஷார்த்தத்தை உடனே பெறவேண்டும் எனும் ப்ராப்யத்வரையுண்டாகி தலையைச் சொரியவும் நேரமின்றி மடலைடுக்கவே ப்ராப்தம். இந்நிலை, ப்ராப்யத்வரை மிக்க ஆழ்வார்களிடமே காணப்படுவது.

ஆளவந்தார் சரம தலையில் சிள்யர்களுக்கு முடிவாக உபதேஶம் செய்தருளும்போது ‘தீருமந்த்ரார்த்தம் போகமண்டபமான கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நம்பெருமாள். சரம ஶ்லோகார்த்தம் புஷ்ப மண்டபமான தீருமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் தீருமலையப்பன். த₃வயார்த்தம் த்யாக மண்டபமான பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவாதி தேவனான பேரருளாளன்’ என்று உபதேஶித்தருளினார். முழுக்காவாய் ப்ரபந்நனாயிருக்குமவன் த₃வயத்தை குருபரம்பரா பூர்வமாக அநுஸந்தானம் பண்ணுவது.

த₃வயத்தில் அர்த்த பஞ்சகம் : ‘நாராயண’ பதத்தாலே பரஸ்வராபம் சொல்லிற்று. ‘ப்ரபத்யே’ என்கிற பதத்தாலே ஆத்ம ஸ்வராபம் சொல்லிற்று. சதுர்த்தி நமஸ்ஸாக்களாலே புருஷார்த்த ஸ்வராபம் சொல்லிற்று. நமஸ் ஶப்தத்தில் மகாரத்தாலே விரோதி ஸ்வராபம் சொல்லிற்று. ஶரண ஶப்தத்திலே உபாய ஸ்வராபம் சொல்லிற்று. நமஸ்ஸினால் அக்கைங்கர்யமும் தன் உகப்புக்காகவன்று என்று காட்டுகையாலே பரார்த்த கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று சொல்லிற்று.

தீருவாய்மொழியாயிரமும் த₃வயார்த்த விவரணமேயாம். தீருவாய்மொழி நீண்டுள்ளதால் ‘தீர்க்க சரணாகதி ப்ரபந்தம்’ என்று ஸம்ப்ரதாய வித்துக்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. முதல் மூன்று பத்துக்கள் த₃வய மந்தரத்தின் பிற்பகுதியை விவரிப்பவை; அடுத்த மூன்று பத்துக்கள் அம்மந்தரத்தின் முற்பகுதியை விவரிப்பவை; மேலுள்ள மூன்று பத்துக்கள் முறையே உபாயத்திற்குறுப்பான குணத்தையும், நசையற்றமையையும், எம்பெருமானோடு நமக்கு இயல்பாகவுண்டான தொடர்பையும் சொல்பவை. இறுதிப்பத்து வீடு பெற்றமையைச் சொல்வது. ப₄க₃ வச்சரணார்த்திகளாய், ப்ரபத்யுபாயபராயிருக்கும் அதீகாரிகளுக்கு காலகேஷேபஹேதுவாகவும், எம்பெருமானை உகப்பிப்பதற்காகவும் யாவச்ச₂ரீதுபாதம் வாக்யத்து வயமும் தீருவாய்மொழியும் அநுஸந்தேயம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஶரணாகதி கத்யம் த்வயத்துக்கு வ்யாக்யாநமாயிருப்பது. கத்யத்தை யநுஸந்திக்கவே த்₃வயார்த்தாநுஸந்தாநம் செய்ததாகும். தேவப்பெருமாள் விஷயமாக கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த வரதராஜ ஸ்தவம் த்₃வயார்த்த விவரண ரூபம் என்று பெரியோர் பணிப்பர்.

ப்ரபத்தியைப்பண்ணி ஶரணாகதனானவன் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் இருக்கும் நாள் தன்னை நினைத்துப்போருவது எங்கனேயென்னில் - உடம்பினின்று வேறுபட்டு நித்யனாய், ஒருபடிப்பட்டு அனுவாய், ஜஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் வடிவாகவுடையனாய், ஜஞானத்துக்கும் ஆனந்தத்துக்கும் இருப்பிடமாய், எம்பெருமானையொழிய வேறொன்று நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யமாட்டாதே எம்பெருமானுக்கே உரியனாய் தன் காரியத்துக்கு தான் கடவனன்றிக்கே அவனையே பலமாக உடையனாய் இருக்குமென்று தன்னை நினைப்பான்.

ஸர்வேஷாமேவ மந்த்ராணாம் மந்த்ரரத்நம் ஶாப₄ வஹும்

ஸக்ருத்ஸ்மரண மாத்ரேண தத்₃ாதி பரமம் பதும் |

மந்தர ரத்நம் த்₃வயம் ந்யாஸ: ப்ரபத்திஸ் ஶரணாகதி:

லக்ஷ்மீ நாராயணாயேதி ஹிதம் ஸர்வ ப₂ல ப்ரத₃ம் ||

அஹோ த்₃வயஸ்ய மாஹாத்ம்யம், அஹோவீர்யம் அஹோப₃லம் |

மந்த்ரரத்நம் ஶாப₄கரம் வேத₃ஸாரம் ஸநாதநம் ||

ஸர்வபாப கஷ்யகரம் ஸர்வபுண்ய விவர்த்த₄நம் |

ஹீகரம் லோகவஸ்யஞ்ச ஸத்யம் ஸம்ஸார தாரணம் ||

எம்பெருமானுடைய க்ருபை உபாயம். க்ருபைக்கு அடி இவனுடைய க₃திஸமந்யதை. இவனுடைய ஸமக்ருதம் ஆகாதோவிவன்னில், ஸமக்ருத குஷக்ருதங்களிரண்டும் அப்ரயோஜகம்; எங்கனேயென்னில்: ருஷிகளையும் காக விசீஷணாதிகளையும் ஒக்க ரகசிக்கையாலே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

த்,வயார்த்த ஸங்க்ரஹம்

- ஹீ - ஸகல சேதனர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டு, எம்பெருமானை ஸதா ஆஸ்ரயித்திருக்கும் புரஷகார பூதையான பெரிய பிராட்டியாரோடு
- மத் - நித்ய யோகமுடைய
- நாராயண - வாத்ஸல்ய, ஸ்வாமித்வ, ஸௌஶ்ரீ, ஜஞாந, சக்தி, ப்ராப்தி, பூர்த்திகளாகிற கல்யாண குணவிசிஷ்டனான எம்பெருமானுடைய
- சரவணை - உபாயாந்தரத்தை ஸஹியாததாய், ப்ராப்தமாய், போக்யமாயிருக்கும் தீருவடித் தாமரைகளையே
- சரணம் - உபாயமாய்
- ப்ரபத்யே - உபாயாந்தர ரசஷ்டகாந்தர சூந்யனான அடியேன் ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.
- நம: - அநிஷ்டமான தேஹாந்தர, ஸ்வர்க்க, நரக, கைவல்யங்கள் வராமலிருக்கும் பொருட்டு அவற்றிற்கு ஹேதுவான அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள் நசிந்து ‘இந்த கைங்கர்யத்தை நான்செய்கிறேன்; இந்தகைங்கர்யம் என்னுடையது; இது எனக்கு போக்யமாயிருக்கிறது’ என்கிற அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாய்
- ஹீமதே - ப்ராப்யழுதையாய், கைங்கர்யத்திற்கு விஷயழுதையாய், கைங்கர்ய வர்த்தகையாகிய பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யமாகக் கஷதியிருக்கும்
- நாராயண - ஸௌந்தர்ய தீவ்யமங்கள விக்ரஹவிசிஷ்டனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வ சேவியான எம்பெருமானுடைய முகோல்லாஸத்தின்
- ஆய - பொருட்டு, பரமபதந்தொடங்கி ஸர்வதேச, ஸர்வகால, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும்படி க்ருபை செய்தருள ப்ரார்த்தித்து அது லிக்கைக்கு உபாயமாக ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.

த₃வய ப்ரகரண ப்ரமாணங்கள்

1. தமேவ சாத்யம் புருஷம் (கீதை 15-4) (முமுக்ஷாக்கள் ஆதிபுருஷனான பகவானையே சரணடைகிறார்கள்)
2. ஹாரோபி₃ நார்ப்பித: கண்டே₂ ஸ்பர்ஸ ஸம்ரோத₄ பீ₄ருணா | (ஸம்ஸ்லேஷ காலத்தில் ஆலிங்க₃ ன ஸ்பர்சத்திற்கு விரோதியாயிருக்கும் என்று அஞ்சின பிராட்டி, கழுத்திலே ஒரு முத்துமாலை கடை இட்டத்தில்லை)
3. நிர்வாணம் பே₄ ஷஜம் (ஸ்ரீ வி.ஸ) மோகஷி ஸாகமும், அதற்கு உபாயமும் எம்பெருமானே.)
4. அம்ருதம் ஸாத₄நம் ஸாத்யம் மோகஷமளிப்பவனாகவும், உபாயமாகவும், பயனாகவும் இருப்பவன்)
5. தேவாநாம் த₃ாநவாநாம்ச ஸாமாந்யம் அதி₄தை₃வதம் | ஸர்வத₃ா சரண த₃வந்த₃வம் வ்ரஜாமி ஶரணம் தவ || (ஜிதந்தே) விஷ்ணு பக்தியடைய தே₃வர்களுக்கும் அதில்லாத அஸாரர்க்கும் பொதுவாகப் பற்றத்தக்க தெய்வமான உன் தீருவடியினையை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.)
6. ந காமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாத₃யோஸ் ஸ்திதம் | காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வ ஜந்மஸா கேவலம் || தேவீருடைய தீருவடிகளில் நிலைநின்ற அடியேனுடைய மனம் மற்ற ஆசைகளினால் கலங்கவில்லை. எல்லாப்பிறவிகளிலும் வைஷ்ணவனாயிருக்கும் தன்மையை மட்டுமே ஆசைப்படுகிறேன்.)
7. த்வத் பாத₃ கமலாத் அந்யந் நமே ஜந்மாந்தரவ் வபி | நிமித்தம் குஶலஸ் யாஸ்தி யேந க₃ச₂ாமி ஸத₃க₃தி ம் || (எனக்கு நற்கதியை அடைவிக்கும் உபாயத்துக்கு காரணமான ப்ரதமஸாக்ருதம் உன்னுடைய தீருவடித்தாமரைகளிற்காட்டில் வேறெதுவும் எப்பிறப்பிலுமில்லை.)
8. க: குப்யேத₃ வாநரோந்தம் || ராஜ ஸேவகர்கள் ராஜ ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்றினால் அதற்காக அவர்களிடம் எவன் கோபம் கொள்வான்?)
9. பிதரம் மாதுரம் தாராந..... லோக விக்ராந்த சரணை ஶரணம்தே வ்ரஜம் விபே₄ || (சரணாகதி கத்யத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்ட சுலோகம்) (எல்லா பந்துக்களையும், செல்வங்களையும் உபாயங்களையும் பேறுகளையும் விட்டு தீருவுலகளாந்தருளின உன் தீருவடிகளை ஶரணமடைகிறேன்.)

10. தஸ்ய தாம்ரதலெள தாத! க்ருஹீத்வா ஹ்யபி₄ வந்தி₃ தெள || - பாரதம் (அப்பா! நன்கு நிலை நிற்பவையாய், சிவந்த உள்ளங்கால்களை உடையவையாய், வெண்மை மிக்க சிவந்த விரல்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவையான அவனுடைய இரு தீருவடிகளும் ஒரு பயனும் எதிர்பாராமையாகிற) ஶாத்தியோடு கூடிய என்னாலே தலையாலே தாங்கி வணங்கப்பெற்றன)
11. யஸ்யா: கடாக்ஷண மநுக்ஷண மீஸ்வராணாம் ஜஸ்வர்ய ஹேதுரிதி ஸர்வ ஜந்நமே தத் | தாம் ஸ்ரீரிதி தவத்₃ உபஸம்ஸ்ரயணாந் நிராஹா: த்வாம் ஹி ஸ்ரீய:ஸ்ரீயம் உதாஹாருத₃ா வாச: || (ஏந்த பிராட்டியின் கடாக்ஷமானது இந்தரன் முதலான தேவர்களுக்கும் க்ஷணாந்தோறும் ஜஸ்வர்யஹேதுவாகிறதென்பது ஸர்வஜந ஸம்மதமானதோ, அந்த பிராட்டியை, தேவரீரிடத்தில் ஆஸ்ரயித்தீருப்பது காரணமாகவே, ஸ்ரீயன்று நிருக்தி கூறுகின்றார்கள். உத₃ார வாக்குகளான தீருமங்கையாழ்வார், ஆளவந்தார் போல்வாரும் தேவரீரையன்றோ தீருவக்கும் தீருவாகிய செல்வன் என்றார்கள்.)
12. தவத் ஸாம்யமேவ பஜதாம் அபி₄ வாஞ்சலி தவம் தத் ஸாத்க்ருதை: விப₄ வருப குணைஸ் தவதீ₃ யை: | முக்தீம் ததோஹி பரமம் தவ ஸாம்யமாஹா: தவத் தாஸ்யமேவ விது₃ ஷாம் பரமம் மதம் தத: || (எம்பெருமானே! பக்தர்களுக்கு முக்தி தயையில் ஸாம்யமாவது தேவரீருடைய விபவருப குணங்களை அவர்களுக்கு அதீனமாக்கி அதனாலேயே ஸாம்யாபத்தி என்று தேவரீர் தீருவள்ளும் பற்றியிருப்பது. அங்கஙன்றிக்கே, தேவரீருக்கு அழிமை செய்வதே மோக்ஷமென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வான்களின் சிறந்த கொள்கை.)
13. தே₃வத்வே தே₃வதே ஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷி | விஷ்ணோர் தேஹாநு ரூபாம்வை கரோத் யேஷாத் மநஸ்தநும் || (பிராட்டியானவள் பகவான் தேவனாய் அவதரிக்கும்போது தேவரூபத்துடனும், அவன் மநுஷ்யனாகும்போது மநுஷ்யையாயும் அவதரிக்கிறாள். விஷ்ணுவின் தேஹத்திற்கேற்ப தன் தேஹத்தை அமைத்துக்கொள்கிறாள்.)
14. 'ராக₄ வத்வேப₄ வத் ஸ்தோ, ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி' (ராகவனானபோது ஸ்தையாகவும் க்ருஷ்ணஜந்மத்தில் ருக்மிணீயாகவும், அபவத் - அவதரித்தாள்)
15. ஸ்ருதி : ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா மூல்லங்க₄ ய வர்த்ததே | ஆஜ்ஞாச் சே₂தீ₃ மம த₃ ரோஹி மத்₃ ப₄க்தோடபி ந வைஷ்ணவ: || (வி.தர்மம்) - ஸ்ருதியும், ஸ்ம்ருதிகளும் என்னுடைய ஆழனைகளே; எவனொருவன் அவற்றை மீறி நடக்கிறானோ அவன் என் ஆழனையை மீறுகையாலே எனக்கு துரோகம் செய்தவனாகிறான். என் பக்தனாயினும் அவன் வைஷ்ணவனாக மாட்டான்.

ரஹஸ்யத்ரய வேதம் : வேதத்தில் கர்ம காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மங்களினுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபம் பகுதி வத் கைங்கர்யத்வம். அது பரார்த்தமே (பரமனது முகமலர்த்திக்கே உறுப்பானது). வேதத்தில் ப்ரஹ்ம காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் நிரபேசேஷாபாயத்வம். அதாவது ப்ரஹ்மம், சேதனன் தன்னையடைய, மற்றோர் உபாயத்தை எதிர்பாராத உபாயமாயிருப்பவன். வேதாந்தத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள பகுதியினுடைய உண்மை நிலை ப்ராப்யருசித்வம். அதாவது ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் பாதியடனிருப்பது. வேதாந்தத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரபத்தியினுடைய உண்மையான ஆகாரம் ஜீவாத்மாவின் இயல்வான நிலையான பகுதி வது அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தை விஷயமாகவுடைய ஜ்ஞானமாயிருக்கை. இந்த பகுதிப்ரபத்திகளால் ஸாதி₄க்கப்படும் அநுபவ கைங்கர்யங்கள் பரமனுடைய உகப்புக்காகவே ஏற்பட்டவை. ஸித்தே₄பாயடு₄தன் ஸர்வேஸ்வரன். அவன் ஸஹாயாந்தர நிரபேசேஷாபாயடு₄தன். அவன் ப்ரஸாதம் நிரஹேதுகம் ஒரு ஹேதுவில்லாமல் உண்டாவது). பலத்துக்கு வேண்டுவது ஆத்மஜ்ஞானமும் அப்ரதிஷேதமுமே (அவன் பண்ணும் ரசஷணத்தை விலக்காதிருத்தலே). இவன் பண்ணும் பகுதிப்ரபத்திகள் ‘தம் ஹ தேவம் ஆத்மபுத்தி₃ப்ரகாஶம்’ என்கிறபடி பகுதி வத்ப்ரஸாதஜந்யங்கள் (ஸஸ்வரக்ருபாபலம் - அவனருளால் விளைந்தவை). இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அதிகாரி விஶேஷங்களும் (அதிகார ஸித்ததே₄யர்த்தமாகப் பண்ணுவது; உபாயமல்ல). பரார்த்த கைங்கர்யமே பரம புரஷார்த்தம். இவையே ரஹஸ்ய த்ரய வேதம்.

முழுக்ஷூவின் காலசேஷபம்: ரஹஸ்யத்ரயங்களின் மூலம் அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநம் பிறந்து முழுக்ஷூவாய் ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதனன் காலசேஷபம் பண்ணும் க்ரமம் - ஸகல பதார்த்தங்களையும் பகவத் விஷயத்திலே நிவேதி த்தும், யதாசக்தி பாகவத கிஞ்சித்காரம் பண்ணியும், தத்வ ஜ்ஞாநம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே கிஞ்சித்காரத்தோடே அவனுக்கு அபிழ மதமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு, ஈஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே தன் நீசத்வத்தையும், ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் தன் அஜ்ஞதையையும், ஹ்ரைவஷ்ணவ ஸந்நிதியில் தன் பாரதந்தர்யத்தையும், ஸம்ஸாரிகள் ஸந்நிதியில் தன் வ்யாவருத்தையையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ப்ராப்யத்தில் த்வரையும், ப்ராபகத்தில் அத்யவஸாயமும், விரோதியில் பயமும், தேஹத்தில் அருசியும், ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தியும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஶக்தியும், *உத்தேச்ய விஷயத்தில் கௌரவமும், ★உபகார விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வர்த்திப்பானாயின் ஈஸ்வரனுக்கு அத்யந்த அபிழ மத₃ விஷயமாகக் கடவன்.

அநாதமந் யாத்மபுதுத்தி₄ ர யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: |

அவித்யா தரு ஸம்பூதி பீஜமேதத் த் வித₄ ஸ்தி தம் ||

(தானல்லாத தேஹத்தை தானாக எண்ணும் அஹங்காரமும், தன்னதல்லாத வஸ்த்துக்களைத் தன்னுடையதாக எண்ணும் மமகாரமும் அஜ்ஞானமாகிற (விஷ) வ்ருக்ஷத்தின் வளர்ச்சிக்கு காரணமான இரு பகுதியாக உள்ள விதையாகும்.)

வித₃தி₄ ர ப₄ வதி வா நேதி ஸம்ஶயோச்யது ஸேவிநாம் |

ந ஸம்ஶயோடஸ்தி தத் ப₄க்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் ||

(அச்யுதனைப் பற்றினார்க்கு மோகஷளித்தி உண்டோ இல்லையோ என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டு; அவனுடைய பக்தர்களின் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மோகஷளித்தியில் ஜயமில்லை) - சாண்டில்ய ஸ்மருதி.

* உத்தேச்யமான ஈஸ்வரன் விஷயத்தில் கண்யமும்

★ உபகாரனான ஆசார்யன் விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநஸந்தானமும்

அனுபந்தங்கள்

பக்க எண்

1.	சித் தத்வம்	112
2.	தர்மபூத ஜினாநம்	126
3.	கைவல்ய மோக்ஷம்	129
4.	உபாயம்	134
5.	'மேம்பொருள் போகவிட்டு' பாசுரார்த்தம்	139
6.	வராஹ சரம ஸ்லோகம்	142
7.	பிராட்டி ஸ்வரூப நிரூபணம்	147
8.	ப்ரபந்ந திநசர்யை	153
9.	ரக்ஷகன்	154
10.	கல்யாணகுணங்கள்	159
11.	அர்ச்சாவதார வைபவம்	161
12.	அர்ச்சிராதி கதி சிந்தனம்	165
13.	முக்தி யோக்யர்	177
14.	முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா	193
15.	தாழ்சடையும் நீண்முடியும்	196
16.	தென்கலை - வடகலை வித்யாஸங்கள்	199
17.	108 திவ்ய தேசங்கள்	205
18.	உபகார ஸ்ம்ருதி	218

சித் தத்வம்

லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன்தன் கர்மவினைகளுக்குச் சேர 'மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து' என்கிறபடி பலபல தேஹங்களைக் கொண்டு பிறப்பதும் இறப்பதுமாகக் காணப்படுகிறது. இப்பிறவிச் சுழலை ஸம்ஸாரம் என்கிறோம். 'ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச *பாஜநம்' என்கிறபடி இப்பிறவிப் பெருங்கடலில் சிக்கி ஜீவர்கள் து:க்கப்படுகிறார்கள். அநுபவிக்கும் இன்பம்தானும் அல்பமாய், அஸ்த்திரமாய் (நிலையில்லாததாய்) உள்ளன. நிலையான பேரின்பம் மோகஷத்தையிலேயே கிட்டும். மோகஷம் என்றால் விடுகை. அதாவது (புண்யபாபருப) கர்மமாடியாக வரும் பிறப்பு - இறப்பு சுழலிலிருந்து விடுபடுவதே மோகஷம்.

மோகஷமாவது இரண்டு வகை. ஒன்று பிறவிச் சுழலிலிருந்து விடுபட்டு பரமபதமடைந்து பகவதநுபவம் பெறுவது. மற்றொன்று பிறவிச்சுழலிலிருந்து விடுபட்டு, ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளியே வர்ணைக்கு அக்கரையில் பரமபதத்திற்கு வெளியே நித்யவிபூதியிலேயே ஒரு ஸ்தானத்தில் ஜீவாத்மா தன்னைத்தானே அநுபவிக்கும் கைவல்ய மோகஷம். பகவதநுபவம் சிறிதும் இல்லாத கைவல்ய மோகஷம் மிகவும் தாழ்ந்ததும் வெறுக்கத்தக்கதுமாம். ஒரு பெண்ணானவள் ஒரு புருஷனையடைந்து வாழ்வதே சிறந்த வாழ்வாகும். அதைவிடுத்து பெண் தன் அழகை தானே அநுபவித்துக் கொண்டு வாழ்வது சிறந்ததன்று. பரமபதநாதனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே புருஷோத்தமன். அவன் முன்பு ஜீவர்கள் யாவரும் ஸ்தீ ப்ராயர்களே. ஜீவன் புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணனையடைந்து பகவதநுபவம் பண்ணப்பெறுவதே உயர்ந்த மோகஷமாக கருதப்படுகிறது. பரமாகதி:

உலக இன்பங்களை அநுபவிப்பதில் ஆசையுள்ளவனுக்கு மோகஷத்தில் ஆசை பிறப்பது அரிது. பகவத் ப்ராப்திக்குறுப்பாக ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சையுடையவனை முழுகூடு என்கிறோம். 'தத்வ ஜ்ஞானாத் மோகஷ:, அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:' எனும் கொள்கையை எல்லா மதத்தினரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். தத்வங்களை உள்ளபடி அறிவத்தினாலேயே மோகஷம் ஸித்திக்குமாகையாலே, முழுகூடுவக்கு தத்வஜ்ஞானம் உண்மைப் பொருள்களைப் பற்றிய அறிவு) அவச்யமாகிறது. ஜ்ஞான யோக்யதையில்லாத தீர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கு முழுகூடுவக்கும் இல்லையாகையால் மனிதனுக்கே தத்வ ஜ்ஞாநம் அவச்யம்.

* பாஜநம் - இருப்பிடம்

*தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹபவதி | நாந்ய: பந்த்தா அயநாய வித்யதே | (தை.ஆ) என்று வேதாந்தம் பகவத்தத்வ ஜ்ஞானமே மோகஷஸாதனம் என்னாநிற்க, மற்ற தத்வங்களைப்பற்றியும் அறியவேணுமோயென்னில் - வேதாந்தம் ‘போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம்ச மத்வா’ (ஸவே.உப) என்று ஒதிற்று. போக்தா - அநுபவிக்கிற சேதனனையும், போக்யம் - அநுபவிக்கப்படுகிற அசித்ததையும், ப்ரேரிதாரம்ச - அநுபவிக்கும்படி செய்கிற ஈஸ்வரனையும், மத்வா - நினைத்து என்று முழுக்கூவுக்கு மூன்று விஷயங்கள் அறியவேண்டுமையையன்று சொல்லிற்று. ஆகையாலே சித், அசித், ஈஸ்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களைப் பற்றியறிய வேணும். வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளாத வேதபால்ய மதங்களும், வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டும் வேதவாக்யங்களுக்கு அவப்பொருள் கூறும் வேதகுத்ருஷ்டி மதங்களும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதற்கு முரணாக தத்வங்களைப் பலவாறாகக் கொள்கின்றன. வேதத்தையே பரம ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளும் வைதீக தர்ஶனமான நம் மதத்தில் தத்வம் சித், அசித், ஈஸ்வரன் எனும் மூன்றேயாம்.

அறிவுள்ள வஸ்துவை சித்து என்கிறோம். இதுவே ஜீவன், ஜீவாத்மா, சேதனன், அஹமர்த்தம் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவது. அறிவில்லாத ஜடப்பொருளை அசித் என்கிறோம். இதை அசேதனம், ப்ராக்ருதம் என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். சேதனாசேதனங்களுக்கு ஸ்வாமியாய் (அதாவது இவற்றை உடையவனாய்) இவற்றை நியமித்து (குட்டளையிட்டு) நடத்திச்செல்லபவனான பரமபுரஷ்டனை ஈஸ்வரன் என்கிறோம். ஈஸ்வர தத்வத்தையறியப் புகுமவன் முதற்கண் ஈஸ்வரனைவிட்டுப் பிரியாமல் ஈஸ்வரனுக்கு ஶர்வமாய் தரிக்கப்படும் ஜீவாத்ம தத்வத்தையும், ப்ரக்ருதி எனப்படும் அசித் தத்வத்தையும் அறியவேணும். ஈஸ்வரன் இவ்விரு தத்வங்களோடு எப்போதும் கூடியிருந்தாலும் இவற்றினின்று வேறுபட்டவன், இவற்றுக்கு காரணமானவன், இவற்றை தரிப்பவன், நியமிப்பவன், இவற்றுக்கு ஸேவி (எஜானன்) என்று தெளிவாக அறியவேணும். ‘க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநள் ஈஸதே தேவங்க:’ என்றது வேதாந்தம். ப்ரதாநம் - ப்ரக்ருதியானது, க்ஷரம் - மாறுதல் அடையக்கூடியதால் க்ஷரம் எனப்படுகிறது. ஹர: - ஜீவன், அம்ருதாக்ஷரம் - அழிவற்றதால் அக்ஷரன் எனப்படுகிறது. ஏக தேவ: - ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீமந்தாராயணன் ஒருவனே, க்ஷராத்மாநள் - அந்த ப்ரக்ருதியையும் ஜீவனையும், ஈஸதே - நியமனம் செய்கிறான்.

* தம் - அப்படிப்பட்ட ஈஸ்வரனை, ஏவம் வித்வாந் - இவ்விதமாகத் தெரிந்துகொண்ட ஜ்ஞாநி, அம்ருத இஹபவதி - இந்த ஜந்மத்திலேயே ஸம்ஸார ஸாகரத்தை தாண்டுகிறான். அந்ய பந்தா - வேறொரு வழியானது, அயநாய - மோகஷத்தின் பொருட்டு, நவித்யதே - இல்லை.

ஸர்ரம், தேவும் எனும் இரண்டு சொற்களால் நமது உடலைச் சொல்கிறோம். ஸர்ரம் என்றால் ‘வளர்வது’ என்றும், தேவும் என்றால் ‘தேய்வது’ என்றும் பொருள். இரண்டும் நமது உடலுக்கு பொருந்துமல்லதே. நமது உடல் அசித்தால் ஆனது. மோசாலி தலையில் இந்த அசித் ஸம்பந்தம் நீங்கி சேதனனின் சைதன்யம் (ஜ்ஞாநம்) முழுமையாக விளக்கமுறுகிறது. இந்த அசித் ஸம்பந்தம் ஹேயம் (த்யாஜ்யம் - விடத்தக்கது) என்பதையும், ஈஸ்வரத்தவம் உபாதேயம் (வேண்டிப் பெறத்தக்கது) என்பதையும் அறியவேணும். அசித் ஸவருபத்தையறியவே விரோதி ஸவருபத்தை அறிவோம். ஈஸ்வர தத்வத்தையறியவே *‘இரக்கத்தோடு கூடிய ஈஸ்வரனே உபாயம்’ என்பதையும், ‘இனிமையோடு கூடின ஈஸ்வரனே புருஷார்த்தம்’ என்பதையும் அறிவோம். ஆக மூன்று தத்வங்களையறியவே முழுச்சூழ்க்கு அறியவேண்டிய அர்த்த பஞ்சகமும் அறியப்பட்டதாகும். முந்துற முன்னம் சேதனனான ஜீவாத்மாவின் ஸவருபத்தையறிய வேணும்.

ஜீவாத்ம ஸவருபம் ★‘சென்று சென்று பரம்பரமாய்’ என்கிறபடியே தே₃ ஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி₄ விலக்ஷணமாய், ஜ்ஞாந ரூபமாய், ஜ்ஞாந கு₃ணகமாய், ஆனந்த ரூபமாய், நித்யமாய், அனுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நீர்அவயவமாய், நீர்விகாரமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், த₄ார்யமாய், ஶேஷமாயிருக்கும்.

உபநிஷத்து அந்நமயம், ப்ராணமயம், மனோமயம் என்று அசித்துக்களை ஆரோஹித்துச் சொல்லி அவற்றுக்கு அவ்வருகாய் ♦‘விஜ்ஞாநமயன்’ என்று ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று. தேவும் ஆத்மாவாகாது. ஸர்ரமே ஆத்மாவாகில் பினம் ஆத்மாவாகக் கூடும். அது உயிரற்றது, அறிவற்றதுயென்னில், அதிலிருந்து அதற்கு உயிராயும், அறிவுடன் கூடியதுமான தத்வமொன்று வெளியேறிவிட்டது என்பதையறிகிறோம். மாதா பிதாக்களாயினும் அவர்கள் இறந்தவநந்தரம் காண்கிற ஸர்த்தில் முகம் மாறாதே கிடக்க, ‘அம்மா! எங்கு போனாய்?’ ‘அப்பா! எங்கு போனாய்? என்று முன்னாள் வரை ஆத₃ரித்துப்போந்த ஸர்ந்தன்னை, அரைநாழிகை அகத்தில்கிடக்கவும் பொறாதே ‘ஶவம்’ என்று பேரிட்டு, த₃ர்ஶித்த தே₃ாஷத்துக்கு நெய்யும் நெருப்புங்கொண்டு குளிக்கையாலே, அஜ்ஞாரங்கட ஶவ ஸர்த்தில் ஆத்ம புத்தி பண்ணாமையாலே - ஸர்ரம் ஆத்மாவாகமாட்டாது. ‘பத்து வருடங்களுக்கு முன்நான் சிறியவனாயிருந்தேன்; இப்போது பெரியவனாகிவிட்டேன்’ எனும்போது ஜீவன்வேறு, உடல்வேறு என்பது தெரிகிறது. தேவும் மாறுபாடு அடைவது; ஜீவன் மாறுபாடு அடைவதில்லை.

* ஶேஷமினுடைய க்ருபையே உபாயம்; ஶேஷமினுடைய முகமலர்த்தியே புருஷார்த்தம் என்றபடி.

★ தீருவாய்மொழி (3-8-5) - போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமய மனோமயங்களுக்கு அவ்வருகாய் இருப்பது ஆத்மவஸ்து.

❖ ஜ்ஞாந ஸவருபனாயிருக்கிறான்

‘நான் தேஹம்’ ‘நான் மனஸ்’ ‘நான் ப்ராணன்’ என்று நாம் சொல்வதில்லை. ‘என்னுடைய தேஹம்’ ‘என்னுடைய மனஸ்’ ‘என்னுடைய ப்ராணன்’ ‘என்னுடைய ஜ்ஞாநம்’ என்றே சொல்கிறோம். என்னுடைய என்கிற சொல்லானது ‘நான்’ என்பதன் ஆறாம் வேற்றுமை. ஆறாம் வேற்றுமை ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும். ஆறாம் வேற்றுமை அபேத ஸம்பந்தத்தில் வாராது. ஸம்பந்தத்துக்கு வெவ்வேறான இரண்டு வஸ்துக்கள் வேணும். ஆகையால் நான் என்பதும் உடம்பு என்பதும் வெவ்வேறு. நான் என்பதற்கு எது அர்த்தமோ அதுவே தேஹேந்தரிய மந: ப்ராண புத்திகட்கு அர்த்தமாக இருக்கமுடியாது. ‘நான் தேஹம்’ ‘நான் ப்ராணன்’ என்றிப்படி வ்யவஹாரமிருந்தால்தான் அஹமர்த்தமும் தேஹாதிகளும் ஒன்றேயாயிருக்க முடியும். ‘என்னுடைய மகன்’ ‘என்னுடைய பிதா’ என்பதில் மகனும் பிதாவும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவர்களாக இருப்பது போலே, ‘என்னுடைய தேஹம்’ ‘என்னுடைய மனஸ்’ இத்யாதி வ்யவஹாரங்களினால் தேஹாதிகள் அஹமர்த்தத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவையென்றறியலாம்.

ஆத்மா ‘நான்’ என்கிற சொல்லுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டே தோற்றுகையால் தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவன். ஆத்மா அஹம் புத்தி விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்றுவது போல், தேஹமும் ‘ஸ்தாலோஹம்’ (நான் ஸ்தாலித்திருக்கிறேன்) ‘க்ருசோஹம்’ (நான் மெலிந்திருக்கிறேன்) என்று அஹம் புத்திக்கு விஷயமாய்த் தோற்றுகிறதே! ஸ்தாலத்வமும் க்ருசத்வமும் ஆத்மாவுக்கு கிடையாதேயென்னில், ‘ஸ்தால:அஹம்’ என்பதற்கு ‘நான் ஸ்தால ஶர்ரத்தோடு கூடியவன்’ என்றும் ‘க்ருச: அஹம்’ என்பதற்கு ‘நான் மெலிந்த ஶர்ரத்தோடு கூடியவன்’ என்றேபொருள். ‘அஹம்மனுஷ்ய:’ ‘அஹம்தேவ:’ என்றால் ‘நான் மனுஷ்ய ஶர்ர யுக்தன்’ ‘நான் தேவஶர்ர விசிஷ்டன்’ என்று பொருள்படுவது போலே. மேலும், தேஹமானது ‘ஸ்தாலோஹம்’ ‘க்ருசோஹம்’ என்று அஹம் புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய் ஆத்மத்வேந தோற்றுவது ஜாக்ரத தயையில் மட்டுமே. ஸாஷாப்தி தயையில் (உறக்க நிலையில்) இல்லை. ஜாக்ரத தயையோடு ஸாஷாப்தி தயையோடு வாசியற எப்போதும் ஆத்மா தோற்றுகிறது. ‘உறங்குவதற்கு முன்பு இவையெல்லாமறிந்திருந்த நான், உறங்குகிறபோது என்னுடம்பும் உட்பட அறிந்திலேன்’ என்கிறோம். ஆக இரண்டு அவஸ்தையிலும் தேஹத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா உள்ளது என்றறியலாம். மேலும், ஜனன மரணங்களையடையும் தன்மையால் தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாதிருக்கக் காண்கிறோம். ஆத்மா ஜனனமரண ரஹிதனாய் எப்போதும் தோற்றாநின்றான். ‘நான் முற்பிறவியில் பண்ணியதன் பலன் இது’ என்கிறோம். ஆக தேஹம் ஆத்மாவாகாது.

ஒருவனே ஸர்வ இந்திரிய விஷயங்களையும் அறிகையாலே, இந்தியங்கள் ஆத்மாவாகமாட்டாது. இந்தியங்கள் ஆத்மாவாகில் குருடனிடமும் செவிடனிடமும் ஜீவாத்மா இல்லை என்ன வேண்டிவரும். இந்தியங்கள் பல. ஒவ்வொரு இந்தியத்திற்கும் விஷயம் வெவ்வேறு. பல இந்தியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்டவைகளை ஒருவனே 'நான் பார்த்தேன்' 'நான் கேட்டேன்' என்று அநுபவிக்கிறான். இந்தியங்களே ஜீவனானால், சகஷாஸ் இந்தியம் தான் பார்த்ததையே நினைக்கும். ச்ரோத்ரு இந்தியத்தால் அறியப்பட்டதை நினைக்காது. மேலும், இந்தியங்கள் பலவாகையால் அவைகளுக்குள் விவாதம் ஏற்படும். அப்படி விவாதம் ஒருபோதுமில்லை. ஆகையால் அவற்றில் ஒன்றை ஜீவன் என்னவொன்னாது. கனவு காணும்போது இந்தியங்களுக்கு வியாபாரமில்லை. ஸ்வப்னம் காண்பவன் தன்னை ராஜாவாகப் பார்க்கிறான். அப்போது சகஷாஸ் இந்தியம் இல்லை. ஆக சகஷாஸ் இந்தியத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மாவேறு. ஜாக்ரத தசையிலும் 'நான் உடம்பு' என்கிற எண்ணம் தோன்றுகிறதில்லை. ஜீவனோ தன்னை ராஜாவாக அறிகிறான். உடம்புக்கு இப்படி அறியும் சக்தியில்லை. இதனாலும் தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஜீவன் வேறு.

மனஸ் *ஜடம். ஆகையால் மனஸ் ஆத்மாவாக மாட்டாது. ஸ்மர்த்தாவின் ஸ்மரணாதி கார்யங்களுக்கு கரணமாக கல்பிதமானது. எண்ணுவதற்கு கருவியாகதோற்றுகிற மனஸ் சில சமயங்களில் எந்த எண்ணத்தையும் உண்டுபண்ணாமல் மூடமாயும் நிற்கும். ஒரு வஸ்து நமக்கு ஸாக்தத்தருகிறதென்னில், அந்த 'ஸாகம்' என்கிற அறிவு ஒரு கரணத்தால் உண்டாகிறது. அது எந்த கரணம் என்று விசாரித்தால் அது வெளிஇந்தியங்களாக இருக்க முடியாது. அது மனதாய்த்தான் இருக்க வேண்டும். மனஸ் ஸாத்விக அஹரங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறது. அது நித்யமான ஜீவனாக இருக்கமுடியாது. ப்ராணன் (முச்சக்காற்று) ஜடம். ஆகையால் ஆத்மாவாகமாட்டாது. ப்ராணன் ஸங்க⁴ ரத ரூபமாகையால் ஆத்மாவாகமாட்டாது. மூர்ச்சித்து விமுந்தவனிடத்தில் அப்ராணன் தோற்றுவதில்லை. ஸங்கோச விகாஸங்களையுடைய ஜ்ஞாநமும் (அதாவது தர்மபூத ஜ்ஞானமும்) ஆத்மாவாகாது. ஜ்ஞானமே ஜீவனாகில், தான் ஜ்ஞானம் உள்ளவன் என்று கூறக்கூடாது. இத்தகைய ஹேதுக்களால் தேஹாதி விலக்ஷணன் ஆத்மாவென்றறியலாம்.

இங்ஙனே யுக்தி கொண்டு ஸாதிப்பதிலும் 'ஆத்மா தேஹத்திலும் வேறுபட்டவன்' என்று ப்ரபல ப்ரமாணமான சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறுதியிடக்கடவது. 'பஞ்சவிம்ச ஆத்மாபவதி' (ஆத்மா இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிறான்) 'ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்ச விம்ஶ: ப்ரகீர்த்திதः'

* வேறான்றின் (வெளிச்சுத்தின்) உதவியில்லாமல் தன்னைத்தானே காட்டாத வஸ்து. (மூ) இருட்டறையில் உள்ள கடம்.

- ஸ ஆத்மா - அந்த ஆத்மாவோ, மகாரேண - ம என்ற எழுத்தாலே, பஞ்சவிம்ஶ: ப்ரகீர்த்தித:
- இருபத்தெட்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டான் (பாத்மோத்தரம்) என்று அறுதியிடப்பட்டுள்ளது. ஆக தேஹாதி விலக்ஷணன் ஆத்மா.

ஆத்மா ஜ்ஞான ஸ்வரூபன் : ‘விஜ்ஞானமயः’ என்று தைத்ரிய ஆனந்தவல்லியிற் சொன்னபடி ஆத்மா ஜ்ஞானமே (சுத்த அறிவே) வடிவாயிருப்பது. இதை நாம் சாஸ்தரம் கொண்டே அறியவேணும். ஒரு ஜப்பொருள் தன்னைக்காட்ட வேறொரு ஸாதனத்தை (வெளிச்சத்தை) எதிர்பார்க்கும். ஆனால் ஆத்மாவானது, தீபம் இன்னொரு தீபத்தை அபேக்ஷியாது தானே விளங்குவது போலே, வேறொரு ஸாதனத்தையபேசுவியாது, தர்மபூத ஜ்ஞானத்தையமபேசுவியாது, தனக்குத்தானே தோற்றக்கூடியது. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருப்பது. ‘அத்ர அயம்புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் பவதி (ப்ரஹ) என்று உபாநிஷத். இப்படி தனக்குத்தானே விளங்குவதால் ஆத்மாவை அஜடம் என்கிறோம்.

ஆத்மா ஜ்ஞான குணகன் : ஆத்மா ஜ்ஞான ஸ்வரூபன் மட்டுமன்று. ஜ்ஞானத்தை தர்மமாகவும் (குணமாகவும்) உடையவன். தேஜஸ் ஸ்வரூபமாயிருக்கும் சூர்யன் ஓளியை தன்னைவிட்டுப் பிரியாத குணமாகவும் கொண்டிருப்பது போலே. ஆத்மாவுக்கு தர்மமாயுள்ள இந்த ஜ்ஞானத்தை *‘தர்மபூத ஜ்ஞானம்’ என்கிறோம். நான் அறிகிறேன் என்று வ்யவஹாரிப்பதற்கேற்ப ஆத்மா ஜ்ஞாதாவாய் (அறிபவனாய்) உள்ளான். ஆக, ஆத்மா ஜ்ஞானமாயும் ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகவும் (ஜ்ஞானத்துக்கீருப்பிடமாயும்) உள்ளது. கர்மவினைகளுக்கேற்ப ஆத்மா வெவ்வேறு உடல்களில் புகும்போது, இந்த தர்மபூதஜ்ஞானம் அந்தந்த உடல்களுக்கேற்ப ஸங்கோச விகாஸங்களையடையும். இந்தரியங்கள் மூலம் வெளியே பரவி வெளிவிழயங்களை ஆத்மாவுக்கு விளங்கப்பண்ணும். இப்படி விளங்கப்பண்ணுவது விழயங்களை க்ரஹிக்கும் அவஸ்தையில் மட்டுமே. ஸாஷாபதி மூர்ச்சாதீகளில் ப்ரஸரணமில்லாமையாலே ப்ரகாசிப்பிக்காது. ஸௌபாரி போன்ற சிலர் அநேஹ தேஹாங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும் இந்த ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலேயாம். நித்யஸாரிகளுடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும். நம்போலியர் ஜ்ஞாநம் ஸங்கோச விகாஸங்களோடு கூடி அவிபுவாயிருக்கும். முக்தருடைய ஜ்ஞாநம் பூர்வாவஸ்தையில் (ஸம்ஸாரி தஸையில்) அவிபுவாய், உத்தராவஸ்தையில் ★‘ஸர்வம் ஹ பஸ்ய: பஸ்யதி’ என்கிறபடி விபுவாயிருக்கும். பெளத்தர் முதலான சில புறமத்தவர்கள் ஆத்மா ஜ்ஞான

* ஆத்மாவின் தர்மமான தர்மபூத ஜ்ஞானம் தனக்குத்தானே ப்ரகாசியாது. ஆத்மாவுக்கு குணமாகையால் அதற்கு ப்ரகாசிக்கும். ஆகையால் இதையும் அஜடம் என்று சொல்வதுண்டு.

★ ப்ரஹமத்தை பரமபதத்தில் கண்டவன் எல்லாப்பொருள்களையும் பார்க்கிறான் (சாந்).

ஆஶ்ரயத்துன் என்பதை இசையாதே ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்பர். அது தவறு. ‘நான் அறிவு’ என்று வ்யவஹாரிப்பதில்லை. ‘இவ்விஷயத்தை நான் அறிந்து கொண்டேன்’ என்பதால் விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதோரு ஜ்ஞானத்திற்கு தான் ஆஶ்ரயன் எனுமிடம் நன்கு தெரிகிறதன்றோ. ஆக ஆத்மாவின் ஜ்ஞாத்ருதவம் ப்ரத்யக்ஷி ஸித்தம். தர்மதூத ஜ்ஞானம் தன் இருப்பிடமான ஆத்மாவுக்கு எல்லாப்பொருள்களையும் அநுசூலமாகவே காட்டும். துன்பம் விளைவிக்கக்கூடிய விஷம், கத்தி முதலானவை அநுசூலமாய்த் தோற்றுமோவன்னில் - இவையாவும் எம்பெருமானின் ஶரீரம் என்ற உண்மையையறிந்தவனுக்கு, தேஹம் ஆத்மாவன்று; ஆத்மா நித்யன் என்று தெளிந்தவனுக்கு எதுவுமே ப்ரதிசூலமாய் தோற்றாது. துக்கரூபமாய்த் தோற்றுவது அவித்யாதீகளால் வந்த கலக்கமே. இயற்கையன்று.

ஆத்மா ஆனந்த ஸ்வரூபன் : ‘நீர்வாணமைய ஏவாய மாத்மா’ (இந்த ஆத்மா ஆனந்தமே வடிவாயிருப்பவன்) இத்யாதீ ப்ரமாணங்கள் ஆத்மா தனக்குத்தானே ஸாக்ரூபமாய் இனியதாயிருக்கும் என்று சொல்கின்றன. ஆகையிறே ஆத்மப்ராப்திகாமர் (கைவல்ய நிஷ்டரி) கேவல ஆத்மாநுபவத்தில் இழிவது! ஆழந்த தூக்கத்தில் வெளிவிஷயங்களோடு நமக்கு தொடர்பற்றிருக்க, ஆத்மா தனக்குத்தானே ஆனந்த நிலையில் இருப்பதால்தான், விழித்து எழுந்தவடன் ‘நான் ஸாகமாகத் தூங்கினேன்’ என்ற வ்யவஹாரம் உள்ளது. அந்த ஸாகம் ஸ்வரூப ஸாகமேயாக வேணுமேயன்றி வேற்றாரு ஸாகத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ.

ஆத்மா நித்யவஸ்து : ஆத்மாவுக்கு பிறப்போ இறப்போ கிடையாது; எப்போதுமுள்ளது. அதற்கு தேஹ ஸம்பந்தம் - ஜந்மம். தேஹ வியோகம் - மரணம். அவ்வளவே. ‘நஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்’ (கடவல்லி). விபச்சித் - ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா, ந ஜாயதே - பிறக்கிறதில்லை; ந ம்ரியதே வா - மரிப்பதுமில்லை. ‘நித்யோ நித்யாநாம்’ (சுவே.) - நித்யர்களான எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நித்யனான பரமாத்மா விருப்பங்களை வழங்குகிறான். ‘அஜோ நித்ய: ஶாஸ்வதோ அயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே’. அஜோ - பிறப்பில்லாதது; நித்ய: நாசமில்லாதது; ஶாஸ்வத: ப்ரஸயத்திலும் இருப்பது; புராண: ஹந்யமாநே ஶரீரே - அநாதியாயிருக்கும் ஶரீரம் அடிப்படாலும், ந ஹந்யதே (ஆத்மா) அடிபடுவதில்லை என்று கீதோபநிஷத்.

ஆத்மா அணு ஸ்வரூபன் : ‘உத்கராந்தி கதி ஆகதீநாம்’ (ப்ரஹ்.ஸீ) என்கிறபடி ஹ்ருதயப்ரதேஶத்திலிருக்கும் ஆத்மா அங்கிருந்து கிளம்பி மேலுலகம் (சந்திரலோகம்) செல்வதாகவும் மீண்டும் பூமிக்குத் திரும்புவதாகவும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக்கடவது. அணுவாய் ஹ்ருதய ப்ரதேஶத்திலிருந்தால் ‘எனக்கு கால் நோவுகிறது’

‘எனக்கு தலை வலிக்கிறது’ என்று ஶரீரமங்கும் சுகது:க்கம் அநுபவிப்பது கூடுமோவன்னில் - ரத்னம், ஸார்யன், தீபம் முதலியன ஓரோவிடங்களில் இருக்கச் செய்தேயும் அவற்றின் ப்ரபையானது (ஓளியானது) சுற்றி எங்கும் வியாபிப்பது போலே, ஆத்மா ஹ்ருதயப்ரதேஶத்திலிருப்பினும் ஆத்மாவின் தர்மமான ஜ்ஞானம் (தர்மபூத ஜ்ஞானம்) ஶரீரம் முழுமூலம் பரவுவதால் அவயவங்களின் ஸகதுக்கங்களை அநுபவிக்க முடிகிறது. ஆக, அனுவான ஜீவனுக்கு அவனிருக்கும் ஶரீரத்தில் ஸ்வரூப வ்யாப்தி கிடையாது. ஜ்ஞாந வ்யாப்தியேயுண்டு. ஈஸ்வரனையொழிந்த எந்த ஜீவனும் விபுவாக நிறைந்திருக்க முடியாது. பகவான் மட்டுமே ஸ்வரூப வ்யாப்தி உடையவன். பிராட்டிமார் உட்பட ஸகல நித்யஸீரிகளுமே இதற்கு விலக்கில்லை. நித்யஸீரிகளின் தர்மபூத ஜ்ஞானம் முழுமூலம் விகளித்து எங்கும் பரவி நிறைந்திருக்கும். பத்த ஜீவனின் தர்மபூத ஜ்ஞானம் அளவுபட்டு பரவும்.

‘அம்ருதாசலைரம் ஹர:’ ஆத்மா நிர்விகாரன் எனும் ஸ்ருதிக்கு விருத்தமாய் ஜெநார் ஆத்மாவை தேவூபரிமாணன் என்கிறார்கள். இது யுக்திக்கும் பொருந்தாததாயுள்ளது. கஜ ஶரீரத்தைவிட்டு பிபீலிகா ஶரீரத்தை பரிக்ரஹி க்கும் ஆத்மா, ஏறும்பு ஶரீரத்தில் புக அவகாசம் போதாதன்றோ. மேலும் பரகாய ப்ரவேஶம் பண்ணி பல ஶரீரங்களை பரிக்ரஹி க்கிற யோகிகள் விஷயத்தில் ஸ்வரூபத்துக்கு கைதீல்யம் வரும். ஆக, ஆத்மா ‘வாலாக்ர ஸத பாகஸ்ய’ என்கிறபடி அனுஸ்வரூபனே.

ஆத்ம ஸ்வரூபம் அவ்யக்தம் : உலகில் காணும் வஸ்துக்களை க்ரஹி கிளின்ற கண்முதலானவற்றால் அறிய இயலாமை அவ்யக்தமாகிறது. மாநஸ ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமத்தனையல்லது இந்தரிய ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமன்று என்றபடி. தீருவாய்மொழியில் ‘சென்று சென்று பரம்பரமாய்’ என்று ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையருளிச் செய்த ஆழ்வாரும் ‘ஜ்ஞானம் கடந்ததே’ என்று இந்தரிய ஜ்ஞானத்திற்கு அகோசரமாயிருக்கையை அருளிச்செய்தார்.

ஆத்ம ஸ்வரூபம் அசிந்த்யம் (நினைக்கவொண்ணாதது). லோகத்திலுள்ள வஸ்துக்கள் எதையும் காட்டி ‘இது போன்றது’ எனக்கறவியலாதபடியால் ஆத்மா அசிந்த்யம். ஒருபடியாலும் நினைக்கவொண்ணாதது என்று பொருளன்று. அங்கஙனம் கொண்டால் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமான ஸ்ரவணம் மநநம் எல்லாம் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும்.

ஆத்மஸ்வரூபம் நீர்அவ்யவம் : ஜ்ஞானமே வடிவெடுத்தவனான ஆத்மா தூன் புகுந்திருக்கும் அசித்தான உடல் போன்று) அங்கங்கள் இல்லாதவனாகையால் நீர்அவ்யவம் என்கிறோம்.

ஆத்ம ஸ்வரூபம் நிர்விகாரம் : அசித்து மாறுபாடு அடைவதுபோல் மாறுபாடு எதுவும் அடையாமல் ஏகரூபமாய் (ஓரே படியாய்) உள்ளமையால் ஆத்மாவை நிர்விகாரன் என்கிறோம். ஆத்மாவை நீரால் நனைக்கமுடியாது; நெருப்பால் சுடமுடியாது; ஆயுதங்களால் பிளக்க முடியாது. ‘நெநும் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி நெநும் த₃ஹதிபாவக:’ ‘அச்சேத்யோடியம் அதாஹ்யோயம்’ என்று கீதை. (ஸஸ்த்ராணி - ஆயுதங்கள், ஏநும் - இந்த ஆத்மாவை, ந சிந்தந்தி - வெட்டாது; பாவக: - அக்னி; ஏநும் - இந்த ஆத்மாவை, ந தஹதி - தஹிக்காது; அயம் - இவன், அச்சேத்ய: - வெட்டதகாதவன்; அயம் - இவன், அதாஹ்ய - கொளுத்தத்தகாதவன்) ஆயுதம் ஒன்றை வெட்ட வேணுமேயானால் அந்த வஸ்துவை வியாபித்துச் செய்யவேணும். ஆத்மா அசித்தத்வ வ்யாபகனாகையாலே, அசித்தத்வங்களைக் காட்டிலும் ஸௌகஷமமாயிருப்பதாகையாலே, வ்யாப்யமும் ஸ்தூலமாயுமிருக்கிற அசித்வஸ்துக்களால் வ்யாபகமும் ஸௌகஷமமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவை விகாரப்படுத்தமுடியாது.

ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் : ஆத்மா ஜ்ஞாதா (அறிபவன்) என்ற போதே, கர்த்தா (செயல்புரிபவன்), போக்தா (செயலின் பலனையநூபவிப்பவன்) என்று தேறும். அறிவுள்ளவனே செயல்புரிவான். செயல் புரிபவனே பலனையநூபவிப்பான். ஆக, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னபோதே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லப்பட்டதாகிறது. கீதையில் ப்ரக்ருதி குணங்கட்கு கர்த்ருத்வம் சொல்லப்பட்டுள்ளதேயென்னில் அங்கே சொன்னதாவது - ஸ்தீ - அந்ந - பாநாதி போகங்களை யத்தேஹித்துப் பண்ணும் ஜீவனின் ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகள் ப்ராக்ருத ஸார்த்திலுள்ள ஸத்வாதி குண ஸம்ஸர்கத்தாலே (சேர்க்கையாலே) வந்தவை; ஒளபாதீகம், ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று என்று சொல்லப்பட்டது.

*ஸாஸநாத் ஸாஸ்த்ரம் - கட்டளையிடுவதாலேயே (வேதம்) சாஸ்த்ரமெனப்படுகிறது. அது ஸப்ரயோஜநமாவது ஆத்மா கர்த்தாவானால். சாஸ்த்ரங்களில் இதும் குரு | இதும் மாகார்ஷி: | ‘இதைச் செய் இதைச் செய்யாதே’ என்றுள்ள விதிநிஷேதங்கள் அறிவுள்ள ஜீவனைக் குறித்தே பிறந்தவை. அறிவற்ற ப்ரக்ருதியைக் குறித்ததன்று. ★‘ஸாஸ்த்ர ப₂லம் ப்ரயோக்தரி’ - எவன் ஸாதநுத்தையநூஷ்டிக்கிறானோ, அவனே சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட பலனையடைவான். ஆக, கர்த்ருத்வம் ஆத்மதர்மம் என்ன வேணும்.

ஆயினும், ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் ஸ்வாதீனமன்று (சுதந்திரமாக ஏற்படுவதன்று). ஈஸ்வராதீனம். ஈஸ்வரனுக்கு வசப்பட்டே பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே வினைவது. ஜீவன் ஒரு பலனையறிந்து. அதில் விருப்பம் உண்டாகி அதையடைய முயன்றாலும், அந்தராத்மாவான ஈஸ்வரன் அநுமதியில்லாவிடில் இவனது ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா (இச்சை) ப்ரயத்னங்கள்

* ஸாஸநம் - ஆஜ்ஞா

★ பூர்வமீமாம்ஸா 3-7-18

க்ரியாஹேதுவாக மாட்டா செயல்புரிய இயலாதவையாகும்). ஈஸ்வரனின் அநுமதியின்றி ஆத்வ வியாபாரம் நடவாதாகையால் இவனது கர்த்ருத்வம் பகவத் அதீனம் என்ன வேணும். ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் ஈஸ்வராதீனமாயின், இவனது க்ரியா பலன்களான புண்ய பாபங்கள் அழகடியாக விளையும் இன்பதுன்பங்கள் ஈஸ்வரனுக்கே யாகாதோவென்னில், ஜீவனுடைய ப்ரதம ப்ரயத்னத்தையடியாற்றியே ஈஸ்வரன் ஒரு செயலை அநுமதி பண்ணுகையால், அச்செயலடியாக வரும் புண்யபாபங்கள் சேதனனையே சாரும். ஜ்ஞானம் உள்ளதுபோல், இவனிடம் சாஸ்தரங்கொண்டு நன்மை தீமைகளை பகுத்தறியும் ஶக்தியும் உள்ளது. இவன் ஒரு செயலைச் செய்ய இழியும்போது சேதனனின் முதல் ப்ரவ்ருத்தியில் அந்தராத்மாவான ஈஸ்வரன் உதாஸீனாய் வெறும் ஸாக்ஷியாக மட்டும் இருக்கிறான்; மேல் ப்ரவ்ருத்திகளை, சாஸ்தரத்துக்கு அநுகணமாயின், அநுமதிக்கிறான். சாஸ்தர வருத்தமாயின் உதாஸீனாய் இருந்து விடுகிறான். நற்செயல்களுக்கு அநுக்ரஹத்தையும் தீயசெயல்களுக்கு நிக்ரஹத்தையும் செய்கிறான். பொதுவாக சேதனருடைய முயற்சிகளில் ஈஸ்வரனுக்கு அநுமதியளிக்கும் தன்மையேயிருப்பினும், சில விசேஷவ்யக்திகளைக்கொண்டு நல்லகாரியங்கள் செய்விப்பதுமுண்டு; மிகவும் ப்ராதிகல்யத்தில் நிற்போரை அதோகதியில் தள்ளும் கர்மங்களில் ஸக்தராக்கவும் செய்வன்.

ஆத்மா ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாயும், ஜ்ஞாதாவாயுமிருப்பதால் அறிவில்லாத அசித்திலும் விலக்ஷணன் (வேறுபட்டவன்) என்றாயிலாம். ஆனால் ஈஸ்வரனும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாகவும் ஜ்ஞாதாவாயுமிருப்பதால், ஆத்ம ஈஸ்வரர்களிடையே வேறுபாடு எங்களே? என்னில் ஜீவாத்மா ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாயும், த₄ ர்யமாயும், சேஷமாயுமிருப்பதால் வேறுபாடு அறிவது.

ஸர்ரியான ஆத்மா நியமிக்க (செய்விக்க), ஸர்ரமான உடல் நியாம்யமாய் (செயல்களைச் செய்யுமதாய்) உள்ளது. ஸர்ரத்தின் வியாபாரங்கள் ஸர்ரியின் புத்யதீனம். அதேபோல் ஜீவாத்மாவினுள் பரமாத்மா *அந்தராத்மாவாயிருந்து ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆக, ஈஸ்வரன் ஸர்ரி; ஆத்மா அவனுக்கு ஸர்ரம். ‘ய ஆத்மநி தீஷ்ட்டந்’ எந்த ஈஸ்வரன் ஆத்மாவாயிருந்து கொண்டு, யமயதி - ஆத்மாவை நியமிக்கிறானோ, யமாத்மா நவேத - எவனை ஆத்மா அறியாதோ என்று ஈஸ்வரன் ஜீவனுக்குள் அந்தராத்மதயா நின்று நியமிக்கிறான் என்பதை ஸபாலோபநிஷத் சொல்லிற்று. ஈஸ்வரன் அறியாமல் அநுமதிக்காமல் ஆத்ம வியாபாரம் எதுவும் நடப்பதில்லை. ஆக ஜீவாத்மா ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாயிருப்பது (ஸஸ்வரனால் நியமிக்கப்படுவது). ஈஸ்வரன் நியந்தா.

* ஈஸ்வரன் தனது தீவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தினால் ஜீவாத்மாவினுள் இருந்து அதை நியமிக்கிறான். இதனை ஸ்வரூப வ்யாப்தி என்பர். ஹருதயத்தில் உபாஸனைக்கேற்ப சிறிய உருவடன் இருந்து ரகவித்துப்போருவது விக்ரஹ வ்யாப்தி.

இவ்வுடல் ஆத்மாவால் தாங்கப்படுகிறது (துரிக்கப்படுகிறது). ஆத்மா பிரியவே உடல் விழுந்துவிடுகிறது. மரணமடைந்தவனை ‘அவன் இல்லை; போய்விட்டான்’ என்கிறோம். அதேபோல் ஜீவாத்மாவை ஈஸ்வரன் துரிக்கிறான். அதனால்தான் இவை ஸத்தையுடையனவாக உள்ளன. ஈஸ்வரன் ஶரீரி; ஜீவாத்மா அவனுக்கு ஶரீரம். ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்கள் இல்லாதபோது ஆத்மவஸ்துவும் இல்லையாய்விடும்.

ஜீவாத்மா ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாகையாவது - சந்தன குஸாமாதிகளைப்போலே ஈஸ்வரனுக்கு இஷ்டவிநியோக அர்ஹமாயிருக்கை. அதாவது சந்தனம், புஷ்பம், தாம்புலங்கள் நமக்கு இஷ்டம்போல் கொள்ளத்தக்கவையாயுள்ளன. நாம் பூசிக்கொள்ளலாம்; சூழிக்கொள்ளலாம்; நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கு வழங்கலாம். அதுபோல் ஜீவாத்ம தத்வம் ஈஸ்வரனுக்கு அவன் இஷ்டப்பட்டப்படி கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கும். தனக்கென்று எப்பயனுமற்றதாய் தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவ வைலக்ஷண்யங்களால் ஈஸ்வரனுக்கு அதிஶயகரமாய் (பெருமையை விளைவிப்பதாய்), ‘அடியார்க்கென்னையாள்படுத்த விமலன்’ என்கிறபடி அவன்தான் உகந்தவர்களுக்கு பயன்படுத்த யோக்யமாயிருக்கும். சந்தனம், புமுதலான அசேதன வஸ்துக்கள் போலே, சேதனனான இவ்வாத்ம ஸ்வரூபம் ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் பரதந்த்ரமாயிருக்கும். யஸ்யாஸ்மி - எவனுக்கு சேஷம்பட்டவனாயிருக்கிறேனோ, தம் - அந்த பரமாத்மாவை, நாந்தரேமி - அதீக்ரமிக்கமாட்டேன். பரவாநஸ்மி. பரவான் - பரதந்த்ரனாக, அஸ்மி - இருக்கிறேன் என்று ஶாரீரமாயணம். ஆகையிறே ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணும்போது ‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே’ என்றார் ஆழ்வார். ஆக ஶரீர லக்ஷணம் சொல்லிற்றாயிற்று. நியாம்யமாய், தார்யமாய், சேஷமாய் உள்ளது எதுவோ அது ஶரீரம். ஶரீரம் என்றதால் கீழே சொன்னபடி பாரதந்தர்யமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞான ஆனந்தங்கள் வெளி அடையாளங்கள். ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமாயிருப்பதே அந்தரங்க நிரூபகம் உள் அடையாளம்). ஆத்மா ஶரீரமாகவும், ஈஸ்வரன் ஶரீரயாயுமள்ள சேர்க்கை எப்போதுமுள்ளதாகையால் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றை பிரிக்கமுடியாது. இத்தொடர்பை ‘ஆத்மா ஈஸ்வரனுக்கு பிரிக்க முடியாத ப்ரகாரம்’ என்பர். ‘ஸ்வத்வம் ஆத்மநி ஸுஞ்ஜாதம், ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்’. ஸ்வம்மாய் உடைமையாய், ஸொத்தாய்) இருப்பது ஆத்மாவின் தன்மை. ஸ்வாமியாய் (இவ்வாத்ம வஸ்துவை உடையவனாய்) இருப்பது ஈஸ்வரத்தன்மை. உடையவன் தன் உடைமையை இஷ்டப்படியன்படுத்தலாம். ‘தாஸ்தா: ஸ்வத்ஸஸர்வே ஹ்யாத்மந: பரமாத்மந:’ பரமபுரஷனான ஈஸ்வரனுக்கு எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் இயல்பாகவே தாஸ்தார்கள் (சேஷவஸ்ததுக்கள்). நான் (அஹும்) என்பதிலும் ‘அடியேன்’ என்பதே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் பொருந்துவது. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருதவும் (அறிவுடைமை) முக்கீய அடையாளமா?

அன்றிக்கே ஸேஷத்வம் (உடைமையாய் அதடியாக அடிமையாயிருத்தல்) முக்கிய அடையாளமா? என்னில் - 'அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான்' - ஈஸ்வரன் ஆத்மவஸ்துவில் உள்ளான், அசித்தான் உடலில் உள்ளான் என்பதில் ஆத்மவஸ்துவை அடியேன் என்றே சொல்வதால், அடிமை (தாஸ்யத்வம்) முக்கிய அடையாளமாகும். ஸேஷத்வம் (உடைமையாயிருக்கை), தாஸ்யத்வம் (அடிமையாயிருக்கை) இரண்டும் ஒன்றே. அறிவோடு கூடிய ஸேஷத்வம் 'தாஸ்யத்வம்' என்னலாம்.

ஸேஷ வஸ்துக்கள் இரண்டு வகையாயிருக்கும். வீடு, விளைநிலம், மனைவி, மக்கள், தனதான்யம், தோட்டம், தாஸர்கள் முதலியவையும் ஸொத்துக்கள்தான். அவை உடையவனிடமிருந்து பிரிந்து செயல்படுவதையும், பலர்க்கு பொதுவாயிருப்பதையும் காண்கிறோம். ஆனால் ஆத்மா ஸேஷமாயிருப்பது வஸ்தரத்தில் வெண்மைபோல், ஸேஷியிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாத நிலை. இதையே ப்ரகாரதயா ஸேஷம் என்கிறோம். ஒரு சேதனனுக்கு அவனது ஸர்ரமும் அதன் குணங்களும் அவனைவிட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமாயிருந்து கொண்டு அவனாருவனுக்கே ஸேஷமாயிருப்பதுபோல், இவ்வாதம் ஸ்வருபமும் ஈஸ்வரனைவிட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமாயிருந்து கொண்டு அவன் ஒருவனுக்கே ஸேஷமாயிருக்கும்.

சாஸ்தரத்தில் இரண்டு விதமான அத்வைதம் சொல்லப்படுகிறது. ஒன்று, ப்ரஹ்மாத்வைதம். அதாவது ப்ரகாரி அத்வைதம். ப்ரகாரி ஒன்றே என்பது. 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' காணப்படுகிற இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமே. 'ஜததாத்மயம் இதம் ஸர்வம்' காண்கிற ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சமும், ஜததாத்மயம் - அந்த பரமாத்மாவையே ஆத்மாவாகவுடையது. 'புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்' காண்கிற ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சமும் பரமபுருஷனே என்று ஸாமாநாதீகரண்யத்தாலே ப்ரஹ்மாத்வைதம் சொல்லப்படுகிறது. சேதநா சேதனங்களை ப்ரகாரங்களாகக் கொண்ட ப்ரகாரி ஒருவனே என்றபடி. 'இடைப்புக்கு ஓர் உருவும் ஓழிவில்லை அவனே'. ஸ்வதந்த்ரமாய் தனக்குரித்தாயுள்ள தேவதை பிறித்தில்லை. அடைய ப்ரகாரமாய் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும். 'ஏகஸ்ஸன் - ஒன்றாயிருந்து கொண்டு, பஹாதா - பஹா ப்ரகாரமாக, விசார: வ்யாபிக்கீற்று' என்று ப்ரகார பஹாத்வம் சொல்லப்பட்டது. 'நேஹு நாநாஸ்தீ' ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸமமான ப்ரகாரி வேறு இல்லை; இப்ப்ரபஞ்சத்தில் அப்ரஹ்மாதமகமான பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் இல்லை என்றது. 'ந தத்ஸமஸ்ச அப்யதீகஸ்ச த்ருஶ்யதே' - ப்ரஹ்மதுல்ய ப்ரகார்யாந்தர நிவேதம்.

மற்றொன்று ஜீவத்வைதம். அதாவது ப்ரகார அத்வைதம். ஜீவன்களுடைய ப்ரகாரம் ஒன்றாயிருப்பதைக் கொண்டு ஜீவன்களை ஒன்று என்று வ்யவஹரிப்பதுண்டு. ஜீவர்கள்

ஒருபடிப்பட்டு ஏக ஆகாரத்தை (ஜ்ஞானம் எனும் ஆகாரத்தை) உடையதாயிருப்பதால், ஸ்ருதியில் ஆத்மாவை சொல்லுமிடங்களில் ஏகவசன நிர்தேஶம் காண்பதுண்டு. அதையிட்டு ஒரே ஒரு ஆத்மாதான் உள்ளது என்னக்கூடாது. ஒரே மாதீரியுள்ளவைகளை ‘ஒன்று’ என்று சொல்வது வழக்கில் உள்ளது. தானியவைகையையிட்டு ‘ஒரே நெல்’ என்றால் என்னிக்கையில் ஒன்றாகாது. ஆக ஆத்மாக்கள் என்னைற்றவை - அநேகர்.

இப்படி சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்வைத்துக்கு ஹ்ருதயம் அறியாதே, சில குத்ருஷ்டிகள் (அத்வைதிகள்) ஆத்மபேதமில்லை; ஒரே ஆத்மாவே உள்ளது. கானும் ஶரீரங்களில் ஏதோ ஒன்றில் மட்டுமே ஆத்மா உள்ளது; மற்ற ஶரீரங்களில் ஆத்மாவே கிடையாது; எந்த உடலில் ஆத்மா உள்ளதென்று தீர்மானமாகச் சொல்ல முடியாது என்கின்றனர். இது அயுக்தம். ஆத்மா ஒன்றேயாகில், ஒருவன் ஸகிப்பதும் ஒருவன் துக்கிப்பதும் கூடாது. தேஹ பேதத்தாலே ஸகது:க்க அவஸ்தைகள் கொள்கிறோம் என்னவொன்னாது. ஸௌபரி ரிவி ஒரே சமயத்தில் ஜம்பது தேஹங்களை பரிக்ரஹித்து ஜம்பது பெண்களை அநுபவித்த போது ஒரு தேஹத்தில் ஸகமும் ஒரு தேஹத்தில் துக்கமும் அவரால் அநுபவிக்கப்படவில்லை. ஆக தேஹ பேதத்தாலே ஸக து:க்க பேதம் என்னவொன்னாது. ஏகாத்மாவாகில், ஒருவனைப்பார்த்து மற்றொருவன் பொறாமைப்படுவதும், ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் பகைவனாவதும் பொருந்தாது. மேலும் எல்லோர் என்னாங்களும் எல்லோருக்கும் தூரிந்திருக்கவேணும். ஒருவனுக்கு வேதாந்த ஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே யாவர்க்கும் முக்கி கிடைக்க வேணும். பலரும் வீடுபெற முயல்வது வீண் எனத்தோன்றும். சிலர் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதும் சிலர் விடுபட்டு முக்கியடைவதும் கூடாது. ஒருவன் சிஷ்யனாயும் ஒருவன் ஆசார்யனாயிருப்பதும் கூடாது. ஸக, து:க்க, ஸகது:க்க மிஸ்ரமான தேவ, மனுஷ்ய, தீர்யக், ஸ்தாவர விஷமஸ்ருஷ்டியும் பொருந்தாது. ஜீவ பேதமும் கர்ம தாரதம்யமுமிறே விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேது! ‘நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ் சேதநாநாம், ஏகோ பஹாநாம் யோ விததாதி காமாந்’ என்று ஸ்ருதியில் ‘பஹாநாம்’ என்று பன்மை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டால், ஏகாத்மா என்கிற பகலம் ஸ்ருதிக்கு முரண்பட்டது. ‘ஸதா பஸ்யந்தி ஸரயே’ என்றும் ‘முக்தாநாம் பரமா கதி:’ (முக்தாத்மாக்களுக்கு மேலான ப்ராப்யம்) என்றும் மோகஷ தரையிலும் அங்குள்ளவர்களைப் பன்மையிலேயே சொல்லியுள்ளதால் ஆத்மாக்கள் அநேகர். ஆத்மாக்களை மூன்று வர்க்கமாக பிரிக்கலாம். ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஆத்மாக்கள் அஸங்கயேயர். ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டு நிற்கும் நம்போலியர் பத்தர். பத்தரில் தேவ, மநுஷ்ய ஜீவர்களே சாஸ்த்ரத்துக்கு கட்டுப்பட வேண்டியவர்கள். தீர்யக் ஸ்தாவரங்கள் சாஸ்த்ரங்கட்கு உட்படாதவை. ஸம்ஸார கட்டிலிருந்து விடுபட்டு பரமபதமடைந்தோர் முக்தர். பகவதநுபவத்தில் ருசியற்றவர்களாய்

அச்வரனையடிபணிந்து ஸம்ஸார நிவருத்தியைப் பெற்று ஒரு தேவ விசேஷத்தில் ஸ்வஸ்வரூபாநுபவம் பண்ணும் கேவலரும் முக்தர்களாகவே பரிகணிக்கப்படுவர். எந்நானும் பிறவிச் சூழலில் அகப்படாது விண்ணாட்டில் எம்பெருமானுக்கு கைங்கர்யம் செய்பவர்களான அநந்த கருட விழ்வக்ளேநாதீகள் நித்யர்கள். பிராட்டிமார்களும் நித்யர்களே.

இயற்கையில் குளிர்ந்துள்ள ஜலம், அக்னி ஸம்பந்தத்தால் சூடேறுவதுபோல், ஜ்ஞாநாநந்த அமல ஸ்வரூபணான ஆத்மாவுக்கு ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களுக்கிருப்பிடமான அசித்தின் ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யை, கரும், வாஸநை, ருசி ஆகிற இவை உண்டாகின்றன. அவித்யையாவது அஜ்ஞானம் (அறிவின்மை). அதாவது அந்யதா ஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞானங்கள். கர்மமாவது புண்யபாபரூப க்ரியைகள் (செயல்கள்). அச்செயல்களை மேலே செய்யத் தூண்டுமதானது வாஸனை. அவற்றிலிருந்து மீளவொண்ணாதீருப்பது ருசி. ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான இவை அசித் ஸம்பந்தம் கழியவே போகும்.

த்ரிவித சேதனர்களுக்கும் அஸாதாரண லக்ஷணம் (துனிப்பட்ட அடையாளம்) சேஷஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம். ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை மட்டும் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாகச் சொன்னால், அச்வரனுக்கும் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வம் உண்டாகையாலே, ஆத்மாவுக்கும் அச்வரனுக்கும் வாசியறிய ‘தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மந: பரமாத்மந:’ என்கிறபடி சேஷஷத்வத்தை லக்ஷணகோடியில் சேர்க்கவேணும். சேஷஷத்வத்தை மட்டும் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாகச் சொன்னால், அசித்துக்கும் சேஷஷத்வமுண்டாகையாலே சேதனர்க்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தானானுபேண சேஷமான அசித்வர்க்கம் ‘பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்’ என்கிறபடி பகவானுக்கும் சேஷப்பட்டதாகையாலே) சித்துக்கும் அசித்துக்கும் வாசியறிய ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை லக்ஷணமாகச் சொல்ல வேணும். ஆக, சேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம் - சேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மலக்ஷணம் என்றதாயிற்று.

ஆக, ஆத்ம ஸ்வரூபமானது தேஹாதீகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஸ்வப்ரகாஸமாய், ஜ்ஞானத்தை தர்மமாகக் கொண்டதாய், ஸாகமே வடிவெடுத்ததாய், நித்யமானதாய், அணுபரிமாணமுடையதாய், இந்திரியங்களுக்கு தோற்றாததாய், லோகத்தில் காணும் வஸ்துக்களுக்கு ஸமமாக எண்ணப்பட முடியாததாய், அவயங்கள் அற்றதாய், நிர்விகாரமாய், கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் ஆகியவற்றுடன் கூடியதாய், பகவானால் நியமிக்கப்படுமதாய், த₄ ரிக்கப்படுமதாய், விருப்பப்படி விநியோகிக்கத் தகுதியுள்ளதாய், அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஶரீரமாயுள்ளது என்று எம்பெருமானாரின் ஸித்தாந்தத்தை நன்குணர்ந்தவர்கள் கறுகிறார்கள்.

த₄ர்மபூத ஜ்ஞாநம்

ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ப்ரமாணம், ப்ரமேயம் எனும் இரு வகுப்புகளில் அடக்கலாம். ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி ஒருவனுக்கு தெரிவிக்குமது ப்ரமாணம். ப்ரமாணத்தால் அறியப்படுவது ப்ரமேயம். ப்ரமாணம் - ப்ரத்யக்ஷம், அநுமாணம், ஶப்தம் என்று மூன்று வகை. ப்ரமேயம் - த்ரவ்யம், அத்ரவ்யம் என்று இருவகை. த்ரவ்யம் ஜடம், அஜடம் என்று இருவகை. வேறான்றின் உதவியில்லாமல் தன்னைத்தானே காட்டும் வஸ்து அஜடம் (உம்) ஆத்மா. வேறான்றின் உதவியில்லாமல் தன்னைத்தானே காட்டாத வஸ்து ஜடம். (உ.ம்) இருப்பவுள்ள கடம். பராக், ப்ரத்யக் என்று அஜடம் இருவகை. அறிவின் பயனை அநுபவிக்கும் வஸ்து ப்ரத்யக். (ஜீவன், ஈஸ்வரன்). அப்படியில்லாதது பராக். பராக் எனும் அஜட த்ரவ்யம் - நித்ய விபூதி, தர்மபூத ஜ்ஞானம் என்று இருவகைப்படும். ப்ரக்ருதிக்கு மேல் உள்ள உலகம் நித்யவிபூதி. அங்கு காலம் நடையாடுவதில்லையாகையால் நித்யவிபூதி என்கிறோம். ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட சேதனர்களான ஜீவ ஈஸ்வரர்களுக்கு யாதொரு ஜ்ஞானம் தர்மமாயிருக்கிறதோ அது தர்மபூத ஜ்ஞானம். தர்மபூத ஜ்ஞானமென்றால் ஆத்மாவுக்கு தர்மமாயுள்ள ஜ்ஞானம். ஆத்மாவை எப்போதும் ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டு, ஜீவனைவிட்டு ஒருபோதும் பிரியாமல் அவனுக்காகவேயிருப்பதால் அதை தர்மம் என்கிறோம்.

தத்வத்ரயத்தில் சித் ப்ரகரணத்தில், ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபன் மட்டுமன்று; ஜ்ஞான குணகன் (ஜ்ஞாநத்தை குணமாக உடையவன்) என்று படிக்கிறோம். தேஜஸ் ஸ்வரூபமாயிருக்கும் சூர்யன் ஓளியை தன்னைவிட்டுப் பிரியாத குணமாகவும் கொண்டிருப்பது போலே, ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் ஜ்ஞானத்தை குணமாகக்கொண்டுள்ளது. 'நான் அறிவு' என்று சொல்வதில்லை. 'நான் அறிகிறேன்' என்கிறோம், ஜ்ஞாதாவாயிருக்கையாலே. விஷயத்தை க்ரஹிப்பதொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆத்மா ஆஸ்ரயனாயிருக்கிறான். ஜ்ஞானமாயும் ஜ்ஞானத்துக்கு இருப்பிடமாயும் உள்ளது ஆத்மா.

இந்த தர்மபூத ஜ்ஞாநம், ஓளிபோலே, த்ரவ்யமாகவும் குணமாகவும் உள்ளது. பல அவஸ்தைகளுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருப்பது த்ரவ்யம். ஜ்ஞானத்திற்கு ஸங்கோச விகாஸங்கள் உண்டாகையாலே த்ரவ்யம். யாதொன்று மற்றொன்றை தான் உள்ளவரையில் ஆஸ்ரயித்திருக்கிறதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்கு குணம் என்னப்படுகிறது. இந்த ஜ்ஞானம் எப்போதும் ஆத்மாவைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பதால் இந்த ஜ்ஞானம் ஆத்மாவிற்கு குணம். நம் ஸித்தாந்தத்தில் த்ரவ்யமாயிருக்கையும் குணமாயிருக்கையும் பரஸ்பரம் வ்ருத்தமன்று.

இந்த தர்மபூதஜ்ஞானம் ஸைஷமமான அசேதன வஸ்து. அதாவது, தான் ஆத்மாவுக்கு தர்மமாயிருப்பது போலே, தனக்கு தர்மமாக மற்றொரு அறிவை உடையதன்று. இந்த தர்மபூத

ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருப்பது. இப்படி இருப்பது தனக்கு ஆஸ்ரயமான ஆத்மாவுக்கு மட்டும்தான். எல்லோருக்கும் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆத்மாவுக்கு குணமாகையாலே அதற்கு ப்ரகாசிக்கும். உன்னுடைய அறிவு எனக்கு ப்ரகாசிப்பதில்லை. உன் செயல்கள் மூலமாகவே அநுமாநத்தாலே அறிகிறேன். இது ஸம்ஸாரி விஷயம். மோக்ஷமடந்தவர்கள் எல்லாம் அறிந்தவர்கள். பிறருடைய ஜ்ஞானங்களையும் எப்போதும் ப்ரத்யக்ஷைத்தாலே பார்க்கிறார்கள்.

ஓவ்வாரு ஆத்மாவின் ஜ்ஞானமும் மற்றொரு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறானது. ஈஸ்வரனுடைய ஜ்ஞாநம் ஜீவர்களுடைய ஜ்ஞானங்களைக் காட்டிலும் வேறு. இவ்வலகிலுள்ள பதுத்தார்களுடைய ப்ரத்யக்ஷை ஜ்ஞாநம் இந்திரியங்கள் உதவியால் உண்டாவது. ஆனால் நித்யர், முக்தர், ஈஸ்வரன் ஆகியவர்களுடைய ஜ்ஞானம் ஒரு இந்திரியத்தை அபேக்ஷியாது கார்யகரமாவது,

தர்மபூத ஜ்ஞானம் வஸ்துக்களை விளங்கப்பண்ணும் அறிவாய் இருப்பது. தீபத்திற்கு ப்ரபைபோல், எப்போதும் ஆத்மாவை ஆஸ்ரயித்தபடியே இந்திரியங்களின் மூலம் தேஹும் முழுவதும் வியாபிக்கும். இந்திரியங்களுக்கு அதீனமாய் இந்திரியங்களின் மூலம் தேஹத்திற்கு வெளியிலும் ஓடி வெளிவிஷயங்களை க்ரஹித்து நமக்கு அவற்றைக்காட்டும். அளவில்லாத வேகம் கொண்ட இது, துருத்தியிலிருந்து ஜலம் பெருகுவது போலே, இந்திரியங்களின் மூலம் வஸ்துக்களை தொடக்கவிட்டது. இந்திரியங்கள் உதவியின்றி நேராகச் செல்லாது. எந்த வஸ்துவுடன் இந்திரியத்துக்கு ஸம்பந்தமோ அதைத்தான் தொடும். கடுத்துக்கும் சக்ஷாஸ் இந்திரியத்துக்கும் உண்டாகும் ஸம்யோகம் ஜ்ஞானத்துக்கு கடுத்தையே விஷயமாகப் பண்ணும்.

இந்த ஜ்ஞானம் ஸம்ஸாரத்தைசயில் புண்ய பாபங்களுக்கேற்ப (கர்மாநுகணமாக) ஸங்கோசித்தும், முக்த ததைசயில் விகளித்து விபுவாயும் இருக்கும். ப்ரதிபந்தகம் இல்லாதபோது தானே விஷயங்களிடம் செல்லும். முக்தர்கள் ‘ஸர்வம் ஹ, பஸ்ய: பஸ்யதி’ என்கிறபடி பிறருடைய ஜ்ஞானங்களை ப்ரத்யக்ஷமாக பார்ப்பர்கள்.

இந்த ஜ்ஞானம் நித்யமானது. ‘ந விஜ்ஞாதூர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே’ என்று ஸ்ருதி. ஜ்ஞாதாவினுடைய ஜ்ஞானத்திற்கு அழிவில்லை. (அறிவுள்ளவனுடைய அறிவுக்கு அழிவில்லை). பாம்பு ஒருகால் ருஜாவாயும் (நீண்டும்) ஒரு சமயம் சுருண்டும் இருப்பதுபோலே, ஸம்ஸார ததைசயில் கர்மத்தால் சுருங்கியும், முக்த ததைசயில் விபுவாய் விரிந்தும் இருக்கும். கர்ம வினைகளுக்கேற்ப ஆத்மா வெவ்வேறு தேஹ பரிக்ரஹம் பண்ணும் போது இந்த தர்மபூதஜ்ஞானம் அந்தந்த உடல்களுக்கேற்ப ஸங்கோச

விகாஸங்களையடையும். ஸெஸபரிபோன்ற சிலர் அநேஹ தேஹங்களை பரிக்ரஹிக்கிறதும் இந்த ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலே யாம்.

ஜ்ஞானத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களைக் கொண்டு ‘ஜ்ஞானம் உண்டாயிற்று’ ‘ஜ்ஞானம் நசிந்தது’ என்ற வ்யவஹாரங்கள் உள்ளது. தூங்கும்போது அறிவில்லாமல் இருக்கிறானே என்னில் அப்போதும் அறிவு இருக்கிறது. ஆனால் தமஸ்ஸூ காரணமாக வெளிப்படுவதில்லை. ப்ரதிபந்தகம் இருப்பதால் ப்ரஸரணமில்லை. நெருப்பு ப்ரதிபந்தகம் இருக்கும்போது வைக்கோலை எரிப்பதில்லை. ரேதஸ்ஸூ உடம்பில் எப்போதும் இருந்தாலும், பால்யத்தில் தோன்றாமல் யெளவனத்தில் வெளிப்படுவது போலே. ‘நான் சுகமாகத் தூங்கினேன்’ என்பதால், தூக்கத்திலும் உள்ளே இருக்கும் ஆத்ம வஸ்துவின் அநுபவம் உள்ளது. ஆக, அறிவுக்கு எப்போதும் அழிவில்லை.

ஜ்ஞானம் ஸ்வது: ப்ராமாண்யம். ஜ்ஞானங்களெல்லாம் தாமாகவே ப்ரமாணங்கள், அது காட்டும் விஷயங்கள் உண்மையே, பொய்யன்று. ப்ராமாண்யம் இயற்கையாகவே இருக்கிறது. நெருப்புக்கு சுடுகிற சக்திபோலே. ப்ரம ஸ்தலங்களில், தோழித்தாலே ப்ரகாராம்சத்தில் அப்ரமாண்யம் உண்டாகிறது.

இந்த தர்மபூத ஜ்ஞானத்தை புத்தி, மேதா, ப்ரஜ்ஞா என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். ஸகம், துக்கம், விருப்பு, வெறுப்பு, ப்ரயத்நம் இவையாவும் ஜ்ஞானத்தின் பல அவஸ்தைகள். இச்சை முதலானவைகளுக்கு மனம் எப்போதும் துணையாயிருப்பதால் இவை மனமாகவே ஒளபசாரிகமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்மருதி, ஸம்ஶயம், நிரணயம், புரம், விவேகம், வ்யவஸாயம் (துணிவு), காமக்ரோத லோபமோஹ மத மாதஸர்யங்கள், நிரவேதம் (மனவருத்தம்), தீருப்தி, அதீருப்தி, சாந்தி, பொறை, கருணை, வைராக்யம், மென்மை, பொறுமை, பக்தி, ப்ரபுத்தி முதலான அஸங்க்யேய ஜீவாத்ம குணங்களும் ஜீவனின் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் வெவ்வேறு அவஸ்தைகள். ஜ்ஞாந, சக்தி, பல, ஜஸ்வர்ய, வீர்ய, தேஜஸ், ஸெஸஸீல்ய, வாத்ஸல்ய, மார்த்தவ, ஆர்ஜவ, ஸெஸஹாரத்த, ஸாம்ய, காருண்ய, மாதுர்ய, காம்பீர்ய, ஒளதார்ய, சாதுர்ய, ஸ்தைர்ய, தைர்ய, ஸெளர்ய, பராக்ரம குணங்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய தர்மபூதஜ்ஞானத்தின் வெவ்வேறு நிலைகளே.

ஜீவனுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் ஒவ்வொரு நிலையான பக்தியினாலோ ப்ரபத்தியினாலோ ஸாதீக்கப்படுவது மோசலூம் என்று தேஹிக பசுமை. ஸாத்யோபாயங்களுக்கு உபாயத்வத்தைத்தள்ளி, நிரஹேதுக க்ருபையோடு கூடிய ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானே உபாயம் என்று தென்னாசார்யர்கள் தீருவள்ளாம்.

கைவல்ய மோக்ஷம்

நாம் கானும் உண்மைப் பொருள்கள் கணக்கற்றவையாயிருந்தாலும், நம் தர்சனத்தில் தத்வங்களை அசித், சித், ஈஸ்வரன் என்று மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ளார்கள். அது போலவே புருஷார்த்தங்களும் கணக்கற்றவையாயிருந்தாலும், அவற்றை அசித் அநுபவமாகிற ஜஸ்வர்யம், அசித்தீனின்று நீங்கீய ஶாத்தாத்ம அநுபவமாகிற கைவல்யம், ஈஸ்வர அநுபவமாகிற பரம மோக்ஷம் என்று மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ளார்கள்.

இவற்றில் அசித் அநுபவமாகிற ஜஸ்வர்யாநுபவத்தில் ப்ராக்ருத தேஹத்தோடு சேர்ந்த ஆத்மா, தேஹத்தைப்பற்றி வருகிற பந்துக்கள் என்று அசித் ஸம்ஸர்க்கமான ஆத்மாக்களைப்பற்றிய அநுபவங்களும் கலந்திருந்தபோதிலும், ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற அது அசித் அநுபவம் எனப்படுகிறது. அவ்வாறே ஈஸ்வராநுபவத்தில் சித் அசித்துக்களின் அநுபவம் ஈஸ்வரனுடைய விபூதிகள் (செல்வங்கள்) எனும் ஆகாரத்தில் கலந்திருந்த போதிலும், ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற அது ஈஸ்வராநுபவம் எனப்படுகிறது. சித்தீன் அநுபவமாகிற கைவல்யமோவன்னில் - அசித்தீன் அநுபவமோ, ஈஸ்வர அநுபவமோ சிறிதும் இல்லாத கேவல ஆத்மாநுபவம் மாத்ரமே.

கர்ம யோகத்தை அங்கமாகக் கொண்ட ஜ்ஞான யோகத்தீனாலே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது. ஜ்ஞான யோகம் நிறைவடைவதற்கு ஶாபாஸ்ரய சிந்தனம் அவஸ்யமாகையாலே பக்தி யோகமும் அதற்கு அங்கமாகிறது. ஆக, கர்ம யோகத்தையும் பக்தியோகத்தையும் அங்கமாகக் கொண்ட ஜ்ஞான யோகத்தாலே ஈப்_{து}ாதி₃ களில் பற்று நீங்கீ ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும்போது, அவ்வாத்மாவில் ப்ராப்யத்வபுத்தி (மிகுந்த ஈடுபாடு) உண்டாகும். இவ்வாத்மாவைக்காட்டிலும், பரமாத்மாவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையறிந்து, அவனிடம் ப்ராப்யத்வ புத்தியை இவன் வைக்கவேணுமென்றே எம்பெருமான் இந்த யோகிக்கு ஶப்₄ ஈஸ்ரய சிந்தன ரூபமான பக்தி யோகத்தை அங்கமாக விதித்துள்ளான்.

ஆனால் பரம போக்யமான தீவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை பல ஜன்மங்கள் சிந்தித்த பின்னும், புண்ணியக்குறைவால் பகவத் ப்ராப்தியை புருஷார்த்தமாக அபேகஷிக்காது, 'ஜரா மரண மோக்ஷாய' என்கிறபடி ஸம்ஸார நிவருத்தியை மட்டும் ப்ராப்யமாக நினைத்து, பகவத் சிந்தனத்தை தன் உபாஸந விரோதி-பாத்தைப் போக்கும் 'பாவனப் பொருளாக' மாத்ரமே

நினைத்து அந்திமஸ்மருதி பர்யந்தம் ஸ்வாத்மாநுபவத்திலேயே ஒருவன் ஈடுபடுவானாகில், அவனுடைய இந்த ப்ரதிபத்திக்கேற்ப அவனுக்கிஷ்டமான ப்ரக்ருதியினின்று விடுபட்ட ஶாத்தாத்மாநுபவத்தையே ஈவர்வரன் இவனுக்கு அருளுகிறான். ஆகையால் அவனுக்கு சிறிதும் பகவதநுபவம் இல்லாமல் போகிறது. எம்பெருமானை விட்டு நிரந்தரமாக விடைகொள்பவனாகிறான். ஆகையிறே இவர்களை ‘விடை கொள்வார்’ என்கிறார் பொய்கையாழ்வார்! அதாவது ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் கழிந்த பின்பு ப்ரக்ருதி பந்தத்தினின்று முழுமூதும் விடுபட்டு அசித்கலசாது ஶாத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை அநுபவிக்கிறான் இந்த முக்தன்.

இக்கைவல்ய நிஷ்டனுக்கும் தலையிலிருக்கும் ஸாஷாம்நா நாடி வழியாக உத்க்ரமணத்தை ஶாஸ்தரங்கள் சொல்கையாலே, இவன் அடைவதும் மோகஷபலனேயாழிய ஸம்ஸாரிக பலன் அன்று. ஆயினும் பரமனுக்கே ஆட்செய்கையான பரம புரஷார்த்தமான மோகஷத்தைக்காட்டிலும் இது மிகத் தாழ்ந்ததாகையால், இவன் அடைவது அவர (தாழ்ந்த) மோகஷமே என்றும், இவனைக் கேவலன்* என்றும் சொல்கிறோம்.

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ‘பரமாகதி’ (முக்தர்களுக்கு மேலான ப்ராப்யம்) எனும் திருநாமத்தில், முக்தர்களுக்கு கீழான ப்ராப்யம் ஒன்றுண்டு என்பது உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. பட்டரும் தன் பாஷ்யத்தில் “பரமேதி விஶேஷங்களை முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித அர்வாசீநா குதீர் கும்யதே கைவல்ய ஸகஷணா ஸம்ஸார பரமபதயோர் மத்யே தேவாம் ஸ்தானஞ்சு” என்று ‘தாழ்ந்த மோகஷம் கைவல்யம்; அதன் ஸ்தானம் ஸம்ஸாரத்திற்கும் பரமபதத்திற்கும் இடையில்’ என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இக்கைவல்ய ஸ்தானம் விரஜைக்கு அக்கரையில், பரமபதத்திற்கு வெளியே நித்ய விடுதியிலேயே இருப்பது. இதனை ஸாலோக்ய மோகஷம் என்றும் சொல்வர்கள்.

ஸகல கர்மங்களும் கழியப்பெற்று, ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் கழியப்பெற்று, கர்மம் காரணமாக அநாதீகாலமாக இருந்துவந்த தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் ஸங்கோசம் நீங்கப்பெற்று, தன் அறிவால் எங்கும் வ்யாபிப்பவனாய் ஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவமடைந்து கைவல்ய ஸ்தானத்தில் தன் ஆத்மாவையே அநுபவிப்பனாயாகிறான். ஆத்ம யாதாத்மய ஆவிர்ப்பாவம் ஏற்படாது அஶரீரியாய்த்தீரியும் இக்கைவல்ய நிஷ்டனுக்கு அர்ச்சிராதி கதியோ, நித்ய ஸரிகளின் உபசாரமோ, ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியோ கிடையாது. இவன் கைவல்ய ஸ்தானத்தில் தான் விரும்பியபடி முக்தாநுபவம் செய்வது தவிர, ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்ய ப்ரஸக்தியில்லாமையால்,

* முமக்ஷூபத்தில் ஶரீர விமோசனம், பகவத் ப்ராப்தி இவையிரண்டும் உண்டாயிருக்க, ஶரீர விமோசனத்தை மட்டும் இச்சித்தபாடியால் கேவல ஈப்தம். கேவலம் - அற்பம். கேவலன் - தற்பிரியன்.

என்றுமே பகவதநுபவம் இல்லாமல் போகிறான். ஆகையால் ஜ்ஞாநிகளால் இவன் ‘இறந்தவனாகவே’ கருதப்படுகிறான், இக்கைவல்ய மோக்ஷம் யாவுதாத்மப₄ ராவி நித்யமாய் ஆகிவிடுவதால்.

உபாஸந தயையில் இவன் ஸ்வார்த்த ப்ரதீபத்தியுடன் எம்பெருமானை உபாஸந விரோதி-பாபங்களைப் போக்க மட்டும் உபாயமாகக் கொண்டு, தன் அநுபவத்தில் போக்யதா புத்தியைக் கழித்துக் கொள்ளாததால், த₄மட்டுத் தஜ்ஞானம் விரிவு பெற்ற முக்தி நிலையிலும், இவனுக்கு தன் யாதாத்மய ஸ்வரூபம் ‘ஸேஷத்வ-பாரதந்தர்யம்’ எனும் ஜ்ஞானமோ, எம்பெருமானிடத்தில் போக்யதா புத்தியோ ஏற்படாமல் போகிறது. உபாஸந தயையில் ‘தன் ஆத்மாநுபவமே போதும்’ எனும் ப்ரதீபத்தியே ஆத்ம யாதாத்மய ஆவிரப்பாவ-லக்ஷண மோக்ஷத்திற்கு ப்ரதீபந்தகமாய் (குடை) ஆகிறது. தன் ஆத்மாவையே அநுபவிக்க விரும்பும் இவனுக்கு பகவத் ப்ராப்தியை விரும்பி ஸாதநாநுஷ்டானத்திற்கு இடமில்லை. ஸௌக்ஷம ஶர்ரமும் அற்றவனாகையால் ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்யயியலாது. ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸாதநாநுஷ்டானமற்றது; ரூபவர்ணங்கள் அற்றது; அறிவால் ஸங்கும் வியாபித்திருப்பது; தனது அறிவாலேயே அறியத்தக்கது. குறைதல், அழிதல், மாறுதல், வளர்தல், தேய்தலற்றதாய், ஸத்தையொன்றேயுடைத்தாயிருப்பது. ஆண், பெண் முதலான அடையாளங்களற்றது; பசி முதலான ஷடுர்மிகள் அற்றது. ஜ்ஞான ஸ்வரூபமான ஆத்ம ஸ்வரூபம் ‘இத்தகையது’ என்று நினைக்கவரியது.

இக்கைவல்யாநுபவம் ‘அளவிலின்பம்’ என்கிறபடி தீகட்டாத இன்பமாயினும், பகவதநுபவத்தை இல்லை செய்யும் பெரும் அநர்த்தத்தை தருவதாகையால் ‘பெருந்துன்பம்’ என்றும், பகவதநுபவமாகிய பேரின்பத்திற்கு முன் இந்த மோக்ஷம் ‘சிற்றின்பம்’ என்றும் சொல்லத்தக்கதாயுள்ளது. ஆகையிறே ஆழ்வார் ‘அற்றது பற்றெளில் உற்றது வீடுயிர் - ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பற்று அறுந்துவிட்டால் ப்ரக்ருதியினின்று நீங்கீய ஸாத்தாத்ம அறுபவமாகிற வீடு மோக்ஷம்) உண்டாகிவிடும். செற்றது மன்னுறில் அற்றிவை பற்றே - அந்த அபாயத்தில் அகப்படாது தப்புவதற்கு, விஷயங்களில் பற்று அறும்போதே எம்பெருமானைனப்பற்றிவிடுங்கள் என்றஞ்சிச்செய்தார்.

ஆகையால், உபாஸகன் இப்ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் இருக்கும்போதே விஷயாந்தரங்களில் ஶப்தாதீகளில் பற்று, அதற்கடியான ப்ராரப்த கர்மம், அதுடியாக ஸௌக்ஷம

ஸாரீரம் - இவை கழிவுதற்கு முன்பு *ப்ராசீன புண்யவசத்தால் எம்பெருமானிடம் போக்யதா புத்தி வைக்கவேணும். வைக்காவிடில் எம்பெருமானை விட்டு நிரந்தரமாக பிரிந்து போவன். ஓங்காரத்தை மட்டும் உபாளிப்பவன் ஜந்ம ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று மட்டும் விடுபட்டு கைவல்ய மோகஷம் பெருகிறான் என்றும், பெரிய தீருமந்த்ரம் முழுவதையும் உபாளிப்பவன் நம: ஶப்தத்தால் தன் ஆத்மாவில் நசைகழியப்பெற்று, 'நாராயணாய' ஶப்தத்தால் பகவத்குணங்களிலும் கைங்கர்யத்திலும் ப்ராப்யத்வ புத்தி / போக்யதா புத்தி ஏற்பட்டு வைகுண்ட லோகத்தையடைகிறான் என்றும் சாஸ்தரம் (நாராயணாபநிஷத் - அதர்வஸிரஸ்) சொல்கிறது. ஆகையிறே பெரியாழ்வாரும் 'ஏடுநிலம்' எனும் பாகரத்தில் ஓங்காரத்தை மட்டும் அநுஸந்திப்பது எனும் நியமத்தைவிட்டு 'நாடும் நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய' என்று பாடும் மனமுடையவர்களைக் கூப்பிடுகிறார். ஆழ்வான் தாழும் 'உன்னுடைய கைங்கர்யத்தின் பெருஞ்சவையை அறிந்தவடியேன் ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்களை உப்புநீரை வெறுத்து ஒதுக்குவது போல் ஒதுக்கிறேன்' என்றாரிறே.

ஆக, ப்ரதானமான ஆத்மாநுபவமே கைவல்யாநுபவம் எனப்படும். பகவத் உபாஸனத்துக்குப் பூர்வப்படியான ஆத்மாநுபவத்திற்கு கைவல்யாநுபவமென்ற பெயரில்லை. இந்தப் பக்கம் சர்வத்தோடு கூடி மனைவி மக்களுடன் அநுபவியாமலும், அந்தப்பக்கம் (பரமபதத்தில்) நல்ல ஒளிமயமான தேகம் பெற்று பரமபதநாதனுடன் கூடி தான் அநுபவியாமலும், அஸரீயாய் ஞானாநந்த ஸ்வரூபனான தன்னை மட்டும் அநுபவித்து மகிழ்வது கைவல்யாநுபவமாகிறது. ஸ்ரிய:பதி, பெரியதிருவடி தீருத்தோளிலே தோளும் தோள்மாலையுமாய் வந்து நின்றாலும், அவனையநுபவிப்பதைவிட்டு, அவனிடம் ஶாத்திக்கு சிறிது பஞ்சகவ்யம் கிடைக்குமா. என்று கேட்பவனைப் போலிறே கேவலன் நிலை! ஜீவாத்மாவுக்கு சேஷத்வமே முக்கிய ஈஷணமாகையால், அதற்குப் பொருந்தும்படி, பரமாத்மாவுக்கு அடிமை செய்து அவனை அநுபவித்து, அவன் மகிழ்வதைக்கண்டு சந்தோஷமிப்பட்டு, நம்முடைய பாக்கியமென்னே என்று தன்னையும் அநுபவிப்பதுதான்

* பிறவித்துயரற (1-7-1) ஈடு “ஜஸ்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனை உபாளிக்கையும், அந்திம ஸ்மருதியும். இனி, பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடியென் என்னில் - உபாஸந ஸமயத்திலே சிறுகக்கோலுகையாலே. அதாவது அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகை. அதுதனக்கு அடி அவர்கள் ஸாக்ருத தாரதம்யம். “சதுர்விதா படங்கே மாம் ஜநாஸ் ஸாக்ருதிநோட்டர்ஜாந” என்று அருளிச் செய்தானிறே. ஸாக்ருதிநஸ் சதுர்விதா: - நாலுவகைப்பட்ட புண்யசாலிகள் - என்கையாலே ஸாக்ருத தாரதம்யம் ஸித்தம். ஸாக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாகவாயிற்று புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறப்பது. ருச்யநுகண்மாகவாயிற்று உபாளிப்பது. உபாஸநாநுகண்மாக இருக்கடக்கடவது பலம்”

உண்மையில் நியாயமானது. அதற்குப் புறம்பாகவுள்ள ஸம்ஸார அநுபவம் எப்படி தயாஜ்யமோ அப்படி கைவல்யாநுபவமும் தயாஜ்யமென்கிறார்கள் நம் ஆசார்யர்கள். ஸம்ஸாரத்திலிருந்தால் என்றைக்காவது பரமபதம் செல்லலாம்; பகவானையாநுபவிக்கலாம். கைவல்யாநுபவத்தை வேண்டிப்பெற்றவன் அதிலேயேயிருக்க வேண்டும். மறுபடியும் பரமபதத்திற்குச் சென்று பகவானையாநுபவிக்க முடியாது. இது நித்யவிநாசமிறே. ஆகையால் ஸம்ஸாரத்தைவிடப் பொல்லாதது கைவல்யாநுபவம். (அந்தமான் தீவு).

மிகவும் அழகீய பெண் ஒருத்தி ப்ரபல வ்யாதீயினால் நெடுநாள் பீடிக்கப்பட்டு ஒரு நிபுணனான வைத்யனால் அவ்வியாதி தீர்ப்பெற்று யெளவனபருவத்தில் இருப்பவள் - தனக்கு எல்லா விதத்தாலும் தகுந்த ஓர புருஷனைக் கைப்பிடித்து அவனுக்குத் தொண்டு செய்து அவனை மகிழ்வித்து, அதுகண்டு தானும் மகிழ்ந்து தன்னழகும் யெளவனமும் பயன்பட்டதே-யென்றிருப்பதுதான் நியாயம். இதைவிட்டுத் 'தன்னழகையும் யெளவனத்தையுமே நான்கு பக்கங்களிலும் கண்ணாடிகளை வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டே' நமது அழகென்ன ஆஸ்சர்யம்! யெளவனமென்ன ஆஸ்சர்யம்! என்று தன்னையே பார்த்து மகிழ்வாளானால் அது அந்யாயமல்லவா? அது போல்தான் கைவல்யாநுபவமும். ஸம்ஸாரதசையில் பெண் என்பவள் புருஷனுக்கென்றே ஸ்ரங்கி செய்யப்பட்டவள். தனித்திருக்கக்கூடாது. அதுபோலே ஜீவாத்மா பரமாத்மாவிற்குத் தொண்டு செய்வதற்கென்றே ஏற்பட்டவன். தனித்துந் தன்னை மட்டும் அநுபவிக்கக்கூடாது. ஈடு 1-2-5 அவதாரிகை, “இந்த₃ ரபத₃த்தை கோலுமவன் இவ்வருகுண்டான ஜஸ்வர்யத்தைக் கோலான்; ப்₃ரவும் பத₃த்தை ஆசைப்படுமவன், இவ்வருகுண்டான இந்த₃ ரபத₃த்தில் கண்வையான். ஆத்மாநுப₄ வத்தை ஆசைப்பட்டவன், ஜஸ்வர்யாதி₃ களில் கண்வையான். ஸமஸ்தகல்யாண கு₃ணாதுமகனாய், நித்யமங்க₃ள விக்₃ரஹியுக்தனாய் இருக்குமவனைப் பற்றுமவன், இவை இத்தனையிலும் கண்வையான்.”

உபாயம்

சேதனானானவன் தனக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் அநாதியாகவள்ள ஸம்பந்தத்தை உள்ளபடியுணர்ந்து வாழ்பவனாயின், தனக்கொரு ப்ரவ்ருத்தி இன்றிக்கே இருக்கவேணும். ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தில் உறுதியிருப்பின், தன்னுடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு தனக்கொரு ப்ரவ்ருத்திவேணும் எனும் நினைவு அடியோடு ஒழியும். ‘த்₃ருஷ்டப₂ ஸம் கர்மமாடியாக வருவது: அத்₃ருஷ்ட ப₂ ஸம் ஈஸ்வரன் க்ருபையாடியாக வருவது’ என்பதையறிந்தால், இரண்டிலும் ப்ரவ்ருத்தியற்று மார்பிலே கைவைத்துறங்க ப்ராப்தம். ஆக இவர்கள் உண்டு உடுத்து உறங்கும் சோம்பேரிகள். ஆனால் இவர்கள் சோம்பல் வாழ்ச்சிக்கு காரணமாகையாலே இவர்களை ‘வாழும் சோம்பர்’ என்றார் தொண்டறடிப்பொடியாழ்வார்.

�ஸ்வரன் சேதனாசேதனங்களை ஶர்மாகக் கொண்டுள்ளான். அவையிரண்டும் ஈஸ்வரனுக்கு சேஷல்ப்பட்டவையாயினும், தன் சேஷல்வத்தையறியக்கூடியவன் சேதனனே. அவனுக்கு ‘அடியேன்’ என்பதே நிலைநின்ற பேராகும். இப்பகுத்தின் பொருளாவது - அடியேன் - சேஷல்புதன். அதாவது சேஷலிக்கு அதீஸயத்தை விளைக்குமவன் (பெருமமையச் சேர்ப்பவன்); தனக்கென்று ஒரு பெருமமையை நாடாதவன் என்பதாம். ஆக இவனுக்கென்று ஒரு பு₂லமில்லாமையாலே, இவனுக்கென்று ஒரு ப்ரவ்ருத்தி இல்லை. சேஷலவஸ்துவால் ஏற்படும் அதீஸயம் சேஷலிக்கேயாகையாலே, இச்சேதனனுடைய லாபம் பரமசேதனாகிய ஈஸ்வரனுடையதாய், அதற்காக ஏற்படும் ப்ரவ்ருத்தியும் ஈஸ்வரனுடையதாயிருக்கும்.

ஞீபாஷ்யத்தில், முக்தனானவன் ஸம்ஸாரத்துக்கு தீரும்பி வருவதில்லை என்கிற கடைசி ஸௌத்ரத்தில் ப்ரமாணங்கள் காட்டி, பின் யுக்தி சொல்லுகிறவிடத்து எம்பெருமானாருடைய ஞீஸக்தி - ‘நச பரமபுருஷ: ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்பியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்தவா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி’ - ‘ஸத்யஸங்கல்பனான புருஷோத்தமன் மிகவும் ப்ரீதி விழியமான ஜ்ஞாநியை அடைந்து அவனை ஒருகாலும் தீருப்பிவிட மாட்டான்’ என்றாருளிச்செய்தார். இதனால் ஜ்ஞாநியானவனை அடைவன் ஈஸ்வரன் என்று தெரிகிறது. அதாவது சேதனனுடைய லாபம் ஈஸ்வரனுக்கு என்பது விளங்கும். அவ்வாறன், ஈஸ்வர லாபம் சேதனனுக்கே என்பது தீருவள்ளமாகில், ‘தன்னை அடைந்த ஜ்ஞாநியை’ என்பதாக அருளிச்செய்திருப்பரன்றோ. அவ்வாறு அருளிச்செய்யாததீனால், சேதன லாபம் ஈஸ்வரனுக்கேயாயிருக்கும். லாபம் அவனுக்காகும்போது, ப்ரவ்ருத்தியும் அவனிடமே இருக்க வேண்டும். உடைமையின் லாபமும், அதுக்கீடான் ப்ரவ்ருத்தியும் உடையவனுக்கே உரியது. ஆக ஸ்வ-ஸ்வாமி பாவ ஸம்பந்தமாடியான ப்ரவ்ருத்தி ஈஸ்வரனுக்கேயாயிருக்கும்.

அவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு இசைந்தீருக்கையே இவனுக்கு வேண்டுவது. அப்படி இசைந்தீருப்பதுதான், அதாவது அவனது ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதமான ப்ரவ்ருத்தி இல்லாமையைத்தான் ஸரணாகதி என்கிறோம். அதுக்கு தனித்து உபாயத்வமில்லை. லோகத்தில் ஒருவன் ஒருவனை ரகவிக்க முயன்றவளவில், ரகவிக்கப்படுமவன் இசைந்தீருப்பது அவனுடைய ரகஷணத்துக்கு உபாயமாகமாட்டாது. ஸொத்தினுடைய லாபநஷ்டங்கள் எஜமானனைச் சார்ந்தவை. ஶேஷ வஸ்துவைக் கொண்டு அதீஸயம் பெறுபவன் ஶேஷியோயாகையால், ஶேஷ - ஶேஷி பாவ ஸம்பந்தத்தை உணரவே, நமக்கு ரகஷணத்தில் அந்வயம் அடியோடு ஒழியும். மோகஷம் தாய ப்ராப்தம்; பிதுரார்ஜித ஸொத்து தானாகவே வந்தடையும். அதற்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா. தாய்முலைப்பாலுக்கு விலை கொடுக்க வேண்டாவிரே.

இாக ஸர்வேஸ்வரனுடன் நமக்குள் ஸம்பந்தத்தையுணர்ந்து நம்முடைய ரகஷணத்தில் கைவாங்கி இருப்பதே தகும். ‘சக்தர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டானங்கள்; அசக்தர்க்கு ப்ரபத்தீ’ என்பது நம்மாசார்யர்கள் கோஷ்டியிலே புகுரக்கடவுதன்று. ‘சக்தரோடு அசக்தரோடு வாசியில்லை ஈஸ்வர ஶக்தியைக் கொண்டு தலையெடுக்கைக்கு என்றிருக்கும் கோஷ்டியிரே’ என்பது தி.நெ.தா.13 - ‘கல்லெடுத்து’ பாசுரத்தில்) வியாக்கியான ஸ்ரீஸீக்தி *‘ஸீதோ பவ ஹநாமத:’ என்கிற ஶக்தியடையவள் இராவணனைப் பார்த்து ‘தக்தோ பவ’ (ஏரிந்து சாம்பலாவாய்) என்னாதது தன்னை ரகவித்துக்கொள்வதில் தனக்கு அந்வயமில்லை என்றிரே. தீருவடி, பிராட்டியை ‘பெருமாள்பக்கல் இனி எழுந்தருள அமையாதோ? என்ன;’ ‘நீ இருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே எப்படிக்கொண்டு போவாய்’ என்ன, தீருவடி விஸ்வரூபத்தைக்காட்டி, ‘இனியெழுந்தருளலாகாதோ’ என்ன, பிராட்டியின் வசனம் “ஸரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் ப்ரப₃லார்த்துந: | மாம் நயேத்₃ யதி₃ காகுத்ஸ்த: தத் தஸ்ய ஸத்துநுஶம் பு₄வேத் ||” சுத்ருக்களின் பலத்தையழிக்க வல்ல ஸ்ரீராமன் இலங்கையை அம்புகளால் கலக்கி என்னை அழைத்துச் செல்வாராகில், தத் - அந்த வீரத்தன்மை, தஸ்ய - பராக்ரமசாலியான அவர் பெருமைக்கு, ஸத்துநுஶம் - தகுந்ததாக, பவேத் - ஆசுகும்). ஈடு 5-4-7: “ஸரைஸ்து ஸங்குலாம் இத்யாதி - ராகஷஸர்கள் நெருங்கியிருக்கிற இத்தை ராமசுரம் அழிக்கக்காண் நாம் போவது, வேற்று மனிசர் முகத்திலே விழித்துப்போகவோ? அவரோடே விரோதித்து இதுக்கு முன்பு ஜீவித்துப்போன படைவீடு ஒன்றுண்டோ? மாம் நயேத் யதி - ‘நயாமி பரமாம் கதிம்’ என்கிறவர் இரண்டு வார்த்தை சொல்லுவதறோ? காகுத்ஸ்த: - இந்த்ராதி கள் விரோதிகளையும் * நான் ஒருவனுக்கே பத்னியாயிருப்பது உண்மையாயின், அநுமனின் வாலில் வைக்க தீ குளிர்ந்தீருக்கட்டும்.

போக்குங்குடியிலே பிறந்தவர் ஸ்வகார்யத்தில் சோர நிற்பரோ? தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத் - அவர்க்கு அனுரூபமானவற்றைச் செய்து போகக்கடவ நாம், நம்முடைய ஆற்றாமையை நீக்க அவர்க்கு நிறக்கேடானவற்றைச் செய்யவோ? 'ராஜமஹிலியை ஒரு ராக்ஷஸன் பிரிக்க அவள் ஸபித்துப்போனாள்' என்னுகல், 'ஒரு குராங்கு மீட்டது' என்னுதல் செய்கையாகிற விது அவர் வில்வலிக்கு கொத்தைகாண்; அவர் வம்ஶத்துக்கு கொத்தைகாண். பெருமாள் செய்யும் ரகஷணத்தை நம் தலையில் ஏறிட்டுக்கொள்வதோ?" தன்னை ரகவித்துக்கொள்ளுகை தன் பாரதந்தர்யத்திற்கு நாஶம் என்று ஸ்வஶக்தியைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதிருந்தாள். ஆக, சக்தரோடு அசக்தரோடு வாசியற அவன்கை பார்த்திருப்பது நமது ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரம் என்னலாம். உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி யோக்யதை இல்லாதிருக்கிற தன்மையே இவனுக்கு ஸ்வரூபம் என்றதாயிற்று.

அநாதியாடுள்ள ஸரீர - ஸரீரி பாவ ஸம்பந்தஜ்ஞாந மடியாக, உபாயங்களில் அந்வயமற்றிருக்கிற ஆகிஞ்சந்யம் தலையெடுத்து ஈஸ்வரன் கை பார்த்திருந்து அவனுடைய விநியோகத்திற்காக ஏற்படும் மோகஷமே ஸ்வரூபாநுரூபமாய், மற்ற ஸாதநாநுஷ்டாநாநுப ஸ்வப்ரவ்ருத்தி மூலம் பெறும் மோகஷம் மோகஷமேயாகிலும், ஸ்வார்த்த கந்தம் வீசக்கவடியதால் ஸ்வரூப வருத்தமாயிருக்கும். இதனால் பரார்த்த வேஷமான மோகஷமே ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்தது என்றும், மற்றது ஸ்வரூபவிருத்தம் என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆகையிறே ஆழ்வார், 'எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்' என்று ஸ்வார்த்த கந்தம் வீசம் மோகஷத்தை நிவேஷித்து, 'தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே' என்று 'தனக்காக விநியோகங்கொள்ள வேண்டி அவன்தரும் மோகஷமே உத்தேச்யம்' என்று மோகஷ புருஷார்த்தம் இன்னபடி இருக்கவேண்டும் என்று நிர்ணயித்தது. இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தம் ஸாதநாநுஷ்டானத்தாலே பெறக்கவடியதல்ல. ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணும்போது, பலத்தில் ஸ்வார்த்த கந்தம் வீசம். அது பரார்த்தைக் கொடுத்து வேஷம் உடையார்க்கு துஸ்ஸுஹமாயிருக்கும்.

இதன் தொடர்ச்சியாக ஆழ்வார் பாசுரமொன்றை நம் சிந்தனைக்கு விடையமாக்கலாம். 'அறியேன் மற்றருள் என்னையானும் பிரானார், வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து, சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும்தன், நெறியாவயிற்றில்கொண்டு நின்றாழிந்தாரே' (திருவாய்மாழி 8-7-8). இப்பாசுரத்தில், 'வெறிதேயருள் செய்வர்' என்பதற்கு காரணமில்லாமலே க்ருபை செய்வார் என்று பொருள். இதனை 'நிர்ஹேதுக் க்ருபை' என்பர். செய்பவர் யார்? என்னில் - 'என்னையானும் பிரானார்' என்னை அடிமை கொள்ளுகின்ற உபகாரகர். யாருக்கு அருள்செய்வர்? செய்வார்கட்கு - 'தான் உபகரிக்க நினைத்தார்க்கு'

என்பது பொருள். செய்வார்கட்டு என்பதற்கு 'நல்வினையைச் செய்வார்கட்டு' என்று பொருள் கொண்டால், 'வெறிதே அருள் செய்வர்' நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்வார் என்பது பொருந்தாது. ஆதலால் 'செய்வார்கட்டு' என்றதைச் செய்வினையாகக் கொள்ளாமல் செயப்பாட்டு வினையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்பொழுது 'செய்யப்படுமவர்க்கு' என்று பொருளாகும். எனவே 'தாம் அருள்செய்ய நினைத்தார்க்கு ஒரு ஹேதுவுமின்றி உகந்து அருள்செய்வர்' என்று பொருள்படும். இப்பாசுரத்துக்கு வியாக்யானம் அருளிச்செய்த ஆசார்யர்கள் 'வெறிதே அருள் செய்வர்' நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவர்; ஆருக்கு என்னில், 'செய்வார்கட்டு' 'யமேவ ஏஷ வ்ருணுதே' என்கிறபடியே தாம் விஷயீகரிக்க (கைக்கொள்ள) நினைத்தார்க்கு என்றும், 'தாம்தாம் ஒன்றைச் செய்வார்கட்டு' என்னில் 'வெறிதே அருள் செய்வர்' என்னக்கூடாதென்றும் அருளியிருப்பதைக் காணலாம். 'யம்ஏவ - யாவனாருவனை, ஏஷ - இந்த பரமாத்மா, வ்ருணுதே - விரும்புகிறான்; தேந - அந்த ஆத்மாவாலேயே, லப்ய: - பரமாத்மா பெறப்படுவான்' என்று உபநிஷத் வாக்யம் கூறுகின்றது. ஆக, எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகவே சிலரைக் கைக்கொள்ளுவான் என்று தெரிகிறது. அருள் செய்வதற்கு ஒரு ஹேது வேண்டுமேயென்னில், அதற்காகவே 'உகந்து' என்று ஆழ்வார் அருளியிருக்கிறார். அவனுடைய ப்ரீதியேதான் இங்ஙனம் அருளுவதற்கு காரணம் என்றபடி. ஈஸ்வரனுடைய உகப்பே அங்கீகாரத்துக்கு காரணம் என்பதற்கு, 'பரியதம ஏவ ஹி வரணியோ பவதி' (ஸ்ரீபாஷ்யம்) - விரும்பப்படுவான்றோ பற்றப்படுவான் ஆகிறான்? என்று ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

'தேசம் தீகழும் தன் தீருவருள்செய்து - தனது தூய சுடர்சோதி என்னுள் வைத்தான்' உலகமெல்லாம் அறியும்படி என்னிடத்தில் நிர்ஹேதுக க்ருபையைச் செய்து, தனக்கே உரியதான் தீவ்ய வழிவை என்னுள்ளே வைத்தான் என்று நாலாம் பாட்டில் அருளியிருக்கிறார். இது *தஸ்ய ஏஷ: ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்' என்ற உபநிஷத்தின் பொருள் என்பதை ஆசார்யர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த தீவ்யவழிவை அவன் தீருவருள் பெறாதார்க்கு காணவியலாது என்பது கருத்து. இதுபற்றியே, எம்பெருமான் 'அநந்யஸாத்யன்' வேறொரு உபாயத்தால் பெறப்படாதவன் என்று போற்றப்படுகிறான்.

�ஸ்வரன் நிர்ஹேதுகமாக சிலர்க்கு அருள்புரிவான் என்பதை தம்முடைய அநுபவத்தைக் கொண்டு விளக்குகிறார். 'மூவுலகும் நெறிஅு தன்வயிற்றில் கொண்டு, சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றோழிந்தாரே' என்று. “நெறி - ரக்ஷய ரக்ஷக பாவமாகிற முறைத்பாதபடி,

* நாயமாத்மா ஸ்ருதி - 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்' (கட.உப.) (ப்ரமாத்மா எவனை விரும்புகிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன். அவனுக்கே இந்த ப்ரமாத்மா தன் தீருமேனியைக் காட்டுகிறான்.)

மூன்று உலகங்களையும் தன் வயிற்றில் கொண்டு, சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் இத்யாதி - அத்யல்பனாயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள் பொருந்தி முறைகெடப் பரிமாறா நின்றான். தம்மை சிறுமைக்கெல்லையாக நினைத்தப்படியாலே முறைகேடாய்த் தோற்றிற்று. அவன் இவரை மூவுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திரா நின்றான்; இவர் தம்மை ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழாக நினைத்திரா நின்றார்” என்று வியாக்யான ஸ்ரீஸ்க்திகள். ஆகவே எம்பெருமான் காரணமின்றி கருணை புரிவான் என்பது சித்தமாயிற்று.

ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரம் ஈஸ்வரனை ஸர்வ ரகஷிகன் என்று தெரிவிக்கிறது. இங்கு ரகஷணத்திற்கு ஹேது கூறப்படவில்லை. ஆதலால் அவன் நீர்ஹேதுகமாக ரகஷிப்பான் என்பது சித்தம். நாராயண பதம் அவன் ஸர்வ அந்தராத்மாவாக இருந்து ரகஷிக்கிறான் என்கிறது. இங்கும் காரணம் கூறப்படவில்லை. இது ‘ஆந்தர ரகஷணம்’. ஸம்ஸாரிகமான ரகஷணம் ‘பாஹ்ய ரகஷணம்’. இந்த ரகஷணத்தையே அவரவர்களுடைய கர்மங்களை நோக்கி ஈஸ்வரன் ரகஷிக்கிறான் என்று சாஸ்த்ரம் தெரிவிக்கையால் விரோதமில்லை.

ஆத்மாவினுடைய உண்மைத் தன்மையினையும், ஈஸ்வரனது உண்மைத் தன்மையினையும் அறியாதார்க்கு பக்தி முதலானவற்றை ஸாதனங்களாக சாஸ்த்ரங்கள் கூறியுள்ளன. ஈஸ்வரன் ‘அநந்யஸாத்யன்’ என்றும், தான் ‘அநந்யஸாதநன்’ என்றும் உணர்ந்தவர்களுக்கு பக்தி, ப்ரபத்திகள் ஸாதனங்களாகமாட்டா. எம்பெருமானே ஸாதனமாவான். ஆகையிறே, பிள்ளைலோகாசார்யர், ‘ப்ரபாகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்’ என்றும் ‘ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்’ என்றும் ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (117, 118) அருளிச்செய்தது. அஜ்ஞர்கள் ஈஸ்வரன் அநந்யஸாத்யன் என்பதையும் தாங்கள் ‘அநந்யஸாதனர்கள்’ என்பதையும் உணராதவர்கள் என்பதாம். அபாயம் - ஸ்வரூபநாயம். அதாவது நம: பதக்தால் கூறப்பட்ட தன்னுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற தன்மைக்கு நாயகரம் என்பதாம். ஆகவே, எம்பெருமானையே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் பெற்றவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்றதாயிற்று.

தர்ஸந ரஹஸ்யமிருக்கும்படி :-

உறங்குகிறபோது நம்மை நோக்குகிறவன்

உணர்ந்தாலும் நம்மை நோக்கும்.

- கந்தாடையாண்டான்

‘மேம்பொருள் போகவிட்டு’ பாகுரார்த்தம்

மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம்பரிசுறிந்து கொண்டு ஜம்புலனகத்தடக்கி
காம்பறத்தலைசிரைத்து உன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரையுக்திபோலும் சூழ்புனராங்கத்தானே.

(திருமாலை-38)

துவயாரிச்டர் பக்கல் ஈஸ்வரனுக்குண்டான உகப்பைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு. ‘உம்மைக்கிட்டி உம் பக்கலிலே ந்யஸ்தபழராய் தங்கள் ஹிதத்தில் கைவாங்கியிருப்பாரைக் கண்டால் இங்ஙனேயோ தேவரீர் திருவுள்ளாம் உகந்திருப்பது’ என்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

மேம்பொருள் - மேவின பொருள். அதாவது இஜ்ஜீவனுக்கு கர்மமாடியாக வந்தேறியான தேஹுத்தைச் சொல்கிறது. ஆத்மாவை மேவியுள்ள தேஹும். தேஹுத்தைச் சொல்லவே தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களும் உபலக்ஷி சொல்லப்படுகிறது.

போகவிட்டு - வாஸனையோடே விட்டு. ப்ரக்ருதி (தேஹும்), ப்ராக்ருதங்களை இவனால் விடவொண்ணுமோவனில், விடுகையாவது - இவை அபுருஷார்த்தம் என்றறிகை. ‘மம மாயா துரத்யயா’ என்று அவன் பந்தித்த பந்தத்தை இவனால் போக்கிக் கொள்ளவொண்ணாது. ஆக, போகவிட்டு என்பதால் தேஹுத்தில் ஆத்மபுத்தி, தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தி, தேஹுத்தினின்று வேறுபட்ட ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைக்கை - இந்நினைவுகளைவிட்டு.

மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து - மெய் என்றது ஆத்மாவை. விகாரமடையும் அசேதனத்தை அந்ருதம் (பொய்) என்றும், அவிகாரமாய் நித்யமான சேதன வஸ்துவை ‘ஸத்யம்’ (மெய்) என்றும் ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ருதிச் சாயையிலே அருளிச் செய்கிறார்.

மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து - ஆத்மாவை உள்ளபடியறிந்து. ‘தேஹமே ஆத்மா’ என்பான் சார்வாகன். ‘தேஹுத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா ஒன்று உண்டு; அது ஸ்வதந்த்ரன்’ என்பான் மீமாம்ஸகள். ‘ஆத்மாவுக்கு அறிவு வந்தேறி; கல்லைப்போலே அறிவற்றவனாயிருப்பதே மோகஷி’ என்பான் வைசேஷிகன். இவர்களைப் போலன்றி ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் - ஸ்வயம் ப்ரகாஶமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாந குணகமாய்,

அனுபரிமாணமாய், ஈஸ் வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாய், அதுவும் ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருப்பது என்று உள்ளபடி உணருகை.

ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு - ப்ரக்ருதி, ப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம் என்றறிருந்து, ஆத்மாவையும் உள்ளபடியறிந்தால் பின்னை ஆம்பரிசாவது - ஸ்வரூபாநூரூபமான பலனாவது - பகவத் கைங்கர்யமேயாம். தன்னை தீர்யக்காக அபிமானித்த போது தருண ஸமூஹம் வருத்தி₄ ஹேது. 'மநுஷ்யோஹம்' என்றபோது அன்னபாநாதிகள் வருத்தி₄ ஹேது. 'தேவோஹம்' என்றபோது 'அம்ருதம்' வருத்தி₄ ஹேது. 'தாஸோஹம்' என்ற போது கைங்கர்யமே வருத்தி₄ ஹேது. ஒரு பசுவிடம் சென்று உனக்கு வேண்டுவதென்? என்றால் புல்லுக்கட்டும் தண்ணீரும் என்னும். ஒரு மனிதனைக் கேட்டால் அன்னபாநாதிகள் என்பன்; ஒரு தேவதையைக் கேட்டால் அம்ருதம் என்னும். அதே போல் ஒருவன் தன்னை சேஷபூதனாக நினைக்கும்போது அவனுக்கு கைங்கர்யமே வருத்தி₄ ஹேதுவாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் பொருந்தியுள்ளதால் ஸங்கோசம் அடைந்துள்ள இவனது ஜ்ஞாநம் ஒரு தேசு விசேஷத்தில் விகாஸமடைந்து ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறியும் போது ஸஹஜ கைங்கர்யமே (ஆத்மாவினுடைய இயல்பான கைங்கர்யமே) வருத்தி₄ ஹேதுவாயிருக்கும்.

ஜம்புலன் அகத்தடக்கி - இந்திரியங்களை ஸ்வ போக்த்ருத்வ புத்தியேற்பாது அடக்கி. 'மேம்பொருள் போகவிட்டு' என்பதிலேயே ஜம்புலன்களை வசப்படுத்துவதும் சொல்லப்பட்டதால் இங்கு கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்திலே களையறுக்கிறது. ஸ்வப்ரயோஜனத்தை துடைக்கிறது. 'இக்கைங்கர்யம் எனக்கு ஆனந்தத்தை விளைக்கிறது' எனும் புத்தியைத் தவிருகை. தனக்கு இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம் அபுருஷார்த்தம். தனக்கும் அவனுக்கும் இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம். 'தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே' என்றும் 'உனக்கே நாமாட் செய்வோம்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவனுக்கே ப்ரயோஜநமாக பண்ணுமதுவே புருஷார்த்தம்.

காம்பறத்தலை சிரைத்து - உபாயாந்தரங்களில் பற்று அற்று. தலை சிரைத்து - தன் தலையில் சுமையாகக் கொண்டுள்ள ஸாதநாந்தரங்களை விட்டு. 'தனக்குத்தான் ரகஷகன்' எனும் அபிமானத்தைவிட்டு என்றபடி. தலைமுடியானது 'தான் அழகன்' என்று அபிமானிப்பதற்கு ஹேதுவாமாப்போலே, 'தனக்குத்தான் ரகஷகன்' என்று அபிமானிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸாதநாந்தரங்களை தலைமுடியாக உருவகப்படுத்தியபடி. ஸ்ருதி *த்₃ வா ஸபர்ணா' இத்யாதீகளிலே ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களைப் பகவிகளாக மறைத்துச்

சொன்னதுபோல் இவரும் அஹங்கார க₃ர்ப்ப₄மான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை அர்த்த கெளரவத்தாலே மறைத்து அருளிச் செய்கிறார்.

உன் கடைத்தலையிருந்து - உன் தீருவாசலைப்பற்றி. ‘சுரணைள்’ என்கிற ஸ்தானத்திலே ‘கடைத்தலை’ என்கிறார். ஒருவன் தன் வீட்டு வாசலைப்பற்றிக்கிடந்ததொரு நாயை நலிந்தவனை வெட்டி தானும் குத்திக் கொண்டபடியைப் பார்த்த தீருக்கண்ணமங்கையாண்டான் (நாதமுனிகள் சிஷ்யர்) ‘ஓரு தேஹாத்மாபிமானிக்கு பாஸம் இதுவானால், பரம சேதனன் தன்வாசலைப் பற்றிக்கிடப்போரை யமாதிகளிடம் காட்டிக்கொடான்’ என்று ஸ்வரசஷ்ண வ்யாபாரங்களையெல்லாம் விட்டு தீருக்கண்ணமங்கை பத்தராவிப்பெருமாள் தீருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தாராம். அப் யஸ்தானத்தைப் பற்றி நிர்ப்ப₄யராயிருந்தபடி. எம்பெருமானைப்பற்றி ப₄யமற்று இருப்பவர்கள்.

வாழும் சோம்பறை யுகத்தி போலும் - ‘உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தப₄ரராய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களைக் கண்டால் உன்னுடைய தீருவள்ளாம் இங்ஙனேயோ உகப்படையும்’ என்று பெரியபெருமாள் தீருமுகமண்டலத்தின் உகப்பைக்கண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

‘வாழும் சோம்பர்’ என்று ‘கெடும் சோம்பறை’ வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையற்றவர்களாய் கர்த்தவ்யங்களை விட்டவர்கள் கெடும் சோம்பர். பரம ஆஸ்திகர்களாய் நிரபேசி உபாயத்தை ஸ்வீகரித்து பகவதநுபவமே யாத்ரையாய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருப்போர் வாழும் சோம்பர்.

உகத்தி போலும் - நித்யஸீரிகளை உகக்குமாபோலே சோம்பறை உகப்புதி.

கழ்புனலராவ்கத்தானே - இத்தகைய சோம்பர் கிடைப்பரோ, ப்ரபந்தன் கிடைப்பனோ எனும் நசையாலேயன்றோ தேவர் இங்கு கண்வளர்ந்தருள்கிறது என்றபடி.

* த₃வா ஸாபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா, ஸமாநம் வருகூறம் பரிஷூஸ்வ ஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்₃ வத்தி, அநஸ்நந் நந்யோ அபி₄ சாக ஸீதி || (ஸ்வேதா 4-6; முண்ட₃ 3-1-1) (ஜ்ஞானமாகிற) அழகிய இறக்கையை உடையவையும், ஸமானமான குணங்களை உடையவையும், (எப்போதும்) கூடியிருப்பவையுமான இரு பகவிகள் (ஜீவனும், ஸஸ்வரனும்), ஒரே மரத்தை (தேஹாத்தை)ப் பற்றி நிற்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று (ஜீவன்) பழுத்த கனியை (பக்வமான கர்ம பலத்தை)ப் புசிக்கிறது. மற்றொன்று (ப்ரமாத்மா) அக்கனியை உண்ணாமலேயே பிரகாசிக்கிறது.)

வராஹ சுரம ஸ்லோகம்

ஸ்திதே மநளி ஸாஸ்வஸ்தே₂ ஶரீரே ஸ்தியோ நரः |
த₄ ாது ஸாம்யே ஸ்தி₂ தே ஸ்மர்த்தா விஸ்வ ரூபஞ்ச மாமஜம் ||
ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்ட₂ பாஷாண ஸந்திப₄ம் |
அஹம் ஸ்மராயி மத்₃ ப₄க்தம் நயாயி பரமாம் கதீம் || - வராஹ புராணம்

மநளி ஸ்திதே ஸதி - மனம் கலக்கமின்றி நிலைநிற்கையில், ஶரீரே ஸாஸ்வஸ்தே ஸதி - கேஹம் நோயற்று நன்றாயிருக்கையில், தாது ஸாம்யே ஸ்திதே ஸதி - வாத பித்த ஸ்லேஷ்மங்கள் ஓரளவாயிருக்கையில், யோ நரः - எந்த மனிதன், விஸ்வரூபம் - சித் அசித் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஶரீரமாகவுடையவனும், அஜம் ச - பிறப்பிலியுமான, மாம் - என்னை, ஸ்மர்த்தா - (இரு தடவை) நினைக்கிறானோ, தத: - பிற்காலத்தீல், காஷ்ட பாஷாண ஸந்திபம் - கட்டையோடும் கல்லோடும் ஒத்தவனாய், ம்ரியமாணம் - மரணமடையாநிற்கிற, தம் மத் பக்தம் - அந்த என் பக்தனை, அஹம் - நான், ஸ்மராயி - நினைக்கிறேன். (தத: உடனே) பரமாம்கதீம் - உயர்ந்த கதீக்கு, நயாயி - அழைத்துச் செல்கிறேன்.

*அனுபாவ்ய வஸ்து லாபத்துக்கு ஆஸ்ரயண காலத்தையும், ஆஸ்ரயண அதீகாரியையும் ஆஸ்ரயண ப்ரகாரத்தையும், ★ஆஸ்ரயணீய வ்யக்தி விசேஷத்தையும் முதல் சுலோகத்தாலே சொல்கிறது.

மநளி ஸ்திதே - (மனம் நிலைநிற்கையில்). மனமாவது - அநாதீயான பாபவாஸனநயாகிற குறாவளியாலே அலைபட்டு, தன் ஸ்தானமான ஹ்ருதய குஹையில் கூடணகாலமும் தங்கப்பெறாதே கண்ட கண்ட விஷயங்களிலே மன்றித் தீரியுமொரு தத்வம். அது நிலைநிற்கையாவது - விஷயங்களிலே பற்று அற்றிருக்கை. விஷயமாவது - காது, கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கு சுவை தருமது.

ஶரீரே ஸாஸ்வஸ்தே (சீரம் நல்ல ஆரோக்கியத்துடனிருக்கையில்). வியாதிகட்கு வாசஸ்தானமாயிறே ஶரீரிருப்பது! ஏதாவதொரு வியாதி தலையெடுத்தாலும் அந்த துக்காநுபவத்திலே நெஞ்சுலயித்து பகவத் விஷயத்துக்கு யோக்யமாக மாட்டாதிறே. ஆகையாலே ஶரீரம் ரோகமின்றியிருக்கும் போது.

தாது ஸாம்யே ஸ்திதே வாத பித்த ஸ்லேஷ்மங்கள் எனப்படும் த₄ ாதுக்கள் ஸமநிலையில் இருக்கும் போது; ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒத்திருக்கும்போது). இந்த தாதுக்கள் தாறுமாறாக

* அனுபவிக்கத்தக்க பரமபதநாதனையடைவதற்கு ★ ஆஸ்ரயிக்கப்படும் எம்பெருமானையும்

இருப்பின் வியாதிகள் வரும். இவை ஸமநிலையிலிருப்பின் வியாதி உண்டாகாது; ஶரீரம் நல்லநிலையில் இருக்கும். ஶரீரம் ஸ்வஸ்தமாயிருப்பின் மனமும் நல்லநிலையில் இருக்கும். ஆகவித்தால், பகவத் ஸ்மரணத்துக்குரிய கால விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று.

அநந்தரம், ஸ்மரணாதிகாரியைச் சொல்லுகிறது. யோ நர: (எந்த மனிதன்). ஸ்மரணத்துக்கு *ஜந்ம வ்ருத்தாதிகள் அப்ரயோஜகங்கள். ஏதேனும் ஜந்மமாகவுமாம்; வ்ருத்தமாகவுமாம். இத்தால் பகவத் ஆஸ்ரயணத்தீற்கு கரண பாடவமும் (உடல் நலமும்), பகவானை நினைக்க வேண்டும் எனும் ருசியுமே ஆஸ்ரயிப்பவனுக்கு வேண்டியது என்றாயிற்று. இங்கு நர ஶப்தம் மனுஷ்ய வாசீயாயினும், தேவதைகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

ஸ்மரத்தா (நினைக்கிறானோ). ஸ்மரணமாவது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷம். மேலே 'விஸ்வ ரூபம்' என்று தன் சேவித்வத்தையும், 'நயாமி' (நான் அமைத்துச் செல்கிறேன்) என்று தானே உபாயம் என்பதையும், 'பரமாம்கதீம்' (மேலான கதீக்கு - பரமபதத்தீற்கு) என்று தானே ப்ராப்யம் என்றும் சொல்லுகையாலே இம்முன்றையும் இவ்வதிகாரி ஸ்மரிக்க வேண்டும். ஜ்ஞான விஷயமான இந்த ஸ்மரணம் ப்ரபத்தீயே. ஆகவித்தால், ஆஸ்ரயண ப்ரகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அநந்தரம், ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. விஸ்வ ரூபஞ்ச மாமஜம் (விஸ்வத்தையும் தனக்கு ரூபமாக உடைய என்னை) - எல்லா உலகங்களையும் தனக்கு உடலாக உடைய ஜகச்சாரியான என்னை.

மாம் அஜம் - ஜநந மரணாதிகள் அற்றவன் அஜன். பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், தேய்தல், இறத்தல், பரிணமித்தல் எனும் அசித்தீற்குரிய ஷட்விகாரமற்ற என்னை. சாரீச் சேர்க்கையால் ஆத்மாவுக்கு வரும் அஜ்ஞானம் (அறிவுக்குறைவு), து:க்கம் முதலான தோழமற்ற என்னை.

விஸ்வரூபஞ்ச என்பதில் சகாரத்தீல் (உம்மையினால்) இச்சேதனனுடைய ஹிதாஹிதங்களை அறியும் ஜ்ஞான விசேஷமும், நன்மைகளைப் பெருக்கி தீமைகளை விலக்கும் சக்தி விசேஷமும் காட்டப்படுகின்றன. இத்தால் ஆஸ்ரித கார்யாபாதக குணங்கள் காட்டப்பட்டன).

மாம் (என்னை) - 'கோல வராஹமொன்றாய்' 'பெருங்கேழலார்' என்று மிகச்சிறந்த அப்ராக்ருத தீவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை எல்லோரும் காணும்படி அவதரித்து நிற்கும் *

* பிறப்பு, நடத்தை, ஒழுக்கம்.

ஸௌலப்யத்தையும், ‘மானமிலாப்பன்றி’ என்று அதீநிஹீனமான வராஹ ஜந்மத்திலே உகப்புடன் பிறந்த ஸௌஸீல்யாதீஸயமும் உடைய என்னை.

அநந்தரம், ஆச்சரியிப்பதன் பலனைச் சொல்லுகிறது. தத: (பிற்காலத்தில்) இத்தால், ப்ரபத்தியாகிற இந்நினைவு உபாயந்தரங்களைப் போல் இடைவிடாது செய்ய வேண்டியதொன்றன்று என்கிறது.

தம் (அவனை) - முற்கூறியபடி என்னையே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் அத்யவளித்த அதீகாரியை.

இவனுக்கு பலன்கொடுப்பது எப்போதோவன்னில்: மரிய மாணம் து (இறக்கும் போது). து ஶப்தம் மரணமடையும் ஸமயத்தில் பக்தியோக நிழல்ட்டனைக்காட்டிலும் இவ்வதீகாரிக்குள்ள விசேஷத்தைக் (வேறுபாட்டைக்) காட்டுகிறது. விசேஷம் என்னைன்னில் - காஷ்ட பாஷாண ஸந்திபும் - ஜ்ஞாந ஸம்பந்த ஶாந்யமான காஷ்ட பாஷாணங்களை ஒத்திருக்கும்போது. பகவானை நினைக்க முடியாமல் (அறிவு நடையாடாத கட்டை, கல்போன்று) அசித்தைப்போலே கீட்பபதே போதும் என்றபடி.

அஹம் ஸ்மராமி (நான் நினைக்கிறேன்) இவன் ஒருகால் ஸ்மரித்தானாகில், அநவரத பாவநை (எப்போதும் நினைத்தல்) நான் பண்ணைக்கடவேன். சேதன லாபம் என் பேறாயிருக்க, நான் நினைக்காமல் யார் நினைப்பது? க்ருஷி பண்ணுவது கர்ஷகனுக்கன்றோ? பயிரைப்பெற உழவனன்றோ உழவேணும். பயிரே உழுமோ? ஶாஸ்த்ரம் அந்திமஸ்மருதி அவஸ்யா பேசுவிதம் என்று சொல்லாந்திரக ‘அந்திமஸ்மருதி அவஸ்யமில்லை’ என்பது ஶாஸ்த்ர விருத்து₄ மன்றோ? என்னில் - அது உபாயாந்தரங்களைப் பற்றியவர்களுக்காகச் சொன்னது; என்னையே உபாயமாகப் பற்றியவர்களுக்குச் சொன்னதன்று. அந்திம ஸ்மரணம் இருந்தே தீரவேண்டுமென்னில் - அதை (அந்திமஸ்மருதி)யை நான் செய்கிறேன். இது ப்ரபந்நாதீகாரிக்கு நான் விசேஷித்துச் செய்யும் அம்ஶம்.

இப்படி மேல்விழுந்து நீ நினைக்கைக்கு இவன் பக்கல் கண்ட ஏற்றமென்? என்னில், மத் பக்தம் (அவன் என்னுடைய பக்தன்). மத் பக்தம் என்று ப்ரபந்நாதீகாரியைச் சொல்லுகிறது. அவன் என்னிடம் வைத்துள்ள பக்தி ஸ்வயம்ப்ரயோஜந ரூபமானது. அந்த பக்திக்கு ப்ரயோஜநமாக அவன் எதையும் என்னிடம் வேண்டுமெனல்லன். பக்தியை மோகேஷாபாயமாக நினையாதே என்னையே மோகேஷாபாயமாக நினைப்பவனாகையாலே, அவன் என்னை நினைக்கமுடியாத மரணத்தருணத்தில் நானே அவனை நினைத்து

மோகஷத்தையளிக்கிறேன். இங்குச் சொல்லுகிற ஸ்மரணமாவது “இவன் தன் கார்யத்தில் கை வாங்கி நம் பக்கலிலே ஸர்வ பரங்களையும் வைத்தான். ஆன பின்பு, இவன் கார்யமடைய நமக்கே பறம்; இவன் இன்னமொருகால் உத்கராந்தி க்லேஶம் (மரண வேதனை) அநுபவித்தல், யமன் முகத்திலே விழித்தல், கர்ப்ப குறையிலே கிடத்தல் செய்யாதே, நம்மிடம் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணி நித்யானந்தியாக வேணும்” என்கிற ஸங்கல்பம்.

அனந்தரம், ஆஸ்ரயண பலனைச் சொல்லுகிறது. நயாமி பரமாம் கதீம் - (மேலான கதீக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்) கம்யதே இதி கதி: எனும் வ்யதிபத்தியால் அடையப்படும் ப்ரயோஜனத்தைக் காட்டுகிறது. பரம கதீயாவது - பகவத் கைங்கர்ய ரூபமான பரம ப்ராப்யம். நாட்டில் புருஷார்த்தமாக வேண்டப்படும் தர்மார்த்த காம மோகஷங்களில் சொல்லப்படும் மோகஷம் வெறும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினின்று விடுபடுகையே. பகவத் கைங்கர்யமற்ற கைவல்யத்தினின்று ‘பரம கதி’ என்று இத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

நயாமி - அந்த ப்ராப்யத்தை அடைவிக்கும் போது ஆதிவாஹிகர்கள் கையிலே காட்டிக்கொடேன். ப்ரஜையை தாயானவள் புடவைத்தலைப்பாலே மூடிச்செல்வது போலே, அத்தவாளத்தலைப்பாலே (உத்தரீயத்தின் தலைப்பாலே) நானே அவனை மூடிக்கொண்டு அழைத்துச் செல்வேன். லங்கையிலிருந்து பிராட்டியை புஷ்பகத்தின் மேலே தானேயெடுத்து வைத்துக் கொண்டு போனாற்போலே காணும் இவ்வாதமாவைக் கொண்டுபோம்படியும்.

“மஹா வராஹஸ் ஸ்ப்புட பத்மலோசநம் பஜே”

‘ஞானப்பிராணையல்லாவில்லை நான் கண்ட நல்லதுவே’

மாலை நண்ணி - ஈடு ப்ரவேஶம் : இவன் முதலிலே, ‘இத்தைத்தவிர்த்துக் தரவேணும்’ என்று ஒருவார்த்தை சொல்லி வைக்கையாலே, அவ்வார்த்தையைக் கொண்டு, இவன் விலக்கமாட்டாதவளவிலே, ஈஸ்வரன் கார்யம் செய்து தலைக்கட்டும். ‘அசித் கல்பனாய்க் கிடக்கிறவன் தலையிலே ஒரு தேவையிடேன்; நானே நினைக்கக் கடவேன்’ என்கிறான். இச்சோக த்வையமும் எம்பெருமானுடைய *ஸர்வஸ்வம்.

* எம்பெருமானுடைய பூர்ணமான ஸௌத்து. நமது ஸௌத்து நாம் இன்புற வாழ்வதற்கு காரணமாயிருப்பது போல், இவ்விரு சூலோகங்களில் சொல்லப்படுகிற, 1. ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை ஸ்மரிக்கும் ஸ்மரணமாகிய ப்ரத்தி; 2. அதுமியாக, ஜீவாத்மாவின் அந்திமகாலத்தில் அவனைப்பற்றி ஈஸ்வரன் ஸ்மரிக்கும் ஸங்கல்பம்; 3. அநந்தரம், ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாவை பரமகதிக்கு அழைத்துச் செல்லுதல் - என்ற இம்முனிறும் எம்பெருமானுடைய ஸௌத்துக்களாம். அவன் ஜீவாத்மாவித்தில் கைங்கர்யம் கொண்டு பரமபத்தில் தான் இன்புற இருப்பதற்கு இஸ்ஸௌத்துக்கள் காரணமாகின்றன என்றபடி.

ஸ்திதே மந்னி - (நீண்றவா நில்லா நெஞ்சு ஓரிடத்திலே நிற்கும்போது) புருஷார்த்தம் பெறும்போதும் நெஞ்சைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்க வேணுமிரே. ஸாஸ்வஸ்த்தே சாரே - பரிணாமி த்ரவ்யமான சர்ரம் ஒரு நிலையில் நிற்கும்போது. தாது ஸாம்யே ஸ்திதே - தாதுக்கள், ஒன்று முடங்கி ஒன்று நிமிருகையன்றிக்கே, ஸமநிலையில் இருக்கும்போது.

ஸ்மர்த்தா - யாவனொருவன் ஸ்மரிக்கிறானோ. 'நாம் ஆர்? சார்மாகிற இது அசித்தாயிருந்தது. தேஹத்திலும் வேறுபட்ட ஆத்மா உளன். அவன் ஈஸ்வரனுக்கு சேஷபூதன். அவனைப் பெறுகை இவ்வாத்மாவுக்கு மோகஷமாகிறது' என்று நினைக்கிறானோ.

விஸ்வரூபஞ்ச மாம் - குடல் துடக்காலே, முள்பாய்ந்தால் வரும் வ்யஸநம் ஆத்மாவதாமா போலே, இவற்றுக்கு வந்ததொன்று தனக்கு வந்ததாம்படி எல்லாவற்றையும் சார்மாக உடையனாயிருக்கிற என்னை. அஜம் - இவனைப்போலே ஜந்ம நிபந்தனமான கலக்கமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை. தத்ஸ்தம் - நடையாடித்திரியுமன்று நினைத்தவன் அசித்கல்பனாய்க்கீட்கிறவன்றும் 'நினைத்தான் இல்லை' என்று தேவையிடாதே, நான் அவனை எப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன்.

மத் பக்தம் - நெடுநாள் பச்சை (உபஹாரங்களைக்) கொண்டு, கார்யகாலத்திலே, பச்சையிடாத நாளை எண்ணி அகற்றுமவனையோ இவன் பற்றிற்று! நயாமி பரமாம் கதிம் - 'கள்வன் கொல்'வில் பிராட்டியை உத்திரியத்தால் மறைத்துக்கொடு போனாப்போலே தான் கையைப் பிடித்துக்கொடு போமாய்த்து. ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டியாதல் கொடு போகையன்றிக்கே ஆதிவாஹிகரில் ப்ரதாநனான தானே கொடுபோம்.

பட்டர் வார்த்தை : பரமபதநாதன் சொல்வது முக்தர்க்கே உதவும். கூஷ்ராப்திநாதன் பேச்சு கடலோசையாய் அர்த்தமாகா. மத்ஸ்யமாய் சொன்னது ஒரு காலும் கரையேற முடியாதவன் பேச்சாம். ஆமையாய் கடலை கலக்கிக் கொண்டு சொல்வதும் உதவாது. நரசிங்கமான பேச்சு கீழ் ஒருபடியும் மேல் ஒருபடியுமாயிருக்கும். வாமனன் பேச்சு ஒரு அடியைக்காட்டி ஒரு அடியால் அளந்த விழமப்பேச்சாம். கோபிவ்டனான பரசுராமன் பேச்சு நன்மை பயக்கா. கேவலம் குரங்கிடம் புகல் அடைந்தவன் பேச்சு ஹ்ராமனுடையது. பலராமனுடைய பேச்சு கள்ளுண்ட மயக்கம் தோற்றுவது. ஹ்ரக்ருஷ்ணனோ ஜாரசோர சிகாமணி 'கள்வன்' பேச்சாம். வரப்போகும் கல்கியின் பேச்சு எப்படியிருக்குமோ அறியோம். பூமிப்பிராட்டிக்கு ஞானப்பிரான் அருளிச்செய்த வார்த்தையே வார்த்தை.

"பார்மகட்டு தீருவரங்கச் செல்வனார் பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே"

(நாச்சியார் தீருமாழி 11-8)

பிராட்டி ஸ்வரூப நிருபணம்

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களை எவன் செய்கிறானோ, அவனே ப்ரஹ்மம்; அவனே ஜகத் காரணன். அவனுக்கே மோகஷப்ரத்தவம் உண்டு. ‘நாராயண பரப்ரஹ்ம’ என்கிறபடி பரப்ரஹ்மம் நாராயணனே. ‘அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான், அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தான் அளந்தான்’ என்று ஆழ்வார் பாசுரம். ப்ரஹ்ம ஶப்த ப்ரயோகம் மற்றவர் விஷயத்தில் ஒளபசாரிகமே. பரப்ரஹ்மமான நாராயணனுக்கு விசேஷணமாயிருக்கும் பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்ம ஶப்தத்தில் அந்வயம் கிடையாது.

எம்பெருமான் விசேஷ்யம்; பிராட்டி விசேஷணம். “ப₄ாஸ்கரேண ப்ரப₄ யத₂ா” - பெருமாள் சூர்யன் போல் விசேஷ்யம் என்னா, பிராட்டி ஒளிபோலே விசேஷணம். விசிஷ்ட தத்வத்துக்குள்ள நிரதிஶய ப்₃ருஹத்வமாகிற ப்ரஹ்மத்வம் விசேஷண தத்வத்திற்கு கிடையாது. நிமித்த, உபாதாந, ஸஹகாரி என்று த்ரிவிதமாயுள்ள ஜகத்காரணத்வம் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம். ப்ரலய ஸமய ஸாப்தம் ஸ்வம் ஶரீரைக தே₃ ஶம் வரத₃! சித₃ சித₃ாக₂ யம் ஸ்வேச்சயா விஸ்தருணாந: | க₂ சிதமிவ கலாபம் சித்ர மாதத்ய தூ₄ந்வந் அநுஶிகி₂நி யிகீ₂ வ க்ரீ₃ ஸி ஶ்ரீஸமகஷம் || (ர.ஸ.உ.ச. 44) ஆண்மயில் தோகையை விரித்தாடுவது போல் ‘பஹாஸ்யாம்’ என்று உலகை ஸ்ருஷ்டிப்பவன் உலகை சர்மாகக் கொண்ட எம்பெருமானே என்றும், தோகையில்லாத பெண்மயில் போலே பிராட்டி எம்பெருமானது ஸ்ருஷ்டி லீலையைக் கண்டு இன்புறுகிறாள் என்றும் அருளிச்செய்தார் பட்டர். ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் எம்பெருமானைத் தூண்டி (ப்ரேரகத்வம்) ஸ்ருஷ்டி லீலையைக் கண்டு ஆண்தமடைகிறாள். ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் பிராட்டிக்கு அப்ரதாநமான அந்வயம் மட்டுமே. பரப்ரஹ்மாபா என்றவுடன் புருஷோத்தமா என்றருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார் (ஸரணாகதி) கத்யத்திலே. *“மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித்தஸ்தி தனஞ்ஜய” என்றிரே கீதை. ஆளவந்தார் ‘யத் ப்₃ரஹ்மானுபம் ஹரே’ என்று சொல்லி அப்ப்ரஹ்மத்தை தமுவியவளாக ‘க₃ாடே₄ாப கூ₃ட₄ாநி தே’ என்று பிராட்டியைப் பேசினார். ப்ரஹ்மமாகப் பேசவில்லை. ஆசார்யர்கள் எவரும் பிராட்டியைப் ப்ரஹ்ம ஶப்தத்தால் குறிப்பிடவில்லை.

பிராட்டிக்கு அனுநூதவமும் அதனால் உண்டான ஜீவத்வமுமே உண்டு. ஸர்வ அந்தர்யாமியாய் எல்லாவஸ்துக்களிலும் உள்நுழைந்து அவற்றை நியமிப்பதே ஸ்வரூப

* அர்ஜானா! என்னைக்காட்டிலும் வேறானது எதுவும் மிகவும் மேலானதாயில்லை. (கீதை 7-7)

வ்யாப்தி. ஆகாசத்தீன் வ்யாப்தி போலன்றி, ஒவ்வொர் வ்யக்தியிலும் ஜாதி பரிசுமாப்ய வ்யாபித்திருப்பது போலே, அனைத்தையும் உள்நுழைந்து பரிசுமாப்ய வ்யாபித்து அவற்றை நியமிக்குமவன் நாராயணன் ஒருவனே. பிராட்டி தொடக்கமான மற்ற எல்லாச் சேதனர்களும் நார ஶப்தத்தால் சொல்லப்படுபவர்கள்; நாராயணனால் வியாபித்து தரித்து நியமிக்கப்படுபவர்கள். ‘ஸர்வ பூதாந்தராத்மா தீவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:’ ‘அந்தர் பஹிஸ்ச தத் ஸர்வம், வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்திது:’ ஆக நாராயணன் ஒருவனே ஸ்வரூபத்தில் விபு. ஸ்வரூப வ்யாப்தி இருப்பதாலேயே ஸர்வ வஸ்துக்களும் அவனுக்கு சர்ரமாயிருக்கின்றன. ஸமஸ்த த்ரவ்ய ஸர்ரகத்வம் ஈஸ்வர லக்ஷணம். ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்ந்த ஒரு வஸ்துவுக்கும் ஜகத் சர்ரகத்வம் இல்லை. நான்முகன் பெருமாளிடம் அவதார ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டு ‘ஜகத் ஸர்வம் ஸர்ரம் தே’ என்று பெருமாளுக்கு மட்டுமே ஜகத் சர்ரத்வத்தைச் சொன்னான். ‘ஸர்வம் ஸமாப்நோவி ததோடிலி ஸர்வ:’ “நீ உன்னையொழிந்த எல்லா வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்திருக்கையால், அவற்றைச் சொல்லும் சொற்களால் சொல்லப்படுபவனாகிறாய்” என்றது கீதை. ‘ஸர்ரம் ச ஹரே ரஸ்மி’ நூன் ஹரியினுடைய சர்ரமாயிருக்கிறேன்) என்று பாஞ்சராத்ர ஆகமங்களில் ஒன்றான லக்ஷ்மி தந்தரத்தில் பிராட்டியின் வாக்கு காணப்படுகிறது. பிராட்டி நார ஶப்த வாச்யை என்று ஹாரீத் ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டது. நாரங்கள் எவைவை என்று தீரட்டிச் சொல்லும்போது ‘பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்கள்’ என்றிரே முழுக்கூப்படி ஸ்ரீஸ்கத்தி! தரவ்யங்களின் குணங்கள் தரவ்யங்களினின்று பிரிக்க முடியாதிருப்பது போலே வஸ்துக்கள் அவனை விட்டுப்பிரியாத *ப்ரகாரங்களாயிருக்கின்றன. நாராயணன் ஒருவனே ப்ரகாரி. ‘தேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந்’ அவனுக்கு ஸமமான ப்ரகாரி வேறு இல்லை. பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு நிரூபக பூதையாகையாலே, ஸ்வரூபத்தால் அனுவாயினும், தன் அகடிதகடநா சக்தி விசேஷத்தால் எம்பெருமான் உள்ளவிடங்களில் ஸந்திதி பண்ணுவைன். ஆக விக்ரஹ வ்யாப்தியுண்டு; ஈஸ்வரனுக்கேயுள்ள ஸ்வாபாவிக ஸ்வரூப வ்யாப்தி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கிடையாது. முக்தனின் தர்மடுத ஜ்ஞாநம் எல்லா வஸ்துக்களுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளக்கூடுமானாலும் அந்த வ்யாப்தியில் நியந்தருத்வம் இல்லை. அந்தர்யாமித்வத்திற்கு நியந்தருத்வம் அவச்யம்.

* ஒரு பொருளை விட்டு தனித்திருக்க முடியாததும் அதற்கு இயற்கையாய் அமைந்துள்ளதுமான தன்மைக்கு ப்ரகாரம் என்று பெயர். கரும்புக்கு இனிப்பு, நெருப்புக்கு சுடுதல். சேதனாசேதனங்கள் ஈஸ்வரனுடன் எல்லாக்காலத்திலும் பினைப்புண்டிருப்பதால், அவை ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரம். ஈஸ்வரன் ப்ரகாரி. ப்ரகாரம் - தன்மை. ப்ரகாரி - அதை உடைய வஸ்து. ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ என்றால் ‘நான் ப்ரஹ்ம ப்ரகார பூதன்’ என்று பொருள்.

‘விழ்ணுபத்நீ’ என்றே ப்ரமாணங்கள் காண்கிறபடியால், பிராட்டிக்கு பத்னீத்வ ப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களை இல்லை செய்ய முடியாது. ஆக ஈஸ்வர ஶேஷத்வம் இவளுக்கு உள்ள படியால் ஈஸ்வரத்வம் இவளுக்கு ஸித்தியாது. கெளவீதீக் கூடாது ‘பிராட்டி ஶேஷத்வமே வழிவெடுத்தவள்’ என்றது. தமிழ் வேதங்களில் ‘வழிவினையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியை’ என்று ஆழ்வார் பாசுரம். ‘சந்தணி மென்முலை மலராள், தரணி மங்கை தாமிருவர் அடிவருடும் தன்மையான்’ என்று கலியன் பாசுரம். ஸாத்வத ஸம்ஹிதை ‘பிழந்ந லக்ஷணம்’ என்று பெருமாளும் பிராட்டியும் வெவ்வேறு லக்ஷணமுடையவர்கள் என்றது. ‘ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விழ்ணோ:’ எனும் சுலோகத்தில் பட்டர் ரத்னத்திற்கு ஒளிபோலே, பிராட்டி பெருமாளுக்கு இயற்கையான உடைமைப் பொருளாயிருக்கிறாள் என்றருளிச் செய்தார். பிராட்டி மகாரவாச்சை. மகார வாச்சயத்வம் இல்லையெனில் அவளுக்கு பகவத் ஶேஷத்வமே ஸித்தியாது. பிராட்டிக்கு பாரதந்தர்யமே ஸ்வருபம். தீருவடி அசோகவனத்திலிருந்த பிராட்டியை தானே பெருமாளிடம் கொண்டு சேர்த்து விடுவதாகச் சொன்னபோது, “பெருமாள் வந்து என்னை அழைத்துப்போவதேதக்கது” ‘தத் தஸ்ய ஸத்துருஷம் படுவேத்’ என்று தன்னை ரகஷித்துக்கொள்வதில் ஸ்வாதந்தர்யம் தனக்கு இல்லை என்பதைக் காட்டினாள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஒருவண்ணான் ஏதோ சொன்னான் என்பதற்காக பிராட்டிக்கு ஏற்பட்ட இரண்டாவது பிரிவில் ‘தன்னை முடித்துக்கொள்வதில் ஸ்வாதந்தர்யமற்றவள்’ என்கையாலிறே உயிர்தளித்திருந்தது. பாரதந்தர்யமிறே இங்கு ப்ரகாசகம். இந்த பாரதந்தர்யமாடியாகவிறே அவளை ‘ஜீவ கோடி’ என்கிறது!

“காரணம் து தயேய” (காரணப்பொருளே தயானிக்கத்தக்கது) என்ற அதர்வஸி கையின்படி ஜகத்காரண வஸ்துவுக்கே முழுச்சூடு உபாஸ்யத்வமுண்டு. ஜகத்காரண வஸ்துவுக்கே ரகஷகத்வ முண்டு. நிருபாதீக ரகஷகன் நாராயணனே. ரகஷகத்வத்தில் பிராட்டிக்கு அந்வயம் புருஷகாரத்₃ வாரா. “தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ ப₄ வதி, நாந்ய பந்த₂ அயநாய வித்து யதே” என்கிறபடி மோகஷி பலனை பரமபுருஷனே கொடுக்கமுடியும். மற்ற ஸ்வாரிக பலன்களையும் அந்தந்த தேவதா ஸர்வகணான பரமாத்மாவே தருகிறான். தவயத்தின் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீவிசிஷ்டன் உபாயமென்பதால் விசேஷணமான பிராட்டி உபாயம் என்னவொன்னாது. பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் கொண்டால் எம்பெருமாளுக்கு நிரபேசஷி உபாயத்வம் நிலைக்காது. மேலும், பூர்வகண்டத்தில் நார பதார்த்தங்களைல்லாம் விசேஷணமாகையாலே அவைகளுக்கு உபாயத்வம் ஏற்க வேண்டிவரும். உத்தரகண்டத்தில் பாதகமில்லாமையாலே விசேஷணமான பிராட்டி ப்ராப்யம் என்று கொள்ளப்பட்டது. ஆஸ்ரயண

தலையில் விசேஷண ப்ராதாந்யம் பிராட்டி; உபாய தலையில் விசேஷம் ப்ராதாந்யம் பெருமாள்; புலதலையில் விசிஷ்ட ப்ராதாந்யம் சேவி தம்பதிகள்.

*நேத்ருத்வம் எனப்படும் புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்குள்ளது. ‘நித்ய ஸஹாயிந்’ என்று பெருமாளுக்கு ஆஸ்ரித ரகஷண கார்யங்களில் துணைபுரிபவள். எம்பெருமான் நிரங்குசு ஸ்வதந்த்ரன். ஸ்வாதந்த்ர்யம் லேசமுமற்ற ஜகந்மாதாவான பிராட்டியை நாம் புருஷகாரமாகப் பற்றுகிறோம். அவளுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் உண்டெனில் அவனை அடைவதற்கு ஒரு புருஷகாரம் தேவைப்படுமிரே. “ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷபூதையாய், ஸஹதர்ம சாரினியான பொரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்⁴ யாதிஶயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு தஞ்சமாகிறாள்” என்று அபிழுக்தரும் அருளிச்செய்தாரிரே. சேதனருடைய அபராதத்தைப் பொறுத்து ஈஸ்வரன் அவர்களை அங்கீகரிக்கும்படி செய்வதால், பிராட்டி ரகஷாஹேது ரகவிப்பதற்கு காரணம் ஆகிறாள். நிருபாதிக ரகஷண எம்பெருமானே.

பாஞ்சராத்ரத்தில் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை; புருஷகாரத்வமேயுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டது. மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தாநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத₄: | லக்ஷ்மி: புருஷகாரத்வே நிர்தீ₃ஷ்டா பரமர்ஷிபி₄: || மமாபி ச மதம் ஹ்யேதந் நாந்யத₂ா லக்ஷ்மைம் ப₄ வேத் || (ஸம்ஸாரத்தில் கீழே விழுகின்ற ஜந்துக்களுக்கு என்னை அடையும் விழியத்தில் லக்ஷ்மீதே₃ வியானவள் பரமரிஷிகளாலே புருஷகாரத்வத்தில் வரம்புகட்டப்பட்டிருக்கிறாள். எனக்கும் இதுவே இஷ்டம். வேறான (உபாயத்வமாகிற) ஆகாரம் அவளுக்கு இல்லை) என்றும், அஹம் மத்ப்ராப்த்யபாயோ வை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம் | லக்ஷ்மி: புருஷகாரேண வல்லபு₄ ப்ராப்தியோகி நீ | ஏத்ஸ்யாஸ்ச விஶேஷாதயம் நிக₃ மாந்தேஷ்வர ஶப்த₃ யதே || லக்ஷ்மீபதியான நானே என்னையடைய உபாயமாவேன். என் பிரியையான லக்ஷ்மீயானவள் புருஷகாரத்தினால் என்னையடைய உதவிபுரிகிறாள். (புருஷகாரத்வமாகிற) இப்பெருமை இவளுக்கு வேத₃ாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிறது) என்றும் எம்பெருமான்தானே அருளிச்செய்தானிரே. ரகஷகனான ஈஸ்வரன் சேதனரை ரகவிக்கும் தலையில், சேதனருடைய அபராதங்களைக்கண்டு உபேசவியாமலிருப்பதற்குறுப்பான க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஸந்தீதி வேண்டுகையாலே, லக்ஷ்மி தந்தரத்தில், லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா, ரகஷகள் ஸர்வ ஸித்₃த₄ாந்தே வேத₃ாந்தேஷ்வர ச

* நேத்ரி - நம்மை எம்பெருமானோடு சேர்ப்பவள். அப்படி சேர்த்து புருஷகாரம் செய்தலே நேத்ருத்வம்.

க்₃ யதே || (கருணையே வழிவடுத்தவளான லக்ஷ்மீதேவியோடு கூடிய இருங்கேசனே எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும், வேதாந்தங்களிலும் ரகஷகனாக கூறப்படுகிறான்) என்று பிராட்டிக்கு அப்ரதான ரகஷணமான புருஷகார ப₄ ாவம் சொல்லிற்று. த₃ வயத்தில், ‘சரணை’ எனும் த₃வி வசநத்தால் இரண்டு தீருவடிகளையே சொல்லிற்று. இருவரும் உபாயமென்னில், சரணங்கள் நாலென்ன வேணுமிரே! இருவரும் ஸமப்ரதாநர் என்னில் அவளும் தனியே உபாயமாய், அவனும் தனியே உபாயமாய், விஶிஷ்டம் உபாயமெனும் வார்த்தையோடு விரோதிக்குமாகையாலே, அவளுக்கு புருஷகார ப₄ ாவமும், அவனுக்கு உபாய ப₄ ாவமும் வ்யவஸ்தத்தி தமாயிருக்கும். ‘ஆஸ்ரயண வேளையோடு போக வேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுனமே உத்தேச்யம்’ என்றது - ஆஸ்ரயண தசையில் புருஷகாரமாகவும் போக தசையில் ப்ராப்யமாகவும் பிராட்டி உத்தேச்யம் என்றபடி.

பிராட்டிக்கு ப்ரமாண வருத்தமாய் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைச் சொல்வது பூஷணமாகாது; தூஷணமேயாகும். அவளுக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் கூறுவது, தூர்க்கை முதலான மற்ற ஸ்தரீ தெய்வங்களிடமில்லாத, அவளுடைய ப₄ர்த்ரு பாரதந்தர்யமாகிற பெருமையை இல்லை செய்வதாகும். அவளுக்கு சரீரத்வத்தை இசையாது எம்பெருமானுக்குத் துல்யமான ஈஸ்வரத்வத்தைச் சொன்னால், இருவரும் வெவ்வேறு ஆத்மாவாயிருப்பதால், ஈஸ்வர த₃வித்வமாகிற தோலிம் உண்டாகும். ஸ்தரீதேவதைக்கு பரத்வம் சொல்லும் சாக்தமத ப்ரவேஶம் உண்டாகும். விசிஷ்டாத்வவதம் போய், விசிஷ்டத்வவதம் ஏற்படும். “ஸ்வத: ஹாஸ்தவம் விஷ்ணோ: ஸ்வமனி” எனும் ஸ்லோகத்தில் ரத்னக்திற்கு ஒளிபோலே பிராட்டி பெருமானுக்கு இயற்கையான உடைமையாயிருக்கிறாள்; அவளுக்குரிய பெருமைகளைல்லாம் அவளை உடையவனான எம்பெருமானின் பெருமையாகவேயாகும் என்றாளிச்செய்தார் பட்டர்.

ஆக தென்னாசார்ய ஸமப்ரதாயத்தில் பிராட்டியின் ஸ்வரூப நீர்ணயமாவது:- ஜகத்பிதாவான நாராயணனுக்கு பத்னியாய் ஜகந்மாதாவாயிருக்கையாலே ‘நித்யை வைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஹாநபாயிநீ’ என்கிறபடி அவனைப்போலே நித்யமானவள். பிராட்டி ஸ்வரூபத்தில் அனு; விபுவன்று. அவளுக்கு ஈஸ்வரனுக்குள்ள ஸ்வாபாவிக ஸ்வரூப விபுத்வம் இல்லை. ஜீவ கோடியிலேயே சேர்ந்தவள்; மகார வாச்யை. த்ரிவிதாத்ம வர்க்கத்தில் இவளுக்கு ப்ராதாந்யம் கொள்ளவேணும். ஸகல சேதநாசேதந விசிஷ்டமாய், உலகுக்கு த்ரிவிதகாரணமாய் விளங்கும் பரப்ரஹ்மம் நாராயணன் தீற்தத்தில் இவளுக்கு அத்யந்த பாரதந்தர்யமும், அவனைத்தவிர்ந்த மற்ற சேதனர் விஷயத்தில் ஶேவித்வமும் உடையவள்.

ஸர்வஸேவி வ்யதிரிக்த ஸர்வ ஸேவித்வம். ப்ரஹ்ம ஸௌரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வ ஸேவித்வம் பிராட்டிக்கு இல்லை; எம்பெருமானையொழிந்த உபயவிபூதியைக்குறித்தே இவளுக்கு ஸேவித்வம் உள்ளது. கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுனமாயிருக்கையாலே உலகைக்குறித்து ஸேவித்வம் பிராட்டியிடம் இருப்பது. ப₄ர்த்தாவின் உடைமை ப₄ார்யைக்கும் ஸொந்தம் என்கிற லோக வழக்கின்படி அவனிடம் உள்ள ஸேவித்வம் அவளிடமும் கொள்கிறோம். எம்பெருமானது ஜகத் ஸ்ருஷ்டி லீலையில் பிராட்டி தூண்டுபவளாயும் ஆனந்தமடைபவளாயும் உள்ளாள். நிரங்குசு ஸ்வதந்த்ரன் அவன்; அவனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரை இவள். அபராத அஸஹ்யனாய் த₃ண்டத₄ரன் அவன்; அஜ்ஞாத நிக்ரஹோ என்கிறபடி புருஷகாரபூதை இவள். ஸர்வஸேவி அவன்; பகவான் தவிர்ந்த மற்றவர்க்கு ஸேவி இவள். ஸர்வரகஷிகன் அவன்; ரகஷாஹேது இவள். ஸர்வ ஶரீரி அவன்; அவனுக்கு ஶரீரம் இவள். தர்மி அவன்; அவனுக்கு தர்மமாயிருப்பவள் இவள். அவன் போக்தா; இவள் அவனுக்கு போக்யம். புருஷாத்தமன் அவன்; நாரீணாம் உத்தமை இவள். இத்தகைய தனித்தன்மைகளை உடைய தீவ்யதம்பதிகளின் ஸ்வாருபஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி அறிந்து தெளியக்கடவுது.

ஜ்ஞாநக்ரியா ப₄ஜ்ஞஸம்பத்₃ அகிஞ்சனோஹம் இச்ச₂ாதி₄கார ஸகநாநுஶய அநுபி₄ஜ்ஞ: |
ஆக₃ பம்ஸி தேவி! யுவயோரபி து₃ஸ்ஸஹாநி பத்₄நாமி மூர்க்க சரிதஸ் தவ து₃ர்ப்ப₄ரோஸ்மி ||

- ஸ்ரீ கு.கோ. 59

(ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே! கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்களில் ஒன்றுமில்லாதவன் அடியேன். மோகஷருசியையே அதிகாரமாகவுடைத்தான் ப்ரபத்தியைச் செய்யவும் சக்தியற்றவன். நமக்கு இவையொன்றுமில்லையே என்று அநுதபிக்கவும் தெரியாதவன். நன்மைகள் ஒன்றுமில்லாவிட்டனும் தீமைகள் இல்லாமலிருக்கலாமே. அந்தோ! குற்றங்களைக் காணாதவர்களும், கண்டாலும் நற்றமாகவே கொள்பவர்களுமான தீவ்யதம்பதிகள் உங்களுக்கும் ஸஹிக்கவொண்ணாத குற்றங்களையன்றோ செய்து போருபவன். 'மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன் மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே' என்கைக்கு ப்ரதமலக்ஷ்யமானவடியேன் தேவர் தமக்கு கைகழிய நின்றேன். ஆயினும் அடியேனுடைய குற்றங்களை நற்றமாகக் கொண்டோ அல்லது அவற்றில் தீருக்கண்கள் செலுத்தாமலோ 'வேம்புங்கறியாகுமேன்று' என்றபடி தேவர் அடியேனை விழையீகரித்தருள வேணும்.)

ப்ரபந்ந தினசர்யை

ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசைஹேதுவான் அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஶத்ருவைக் கண்டாற் போலேயும், அவற்றுக்கு வர்த்த₄ கரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற் போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பழந்து₄ க்களைக் கண்டாற் போலேயும், ஈஸ்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்கண்டாற் போலேயும், ஶிவ்யனைக் கண்டால் அபி₄ மதவிஷயத்தைக் கண்டாற் போலேயும் நினைத்து, ‘அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகலர் பக்கல் அநாதரத்தையும், ப்ரதிகலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும், உபேசவிக்குமவர்கள் பக்கல் அபேசைஷயையும் பிறப்பிக்கும்’ என்றஞ்சி, ‘ஆதும் குணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ளவொன்னாது; ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை’ என்று துணிந்து, தேஹ யாத்ரையில் உபேசைஷயும், ஆதும் யாத்ரையில் அபேசைஷயும், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் பே₄ க₃ யதா புது₄ நிவ்ருத்தியும், ‘தேஹது₄ ராணம் பரமாத்ம ஸமாராது₄ ஸமாப்தி ப்ரஸாத₃ ப்ரதிபத்தி’ எனகிற புத்திவிஶேஷஷழமும், தனக்கொரு க்லேஶமுன்டானால் கர்மப₂ லமென்றாதல், கருபா ப₂ லமென்றாதல் பிறக்கும் பாதியும், ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாது₄நத்வபு₃து₄ நிவ்ருத்தியும், விலகஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ானங்களில் வாஞ்சை₂ யும் உகந்தருளின நிலங்களில் ஆது₃ராதிஶயமும், மங்க₃ளாஸாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும், அநுகல ஸஹவாஸமும், ப்ரதிகல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும், ஸதாசார்ய ப்ரஸாது₃த்தாலே வர்த்தி₄ க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

- ஸ்ரீ வ.பு.ஸ் 243

வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் துருஷ்டவா துண்டவத் ப்ரணமேத் பு₄வி | தயோர் மது₃ யே கதோ விஷ்ணு: ஒரு வைஷ்ணவன் மற்றொரு வைஷ்ணவனைக் கண்டால் துண்ட₃ ம்போலே கீழே விழுந்து வணங்க வேண்டும். அவர்களிடையே பகவான் எழுந்தருளியிருப்பதால் அவர்கள் பரஸ்பரம் பண்ணும் வந்தனம் பகவானையே சேரும்.) ஆனால், அஹங்காரம் ஒருவனை ‘ந நமேயம்’ என்னப்பண்ணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் தன்னை அவர்களிலும் அதிகனாக புத்திப்பண்ணி அநாதரிக்கப் பண்ணும். அர்த்தராகம், ஸம்ஸாரிகளிடம் காச பெறுவதற்கு அவர்கள் பக்கல் குணகீர்த்தனம் பண்ணச்செய்யும். விஷய ஸம்போக ஸாகம் (காமம்), தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னைத் தள்ளி கதவடைப்பவர்களிடத்தும் விருப்பத்தை விளைவிக்கும். தேஹம் தரிப்பதற்கு போதுமானவளை புஜிப்பதானது, எம்பெருமானுடைய தீருவாராதநத்தின் ஸமாப்திரூபமான ஒரு ப்ரதிபத்தி கர்மம் என்றிருக்கவேணும். தீநசர்யையில் சொல்லியுள்ளவை யாவும் ஆசார்ய அநுக்ரஹத்தாலேயே விளையக்கூடியவையாகயால், ஆசார்ய சுச்ரநஷையில் உண்றியிருக்க வேணும் என்றபடி.

ரக්ಷණ

ಈಸ್ವರಣೆಯಾಗ್ನಿಂತವರ்கள் ರಕ್ಷಿಕರಲ್ಲರು. ಈಸ್ವರಣೆ ಮಾತಾ, ಪಿತಾಕ್ಕರು ಕೈವಿಟ್ಟ ಅವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲಿ 'ಪಿನ್ನನುಮ் ನಿನ್ನರಾಧ್ಯೇನುಕ್ಕಾರ್ಥಾನಾಯ ವಳಾರ್ತಹಣನ್ನಾಯಿರಾಕಿ ನಿನ್ನರಾಣ್' ಎಂಕಿರಿಪಡಿಯೆ ತನ್ನನ್ನಾಗುಂಟು ವೇರ್ಹರ್ಹಾರುಕ್ಕೊಣ್ಣು ತಾಯ್ಮುಕಮ್ ಕಾಟಿದ್ದಿಯು, ಇಂಚೊಲ್ಲವುಕ್ ಶೊಲ್ಲವಿಯು, ಪ್ರಾರ್ಥಾಕ್ಕಣುಮ್ ಪ್ರತ್ತಾಕ್ಕಣುಮ್ ನೆಕ್ಕಿಮ್ ನಿನ್ನರವನ್ನಱ್ ತಾಣೆನಿಟ್ಟುಕ್ ಕೊಣ್ಣು ಕ್ರಮತ್ತಿಲ್ಲೆ ಓಲೈಕಟ್ಟಿತ್ ತ್ತಾತ್ಪೋಯಿಯು, ಪ್ರುವಮ್ ನೆನಿತ್ತವಿಟ್ಟಿಲ್ಲೆ ತೇರೆ ನ್ಯಾತ್ತಿಯು, ಮಾರ್ವಿಲ್ಲೆ ಅಂಪೇರ್ಹ್ರಮ್, ಸಾವಾಮಲ್ ನೋಕ್ಕಿಯು, ಚೆತ್ತಾರೆ ಮೀಟ್ಟುಮ್, ನಾರಾಯಣತವ್ ಪರಯಕ್ತಮಾನಾ ಉತ್ತರಾತ್ತರಿಪ್ಪಾಲೆ ಅಕವಾಯಿಲ್ಲೆ ನಿನ್ನು ಸತ್ತಹಣೆಯ ನೋಕ್ಕಿಕ್ಕೊಣ್ಣು ಪೋನ್ನಕೆಯಾಲೆ, ಇವನೆ ಎಲ್ಲೋಂಕ್ಕುಮ್ ರಕ್ಷಿಕನ್.

ಆಕಿಂಚನ್ಯಮಾವತ್ತು - ಕರ್ಮಜಿಗ್ಗಾಣ ಪ್ರಕ್ತಿಕಣಿಲ್ಲಿಯು, ಅವರ್ಹ್ರಕ್ಕು ಹೊತ್ತುವಾನ ಆತ್ಮ ಕುಣಂಕಣಿಲ್ಲಿಯು ಅಂವಯಮಿನ್ನಿಕ್ಕೇ, ಅವರ್ಹ್ರಕ್ಕು ವಿಪರ್ಶಿತಂಕಣಾನವರ್ಹಾಲೆ ತಾಣ ಪರಿಪುರಣಾಯಿರುಕ್ಕಿರ್ ಇಗ್ರಂಪೆಯು, ತನ್ನನ್ನಾಟಯ ಸ್ವಾರ್ಪಮ ಸಾರ್ವ ಪರಕಾರತ್ತಾಲ್ಲಿಯು ಈಸ್ವರನುಕ್ಕು ಅತ್ಯಂತ ಪರತನ್ತರಮಾಯಿರುಕ್ಕಿರ್ ಇಗ್ರಂಪೆಯು ಅನುಷ್ಠಾತ್ತಿತ್ತು 'ನಮ ಕಾರ್ಯತ್ತಕ್ಕು ನಾಮ ಕಟವೋಮಲ್ಲೋಮ್' ಎನ್ನಿರುಕ್ಕಣ.

ಅನ್ಯಕ್ತಿತವಮಾವತ್ತು - 'ಕಣೆವಾಯ ತುಂಪಮ ಕಣೆಯಾತ್ಪಾಯ ಕಣೆಕಣ್ಣಮಾರ್ಪಿಲೆನ್' ಎಂಕಿರಿಪಡಿಯೆ ಸಾರ್ವಬೇಷ್ವರಣೆಯಾಗ್ನಿಯ ವೆಭ್ರಾಗ್ರ ರಕ್ಷಿಕಾರಿಲ್ಲಲೆ ಎನ್ನಿರುಕ್ಕಣ.

ಇಪ್ಪಡಿ ಆಕಿಂಚನ್ಯಮ್ಯಮ್ ಅನ್ಯಕ್ತಿತವ್ಯಮ್ ಉಟೆಯಾಯ, ಈಸ್ವರಣೆ ಉಪಾಯಮಾಕಪ ಪರ್ಹ್ರಕೆಯಾಲೆ ನೀರ್ಪಪ್ರಣಾಯಿರುಕ್ಕುಮವನುಕ್ಕು ಶರ್ವಾವಸಾನ ಕಾಲತ್ತಿಲ್ಲೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಣಿತ್ತಾನವಾರ್ ನಯಾಮಿ ಎನ್ನರ್ಗುಣಿಸಿ ಚಯತಪಡಿಯೆ ಈಸ್ವರಣೆ ತಾಣೆ ಶರಕ್ಕಾಣಾಯ ವಂತ್ತು, ಅರ್ಸೆಸೀರಾತ್ತಿ ಮಾರ್ಕಂಕತ್ತತಾಲೆ ಪರಮಪತ್ತತಂತ್ರೇಕ ಕೊಣ್ಣುಪೋಯ, ನಿತ್ಯಮುಕ್ತರೋಟೆ ಓರ್ ಕೋಷವ್ಯಾಕ್ಕಿ, ನಿತ್ಯ ಕೈಂಗಕರ್ಯತ್ತಹಣ್ಯಮ್ ಕೊಟ್ಟತರ್ಗುಣುಮ್.

ಈಸ್ವರಣೆ ಇವ್ವಾತ್ಮೋಜ್ಜ್ವಣತ್ತಿಲ್ ಪಣ್ಣನುಮ್ ಕ್ರಾವಿ ಪರಮಪರೈ : (ಗ್ರೌ ವ.ಪ್ತ.ಎ 384) ತರಿಪಾತ್ತಿ ವಿಪ್ತಿಯಿಲ್ಲೆ ಪರಿಪುರಣಾನ್ಯಪ್ರವಮ ನ್ಯಾತ್ಪಾನಿರ್ಕ, ಅತ್ತು ಉಂಟತ್ತು ಉರುಕ್ಕಾಟ್ಟಾತೆ, ತ್ತೋಂತರ ಕತನಾಣ ಪುತ್ರನ ಪಕ್ಕಣಿಲ್ಲೆ ಪಿತ್ರು ಹ್ರಾತ್ಯಯಮ ಕಿಟಕ್ಕುಮಾಪೋಲೆ ಸಮ್ಸಾರಿಕಣ ಪಕ್ಕಣಿಲ್ಲೆ ತೀರ್ಗಬಣಿಂಂಳಿ ಕುಣಿಪೋಯ, ಇವರ್ಕಣೆಂಪ ಪಿರಿನ್ತಾಲ್ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಾಟ್ಟಾತೆ, ಇವರ್ಕಣೋಟೆ ಕಲಂತ್ತು ಪರಿಮಾರ್ಪಣಕಕ್ಕುಕ ಕರಣಕಣೆಪ್ರಾಂಕಣೆಂಕ ಕೊಟ್ಟತ್ತು, ಅವರ್ಹರಕ್ಕೊಣ್ಣು ವಿಯಾಪರಿಕಣಕಕ್ಕೆಣಿ ಶಕ್ತಿವಿಷೇಷಣಂಕಣೆಯು ಕೊಟ್ಟತ್ತು; ಕಣ್ಣಕಾಣಾನಿರ್ಕಿಂ ಆಣಣಯಿಟ್ಟು ವಿಲಕ್ಕುವರ್ಕರು ಎನ್ನ್ರು ಕಣ್ಣನುಕ್ಕುತ್ತ ತೋಂತರಪಡಿ, ಉರಂಗುಕ್ಕಿರ್ ಪರಣಜಣೆಯತ್ತ ತಾಯ್ಮುತ್ತಕಿಲ್ಲೆ

அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானரிந்த ஸம்பந்த₄ மே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே அணைத்துக் கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்று என்று விடாதே, ஸத்தையே நோக்கி உடன் கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தானத்தைப்பண்ணி, உது₃ அள்ளரைப்போலேயிருந்து, மீட்கைக்கு இடம் பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதூரு தீமையும் காணாதே, நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு வழியாலும் பசைகாணாதூழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணாந்றோடே மீஞ்வது, தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே, ‘என்னாரைச் சொன்னாய்’ ‘என்பேரைச் சொன்னாய்’ ‘என்னடியாரை நோக்கினாய்’ ‘அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய்’ ‘அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்’ என்றாப்போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு, மடி மாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னன உரைகல்லிலே உரைத்து மெழுகாலேயெடுத்துக் கால்கழஞ்சென்று தீரட்டுமாபோலே, ஜன்ம பரம்பரைகள் தோறும் ‘யாத்₃ ருசி₂ கம், ப்ராஸங்கி₃ கம், ஆநுஷங்கி₃ கம்’ எனகிற ஸ்க்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

குறிப்பு : இந்த தீவ்ய ஸ்ரீஸ்க்தியைப்பற்றி ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை: “உள்ளும்தோறும் தீத்திக்கும்” என்னும்படியான இந்த சூர்ணையை மேலெழுந்தவாரியாகத் தெரியும் அர்த்தஜ்ஞானத்திலே த்ருப்தியடைந்து, மஹாஷ்விகள் நித்யம் மூன்று காலங்களிலே நமக்கு விதித்திருக்கும் அநுஷ்டானங்களோடுகூட அல்லது அவற்றின் ஸ்தானத்திலே இந்த மஹாசூர்ணையை யநுஸந்தீத்தால் ‘நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே’ என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பேற்றை கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காண்போமெனத்தடில்லை. இதற்கு ஒரு பேறுதானும் வேண்டா; இதை த்ரிஸந்த்யம் அநுஸந்தீப்பதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜிநமாகும். பல பாவங்களைக் கூடு பூரிக்கச் செய்து மூலையடியே தீரிந்து ஒரு நாள் வரையிலே அநுதாபம் பிறந்த பேர்கள் இந்த சூர்ணையை யநுஸந்தீத்து மார்பிலே கைவைத்துறங்கலாமன்றோ.

க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் : ஶாஸ்த்ரங்களில் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்கு ப்ராஸ்சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்ராயஸ்சித்தங்களையநுஷ்டித்து பாபங்களைப் போக்கிக்கொள்ள அநேக ஜந்மங்கள் எடுத்தாலும் போராதே என் செய்வோம் என்ற பாகம் பிறந்தவனுக்கு விஹிதமானது க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம். ப்ராயஸ்சித்தாந்ய சேஷாணி தப: கர்மாத் மகாநிவை | யாநிதேஷாம் அஶேஷாணாம் க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம் || என்று

க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் ஸமஸ்த ப்ராயஸ் சித்தங்களையும் செய்ததற்கொப்பாம். இவ்விடத்தில் அநுஸ்மரணமாவது, அவ்வோ ப்ராயஸ் சித்தங்களால் போக்கப்படும் பாபங்களைப் போக்குகைக்கு இந்த க்ருஷ்னனே உபாயம் என்கிற அத்யவஸாயம்.

பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த₃: பவித்ரம் பரமுஸ்யதே | புண்யாநாமபி புண்யோடிஸளை மங்க₃ ளாநாஞ்ச மங்க₃ ளம் || பவித்ரவஸ்துக்களில் பரமபவித்ரமானவனாக கோவிந்தன் சொல்லப்படுகிறான். புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும், மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களமாயிருப்பவனும் அவனே) என்கிறபடி இப்படிப்பட்ட கோவிந்தனை, ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதோட்பி கோவிந்தோ ந்ருணாம் ஜந்ம ஶதார்ஜிதம் | பாபநாசி மஹத்யாஸௌ தூலராசி மிவா நல: || என்று ஒருக்கால் ஸ்மரிக்கவே அநேக ஜந்மங்களில் ஆர்ஜிதத் பாபராசி, பஞ்சப்பொரி போலே, வெந்துபோம் என்றதிறே.

இந்த ஸக்ருத் ஸ்மரணம் கேவலம் பாபக்ஷயார்த்தமேயன்று; ஸமஸ்த புருஷார்த்த ப்ரதுமாயிருக்கும். ஆகையிறே ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானும், ஆயாஸ ஸ்மரணே க: அஸ்ய ஸ்ம்ருதோ யச்சதி ஶோபநம் | பாபக்ஷய: ச பவதி ஸ்மரதாம் தம் அஹர்நிஶம் || என்று உபதேசித்தது. அதாவது, ‘ஸப₄ ாஸ்ரயமான ப₄ க₃ வானுடைய ஸ்மரணத்துக்கு என்ன ஆயாஸமுண்டு? ஸ்மரித்த மாத்ரத்திலே பாபமானது நஶியும்; பின் ஶோபநமான புருஷார்த்தங்கள் ஸர்வகாலமும் கூடிவரும்’ என்கையாலே இதுக்கு தேசகால அதிகாரி நியதியில்லை; ‘ததேவ லக்ஃனம் ஸாதி₃நம் ததேவ’ என்கிறபடி எக்காலத்திலும் ஸ்மரித்து, மங்களங்களை அடையலாம் என்றபடி.

இந்த ஸ்மரணம் கீர்த்தனத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆர்த்தா விஷண்ணாஸ் ஶிதிலாஸ்ச பீதா: கோரேஷ வ்யாதி₄ ஷாவர்த்தமாநா: | ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஶப்த மாத்ரம் விழுக்த துக்காஸ் ஸாகிநோ ப₄ வந்தி || (ஆதி₄ யாத்மிகம், ஆதி₄ பெ₄ ஸதிகம், ஆதி₄ தை₃ விகம் எனும் மூன்று வகையான தாபங்களால் வருந்துகின்றவர்களும், விரோதிகளைக்கண்டு பயப்படுகிறவர்களும், மிகக்கொடிய நோய்களால் வாடுகின்றவர்களும் நாராயண ஶப்தத்தைக் கீர்த்தனம் செய்த மாத்திரத்தாலேயே துன்பம் நீங்கப்பெற்று இன்புறுகிறார்கள்) என்றும், அஜ்ஞானதோ ஜ்ஞாநதோ வாடிபி வாஸாதேவஸ்ய கீர்த்தநாத் | தத்ஸர்வம் விலயம் யாதி தோயஸ்தம் லவணம் யத₂ா || (அறிந்தோ அறியாமலோ வாஸாதேவனுடைய தீருநாமத்தைச் சொன்னானாகில், அவனுடைய பாபமெல்லாம் தண்ணீரிலுள்ள உப்பைப்போல் கறைந்துபோம்) என்றும், ஶமாயாலம் ஜலம் வந்தேஸ் தமஸோ ப₄ ாஸ்கரோத₃ ய: | ஶாந்தி: கலேர கெ₄ ளக₄ ஸ்ய நாம ஸங்கீர்த்தனம் ஹரே: || நெருப்பை அணைக்க நீரும், இருட்டைப்போக்க ஸர்யோதயமும்

போதும். அதுபோலே, கலிகோலாஹலத்தினால் உண்டாகும் பாபவெள்ளத்தைப் போக்கடிப்பது ஹரியின் நாம ஸங்கீர்த்தனமே) என்றும், அதிபாதக யுக்தோடிபி த்₄ யாயந் நிமிஷமச்யுதம் | பூ₄யஸ் தபஸ்வீ பு₄வதி பங்க்திபாவந் பாவந: || மஹாபாபங்களைச் செய்தவனாயினும் அச்யுதனை ஒரு நிமிஷம் த்யானம் செய்வானாயின் மஹா தபஸ்ஸைச் செய்தவனாகவும், *பங்க்தி பாவநர்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துபவனாகவும் ஆகிறான்) என்றும், ஹரிர்ஹரதி பாபாந் துஷ்டசித்ததூரபி ஸ்ம்ருத: | அநிச்சயாடபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ து₃ஹுத்யேவ ஹி பாவக: || இச்சையின்றி தொட்டாலும் நெருப்பு தஹிப்பது போலே, கெட்ட மனஸ்ஸையுடையவர்களால் நினைக்கப்பட்ட போதிலும் ஹரி பாபங்களை போக்கடிக்கிறான்) என்றும், ஸக்ருத் உச்சரிதம் யேந ஹரிரிதி யகஷர த்₃ வயம் | பத்₄த்₄: பரிகரஸ்தேந மோகஷாய கு₃மநம் ப்ரதி || ஒருக்கால் ஹரி எனும் இரண்டு அசுஷரங்களை உச்சரித்தவன் மோகஷம் போவதற்கு செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்துவிட்டான்) என்றும், வாரணஸ்யாம் குருகேஷத்ரே நெநமிசாரண்ய ஏவச | துத்தம் ஸ்யாத்தேந யேநோக்தம் ஹரிரிதி அகஷர த்₃ வயம் || (வாரணாசி, குருகேஷத்ரம், நெநமிசாரண்யம் என்று கேஷத்ர யாத்தை செய்வதைவிட ஹரி எனும் இரண்டு அசுஷரங்களை உச்சரித்தல் யுக்தம்) என்றும், கங்கு₃ஸ்நாந ஸஹஸ்ரேஷா புஷ்கரஸ்நாந கோடிஷா | யத் பாபம் விலயம் யாதி ஸ்ம்ருதே நஸ்யதி தத் ஹரெள || ஆயிரம் கங்கா ஸ்நானத்தாலும் கோடிக்கணக்கில் புஷ்கரதீர்த்த ஸ்நானத்தாலும் எந்த பாபம் நசிகிறதோ அது ஒருக்கால் ஹரியை நினைப்பதாலேயே போகிறது) என்றும், ஸ்துத்வா விஷ்ணும் வாஸாதே₃ வம் விபாபோ ஜாயதே நர: | விஷ்ணோ: ஸம்பூஜநாந் நிதயம் ஸர்வபாபம் விநஸ்யதி || (வாஸாதேவனான விஷ்ணுவை துதித்து மனிதன் பாபமற்றவனாகிறான். விஷ்ணுவை தினந்தோறும் பூஜிப்பதால் எல்லா பாபங்களும் நஸிகின்றன) என்றும் க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணதி க்ருஷ்ணதி யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஶ: | ஜலம் பி₄த்வா யத₂ா பத்₃மம் நரகாதுத்₃து₄ராம்யஹம் || (க்ருஷ்ணா! க்ருஷ்ணா! என்று எவனொருவன் என்னை எப்போதும் நினைக்கிறானே அவனை, ஜலத்தைப் பிளந்து கொண்டு தாமரையை எடுப்பதுபோல நான் நரகத்திலிருந்து தூக்கிவிடுகிறேன்) என்றும், ★கமலநயந வாஸாதே₃வ விஷ்ணோ து₄ரணித்₃ராச்யது ஸங்கசக்ரபாணே | பு₄ ஶரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜப₄ட தூ₃ரதரேண தாநபாபாந் || (தாமரைக் கண்ணனே! வாஸாதேவனே! விஷ்ணுவே! பூமியை தரிப்பவனே! அச்யுதனே! சங்கசக்ரபாணியே! நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக என்று எவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, பாபமற்றவர்களான அவர்களைக் கண்டால் வெகுதூரத்தில் விலகிக்கொள்வாயாக) என்றும் ப்ரமாணங்கள் காணக்கிடக்கையாலே அவனை நினைத்து காலத்தை ஸபலமாக்குகை யுக்தம்.

* தம்முடன் அமர்ந்திருக்கும் பங்க்தி வரிசை முழுவதையும் பரிசுத்தப்படுத்துபவர் பங்க்திபாவனர்.

★ யமன் தன் பு₄டர்களிடம் சொன்னது (வி.தர்மம்)

பகவத் விஷயத்திலே அடிக்கழுஞ்சு பெற்றுச் செல்லக்கடவ காலத்தை வ்யர்த்தமே கழிக்கவாண்ணாதிரே. யந்மஹார்த்தம் கணினம்வாடிபி வாஸாதே₃வோ ந சிந்தயதே | ஸா ஹாநிஸ் தந்மஹச்சி த்₃ரம் ஸாப் ராந்திஸ் ஸாச விக்ரியா || (யாதொரு மஹார்த்தத்தீலாவது கணத்தீலாவது வாஸாதேவன் நினைக்கப்படுவதில்லையோ, அதுவே ஹாநி; அதுவே பெருந்துன்பம், அதுவே மயக்கம், அதுவே விகாரம்). ஏகஸ்மிந் நபி அதீக்ராந்தே மஹார்த்தே த்₄யாந வர்ஜிதே | த₃ஸ்யுபி₄ர் முவிதேநேவ யுக்தம் ஆக்ரந்தி₃தும் ப்₄ருஶம் || (பகவானுடைய த்யானமில்லாமல் ஒரு மஹார்த்தகாலம் சென்றதாகிலும், தீருடர்களால் தீருடப்பட்டவன் போல் உரக்கக் கதறுவதே தகுந்தது)

விசித்ரா தே₃ஹ ஸம்பத்தி: ஸஸ்வராய நிவேதி₃தும் |
பூர்வமேவ க்ருதா ப்₃ரஹ்மந் ஹஸ்த பாத₃ாதி ஸம்யதா ||

- வி. தத்வம்

(இ ப்ராஹ்மணரே! கைகால் முதலியவைகளுடன் கூடியதும், விசித்தீரமானதுமான தேஹமாகிற இச்செல்வம், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக ஆதீகாலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறது.)

ஸம்ஸாரஸாக₃ரம் கே₄ாரம் அநந்த க்லேஶ ப₄ாஜநம் |
த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீவிண: ||

- ஜிதந்தே 1-4

(மரந்ஸ்ஸை ஜயித்தீருப்பவர்கள் உன்னையே உபாயமாக அடைந்து, கணக்கற்ற துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் மிகக்கொடியதாயும் உள்ள ஸம்ஸாரமாகிற கடலைத் தாண்டுகிறார்கள்.)

கல்யாண குணங்கள்

ஸஸ்வரன் பக்கல் மஹாவிஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக, குணஜாதத்தினுடைய அநுஸந்தானம் நித்யம் பண்ணக்கடவுது.

ஸ்ரீமந் நாராயணனே! என்னில்லாத கல்யாண குணங்களையுடையவன் நீ. அஜ்ஞர்க்கு ஜ்ஞாநம், அசக்தர்க்கு சக்தி, ஸாபராத₄ர்க்கு கூடமை; து₃:க்கிழுக்கு க்ருபை, ஸதே₃ாஷர்க்கு வாத்ஸல்யம், மந்த₃ர்க்கு சீலம், குடிலர்க்கு ஆர்ஜவம், து₃ஷ்டஹ்ருத₃யர்க்கு ஸௌஹார்தத₃ம், விச்லேஷபீருக்களுக்கு மார்த₃வம், காணவாசைப்பட்டவர்க்கு ஸௌலப்புயம் என்று உன் தீருக்கல்யாண குணங்களைல்லாம் ஆச்சிதார்த்தமாயிறேயிருப்பது! ஹிதா ஹிதங்களையறியாதயெனக்கு அறிவிப்பதற்கு உனது ஜ்ஞானம். இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்களில் சக்தியற்றயெனக்கு உனது அகடித கடனா ஶக்தி. குற்றங்கள் பூரித்து நிற்குமெனக்கு உனது கூடமை. ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று து:க்கிக்குமெனக்கு உனது க்ருபை. அவித்யா கர்மாதி தோழங்களையுடையவெனக்கு உனது வாத்ஸல்யம். தாழ்ந்தவனான என்னோடு கலப்பதற்கு உனது சீலம். மனம் வாக்கு காயங்களால் நேர்மையில்லாதவெனக்கு உனது ஆர்ஜவம். செம்மைக்குணம் உடைய வனிறே நீ. எப்போதும் தீமையே சிந்தித்துப்போருமெனக்கு உனது ஸௌஹார்தத₃ம். நன்மையே சிந்தித்துப்போருபவனிறே நீ. உன்னைப் பிரிந்திருக்க அஞ்சுமெனக்கு உனது மார்த்தவம். ஆஸ்ரிதர்களைப் பிரிந்திருக்கப்பொராதவனிறே நீ. உன்னைக் காண ஆசைப்படுமெனக்கு உனது ஸௌலப்யம். கண்ணுக்குத் தெரியாத உனது விக்ரஹத்தை கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் அர்ச்சைத்திருமேனியாக காட்டி நிற்பவனிறே.

ஏவம்விதமான அபரிமித கல்யாண குணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரிதர்களின் நோவுகண்டால் பொறுக்க மாட்டாதே, 'ஜயோ' என்று இரங்கி அவர்களுக்குகெப்போது மொக்க நன்மையை சிந்தித்தும், நிலாத்தென்றல், சந்தனம், தண்ணீர் போலே அவர்களுக்கேயாய், ஆஸ்ரிதர்களின் ஜந்ம ஜ்ஞான ஒழுக்கங்களில் தண்மையைப் பாராதே, அவர்கள் தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாத போது அவர்களுக்குத் தஞ்சமாய் ரகவித்தும், ஸாந்தீபநி புத்ரனையும், வைதீகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப்போலே ஸத்யகாமனாய் அரியன செய்து அவர்களது அபேக்ஷிதங்களைத்தலைக்கட்டியும், தருவபதம் போலே ஆஸ்ரிதர்கட்கு அடுர்வமானவற்றையும் உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸத்ய ஸங்கல்பனாய், உன்னையும்

உன்னுடைமையையும் வழங்கும் ஓளதார்யனாய், அடியார்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் உன்னை நீ க்ருத க்ருத்யனாய் அபிமானித்தும், உன்பக்கல் ‘சரணம்’ என்கிற உக்தி மாத்ரத்தைப் பண்ணினவர்களுக்கு நீ செய்த பல நன்மைகளை நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸீக்ருத லவலேசத்தை நினைக்கும் க்ருதஜ்ஞனாய், அனாதீகாலமாய் கொளுந்தீப்போரும் ப்ராக்ருத விஷயரஸங்களை அறவே மறக்கும்படி ஸர்வாவஸ்தையிலும் இனிமையாய், பார்யாபுத்ரர்களின் குற்றங்களைக் காணாக் கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே அடியார்களின் குற்றங்களை நினையாதே, ‘தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கு மேல் என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்’ என்று அவளை மறுத்து தீண்ணியனாய் நின்று ரசவித்தும், காமினியின் அழுக்குக்கும் காழுகனைப்போலே அடியார்களின் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் உண்டாகும் தோழங்களையே போக்யமாய்க் கொண்டு, அவர்கள் பக்கல் மனம் வாக்கு காயமாகிற த்ரிவித கரணங்களாலும் செவ்வியனாய், ‘ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே’ என்றால், ‘ந ஜீவேயம் கல்ளைமபி’ என்கிறபடி உன்னைப் பிரிந்தால் அடியார்படும் து:க்கமானது கடலளவான உன் துக்கத்திற்கு முன் ஒருகளப்படி எனும்படி க்லேசித்துப்போந்தும், அவர்களுக்குப் பாங்காக உன்னைத் தாழ்விட்டு அவர்களுக்கு கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியனாய், பசுவானது அன்றீன்ற கன்றுக்கு இரங்கி, முன் ஈன்ற கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும் நித்யஸர்விகளையும் விட்டு இன்று ஆஸ்ரயித்தவர்களை ஸ்நேகித்துக் கொண்டு போருபவனிறே.

அர்ச்சாவதார வைபவம்

ஆஸ்தாம் தே, குண்பாவோஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்
ஸங்க்யா, பெ₄ ஸம நிகேதநேஷ்வபி குடிகுஞ்ஜேஷா ரங்கே₃ ஶ்வர! |

அர்ச்சய: ஸர்வஸலிஷ்ணு: அர்ச்சக பராதீநகீலாத்ம ஸ்திதி:

பர்ணீஷே ஹ்ருத₃ யாஹு பி₄ ஸ் தவ ததச் ஶீலாஜ் ஜீ₃ பூ₄ யதே ||

- ர.ஸ.உ.க. 74

அர்ச்சய: ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்யனாயிறேயிருப்பது! அர்ச்சிப்பான் அபராதமன்றோ செய்து போருவதென்னில் - ஸர்வ ஸலிஷ்ணு: அவற்றையடைய காணாக்கண்ணிட்டு பொறுத்து நிற்கும். பரமபதத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடுமிருக்கும். விபவங்களில் வந்தால் அதுதன்னை இதர ஸஜாதீயமாக்கிறாமிருக்கும். அர்ச்சையில், அர்ச்சக பராதீன அகிலாத்ம ஸ்திதி: - ஸம்ஸாரிகளுக்கீடாக தன்னையமைத்து நிற்கும்.

'தமர் உகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே' 'நஞ்சினால் நினைப்பான் யவன், அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே' *'யே யத₂ மாம் ப்ரபத்₃ யந்தே'. தன் கருத்தறிந்து எடுத்துக் கைநீட்டும் தீருவாழி முதலான பரிகராங்களையடையவன், அவர்களைக் காற்கடைக்கொண்டு, இன்று ஸம்ஸாரத்திலே தன்னைப்பற்றியிருக்கும் ஆஸ்ரிதரானவர்கள் ஸ்வர்ணரஜத் தாம்ரதாரு சிலாம்ருஞ் மயங்களான த்ரவ்யங்களாலே, உகந்து ஏறியருளப் பண்ணின யாதொரு விக்ரஹம், அந்த விக்ரஹத்தை விலக்ஷண விக்ரஹம், அவிலக்ஷண விக்ரஹம் என்று வாசிபாராதே அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி அபிமானித்து, இவ்வழியாலே முகம் கொடாநிற்கும்.

'சதங்கையழகியார்' 'ஆயர்தேவு' 'வெண்ணையக்காடும் பிள்ளை' என்கிறபடி ஆஸ்ரிதர் உகந்து சாத்தின தீருநாமம் யாதொன்றுண்டோ அதை நாராயணாதி நாமங்களோபாதி தனக்கு நாமமாக விரும்பா நிற்கும். ஆஸ்ரிதர் யாதொரு குணசேஷ்டிதங்களை உகந்து அநுஸந்திப்பரோ, அப்ரகாரத்தை உடையனாகா நிற்கும். ★'ஸம்ருதம் ஸங்கல்ப நாமயம்' என்கிறபடி ஆழ்வார், கவியன் போல்வார் தன்னை நாயகனாக அபிமானித்தால் தான் நாயகனாகவும், பட்டர்பிரான் போல்வார் தன்னைப் பிள்ளையாக அநுபவித்தால் தான் பிள்ளையாகவும் அநுபவிக்கச் செய்யும்.

* 'யே யத₂ மாம் ப்ரபத்₃ யந்தே தாம்ஸ ததை₂ வ ப ஜாம்யஹம்' (கீதை 4-1). எவர்கள் என்னை எவ்விதமாக நினைத்துக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிறார்களோ, அவ்விதமாகவே என்னையாக்கிக் கொண்டு நான் அவர்களை அடைகிறேன்.

★ பாபம் ஹராதி யத் பும்ஸாம் ஸம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் | தத் புண்ட₃ ரீகந்யநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முகம் || (வி.பு) அடியார்களின் ஸங்கற்பப்படி தன்னை ஆக்கிவைப்பதாய், அவர்களுடைய பாபத்தைப்போக்கடிப்பதாய், தாமரைக்கண்ணையடையதான விஷ்ணுவின் முகத்தை நான் காணக்கடவேன்.

ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூப, ஸ்தீதி, ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீனமாம்படியிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகள் ஆஸ்ரித அதீனமாம்படியாய், அவர்களுக்கு க்ருஹ சேஷத்ராதீகளோபாதி கூறு கொள்ளலாம்படி இருக்கும். இவனுக்கு ருசி பிறந்த போது மற்றோர் இடத்திலே போக வேண்டாதே, இங்கேயே அநுபவிக்கலாம்படியிருக்கும். இஸ்யர்ரீ ஸம்பந்தமற்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே போய் அதுக்கீடாயிருப்பதொரு ஶரீரத்தைப்பெற்று செய்யக்கடவுதான் அடிமைகளை, இதர விஷய ப்ராவன்னயத்துக்குறுப்பான் இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரனானவன்றும் இவன் கையையே பார்த்திருக்கக்கடவனாய், இவன் 'தான்' பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவியத்தை 'அழுது செய்ய வேணும்' என்றபேசுவித்தால் அப்போதே அழுது செய்யக்கடவனாய், இன்று பரமபதநாதன் சாற்றுப்படி, இன்று வேணுகோபாலன் சாற்றுப்படி, இன்று பூலங்கி, இப்போது மன்ஸம் என்கிறபடி ஆஸந ஶயன பூஷணாதீகள் எல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி, மர்யைபதியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனானவன் ஆஸ்ரித பராதீனனாய், இவன் இடும் த்ரவ்யத்தை தீருவாய்ப்பாடியில் யேஷாதாதீகள் வெண்ணையோபாதி விரும்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னையமைத்துக் கொண்டு நிற்கிற விடமிறே அர்ச்சாவதாரம்.

பரவ்யூஹாதி பஞ்ச ப்ரகாரங்களில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு *பூர்வ பூர்வ ப்ரகாரங்களிற்காட்டிலும் உத்தரோத்தர ப்ரகாரத்தில் ஸௌப்யத்தாலே ஸ்ரேஷ்டனாயிருக்கும். பரமபதம் நித்யருக்கும் முக்தருக்கும். தீருப்பாற்கடல் ஸநகாதீகளுக்கும், ப்ரஹ்மாதீகளுக்கும். அவதாரம் தத்காலீனரான ப₄ாக்யாதீ₄களுக்கு. 'பின்னானார் வணங்கும் சோதி' என்கிறபடி பிற்பாட்ரான நிர்ப்பப் புக்யருக்கு முகம் கொடுக்கைக்கிறே அர்ச்சாவதாரம். பரத்வம் சேதனனுக்கு ருசி பிறந்த போதே ஆஸ்ரயிக்க வொண்ணாதபடி தேசவிப்ர க்ருஷ்டமாயிருக்கும். வ்யூஹமும் ப்ரஹ்மாதீகளுக்காமித்தனையாகையாலே தத்ப்ராயம். அவதாரங்கள் ப₄ாக்யாதீகராய் அக்காலத்தில் இருந்தார்க்கொழிய பிற்பாடர்க்கு காலவிப்ர க்ருஷ்டமாயிருக்கும். அர்சாவஸ்தை, தேசகால அதிகாரி நியதியின்றிக்கே - அயோத்தையில் ராமாவதாரம், மதுரையில் க்ருஷ்ணாவதாரம் எனும் தேஶநியமோ, தசரதன் முதலானார்க்காக ராமாவதாரம், வஸாதேவர் முதலானார்க்காக க்ருஷ்ணாவதாரம் எனும் அதீ₃காரிநியமோ, இன்னன்ன யுகங்களில் இன்னன்ன அவதாரம் எனும் காலநியமோ இல்லாமல் - ருசியடையார் அனைவர்க்கும் எல்லாத்தேஶத்திலும் எல்லாக்காலத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

* 'ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம் புதுதாமத:₄ |

பூர்வஸ்மாதீ₃ பி பூர்வஸ்மாத் ஜ்யாயாம் ஸ்ரைசவ உத்தரோத்தரை: ||'

(இப்படி பரவ்யூஹாதீ₃ பஞ்சப்ரகாரனான நான் அதீ₄:பதிக்கிற - ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தீகிடக்கிற - ஆத்மாக்களுக்கு பூர்வபூர்வ ப்ரகாரங்களிற்காட்டில் உத்தரோத்தர ஸௌப்ய ப்ரகாரத்தாலே ஸ்ரேஷ்டனாயிருப்பவன்.)

பூ₄குத ஜலம் போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரண ஜலம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல் போலே வ்யூஹம்; பெறுக்காறு போலே விபவங்கள்; அதிலே தேவங்கள் மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம். கன்னு பற்றவேணும் என்று ஆசைப்படுவோர்க்கு, பரத்வாதிகள் அப்ரயோஜகமாய், அர்ச்சாவதாரமே ஆஸ்ரயணீய ஸ்த்தலமாயிருக்கும்.

இரு வஸ்துவுக்கு குணத்தாலே உத்கர்ஷமென்னா அவ்வேற்றமுள்ளது இங்கேயிரே. ஸர்வத்தையும் அதிசயிப்பதான் ஷட்குணமானது. *மந்த்ரத்தில் அர்த்தரூபமாய் அர்ச்சையில் க்ருபையாலே இருக்கும். குணயோகமும், ஶேவித்வமும், விசேஷ கடாக்ஷமும், ஸௌலப்யமும் இவையத்தனையும் உண்டிரே இந்நிலையில். ருசி ஜநகத்வம், ஶபாஸ்ரயத்வம், அசேஷலோக ஶரண்யத்வம், அநுபாவ்யத்வம் யாவும் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம்.

இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் தீருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மன்னிவிமுகராய்ப்போரும் சேதனருக்கு தன்னுடைய ரூப ஒளதார்ய குணங்களாலே வைமுக்யத்தைமாற்றி, ‘தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்’ என்கிறபடி ருசியை ஜனிப்பிக்கக்கடவுதாய் ருசி பிறந்தால் உபாயமாய், உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் ‘ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்’ என்கிறபடி குணதோஷ நிரூபணம் பண்ணாதே ஸகலர்க்கும் சரண்யமாய், வைலக்ஷண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு ‘என் அமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே’ ‘அச்சவை பெற்றும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே’ நின் முறுவல் ஒக்குமோ நீ வைகுந்தம் என்றருளும் வான் ‘எனக்குத் தேனே பாலே கண்ணலே யமுதே தீருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே’ என்கிறபடி போக்யமாயிருக்கும்.

ஸர்வஜ்ஞனாய் தன்கார்யமும், பிறர்கார்யமும் அறிந்திருக்கச் செய்தே இழவு பேறுகள் ஒன்றுந் தெரியாத அஜ்ஞனைப் போலேயும், எத்தகைய அரியகாரியங்களையும் செய்யும் ஸர்வ ஶக்தனாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வபரகார்யங்களைப் பண்ணுகைக்கீடான் ஶக்தியில்லாத அஶக்தனைப் போலேயும், அவாப்தஸமஸ்த காமனாயிருக்கச் செய்தே ஆரேனும் இத்தனை கூறை சோறு தண்ணீர் கொடுப்பாருண்டோ என்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய், த்ரிவித சேதனா சேதனங்களை ரகவித்துப் போருபவன் ரக்ஷயபூதன் போலேயும், நிரங்கு ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச் செய்தே அஸ்வதந்தரத்தைப் போலேயும் ‘ஸ்வத்வம் ஆத்மநி ஸஞ்ஜாதம்

* ‘மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நிதயம், பி₃ம்பே₃து க்ருபயா ஸ்திதம்’

‘அபராதா அநபி₄ஜ்ஞஸ் ஸந், ஸதை₃வ குருதே த₃யாம்’
(மந்த்ரத்திலே வாச்யமாய் என்றும் நிற்கும். பிம்பத்திலே க்ருபையாலே நிற்கும். அபராதங்களைக் காண்பதீல் அறிவில்லாதவனாய், எப்போதும் த₃யையைப் பண்ணிக்கொண்டு நிற்கும்)

ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்தீதம்’ என்கிறபடி ஆத்மா ஸ்வம்மாயும் தான் ஸ்வாமியுமாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வ-ஸ்வாமி படாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு ‘ந சக்ஷாஷா பச்யதி’ ‘கட்கிலி’ எனும் பரத்வ அவஸ்தை குலைந்து நிலைக்கணங்களும் காணும்படி கண்ணுக்கு விரேயமாய், ஸர்வ ஸாலபனாய் விழுக்கரையும் விடமாட்டாதபடி அபாரகாருண்ய பரவசனாய்க் கொண்டு கண்கொடுத்தல், மக்கள் கொடுத்தல் முதலாக மோகஷமளித்தல் ஸ்ராக அதிகார அநுகணம் ஸர்வாபேசுவிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

‘பூர்ணம்’ என்கையாலே ஸகல கல்யாணகுணங்களும் இவ்விடத்தில் பூர்ணம். ‘இங்கே எல்லாம் குறைவற்றிருக்கும்’ என்று நினைத்திருக்குமவனுக்கு புஷ்கலமாயிருக்கும். இவன் குறைய நினைக்கில் இழக்குமித்தனை. பூர்த்தியையும், ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத்தான் ஆதரித்து நிற்கிறவிடம். பரமபதத்தில் தேஜஸ் பகல்விளக்கு எனும்படியாய்த்து. இருட்டறையில் விளக்குபோலே ப்ரகாசிப்பது குறைவாளரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவப்பெற்ற பின்பிறே. கட்கிலியானவன் எளியனாய் வந்து நின்றால், அஸ்ஸெலாலப்யத்தையே ஹேதுவாகக் கொண்டு உபேசுவிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தான் விடவோண்ணாதபடியளவன்றிக்கே அவர்களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிறயிடமாய்த்து அர்ச்சாவதாரம்.

தீவ்யாத்ம குணங்களிலும் தீவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் அநுபாவ்யமாயிருப்பது தீவ்ய விக்ரஹமிறே. ஶபாஸ்ரய ப்ரகரணங்களில் தயேயமாகச் சொல்லுகிறதும் அதுதன்னையிறே. திருக்கையிலே பிடித்த தீவ்யாயதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸன புத்மத்திலே அழுந்தீன திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம். ‘அர்ச்சாவதாரே பரத்வ புத்தி’ என்றிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸக்ஷனம்.

ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆஸ்ரயணீயஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரம் போக்கி வேறில்லை. எத்தனையேனும் தண்ணியர்க்கும் முகம் கொடுத்து நிற்கும் நீர்மை இங்கேயிறே! உபாயங்களில் ப்ரபத்தி போலே, ஸெலாலப்யங்களில் அர்ச்சாவதாரஸெலாலப்யம்.

‘பரித்ராணாய ஸாதுநாம்’ என்கிறபடி அவதரிப்பது ஸாதுபரித்ராண துஷ்ட நிக்ரஹங்களுக்காக வாயினும் அர்ச்சையில் ரகஷணமே செய்தருள்வதாக வரதம் பூண்டவன். ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களில் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே. ‘அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லோ நீர் இந்தஞ்சீரே’ ‘புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே’.

அர்ச்சிராதி_{குதி} சிந்தநம்

பரமார்த்த₂ ஸ்லோக த்₃ வயம் :

வந்தே₃ஹம் வரத₃ அயம் தம் வத்ஸாபி₄ ஜநபூ₄ ஏணம் |

ப₄ அஷ்யாம்ருத ப்ரதாநாத் ய: ஸஞ்ஜீவயதி மாமபி ||

1. ஸத் ஸங்க₃ காத₃ ப₄ வநிஸ் ஸ்ப்ருஹோ கு₃ ருமக₂ காத் ஹீஸம் ப்ரபுத₃ யாத்மவாந் ப்ராரப்த₄ ம் பரிபு₄ஜ்ய கர்ம ஶகலம் ப்ரகஷ்ணே கர்மாந்தர: | ந்யாஸா தே₃ வ நிரங்குஸேஸ்வர த₃ யா நிர்லூந மாயாந்வய: ஹார்த்த₃ ஆநுக்₃ ரஹ ல₃ ப்த₄ மத்ய த₄ மநி த₃ வாராத் பஹிர் நிர்க்கத: ||
 2. முக்தோர்ச்சிர் தீநு பூர்வபகஷி ஷடுத₃ங் மாஸாப்த₃ வாதாம் ஶாமத₃ க்₃ லெள வித்₃ யுத்₃ வருணேந்த்ர த₄ காத்ருமஹித: ஸீமாந்த ஸிந்த₄ வாப்லுத: | ஹீவைகுண்ட₂ முபேத்ய நித்ய மஜட₃ ம் தஸ்மிந் பர ப்ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸமவாப்ய நந்த₃தி ஸமம் தேநெவ த₄ந்ய: புமாந் ||
- ப்ராதர் நித்யாநுஸந்தே₄ யம் பரமார்த்த₂ம் முமுக்ஷுபி₄:
ஸ்லோக த்₃ வயேந ஸம்கஷிப்தம் ஸாவ்யக்தம் வரதே₄ ஆப்துரவீத் ||

- நடாதூர் அம்மாள்

1. போம்வழியைத் தருமென்னும் இன்பமெல்லாம் புசித்து
 வழிபோய் அமுதவிரசையாற்றில்
 நாம்முழகி மலமற்றுத் தெளிவிசும்பைநன்னை
 நலந்திகழ் மேனிதன்னைப் பெற்றுத்
 தாம்அமரர்வந்தெதிர் கொண்டலங்கரித்துச் சற்கரிப்ப
 மாமணிமண்டபத்துச் சென்று
 மாமலராள் கோன்மடியில் வைத்துக்க்கும் வாழ்வு
 நமக்கெதிராசன் அருளும் வாழ்வே.
2. அடியார்கள்குழாங்கள் அழகோலக்கமிருக்க
 ஆனந்தமயமான மாமணிமண்டபத்துப்
 படியாதுமில் படுக்கையாயிருக்கு மனந்தன்
 பணாமணிகள்தம்மின் ஒளிமண்டலத்தீனிடையில்

வடிவாருமாமலராள் வலவருகும்மற்றை
 மண்மகளும் ஆய்மகளும் இவருகுமிருக்க
 நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக்கடுக
 நான் அநுபவிக்கும் வகை நல்கென் எதிராசா.

3. இந்தவுடல்விட்டு இரவிமண்டத்தாடேகி

இவ்வண்டங்கழித்து இடையில் ஆவரணமேழ் போய்
 அந்தமில்பாழ்கடந்து அழகார்விரசைதனில் குளித்து
 அங்கமானவனால் ஒளிகொண்ட சோதியும் பெற்று
 அமரர்வந்தெதிர் கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தீ வழிநடத்த
 வைகுந்தம்புக்கு மாமணிமண்டபத்துச் சென்று
 நம்திருமாலடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
 நாளெனக்குக் குறுகும்வகை நல்கென் எதிராசா.

- ஆர்த்தி ப்ரபந்தம்

குதி என்றால் மார்க்கம். ஆத்மாக்கள் தங்களுடைய நல்வினை தீவினைப்பயன்களையநுபவிக்கச் செல்லும் மார்க்கங்கள் நான்காகும். புண்ய பலனையநுபவிக்க ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்குச் செல்லும் வழி தூமாதீகதி. பாப பலனையநுபவிக்க யமலோகத்துக்குச் செல்லும் வழி யாம்ய கதி. மீண்டும் பூலோகத்தில் பிறப்பதற்கு தாயின் கர்ப்பத்தையடையும் வழி கர்ப கதி. பக்தியாலோ, ப்ரபத்தியாலோ பகவதநுக்ரஹத்துக்கு இலக்காகி புண்யபாபங்கள் கழியப்பெற்று பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணப்பெற மீண்டும் தீரும்பிவருதலில்லாத பரமபதம் செல்லும் வழி அர்ச்சிராதி கதி.

அர்ச்சிஸ் என்பது அக்நி முதலிய ஒளிப்பொருள்களுக்கெல்லாம் அபிமானி தேவதை. பரமபதம் செல்லும் முக்தாத்மாவை இந்த தேவதை முதலில் (ஆதியில்) வரவேற்று கௌரவிக்கையாலே இந்த மார்க்கம் ‘அர்ச்சிராதீகதி’ எனப்படுகிறது. இந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கம் சாந்தோக்யம், கெளவீதீகி, ப்ரஹதாரண்யகம் முதலான உபநிஷத்துக்களில் விளக்கமாக கூறப்பட்டுள்ளது. த்ரமிடோபநிஷத்தாகிய தீருவாய்மாழியில் ‘குழ்விசும்பணிமுகில்’ எனும் பதிகத்தில் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் ஓரளவு விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீபிள்ளைகாசார்யர் அருளிச்செய்த ‘அர்ச்சிராதி’ எனும் விரிவான க்ரந்தம் மேலே நித்யாநுஸந்தானத்திற்காக

ஸங்கரஹமாக சொல்லப்படுகிறது. முக்தாத்மாவின் இந்த பரமபத யாத்ரைக்கு தீருவேங்கட யாத்ரையையும், அக்ரூருருடைய யாத்ரையையும் உவமை காட்டுவர்கள் நம்மாசார்யர்கள். பகவானைக் காணப்போகிறோம் என்று அவனுடைய தர்ஶனத்துக்கு பாரித்துக் கொண்டு செல்லும் செலவே (செல்லுகையே) பேரான்தமிறே. தீருவாய்மொழி (6-7-) ‘மண்ணினுள் அவன்சீர் வளம்மிக்கவனூர் வினவி’ - ஸௌஶீல்யாதி ஸம்பந்நனானவன் இருக்கும் ‘தீருக்கோளூர் எங்கே’ என்ன, ‘இங்கே’ என்ன, ‘இங்கேயோ’ என்று அநுபாவித்துக் கொண்டு இதுவே வழிக்குத் தாரகமாய் (பாதேயமாய்) செல்கிறபடி.’ அதுபோலே இந்த அர்ச்சிராதி மார்க கமனமும் பகவத் ப்ராப்திக்கு முன்பே கிடைக்கும் அவாந்தர புலம் (இடையில் கிடைக்கும் பேறு).

ஸ்ரீமந்நாராயணனே! தேவரீர் உமது நிர்ஹேதுக க்ருபையால் அடியேனை ஒருகால விசேஷத்தில் ஒரு தேச விஶேஷத்திற்கு அழைத்துச்செல்லும் மார்க்கத்தை அநுஸந்தியா நிற்கிறேன்.

அமுக்குடம்பை பரிக்ரஹித்து அறிவிலாமனிழனாய் ஈஸ்வரோத்துவம் என்றும், யானே என்தனதே என்றும், மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப் பணிந்தும், பாவையர் வாயமுதுண்டு அவர்தம் கலவியே கருதி, அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கைக்கும் எட்டாதபடி கைகழிய ஓடி, அல்பசாரங்கள் அவைசுவைத்தகன்று போந்த வடியேனுடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, எதிர்கழல்புக்குத் தீரியும் ஸர்வதீத ஸாஹ்ருத்தான தேவரீருடைய யத்ந விசேஷம் ஒரு நாள் ஒரு அவகாசத்திலே பலித்து,

அடியேன் அத்வேஷ ஆபிமுக்யமுடையனாய் மோகஷத்திலே ருசிபிறந்து, ஸதாசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமையையநுஸந்தித்து வைராக்யமுடையனாய், ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே அகப்பட்ட மண்டுகம் போலேயும், காட்டுத்தீயிலகப்பட்ட மான்பேடை போலேயும், இருபாடரி கொள்ளியினுள் ஏறும்பு போலேயும், ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க் கடலுள் அழுந்தும் நாவாய் போலேயும், ஜவர் திசைத்தை வலிற்றெற்றும் கொடுமையை நினைத்துக் கூப்பிட்டு, என்னாராத்துயர் விளைக்கும் இவையென்ன உலகியற்கை என்று நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து, பிராட்டிக்கு ராகஷஸிகளோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமானாப்போலே உண்டியே உடையே உகந்தோடித்தீரியும் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸம் துஸ்ஸஹமாய், ‘தரியேனினி’ ‘கவிக்கொள்ளும் காலமின்னாங் குறுகாதோ’ என்று பெருவிடாய்பட்டு

தீயோடுடன்சேர் மெழுகாய், காணவாராய் என்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமுழியாய், அந்திம காலத்திலே ஆக்கைவிடும் பொழுது, பரமபக்தி தலையெடுத்து, நானும் பிறந்தமை பொய்யென்றே என்று பழுதாகாத வழியைப்பற்றி தெளிவற்று வீவின்றிநிற்கவே;

தேவரீர் திருவடிகளிலே அடியேன் தலைசாய்ந்தவன்று தொடங்கி அடியேனைத் திருத்திப்பணி கொள்ள நினைத்து, ஸம்ஸாரம் மறுவலிடாதபடி அடியறுக்க நினைத்து விரைந்து ‘இத்தலைவிடாய் குளப்படி’ எனும்படி பெருவிடாயையுடையனாய், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணினவன்றே தொடங்கி *பூர்வாகங்களையும் உத்தராகங்களையும் வருணனைக்குறித்துத் தொடுத்த அம்பை ★மருகாந்தாரத்திலே விட்டாப்போலே அநுகூலர் ப்ரதிகூலர் விஷயமாக ஏறிட்டு, அடியனோடு ஸம்பந்தம் உடையோரை ஸ்வர்க்கஸ்தராம்படி நினைப்பிட்டு, ‘அருளாழிப்புட்கடவீர்’ என்று அடியேன் ஆசைப்பட்டபடியே தேவரீர் பெரிய திருவடிமேல் தோன்றி ‘பொன்மலை மேலெழுந்த மாழுகில்’ போன்ற வடிவை அநுபவிப்பித்து, ஆதிவாஹிகரை அழைத்தருளி அடியேனை க்ரமத்தோடே ஸத்கரிக்கும்படி நியமிக்க;

உடனே வந்தேறிகளான கர்மஞானேந்திரியங்கள் ♦ அந்தக்கரணத்திலே சேர, அந்தக்கரணம் பின் பிராணனோடே சேர, ப்ராணன் ஜீவனாகிய அடியேனுடன் ஸம்பந்திக்க; அடியேன் பூத ஸூக்ஷம விஶிஷ்டனாய், ஹருதயத்திலே அந்தர்யாமியாயுள்ள உம் பக்கலிலே சேர்ந்து ஹருதயத்தினின்று மேல் நோக்கிச் செல்லும் ஸூஷாம்நா நாடி மூலம், ஹார்த்தன் வழிகாட்ட, பிராப்தியும் விபீஷணாழ்வானும் இலங்கையினின்று புறப்பட்டாற்போலே ஹருதய கமலத்தினின்று ஸூக்ஷம சரீரத்தோடே சிரக்கபாலத்தை பேதித்துக் கொண்டு த்வய வசனமே ♦பாதே₂ யமாகவும், அர்ச்ராதி மார்க்கமே பெருவழியாகவும், அரங்கத்தில் பாம்பணைப்பள்ளி கொண்டுள்ள காளமேகமே வழித்துணையாகவும், சூழ்விசும் பணிமுகில் முழுக்கமே ப்ரயாண பதவுத் த் வழியாகவும் அநாதிகாலம் அடியேனைக்குழிமை கொண்டு போந்த ஸம்ஸாரத்தை ‘நரகத்தை நகு நெஞ்சே’ என்கிறபடி புரிந்து பார்த்து சிரித்து, மாகவைவகுந்தம் காண்பதற்கு புறப்படும்போது;

* பூர்வாகம் - ப்ரபத்தி செய்ததற்கு முன்பு செய்யப்பட்ட பாபங்கள்.

உத்தராகம் - ப்ரபத்தி செய்த பின்பு உண்டாகும் பாபங்கள்.

★ மஹாமேருவின் வடக்கேயுள்ள ‘மருகாந்தாரம்’ என்ற விடத்திலுள்ள சமுத்தீராஜனுக்கு விரோதிகளான வெள்ளம் ராக்ஷஸர்களை ஒரு பாணத்தாலே நீறாக்கியது.

❖ அந்த: கரணம் - மனஸ்

◆ பாதேயம் - கட்டுச்சோறு

முதலில் அர்ச்சிஸ் தேவதை எதிர்கொண்டு வரவேற்க, *ஆதிவாஹிகரால் கொண்டு வரப்பட்ட ப்ரணவாகார விமானத்திலேறிச் செல்லும்போது, பகலுக்கு அபிமானி தேவதை, சுக்லபசூ அபிமானி தேவதை, உத்தராயண அபிமானி தேவதை, ஸம்வத்ஸர அபிமானி தேவதை, காற்றுத் தேவதை இவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களைக் கடக்கும் போது பூர்ணகும்பங்களோடு எதிர்கொண்டு வரவேற்று வாழ்த்தி வணங்கி வழிநடத்தி உபசாரிக்க;

ஆதித்ய மண்டலத்துக்கெதிரே மற்றொரு ஆதித்யனப்போல்
 எதிர்விழிக்கவாண்ணாதபடி நிரவதீக தேஜஸ்ஸோடே சென்று சூரிய மண்டலத்தினுள்ளே புகுந்து அதைக்கடந்து, பின் சந்திரனால் வரவேற்கப்பட்டு அநந்தரம் வித்யுத் புருஷனோடே வருணலோகம் சென்று, பிறகு சுவர்க்கலோகத்தில் புகும்போது இந்தரன் அமர கணங்களுடன் புடைசூழ எதிர்கொண்டு உபசாரிக்க, பின் ஸத்யலோகமெனும் ப்ரஹ்மலோகத்தில் ப்ரவேசிக்கும்போது ப்ரஹ்மா, ஸத்யலோக வாசிகள் புடைசூழ எதிர்கொண்டு நல்வரவு கூறி உபசாரிக்க, அண்டத்தைப் பிளர்ந்து கொண்டு, இவ்வண்டத்தைச் சூழ்ந்துள்ள அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹான், அவ்யக்தம் ஆகிய ஏழு ஆவரணங்களையும், மூலப்ரக்ருதியையும் தாண்டி;

தாபத்ரயமாகிற காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டுப்பட்ட க்லேஶமெல்லாம் தீர, பரமபதத்துக்கும் லீலாவிபூதிக்கும் இடையிலுள்ள அமுதப்பெருக்கான விரஜையாற்றில் குளிக்க, அப்போது ஸ்தால தேஹத்திற்கு காரணமான சூக்ஷ்ம தேஹமும், இவையிரண்டுக்கும் ஆதாரமான கர்மவாஸனா ★ரேணுக்கள் கழிந்து போக,

அக்கரையில் சங்கு சக்ர கதாதரனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் அமானவன் எனும் நித்யஸீரி கரத்தால் ஸ்பர்சிக்க, முக்த ஜீவனானவடியேன் லாவண்யம், யெளவநம், ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணங்களுடன் ஸாத்த ஸத்வமயமாய் ஞானாநந்த ஜநகமாய், உமக்கு கைங்கர்யம் செய்ய யோக்யமாய் ஒளிகொண்ட சோதியுரவான அப்ராக்ருத விக்கிரஹத்தைப் பெறுவேன்.

* ஆதிவாஹிக்கள் - முக்த ஜீவனை அதிவஹிப்பதற்காக (அழைத்துச் செல்வதற்காக) பகவானாலே நியமிக்கப்படவர்கள். அவர்களாவார், அர்ச்சிஸ் (அக்ஞி), பகலுக்கு அபிமாநி தேவதை, சுக்லபசூ அபிமாநி தேவதை, உத்தராயண அபிமாநி தேவதை, ஸம்வத்ஸர அபிமாநி தேவதை, காற்றுத் தேவதை, ஆதித்யன், சந்திரன், வருணன், இந்தரன், ப்ரஜாபதி. இவர்கள் அனைவரும் ஜீவர்களே (கர்மவச்யர்களே). முக்தர்களன்று. அமானவன் மட்டும் நித்யஸீரி. இவரை வித்யுத் புருஷன், துழக், மின்னலுக்கு அபிமாநி தேவதை என்றும் சொல்வர்கள். வருணன் முதலானோர் அமானவ புருஷனோடு கூடவே முக்த ஜீவனை தம்தம் எல்லைவரை அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லுவார்.

★ பல பிறப்புகளில் அநுபவத்தால் ஏற்பட்ட ஆசைகளின் நுண்துகள்கள், அரிசியை நீரில் கழுவும்போது அரிசியில் ஓட்டியுள்ள நுண்ணிய தவிடுகள் நீரில் கரைந்து விடுவதுபோல், கழிந்துபோக.

சக்ரவர்த்தி பெருமாள் தீருவபி⁴ வேஷத்துக்கு வளிஷ்ட வாம தேவாதிகளை அழைத்து பாரித்தாற்போலே, தேவரீர் நித்யஸீரிகளையழைப்பித்து வழியை கோடிப்பிப்பதாய் ஸங்கல்பிக்க, நித்ய முக்தர்கள் யாவரும் 'கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொன்றீர் எல்லீரும் வாரீர்' என்பாராய் எல்லோரையும் தீரட்டிக்கொண்டு ஆகாசமெங்கும் நெடுவரைத் தோரணம் நிரைத்து தூபநல்மலர்மழை பொழிய, கடலிரைத்தாற்போலே வாத்யங்கள் கோவிக்க, சிலர் கீதங்கள் பாட, சிலர் சாமர தூப தீபாதிகள் பரிமாற, காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் ஆருவாரிப்ப 'போதுமின் எமதிடம் புகுதுக' என்கிறபடி தந்தாம் ஸ்தானங்களையும் ஜஸ்வர்யங்களையும் ஸமர்ப்பிக்க, 'தீருநாட்டையாளவேணும்' என்று மங்களாசாஸநம் பண்ண, தீவ்ய *அப்ஸரஸ்ஸாக்கள் உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை, சூடிக்களைந்த தீவ்யமால்யம், தீவ்யாபரணங்கள் இவற்றாலே போக்தாவான உனக்கு போக்யமாம்படி அடியேனை அலங்கரித்து, அலங்கருதனாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு 'புனையிழை அணிவும் ஆடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் நினையும் நீர்மையதன்று' என்று விஸ்மிதராய்க் கொண்டாட, பின் பெரிய தீருவடி வந்தெதிர் கொண்டு ஒரு தீவ்ய விமானத்தில் அழைத்துச் செல்ல, அடியேன் ஸ்ரீவைகுண்டாய தீவ்ய நகராய நம: என்று கண்ணன் விண்ணூரைத் தொழுத வண்ணம் தெளிவிசும்பு தீருநாடான வைகுந்த மாநகரத்திலேபுக;

த்வஜபதாகாதிகளாலே அலங்கருதமான தீவ்ய கோபுரத்தையடையும்போது ஒன்பது ஸ்தர்கள் பூரணகும்பத்துடன் அடியேனை வரவேற்க, தீருவாசல்காப்போர்கள் பெரிய ஆதரத்தோடு ஸத்கரிக்க, அயோத்யை என்றும் அபராஜிதை என்றும் சொல்லப்படுகிற வைகுந்த மாநகரத்திலே புக;

ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் தொடக்கமானவர்கள் தம்தம் தீருமாளிகைகளிலே அடியேனை கௌரவித்து ஸத்கரிக்க, வெகுகாலம் தூரதேசத்திலேயிருந்து வந்ததொரு புத்திரனைக் கண்ட தாய்மாரைப்போலே - மடந்தையர்கள் ஸ்ரீசடகோபன், தீவ்யகூர்ணங்கள், பூர்ணங்கும்பங்கள், மங்களதீபங்கள் ஏந்திவந்து எதிர்கொள்ள, இத்தனை வைபவத்தோடே பெருந்தருவாலே உள்ளே சென்று செம்பொன் செய் கோயிலை கீட்டி, 'ஸ்ரீவைகுண்டாய தீவ்ய விமாநாய நம:' என்று தண்டனிட்டு அநேகமாயிரம் ரத்தின ஸ்தம்பங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதாய் நாநாவித புஷ்பங்கள் பூத்த கற்பகச் சோலைகளாலும், இனிய பேச்சுக்களையடைய ஶாக ஶாரிகா மயூர கோகிலாதிகளாலும் ஆகுலங்களாய், மாணிக்கம் முத்து பவளம் தொடக்கமானவற்றாலே சமைந்தபடிகளையடைத்தாய், அப்ராக்ருத புஷ்பங்கள் நிறைந்த ஒதுநெடுந்தடங்கள்

* அப்ஸரஸ் - தேவலோகத்திலுள்ள வேச்யை. ரம்பை, ஊர்வசி, தீலோத்தமை, மேநகை முதலியவர்கள். இவர்கள் பாற்கடலில் பிறந்தவர்கள் எனவும், கஸ்யபருக்கு முனி எனும் பார்யையிடம் பிறந்தவர்கள் எனவும் புராணங்கள் கூறும்.

உடைத்தாய், உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தாய், தாமரை, சௌங்கமுநீர், சந்தனம், அகில், கற்பூரம் இவற்றை அனைந்துவருகிற மந்த மாருதனாலே ஸெவ்யமானமாய் நிரதிஶயாநந்தமயமான தீருமாமணி மண்புத்தையடைவேன்.

அங்கே, வைகுந்தக்குட்டனை அநுபவித்து, அநுபவ ஜநிதமான ஹர்ஷி ப்ரகர்ஷத்துக்குப்போக்கு விட்டு ஸாமகாநம் பண்ணுவார்; ஸ்வாசார்யனைக் குறித்து ‘இழைகொள் செந்தாமரைக்கண்பிரான் இருந்தமை காட்டினீர்’ என்பார்; ‘உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் ஈதேயின்னம் வேண்டுவதெந்தாய்’ என்பார்; ‘என்முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானைச் சொல்முடிவு காணேன் நான் சொல்லுவதேன் சொல்லீர்’ என்பார்; ஓவாதுரைக்கும் உரையான பெரிய தீருமந்தரத்தைச் சொல்லுவார்; ‘தோள்களையாரத்தமுவி என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன் சோதி’ என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவார்; உருகுமாலிலே ஆழ்வார்ப்பட்டது பட்டு ‘வல்வினையேனை ஸர்கின்ற குணங்களையுடையாய்’ என்பார்; ‘மேலைத்தொண்டுகளித்து’ என்கிறபடியே தாஸ்யரஸம் தலைமண்டையிட அந்திதொழும் சொல்லைச் சொல்லுவாராய்க் கொண்டு - இப்படி நித்ய முக்தர் சொல்லுகிற செவிக்கினிய செஞ்சொற்களை இருள்தருமா ஞாலத்தில் ஸம்ஸாரிகளின் கடுஞ்சொற்களைக்கேட்ட இழுவதீர் செவிக்கிரையிட்டுக் கொண்டுபோய் கூப்பின கைகளோடு ஸெவித்திருக்க;

அங்கே, ஸர்வாஸ்ரியமான கோப்புடைய சீரிய சிங்காஸனத்திலே பன்னிரண்டு இதழ்களையுடைய தீவ்ய கமலத்தின் நடுவில் பகவத் அநுபவத்துக்கு போக்குவிடாக பல தலைகளையுடையவனாய் பற்பல சேஷ வருத்திகள் செய்து போருவதால் சேஷன் என்னும் தீருநாமத்தையுடையனான தீருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே ஜோதீமண்டலத்தின் நடுவிலே ‘பதிம்விஶ்வஸ்ய’ என்கிறவனுக்கு வலவட்டத்தில் பூங்குழலாள் வடிக்கோலவாள் நெடுங்கண்களுடன் போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஒப்பனையுடனும், யெளவந ஸளாகுமார்யத்துடனும், ‘பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு’ என்கிறபடியே போகோ போத்காத கேளியிலே பகவத் வைய்வருபத்தைச் சிறாங்கிக்கும்படியான பெருமையையுமுடையளாய், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சார்வாய், ஶீலநுப குணங்களிலே ‘உனக்கேற்கும் கோல மலர்ப்பாவை’ என்கிறபடியே ஒசிந்தவொண்மலராளான பெரிய பிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்க;

அவளைக்காட்டிலும் விஞ்சின கழமாத₃யாதி₃ கு₃ணங்களையும், நாவால் சொல்லவொண்ணாத அழகை உடையவர்களாயும், பிராட்டிக்கு நிழல் போல்வருமான மற்றையிரண்டு நாய்ச்சிமார்கள் - பூநீளாதேவிகள் - இடவட்டத்திலே ஸெவித்திருக்க;

இவர்களுக்கு நடுவே மூன்று மின்கொடிகளோடே கூடிய காளமேகம்போலவும், ‘முடிச்சோதியாயுன்து முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ’ ‘முகேந்து³ காந்திருந்முக²ம் தரங்கி³ தேவ ரங்கி³ணः’ என்கிறபடி தீருமுகமண்டலத்தின் ஒளிமேல்நோக்கி அலையெறியவும், ‘ஆதி⁴ராஜ்யமதி⁴ கம் பு⁴வநாநாம் ஈஸ தே பிஶாநயந் கில மொளி’ ‘கிரீ சூடரத்ந ராஜிர் ஆதி⁴ ராஜ்ய ஜல்பிகா’ என்கிறபடி உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகன் என்னுமிடத்தைக் கோட்சால்லித்தரக்கடவுதான் ‘கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்தநீண்முடி’ ‘விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி’ என்கிற தீருவபி⁴ ஷேகமும்;

சுற்றுமொளிவட்டஞ் சூழ்ந்து சோதி பரந்தென்கிறபடியே சாரதசர்வரீ பர்வாக்ர ஸமய ஸமேதீத ஸகலகலாபரிபூர்ண ஸர்வாஹ்லாதகரமான மறுக்கழற்றின சந்தரமண்டலத்தையும், அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும், ஸஹஜகாந்தி சைத்ய மார்தவ ஸௌரபாதிகளாலே அது:களித்துக்கிட்டினாரை மையலேற்றி மயக்கும் மாயமந்திரமாய் விளங்குகின்ற ஸ்மயமான முகார விந்தமும்; உத்தரத்யுபரி பக்தஜநாந்தி ஊர்த்வதாஸ்ரயண ஸீத சக்திகமான திவ்யோர்த்வ புண்டரமும்; மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோவென்று நித்ய ஸந்தேஹ ஜநகமான கோலநீள் கொடிமுக்கும்; அதனுடைய பல்லவ உல்லாசம் போலேயிருக்கிற திவ்ய கபோலங்களும்;

சேதநர் பக்கல் வாத்ஸல்யாதீஸயத்தாலும் செய்யாளான பிராட்டியை எப்போதுமொக்க கடாசவிக்கையாலும், உபயவிபூதியையஸ்வர்யத்தாலும் சிவந்து, ‘அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை’ என்கிறபடியே ஸர்வேஸ் வரத்வ சிவ்ரநமாய், வேறொரழகில் செல்லவொட்டாதே தனக்கேயற்றுத் தீரும்படி பண்ணும் ‘தாமரைக் கண்ணனை விண்ணேனார் பரவுந்தலைமகனை’ என்கிறபடியே த்ரிபாத் விபூதியையும் எழுத்துவாங்கிக் கூப்பிடும்படி பண்ணக்கடவுதாய் குளிர்ந்து செவ்வி பெற்று, பெரிய பெருமாள் தீருக்கண்கள் போலே கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவெப் பெரியவாய தண்டாமரைக் கண்களும்; தன்கைச் சார்ங்கமதுவே போல் அழகிய தீருப்புருவங்களும்; “பன்னிலா முத்தம் தவழ்க்கீர் முறுவல் செய்து” என்கிறபடியே பூர்ணசந்தரன் முழுநிலாவைச்சாரிந்தாற் போலே தீருமுத்தினோளியை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்மிதத்தையும்; கோலத்திரள்பவளக் கொழுந்துண்டம் போலே சிந்தையைக் கவரும் கள்வப்பணிமொழிகளுக்கு ஆதரமான தீருவதரமும்; மைவண்ண நறுங்குஞ்சி குழல்பின்தாழ மகரஞ்சேர் குழையிருபாடு இலங்கியாடவும்;

அண்டரண்ட பகிரண்டத்தொரு மாநில மெழுமால்வரை முற்றம் உண்டதும், நாய்ச்சிமாருடைய ஹஸ்தாபரணங்களாலும் கர்ணபூஷணங்களாலும் முத்துரிதமான

தீருக்கமுத்தும்; பெரிய பிராட்டியாருக்குக் *கோயிற்கட்டணமாய், நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும் ‘இறையுமகலகீல்லேன்’ எனும்படி பிச்சேற்றக்கடவதாய், அவள் தீருவடிகளிற்சாத்தின செம்பஞ்சுக் குழம்பாலும், ஸீ பூமிப்பிராட்டியாருடைய கொங்கைமேற்குங்குமத்தின் குழம்பாலும் அலங்கருதமாய், வந்மாலா விராஜிதமாய், பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஹிரண்ய ப்ராகாரமான கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும், ஸீகளஸ்துபூம் தொடக்கமான குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திக்முகிற அழகிய தீருமார்பும்; தோளினை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளினைமேலும் புனைந்த தண்ணெந்துழாய் மாலையும்; இரண்டு பக்கத்திலும் மரதககீரியைக்கடைந்து மடுத்தாற்போலே தீண்ணியவாய் உபயவிபூதியையும் தன் நிழலிலே நோக்கக் கடவனவாய், தன்னையண்டை கொள்ளுவார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும் நிர்ப்ரனாம்படிபண்ணி ‘அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை’ என்கிறபடியே உபயவிபூதியையும் வழங்கும் தீவ்யாஸ்தர புஷ்பிதங்களாயிருக்கிற கற்பகக்காவன நற்பல தோள்களும்;

காளமேகத்திலே மின்கொடி படர்ந்தாற்போலே தீருமேனிக்குப் பரபாகமாய் இருக்கும் வெண்புரிநாலும்; ‘உள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே’ என்கிறபடியே நித்ய முக்தருடைய தீருவள்ளங்களிலே அழகு செண்டேறுகிற தீருவதரபந்தமும்; ‘இன்னாரென்றறியேன் அன்னே யாழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை யின்னாரென்றறியேன்’ என்று மதிமயக்கவல்ல வலக்கையாழியிடக்கைச் சங்கமும்; உய்யவுகு படைக்கவேண்டி நான்முகக்கொழு முளையீன்ற நளிர்மாமலருந்தியும்;

படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோவென்னலாம்படி தீருவரை பூத்தாற் போன்ற அந்திபோல் நிறத்தாடையான தீவ்யபீதாம்பரமும்; ரம்பு ஸ்தம்பு நீதி கம்பீரமான தீருத்தொடைகளும்; தாமரை நாளாம் போலே கண்ட கிதங்களான தீருக்கணைக்கால்களும்; ஶங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜார விந்தாங்குசு வஜ்ரலாஞ்சுநமாய், நாய்ச்சிமாரும் பிடிக்கக்கூசம்படி புஷ்பஹாஸ ஸுகமாரதரமாய், ‘தேனே மலரும்’ என்கிறபடியே நிரதீஸ்ய போக்யங்களான துயரறு சுடரடிகளும்; லாவண்ய ஸாகரத்தினுடைய தீரையொழுங்கு போலேயிருக்கிற தீருவிரல்களும், அதிலே அநேக சந்தர்கள் தோன்றினாற்போலேயிருக்கிற தீவ்ய நகங்களும்;

கிரீட மகுட சூடாவுதம்ஸ மகர குண்டல க்ரைவேயக ஹாரகேயூர கடக ஸீவத்ஸிகளஸ்துப முக்தா தாமோதர பந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராத் யபரிமித தீவ்ய பூஷணங்களும்; செங்கமலக்கழலில் சிற்றிதழ் போல்விரலில் சேர்த்திகழாழிகளுங்கிணகிணியும், அரையில்

* கோயிற்கட்டணம் - அந்தப்புறம்

தங்கிய பொன்வடமும் தாளநன்மாதுளையின் பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமும் கிறியும் மங்கலவைம்படையும் தோள்வளையுங்குழையும் மகரமும் வாளிகளும் சுட்டியும் ஒத்திலக;

வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தி பந்துக்களோடு உறவறுத்து நாட்டைப்பகை விளைத்து சேணுயர்வானத்திருக்குந்தேவபிரான் தன்னை ‘குதிரியாய் மடலூர்தும்’ என்கிறபடியே கண்டபோதே கையும் மடலுமாய்க் கொண்டு புறப்படும்படி பண்ணக்கடவுதாய், கண்டபோதே எல்லாவிடாயுங் கெட்டு, பண்டு இவரைக் கண்டறிவது எவ்வுரில் என்றுமதிமயங்கும்படி பண்ணக்கடவுதாய், ஸகலஜந ஜீவாதுவாய் பொன்னுருவான ஆயுத ஆபரணங்களான சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே கரிய கோலத்திருவுருவடன் நித்ய ஸரிகளைக் கொள்ளலையுட்டிக்கொண்டு, திருமேனியில் பரிமளத்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தையங்குமொக்க பரிமளிதமாக்கி, நித்யமுக்தரை ஒரு நீர்ச்சாவியாக்குகிற கடாசலாம்ருத வ்ருஷ்டிகளாலே தீவ்யகோஷ்டையை தளிரும் முறியுமாக்கி, காம்பீர்ய மாதுர்யாத் யநவதீ₄ கு₃ணக₃ண பூ₄விதங்களாய், அதீமநோஹர தீவ்யபூ₄வ கு₃ர்ப்ப₄ங்களாய், பூவலந்தாற்போலேயிருக்கிற திருமுகத்தாலே ஸரிகளுடைய ஹ்ருதயங்களை உகப்பித்துக் கொண்டு இடத்திருவடியைக் கீழே தொங்கவிட்டு வலத்திருவடியை குத்துக்காவிட்டு, வலத்திருக்கையை வலது முழுந்தாளின் மேல்நீடி, இடத்திருக்கையை திருவனந்தாழ்வான் மேல் ஊன்றி, பின்னிரண்டு திருக்கைகளால் சங்கசக்ரங்களையேந்தி ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருக்கும் கரியகோல திருவுருவ ஸ்ரீவைகுந்தநாதனான உன்னை கண்ணாரக்கண்டு:

‘ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமः’ என்று அதீபீதீ பரவசனாய் ஸேவிப்பனாடியேன். பின் பாதபீடத்திலே அடியிட்டு தீவ்ய ஸிங்காஸனத்திலே யேறும்போது பரமபதநாதனான தேவரி^{*} ‘அவாக்யநாத₃ர’ என்கிற ஆகாரம் குலைந்து, சந்தரணைக் கண்டகடல்போலே விக்ருதனாய், உன்னைப்பிரிந்து நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்த இழவதீர, அடியேனை மிக்க ஆதரத்தோடே வாரியெடுத்து மடியிலே வைத்து ஸ்ரீப்ரதாழ்வானையும் அக்ஞரனையும் அணைத்தாற்போலே அணைத்து இறுகத்தழுவி;

‘கோடலி’ நீயார்? என்ன, ★‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ நான் ராஜகுமாரன் என்ன; நீ இத்தனை காலமும் செய்ததென்? என்ன, ‘சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள்

* அவாக்ய நாத₃ர: (ப்ரமாத்மா) அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே ஒன்றிலும் ஆதரம் காட்டாதவனாய் (அல்பர்களைப்போல் பதறிக்கொண்டு இராதே); அவாகீ- (ஆகையால்) எல்லாவற்றையும் த்ருணமாக நினைத்து மௌனமாக, அதாவது கம்பீரமாக எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பி.

★ ப்ரகார ப்ரகாரிபாவ ஸம்பந்தத்தால் வந்த ஸமாநாதிகரண்யம். ஸர்வாத்ம பாவுத்தாலே ‘நான் ப்ரஹ்ம ப்ரகாரபூதன்’ என்றது. கார்ய காரண பாவத்தைப்பற்ற ‘நான் ராஜபுத்ரன்’ (ப்ரஹ்ம புத்ரன்) என்றது.

புணின்ப வெள்ளத்து ஆழ்ந்தேன்' என்ன, 'நீ அத்தால் பெற்ற புலம் ஏது?' என்ன, 'அரு நரகத்தமுந்தும் பயன் படைத்தேன்' என்ன, 'பின்பு நீ செய்ததென்' என்ன, 'போந்தேன்' என்ன; 'நீ போந்த விரகென்?' என்ன, 'போந்தேன் புண்ணியனே! ஒரு கர்மத்யைநுஷ்டித்து அத்தாலே கூடினபாபனாய், அநந்தரம் ஜ்ஞானம் பிறந்து கிட்டுகையன்றிக்கே, என் நினைவன்றிக்கேயிருக்க, ஸ்ரீமதுரையில் உறங்குகிறவர்கள் ஸ்ரீமத்துவாரகையிலே விழித்தாற்போலே, தீருவடிகளிலே வந்து நிற்கக்கண்டேன். உம்மை கிட்டுகைக்கு மூலஸூக்ருதம் நீர் ஆகையாலே தேவௌருடைய நிர்ஹோதுக க்ருபையாலே இங்கு வந்தேன்' என்ன, 'நீ அதினின்றும் போந்து செய்ததென்' என்ன, 'உன்னையெய்தீனேன்' என்ன; நம்மைக் கிட்டினவிடத்தில் நீ பெற்ற ப்ரயோஜநமென்? என்ன; 'என் தீவினைகள் தீர்ந்தேன்' என்ன;

இந்த நலமிந்தமில்லதோர் நாட்டிலே வர்த்திக்கப் பெறாதே கொடுவுலகத்திலே நெடுங்காலம் அலமர்ந்தாயே; பன்மாமாயப் பல்பிறவியிலே படிந்து நோவுபட்டாயே; ஈவிலின்பத்திருவெள்ளத்தை இழந்து, தடந்தோள் புணின்ப வெள்ளத்திலே ஆழ்ந்து நித்ய துக்கிதனானாயே; அதைப்பிழையெனக்கருதி நம்மைப்பற்றி நம்மைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டபோதே வந்து முகங்காட்டப்பெற்றிலோமே; கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங்குறுகாதோ? எந்நாள் யானுன்னை இனிவுந்து கூடுவன்? என்பதாய்க்கொண்டு நோவுபடும்படி தாழ்ந்தோமே; துன்பக்கடல்புக்கு வைகுந்தன் என்பதோர் தோணிபெறாதுமல்கின்றேன் என்று க்லேஷித்த நீ அதினின்றாங் கரையேறி நம்மைக் கிட்டப்பெற்றாயே; 'உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து' என்கிற தாபமாறக்கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றாயே; நம்முடைய ஸ்ரூஷ்ட்யாதி³, வ்யாபாரங்கள் ஸபலமாயிற்றதே; நமக்குக் கிடையாதது கிடைத்ததே; உன்னுடைய வரவாலே இத்தேஶம் ஸநாத₂ மாயிற்றதே; இக்கோஷ்டிக்கு நாயக ரத்நம் போலே நீ கிட்டி ஓளஜ்வல்யத்தையுண்டாக்கினாயே; நடந்த கால்கள் நொந்தவோ என்று *ஏத்தாளிக்களைப் போலே ஏத்தி நோய்விட்டுக் குளித்த புத்ரனைப் பிதா பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாப்போலேயும், மாயக்கூத்தனுக்குப் பிழைத்த ஆழ்வாரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாப் போலேயும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாப்போலேயும், தாமரைக் கண்களால் நோக்கி; 'தாயே தந்தை'யில் திருமங்கையாழ்வார் மநோரதித்தாற்போலேயும், ஆராவமுதிலும் இன்பம் பயக்கவிலும் ஆழ்வார் மநோரதித்தாற் போலேயும், அடியேன் மநோரதித்த மநோரதங்களையெல்லாம் ஸபுலமாக்கி, நிரதிஶய வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி பெரிய பிராட்டியார் கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, பிராட்டியும் அடியேனை வாரியணைத்து உபயவிபூதி ஜஸ்வர்யத்தையும் கொடுப்பன்.

* ஏத்தாளிகள் - ஸ்துதி செய்வோர்

பூவளருந்திருமகளால் அருள்பெற்று, மடியில் நின்றுமிழிந்து ‘செய்யவடையும் திருமுகமும் சொங்கனி வாயும் குழலும் கண்டு’ என்கிறபடியே முன்னழகை அநுபவித்து, ப்ரவாஹத்துக்கு நேர்நின்று அநுபவிக்கவாண்ணாது பின்னே சென்று பின்னழகை அநுபவித்து, ‘அச்சோ ஒருவர் அழகியவா’ என்று விஸ்மித ஹ்ருதயனாய் ‘அந்தாமத்தன்பு’ ‘முடிச்சோதி’ தொடக்கமானவற்றில் ஆழ்வார் அநுபவித்தாற்போலே அநுபவித்து ‘யத்ர ந அந்யத் பஸ்யதி’ என்கிறபடியே புறம்பொன்றில் நெஞ்சு செல்லாதே, ‘ஹாவு ஹாவு ஹாவு’ ‘அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்’ ‘உண்டொடியாள் தீருமகளும் நீடுமே நிலாநிற்பக் கண்டசதீர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன் தீருவடியே’ ‘இசைவித்து என்னைஉன் தாளினைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே’ ‘பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடரும் பேதமை தீர்ந்தொழிந்தேன்’ என்று பாதிக்குப் போக்குவிட்டு, முன்னழகு பின்னழகுகளை சுற்றிச் சுற்றிச் சேவித்து அநுபவித்து நிற்பன். அவ்வேளை தேவாரீரும் அடியேனைக் குளிரக்கடாகவித்து அருகேயழைத்து உமது தீருவடித்தாமரைகளாலே அடியேன் சென்னியையலங்கரித்து உம் தாள் கீழ்ச்சேர்த்து நித்யகைங்கர்யத்தில் நியோகிப்பீர்.

இவ்வாறு பரமபதத்தையடைந்து தொண்டே செய்தென்றும் தொழுது வழியொழுகப்பெற்று ‘வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்’ என்கிற அபிழிவேசத்துடன் நானா தேகங்களை பரிக்ரஹித்து அசேஷுசேஷி விருத்திகளில் அந்வயித்து நித்யஸீகளோடே கூடச்சுழுந்திருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி தேவார் தீருமுகமண்டல மலர்த்தீயைக் கண்டு அப்பொழுதக்கப்பொழுது ஆராவமுதாக ஸதா ஆனந்தித்திருக்கப் பெறும் அடியேன் பாக்டீரியவான்.

ப்ராயோஹ் யக்ருத க்ருத்யத்வாந் ம்ருத்யோ ருத்₃ விஜதே ஜநः ।
க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீசைந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதீ₂ ம் ॥

பெரும்பாலும், செய்ய வேண்டியதை செய்யாமலிருப்புதனாலேயே மனிதன் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சகிறான். செய்ய வேண்டியதைச் செய்து முடித்தவர்கள் மரணத்தை பிரியனான விருந்தாளியைப்போலே எதிர்பார்க்கிறார்கள்.)

- இதீஹாஸ ஸமுச்சயம்

முக்தி யோக்யர்

ஸ்ரிய:பதீயாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேஸ் வரன் நிரங்குசு ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச் செய்தே பரம காருணிகளொருவனுமாகையாலே லீலாவிடு₄தி சேதனரோடே விளையாடா நின்றுகொண்டு, யாரேனும் சிலரை ஸ்மஸாரத்தில் நின்றும் உத்த₄ ரிப்பிக்க வேணுமென்று தீருவள்ளமானவளவில், தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே விசேஷகடாகஷம் பண்ணும். ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந் மது₄ஸ்தந: | ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேய: ஸ வை மோகஷார்த்த சிந்தக: || ஜனிக்கும்போது யாவனொருவனை மதுஸ்தனன் பார்க்கிறானோ, அவனே ஸத்வகுணமுடையவனாய் மோகஷ பலனைப்பற்றி சிந்திக்கிறான் என்கிறபடி சில வ்யக்திகள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் தன் கடாகஷத்தைப் பண்ணவே, அப்படி கடாகஷிக்கப் பெற்றவன் ‘ஜ்ஞாநாந் மோகஷம் அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:’ என்று சொல்லப்படுகிற மோகஷம் அநுஷ்டான பர்யந்தமான அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநத்தாலே லபி₄க்குமதொன்றாகையாலே, அந்த ஜ்ஞாந லாபத்துக்காக ஓர் ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயிப்பன். அவ்வாசார்யனும் சிஷ்யனுடைய நெஞ்சை நன்றாகச் சோதித்து ப்ரஹ்மப்ராப்திக்குறுப்பான ஜ்ஞாநத்தை யுபதேஹித்து, அதற்கு அநுஞபமான அநுஷ்டானங்களையும் நன்றாக ஶிகஷித்து வைக்க, சிஷ்யனும் இவற்றை லபி₄த்து க்ருதக்ருத்யனாய் மோகஷாதிகாரியாய் ஆவான்.

சிஷ்ய லக்ஷணமாவது - *ஸமத₃ மங்களிரண்டும் உடையவனாய், ஶரீர அர்த்த₂ க்₃ ருஹ கேலூத்ர புத்ர த₃ ராதீ₃ களொன்றும் தனக்கு ஶேஷமென்று நினையாதே அவற்றை ஆசார்யனுக்கு ஶேஷமாக்கி க்ரயிவிக்ரய அர்ஹனாயிருக்குமவனாய், ‘ஸத்₃ புத்தி₄ ஸ் ஸாது₄ ஸேவி’ இத்யாதீ₃ யிற்படியே ஸத்விஷயங்களிலே ப்ரவணமான புத்தியையுடையனாய், ஸாது₄ ஸேவார்த்த₂னாய், ஸத₃நுஷ்ட₂னன் ஸம்பந்நனாய், தத்வஜ்ஞாந அபேசைக்கூடியுடையனாய், கு₃ரு ஶாஸ்ருஷா நிரதனாய், நிரபி₄ மாநியாய், இந்தரிய நிக்₃ரஹமுடையவனாய், பிறர் உயர்த்தி ஸஹிக்கமாட்டாத அஸையை இல்லாதவனாய், ஸரணாகதனாய், ஶாஸ்த்ர விஸ்வாஸமுடையனாய், ஆஹாரநியதியுடையவனாயிருக்குமவன்.

‘ஸாகஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் | மக்ஞாந் உத்த₄ரதே லோகாந் காருண்யாத் ஶாஸ்த்ர பாணிநா’ தேவனான நாராயணனே மனிதவருவை எடுத்துக்கொண்டு ஶாஸ்திரமாகிற கையினாலே ஸ்மஸாரத்திலமுந்திக் கிடப்பவர்களைத் தூக்கி விடுகிறான்) என்கிறபடி ஶாஸ்த்ரபாணியாய் ரகஷிக்குமவன் ஆசார்யன்.

* ஸமம் - மனதை அடக்குதல்; தமம் - வெளி இந்தரியங்களை அடக்குதல். இதை மாற்றியும் சொல்லலாம்.

ஆகிணோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்த₂ாந் ஆசாரே ஸ்த₂ாபயத்யபி | ஸ்வயமாசரதே யஸ்து ஆசார்யஸ்லோடபி₄தீ₄யதே || (எவன் சாஸ்த்ரங்களை சேகரித்து தானும் அவற்றின்படி நடந்துகாட்டிப் பிறரையும் ஆசாரத்தில் நிலைநிறுத்துகிறானோ அவனே ஆசார்யன் எனப்படுவான்) ஆசார்ய லக்ஷணமாவது - ப்ரஹ்மாநுபவத்தில் நிஷ்டனாய், க்யாதி லாப₄ பூஜைகளில் ஆசையில்லாதவனாய், கீழ்ச்சொன்ன லக்ஷணங்களையுடைய சிஷ்யர்களின் ஸம்பந்தமே உபாதேயமாய், பரம தயாஞ்வாய், ஆசாரசீலனாய், ட₃ம்ப₄மற்று இருப்பவனாய், சிஷ்யர்களை மங்களாசாஸனத்துக்கு அர்ஹதையாக்குவதையே குறிக்கோளாய்க் கொண்டிருக்குமவன்.

கர்மமாடியான பந்துக்களிடம் அநாதரம், எம்பெருமானையே எல்லாமாகப்பற்றுகை, பேறு தப்பாது என்று அத்யவளித்திருக்கை, ப்ராப்ய த்வரை, தீவ்யதேஶங்களில் ப்ராவண்யம், அருளிச்செயல் கொண்டு அவனுடைய குணாநுபவதைகங்கர்யங்களில் போது போக்குகை, இப்படியிருப்போரைக் கண்டால் உகந்திருக்கை, ரஹஸ்யத்ரயத்தில் நியதனாயிருக்கை, ஆசார்யன் தீருவடிகளில் கைங்கர்ய யுக்தனாயிருக்கை - இவை ப்ரபந்ந நிஷ்டை₂ உறுதியான நிலை).

எம்பெருமான் நம்மைப்புறம் தள்ளுவதற்கு காரணங்கள் மூன்று. ஒன்று, தேவதாந்தர ஸம்பந்தம்; இரண்டு, ஸாதநாந்தர நிஷ்டை₂; மூன்று, விஷயாந்தரங்களில் ப்ராவண்யம். ப்ரபந்நனுக்கு தேவதாந்தர பஜநம் அறவே கூடாது. தேவதாந்தரங்களுக்கும் அந்தர்யாமி பகவான்தானே; யாவும் ப்ரஹ்மாத்மகமாகையால் ஸேவிக்கிறோம் என்னவொண்ணாது. கர்மயோநிகளான தே₃வாதி₃கள் எல்லோரும் ஸ்வாதந்தர்யாதி₃ ரூபமான ஸாம்ஸாரிக அஸாத்தியையுடையராகையாலே உபாஸ்யரல்லர். ஆகையிறே, ப்₃ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட₂ஞ்ச யாஸ்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா | ப்ரதிபுத்த₄ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பு₂லம் || அந்ய தேவதைகளை அறிவுடையார் ஸேவியார் என்று சொல்லிற்று. பிற தேவாலயங்களில் த்ரவ்யங்களை ஸ்வீகரித்தல் தகாது. தன்னைத்தானே ரகவித்துக்கொள்ளவேணுமென்று உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயித்தல் கூடாது. விஷயாந்தரமென்றது த₃ார புத்ராதி ஸங்கத்தை. இதை விடுவதன்றோ கழினம்!

பெரியவாச்சான் பிள்ளையை ஒரு ஹீவைஷ்ணவர் 'நாம் லீலைக்கு விஷயமோ? க்ருபைக்கு விஷயமோ?' என்ன, உடலைப்பற்றியிருந்தோமாகில் லீலைக்கு விஷயமாகிறோம். உயிரைப்பற்றியிருந்தோமாகில் க்ருபைக்கு விஷயமாகிறோம் என்றருளிச்செய்தார்.

தேஹாத்மாபி₄ மாநியாய், விஷய ப்ரவணராய், ஶாஸ்த்ரவஸ்யரன்றிக்கே இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்தாராகில் லீலா விஷயமாய்ப்போவர்கள். ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ஹை உபாதேயங்களையறிந்து ஸ்வரூப விரோதிகளான ப்ராதீகவல்யங்களை தயஜித்து, தம் தேஹத்தைக்கண்டால் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலே பயப்பட்டு, அத்தை வளர்த்துக்கொள்ள அலையாதே, நியத ஆஹாரங்களை ஸத்தாத₄ாரக மாத்ரம் ஸ்வீகரித்து ஶாஸ்த்ரவஸ்யராய் நிரஹங்காரத்துடன் இருப்பாராகில் க்ருபா விஷயராவர் என்றுயடி.

தேஹத்தில் ஆத்ம புத்தியும், ஆத்மாவில் ஸ்வாதந்தர்ய புத்தியும், தேஹத்தோடு சேர்ந்தவைகளில் மமதா புத்தியும் நன்றாக தயஜிக்க வேணும். தேஹாத்மாபிமாநம் பண்ணினால் ப்ரச்ச₂ந்ந பெ₃ளத் த₄னாம். ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைத்தானாகில் பகவத் தரவ்யத்தை அபரித்தவனாவான். தன்னைக்கண்டால் ஶத்ருவைக் கண்டாப் போலேயும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களைக் கண்டால் ஸர்ப்பாக்னிகளைக் கண்டாப்போலேயும் பயப்படிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, அது செய்யாதே, தத்ரகண்னார்த்தமாக அலேவ்ய ஸேவைகள் பண்ணிக்கொண்டிருந்தால் ஸ்வரூப நாஸமே பலிக்கும். அதென்? த₃ார புத்ராதீகளை ததீயமெனும் ஆகாரத்தாலே அநுவர்த்திக்கலாகாதோ? ‘ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதும்’ அன்றோயென்னில் - ‘தனக்கும் பிறர்க்கும் ஶேஷமன்று; பகவானுக்கே ஶேஷம்’ என்று ஸ்வஸேஷஷத்வ அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்திக்காக சொல்லிற்றங்கு. தன் ஶரீரத்தையும், தன்னைச் சேர்ந்த பார்யா புத்ராதீகளையும் அநுவர்த்திக்கவேணுமென்று ஒரு ரஹஸ்யத்திலும் சொல்லிற்றில்லை. எல்லாம் அவனது என்ற ப்ரதிபுத்தி மாத்ரம் அபேக்ஷிதும். ஆக, அவர்களும் ததீயமென்று மோஹங்குதராய் இருக்க விரகில்லை.

‘நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து இறை சேர்மின்’ என்கையாலே அஹங்கார மமகாரங்களை ருசிவாஸனைகளோடே விடவேணும். அஹங்காரத்தை விடுகையாவது - இவ்வாத்ம வஸ்து பகவானுக்கே ஶேஷமாய், பகவானுக்கே பரதந்த்ரமாயிருப்பது என்று புத்தி பண்ணுகை. மமகாரத்தை விடுகையாவது - புத்ர த₃ாராதீகளை பாத₃க₄ரென்று புத்தி பண்ணுகை. ஆக, ஶரீரத்தை சிறைக்கடமாக பாவித்து ஆத்மாபஹாரியான து₃ர்மோஹத்தை விடுத்தும், த₃ார புத்ராதீ ஸங்கத்தை பாத₃க₄ராய் புத்தி பண்ணியும் ‘என்னைக் கடாக்ஷிப்பது எந்நாளோ?’ என்று அபேக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பதே அஹங்கார மமகாரங்களை வேர்முதல் மாய்த்தலாம். ஆசார்யர்கள் பலரும் ஸம்ஸாரத்தில் புத்ர த₃ாராதீகளோடே ப்ரவர்த்தித்துப் போந்தார்களோயென்னில், அவர்கள் எல்லோரையும் ஸந்யஸ்தரென்றே நினைக்கும்படி

நிவருத்த ராக்ராய், அஹங்கார மமகார ஶந்யராய், ஶமதூமாதி ஆத்மகுணோபேதராய், ஸர்வடூத தூயாபரராய், ஶத்ருமித்ர ஸமராய், அர்த்தகாம நிரபேசநிராய், ஆசார்ய பாதிஹேதுவாகவும் ஆந்ருஸம்ஸ்யமே ஹேதுவாகவும் ஓரிரு ஸந்தாநத்தளவும் ஸ்வதூர விஷயத்தில் சிலநான் வர்த்தித்து விஹிதவிஷய த்யாகம் பண்ணுவாருமாய், பின் பரஸ்பரம் விஷயவிரக்தராய், ஆழ்வானும் ஆண்டானும் போலே, குணாநுபவ கைங்கர்ய நிரதராயப் போந்தவர்கள்.

இக்காலத்தில் ஜ்ஞானமுள்ளவர்களும் ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தி வர்த்திக்கிறார்களேயன்னில், ‘உன்மாயங்கள் மேலை வானவருமறியார்’ என்கிறபடி அது பகவந்மாயா ப்ரபாவம். பாகவதரையும் மாயை மோஹிக்கப் பண்ணுமோயென்னில், தொண்டரடிப்பொழியாழ்வார் சரிதம், பெரியதிருவடி ஸாமுகன் விஷயமாக எம்பெருமானோடு எதிரிட்ட சரிதம், ஜயவிஜயர்கள் ராசஷ்டியோனிகளில் பிறக்க நேர்ந்த சரிதம் இவைகளை ஸேவிப்பது. ஆக, விஷய ப்ராவண்ய ப₄க₃ வதாபசாராதி₃ களில் அந்வயமுண்டானால் ஜ்ஞாந பக்திகள் இருந்தாலும் வ்யர்த்தமாய் லீலைக்கு அர்ஹராவர்கள். ப்ரபந்நனானவன், ஆசார்யன் ஆத்மஹிதம் பண்ணினத்துக்கு ஒரு வாசிதோற்ற புத்ரமித்ர களத்ராதி₃ களிலே ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே அவர்களோடு ஒட்டற்று பரிமாறிக் கொண்டும், ப₄க₃ வதாபசாரம் புகுராமல் பார்த்துக் கொண்டும், ஸர்வவித₄ புந்து₄ வான எம்பெருமானை ‘நிரந்தரம் நினைப்புதாக நீ நினைக்க வேண்டுமே’ என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டுமிருத்தல் வேண்டும்.

ப்ரபந்நர்க்கு ப்ரதிகல ப்ரவருத்திகள் இல்லாதபோது ஆசார்யாபிமாநம் முக்தியைத் தரவல்லது. தீர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மாக்களுக்கே, ப்ராதிகல்ய கந்தமில்லாமையாலே, ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகமாகும். ஸ்தாவரங்களுக்கு இப்பேறு கீட்டுமோ என்று ஶங்கிக்க வேண்டா. நிரங்குசு ஸ்வதந்த்ரனானவன் நினைத்தானாகில் எதுவும் கூடும். ‘உன் மனத்தால் என் நினைத்திருந்தாய்’ என்கிறபடியே அவன் நினைவே உத்தாரகம். பெருமாள் அயோத்யையிலுள்ள சராசரங்களை கூட்டிக்கொண்டிரே பரமபதம் எழுந்தருளிற்று. நம்பிள்ளை ஒரு வட வஞ்சலத்துக்கு முக்கியளித்ததும் பிள்ளைலோகாசார்யர் கடாகஷத்தால் மரங்கள் பேறு பெற்றதும் பெரிய ஜீயர் தீருப்புல்லாணியருகே ஒரு புளிய மரத்துக்கு மோகஷமருளியதும் ப்ரஸித்தமிறே. *பஸார் மநுஷ்ய: பகஷ்வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்ஶ்ரயா: | தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்₃ விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம் || ப்ராணியோ, மனிதனோ, பறவையோ எவர்கள் வைஷ்ணவனை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் அந்த

* பாரத்வாஜ ஸ்மருதி

வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலேயே விஷ்ணுவினுடைய பரமபத்தையடைகிறார்கள்); *யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்₄ யாம், யம்யம் பஸ்யதி சகஷாஷா | ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பு₃ாந்த₄ வா ஜநா: || (ப்ரமபாகவதன் தன் தீருக்கைகளினால் எதையைதைத் தொடுகிறானோ, எதையைதைத் தீருக்கண்களால் காண்கிறானோ, அவைகள் ஸ்தாவரங்களாயிருந்தாலும் மோகஷமடைகின்றன. உறவினர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேணுமோ?) என்றிரே ப்ரமாணங்கள் இருப்பது! இவ்வாறு ப்ரமாணங்கள் இருக்கச்செய்தேயும், ஆய்ரயணாந்தரம் புத்தி பூர்வமாக நிவித்தாநுஷ்டானம் பண்ணினானாகில் ஸமாஸ்ரயணமே இல்லையாய் விடும். தேஹாத்மாபி₄ மாநியாய், விஷய ப்ரவணராய், ராக₃த₄ வேஷயுக்தனாயிருந்துகொண்டு 'நமக்கு ஸ்தாசார்ய ஸம்பந்தமுண்டு' என்று து₃ரபிமாநியாயிருக்க வொண்ணாது. ஸ்தாசார்ய ஸம்பந்தம் பெற்றிருந்தும் சிஷ்யனுக்கு ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி பிறவாதேயிருந்தால், எம்பெருமான் அவனுக்கு இரண்டு மூன்று ஜந்மங்களுண்டாக்கி, சரம ஶரீரத்திலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் எல்லாவற்றிலும் விரக்தியை ஜநிப்பித்து முக்தனாக்கும். கேவல ஸ்ம்ஸாரிகளைப் போலே சிரகாலம் விட்டுக்கொடான்.

ஆசார்யாபி₄ மாந நிஷ்டனுக்கு பு₄ யமில்லை என்றது, இவனுக்கு ஹேய உபாதேயங்களை தெரிவித்து, அதற்கநுரூபமான ப்ரவ்ருத்திகளும் பண்ணுவித்து, கண்ணிலே வெண்ணெண்ணிட்டு நோக்கி, அவன் லீலையிலே விநியோகம் கொள்ளுகைக்கு அவகாசமற பரிஶாத்து₄ னாக்கி இவனைச் சேர்த்துவிடும் என்னுமத்தாலே. இவ்வபிமானம் அஹங்கார மமகார விஷய ப்ராவண்ய பரஹிம்ஸா பரஸ்தோத்ர தேவதாந்தர ஸாதநாந்தர ப்ரயோஜநாந்தர பகவத் பாகவதாபசார நிவ்ருத்தி உண்டானால்லது கார்யகரமாகாது.

ப்ரபந்நனானவன், பு₃ாஹ்ய விஷயங்களில் போகாதபடி கர்மேந்த்ரியங்களை அடக்குவது மட்டுமின்றி தன் அந்த: கரணத்தையும் அவற்றில் செல்லாதபடி நியமித்துக்கொண்டு 'என் நெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார்' என்கிறபடி பகவத் விஷயத்தில் ஊன்றியிருக்கவேணும். 'மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்த₄ மோகஷயோ:' மனமே மனுஷ்யர்களுடைய பந்தத்திற்கும் மோகஷத்திற்கும் காரணமன்றோ! ஆழ்வார், 'தொழுதெழுன் மனனே' என்று உபக்ரமித்து, 'நெஞ்சமே நல்லை நல்லை' என்று ஶ்லாகித்து, 'அருள்பெறுவாரடியார்' என்கிறபாட்டிலே, 'அவன்க்ருபை பண்ணாநின்றான், நானும் இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்றவனானேன். அவன் கொடுக்க நினைத்தாலும் நான் லபி₄ க்கவேணுமென்றிருந்தாலும், மனஸே நீ ப்ரதிகூலமானால் கார்யமில்லையிரே.

* ப்ராஸர ஸ்மருதி

இனியாவது நீ அஜ்ஞானத்தை விட்டு அவன் தீருவடிகளைப் பற்றப்பார்' என்றாரிரே. ஆக, மனோநூர்மல்யமில்லாதபோது, ஆசார்ய ஸம்பந்தமுண்டானாலும் பகவத்ப்ராப்தி கிட்டாது. ஜீர்யந்தி ஜீர்யத: கேஸா: தழந்தா ஜீர்யந்தி ஜீர்யத: | சகஷாஸ் ஸ்ரோத்ரே ஜீர்யேதே ஆயைகா நிருபத்துவா || முதுமையடைந்தவனுக்கு கேசங்கள் உதீர்ந்துவிடுகின்றன; பற்கள் விழுந்து விடுகின்றன; கண்பார்வை மங்குசிற்று; காதுகள் செவிடாகின்றன. ஆசை மட்டும் தடையின்றி வளருகின்றது)

ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணினவன் ப்ரயோஜநாந்தர பரனானால் ப்ராப்தி யோக்யதை இல்லையாகும். அநந்யப்ரயோஜநாகையாவது - புத்ர த₃ாராதி ஸங்க₃ம் முதலாக ப்ரஹ்மாத்தையீச்வர்யம் நடுவாக ஸ்வாத்மாநுப₄வம் ஈறாக இவையெல்லாம் விட்டு ஈச்வரனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுவதாம். 'அநந்ய ப்ரயோஜநனை விரஜைக்கு அக்கரையிலே காணலாம்; இவ்விபூதியில் காணவாது' என்கிறபடி இத்தகைய அதி₄காரியைக் காண்பது து₃ர்லப₄மாயிருக்கும். 'ஸ மஹாத்மா ஸ து₃ர்லப₄:' ஓரொருவர் உண்டாகில் அத்தனைகாண்' என்று சொல்லுகிறபடி அநாதி₃பகவந்மாயா ப்ரப₄வத்தாலே நிவ்ருத்தி பிறவாதிரே. இது தன்னாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது. பகவத் கடாகஷமடியாக லபி₄த்த ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கக் குறையில்லை. ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்கள் இல்லாமையாலே வருங்குறை தீர்க்குமதே ஆசார்யக்ருதயம். ஆஶ்ரயணத்திற்கு முன்பு அநாதிகாலமாக ஆர்ஜித்த பாபங்களை பொறுப்பிக்குமது புருஷகாரக்ருதயம். ப்ராமாதி₃க உத்தராகங்களும் பொறுத்து ரகவிக்குமது உபாயக்ருதயம்.

ப்ரபந்நனானவன் பாகவதாபசாரம் பண்ணவே கூடாது. நாலுரான் உபத்துவம் வருமென்றறியாதே த₃ர்ஷந நிர்வாஹத்துக்காக அவஶாத் ஒருவார்த்தை சொல்லி பின்பு அநுதபித்ததீனால், அத்தை ஆழ்வான் அபராதமாக நினையாதே பொறுத்திருக்கச் செய்தேயும், ஆழ்வான் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே பெருமாள் சீரினால் 'நான்பெற்ற லோகம் நாலுரானும் பெறவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தாரித்தனையொழிய, புத்திபூர்வகமாக அபராதம் பண்ணின விரஸாந்தரனுக்கு பட்டர் ப்ரஸாதித்தார் என்றில்லையே. பிராட்டி அபராதம் பண்ணின காகத்தையும் ரகவித்தாள் எனில் - ஒருக்கால் அபராதம் பண்ணிப்போக்கற்று செயல்மாண்டு தீருவடிகளில் விழவே ரகவிப்பித்தாள். அடுத்தடுத்து அதுவே யாத்ரையானால் ரகவிப்பிக்கப் போகாதிரே.

ஈஸ்வரனுக்கும் தனக்குமுண்டான ஒழிக்க ஒழியாத உறவை உணரவே, ப்ரபந்நனுக்கு ஆர்த்தி பிறக்க வேணும். அவன் ரசவிக்கைக்கு பரிகரம் ஆர்த்தியல்லதீல்லை. ‘இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை’ என்றும், ‘ஏஹி பஸ்ய ஶரீராணி’ என்றும், ‘இன்னாங் கெடுப்பாயோ’ என்றும், ‘நாட்டாரோடியல்வொழிந்து’ என்றும் சொல்கிறபடியே இந்நிலத்தில் பொருந்தாமை உண்டானாலிரே பகவத்ஸம்பந்த முண்டாகச் சொல்லலாவது. இப்படிப்பட்டவனே விசேஷ கடாசலூத்துக்கு பாத்ரனாய், பே₄க₃யோக₃யனாம்படி முக்தனாம். ஆகவித்தால், ப்ராதிகல்ய நிவ்ருத்தியும் ஆர்த்தியுமில்லாதவனுக்கு ஸதாசார்யபி₃ மாநமும், புருஷகாரமும், ஸம்பந்தமும் கார்யகரமாகாது. த₃ருப்த ப்ரபந்நர்க்ட்கு சரமகாலத்தில் எல்லாவற்றிலும் அருசியை பிறப்பித்து ஆர்த்தனாம்படி பண்ணி ஈஸ்வரன் அங்கீகாரிக்கும். சரம காலத்திலும் புத்ர த₃ாராதி ஸங்கமே யாத்ரையானால் தேஹாந்தரப்ராப்தி தப்பாது.

மஹாத்மாக்களுடைய ஸேவை முக்தீத்₃வாரமாயிருக்கும். த₃ாரபுத்ராதி ஸக்தரான ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸஹவாஸம் அதோகுதீக்கு த்₃வாரமாயிருக்கும். மஹாத்மாக்கள் யாரென்னில் - ‘ஸத்ருமித்ர - மாநஅவமாந - ஸீதோஷ்ண - ஸாகது₃:க₂ - லாபாலாப - நிந்தாஸ்துதிகளில் ஸமசித்தராய், குதாஹலமுடையராய், க்ரோதமற்றவராய், ஸர்வடூத ஸாஹ்ருத்துக்களாய், பரம ஸாதுக்களாய், என்பக்கல் அத்யந்தப்ரீதி யுக்தராய், த₃ாரபுத்ரக்ருஹ கேஷ்டர த₄ந த₄ந்யாதி₃களில் விரக்தராய், யாத்₃ருசி₂க லாபஸந்துஷ்டராய்த் தீரியுமவர்கள். இத்தகைய மஹாத்மாக்களுடைய ஸஹவாஸம் முக்தீ த்₃வாரம்’ என்று ஸர்வேஶ்வரன்தானும் அருளிச்செய்தானிரே! நாத்திகரையும், ஆஸ்திக நாஸ்திகரையும் மூர்க்கரெனவிட்டு ஆஸ்திகரை அநுவர்த்திக்கவேணுமென்று பெரிய ஜீயரும் அருளிச்செய்தானிரே.

ஆஸ்திக நாஸ்திகராவார் - உத்க்ருஷ்ட வர்ணத்திலும் பிறந்தும், பாகவதோத்தமர் எனும்படி நாம ரூபங்களைத் தரித்துக்கொண்டும், ஶமத₃ம ஶாந்த்யாதி₃ ஸக்ஷணங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே, அஹங்கார மமகார க்ருஹகேஷ்டர த₃ாரபுத்ராதி ஸக்தராய், ராக₃த்₄ வேஷ்யுக்தராய், அர்த்தார்ஜந தத்பரராய், ஒருவர் உடைமையை ஒருவர் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு அஹங்காரார்த்தகாமங்களிழியாக பாகவதாபசாரராய், பரியட்டங்களை பாங்காக சாத்தீக்கொண்டு, த்₃வாத₃ ஶேஶார்த்₄வ புண்ட்ரமென்ன, திருமணிவடங்களென்ன, திருப்பவித்ரமென்ன, அத்யயந அத்தயாபநங்களென்ன என்று ஸகலஜந மனோஹர வேஷத்₄ாரிகளாய்த் தீரியுமவர்கள். அவர்களை நாமரூபங்கள் உடையராகையாலே அவமதீக்காமல் ‘வின்னூளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும் ஜம்புலனிவை’

என்றும், ‘இன்னமுதனத் தோன்றி ஒரைவர் யாவறையும் மயக்க நீ வைத்தமுன்ன மாயம்’ என்றும் சொல்கிறபடியே ஸௌகிளளையும் மோஹிக்கப் பண்ணுகிற மாயப்ரப₄ வெமன்று நினைத்து ‘அவன் மாயங்கண்ணர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே’ என்கிறபடியே ஒரு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து கடக்க நிற்க அமையும். ராஜகுமாரரை ராஜாவே ஶிக்ஷிக்கவேணுமித்தனை-யொழிய பிறர் அவமதி பண்ணப்போகாதிரே.

தசிவ்ரதைகளான ஸ்த்ரீகளுக்கு மாங்க₃ ல்யஸ்₃த்ர த₄ அரணம் அஸாதாரண லக்ஷணமாய், அநந்தரம் தத்₃ யோக₃ யதாநுகு₃ னமாக ஆபரணாத்யபேகைஷயுண்டாமாப்போலே, ஸ்வேவஷ்ணவர்களுக்கு த₃ரவிடோபநிஷத்₃ாத்₃ தி₃வ்யப்ரபந்த₄ார்த்த₂ாநு ஸந்தாநமே அஸாதாரண லக்ஷணமாய், அநந்தரம் அதிகாராநுகுணமாக ஸ்ப₄ாஷ்யாத்₃ தி₃வ்யஸ்₃க்தியபேகைஷயுமிருந்தால் அவர்களுக்கு பரமதநிரஸநத்தில் மநப்ரீதியுண்டாயிருக்குமத்தனை. ஸ்ப₄ாஷ்யத்தாலேதான் வைஷ்ணத்வவித்தி₄ யென்னில், அப்போது அதற்கு அதிகாரிகளல்லாத பாகவதர்களுக்கும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் வைஷ்ணத்வமின்றிக்கேயொழியுமாகையாலே, வைஷ்ணத்வமுண்டாவது - ஆழ்வார்களுடைய தி₃வ்யப்ரபந்த₄ாநுஸந்தாநத்தால் என்றும், ததநந்தரம் ஆபரணாத்யலங்காரம் போலே ஸ்பாஷ்யாத்₃ யந்வயமும் என்று நம்மவர்கள் நிஶ்சயித்தார்கள். ப்ரஸங்காத் ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமி ஸாதிக்கும் விஷயம் - “வேதவியாசபகவான் கீயற்றியருளிய ப்ரஹ்மகுத்திரத்தில், நாராயண வாஸாதேவ விஷணு ஸப்தங்கள் இல்லை; கைங்கர்ய ப்ரஸ்தாவம் இல்லை; ஶேஷத்வ பாரதந்த்ரயம் என்பவை காணக்கிடைக்க மாட்டா; ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களோ அர்ச்சாவதாரமோ தலைகாட்டா; ப்ரபத்தியைப்பற்றி அவற்றில் ஒரு வாசகமும் இல்லை; ஸ்மஹாலக்ஷ்மி என்பவள் எவ்வளவு தேடினாலும் ஸௌவ ஸாதிக்கமாட்டாள்; பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பற்றிய அநுபவங்களும் அவற்றில் இல்லை. அந்த ப்ரஹ்மகுத்திரங்களுக்கு - வேதாந்த ஸாரம், வேதாந்த தீபம், ஸ்பாஷ்யம் என்னும் மூன்று வ்யாக்யானங்களை அருளிச்செய்த பகவத் ராமாநுஜமுனிவராகிய எம்பெருமானாரும் முற்கூறிய ஏழு விஷயங்களை அவற்றில் குறிப்பிட்டு உரையிடத்துணியவில்லை. ஸ்வேவஷ்ணவ தர்ஸனத்திற்கு இன்றிமையாத இவ்விஷயங்களை ப்ரஹ்மகுத்திரவுரைகளில் குறிப்பிடமுடியாத குறைத்தேவே அவ்வெம்பெருமானார் கத்யத்ரயத்தை அருளிச்செய்தார். அம்மூன்று கத்யங்களிலும் முற்கூறிய ஏழு விஷயங்களின் ப்ரஸ்தாவம் உள்ளமை அவற்றில் கண்டுகொள்ளலாம். மேலும் எம்பெருமானார் ‘தீருப்பாவை

ஜீயர் என்று புகழ்பெற்றவர் ஏன் தெரியுமோ? தீருப்பாலையில் அவருக்கு ஊற்றும் அதீகம். அது எதனால் என்றால், ப்ரஹ்மகுத்தீரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படாத முற்கூறிய விஷயங்கள் அனைத்தும் தீருப்பாலையில் உள்ளதால்தான்.”

ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல் அநுபவத்துக்கு யோக்யராவார் - ஸம்ஸாரிகளுடன் சேராதே, ஶப்த₃ாதி₃ விஷயங்களில் விரக்தராய், அத்யாத்ம ஶாஸ்தர விசாரத்தில் ஈடுபட்டவராய், பூதஹிம்ஸை பண்ணாதவராய், பரமதயாவான்களாய், மோகஷிலித்தி தப்பாது என்று அத்யவஸாயம் உடையராய், ஸம்ஸாரிகள் பரிபவித்தாலும் ப்ரஸந்ந சித்தராய், தருஷ்ட லாபாலாபங்களில் ஹர்ஷி சோகமற்றவராய் இருப்பவர்கள். அருளிச்செயல் அர்த்தத்தில் புத்தி பண்ணி த்யாஜ்யங்களை விடுத்தும், உபாதேயங்களை ஸ்வீகரித்தும் இருப்போர்க்கு அருளிச்செயல் ரகஷகமாம். அதாவது பகவதநுக்ரஹத்துக்கு பாத்ரபூதராம். வெறும் பாடமாத்ரமேயானால் அது அஹங்காரத்துக்கு ஹேதுவாய்ப்போம். ‘கஹுதல் வல்லார் உள்ளேல் கூடுவர் வைகுந்தமே’ என்றதில் அப்பத்துப்பாட்டும் அநுஸந்தித்து தத்விருத்த₄ மான பாக₃ வதாபசாரத்தில் இழிந்தால் முக்தராக வொண்ணாதிரே. ஆகையால் இப்பத்தும் வல்லார் என்றது தத₃ர்த்த₂ஜ்ஞாந தத₃நுரூப அநுஷ்டாந பர்யந்தம் விவகூவிதம்.

அருளிச்செயல் வல்லார் அநுஷ்டானமிருக்கும்படி - ‘பொய்நின்ற ஞானம்’ என்கிறபடி ஶரீரம் த்யாஜ்யமென்றறிந்து, ‘இதை தவிர்த்துத் தரவேணும்’ என்று ஸர்வேஸ்வரனை அர்த்தத்துக்கொண்டும், ‘வீடுமின் முற்றவும்’ என்கிறபடி பித்ரு - மாத்ரு - த₃ார - புத்ர - குருஹ - கேஷத்ராதிகளை பகவத்வயதீரிக்தங்கள் என்று த்யஜித்தும், ‘நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து’ என்கிறபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜமான அஹங்கார மமகாரங்களை வேரோடே சாய்த்தும், ‘மனனகமலமற’ என்கிறபடி ஸ்வகுண பரதோஷங்களைப் பார்க்காதும், ‘அருவினையேன்’ ‘பாவியேன்’ என்கிறபடி ஸ்வதோஷங்களையநுஸந்தித்துக் கொண்டும், ‘நந்நாள் யானுன்னை இனிவந்து கூடுவன்’ என்று சோகித்துக் கொண்டும், ‘வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்’ என்கிறபடி தாஸ்யருசியை வளர்த்துக்கொண்டும், ‘யாவையும் யவரும்தானே’ என்கிறபடி ஸர்வமும் பகவதாத்மகம் என்று ராக₃ஒழி வேஷி ஶாந்யராயும், ‘நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்’ என்கிறபடி அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியையறிந்து மிகுந்த ஆகுரமுடையவராயும், ‘பயிலும் தீருவடையார் யவரேவும் அவர் கண்ணர் எம்மையானும் பரமரே’ என்கிறபடி அவர்களை ப்ராப்யபூதரென்று அநுஸந்தித்துக் கொண்டும், ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்களை உபேகவித்தும், லோக வ்யாபாரம் ஸஹிக்க மாட்டாதே இதை

உருக்காட்டாதூழிய வேணும் என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டும், ‘நோற்ற நோன்பிளேன்’ என்கிறபடி ஆசிஞ்சந்யாதீகளையநுஸந்தித்துக் கொண்டும், ‘பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ’ என்கிறபடி விஷயாந்தர தர்ஸநத்தில் சோகிக்குமவராயும், ‘கங்குவும் பகவும் கண் துயிலறியாள்’ என்கிறபடி பகவத் அலாப க்லேஶத்தாலே நித்ர ஆஹாராதீகளில் நடையற்றும், ‘காணுமாற்றுளாய்’ என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டும், ‘மல்லிகை கமழ்தென்ற லீருமாலோ’ என்கிறபடி பகவத் விஶ்லேஷ தஶையில் போக்ய பதார்த்தங்களை அக்னிகல்பங்களாய் நினைத்தும், ‘ஓன்றும் மாயம் செய்யேல்’ என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டும், ‘நின்னலால் அறிகின்றிலேன் யான்’ என்கிறபடி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விமோசநத்தை பண்ணுவித்துக் கொள்ளும்படியான பரம ஆர்த்தியையுடையராயும் இருக்கையாம். இதிரே அருளிச்செயல் கற்றதுக்கு புலம். இப்படி இருப்பவரோடு கூடி *‘பே₃ாது₄ யந்த: பரஸ்பரம்’ என்கிறபடி ஒருவர்க்கொருவர் குணாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே போதுபோக்கிக் கொண்டிருப்போர் மோச்சாதீகாரிகள். அப்படிப்பட்டவரது திருமேனி ‘இது சரம திருமேனி’ என்று பிறர்க்கும் அவர் தனக்கும் அறுதியிடலாயிருக்கும்.

ப்ரபந்நன் ப்ரக்ருதி விசிஷ்டனாயிருக்கையாலே ஸ்வரூப விரோதீகள் புகுரும். அவ்வோதஶைகளில் தீருமந்த்ரத்தில் பதங்களில் அர்த்தத்தையநுஸந்தித்து மீளவேணும். மீளானாகில் மந்த்ரார்த்த காலகேஷைபம் நித்யம் பண்ணினாலும் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்போவன் என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

ப்ரபந்நனானவனுக்கு ஆத்மகுணங்களைல்லாமுண்டானாலும் நமக்கிவை உண்டு என்கிற அஹங்காரமின்றி ‘நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்’ ‘அமர்யாத:க்ஷாத்துர:’ ‘பாபாநாம் ப்ரதமோஸ்ம்யஹம்’ ‘வநுத்யா பஸா:’ என்கிறபடி நிறஹங்காரியாய், தான் ஜ்ஞானஹீநன், அவன்தந்த ஜ்ஞாநம் என்றும், தான் மரப்பாவை போலே பரதந்தரன்; த்யாக ஸ்வீகாரங்கள் அவனாலே வந்தது என்றும், தன் வ்யாபாரங்கள் ஒன்றுமில்லை; மரப்பாவையை ஆட்டுவிப்பாரைப் போலே தன்னை நிவித்தங்களிலிருந்து விடுவித்து விஹிதங்களைப் பற்றுவித்தான் என்றும், தனக்குண்டான குணங்களுக்கடி ‘அதுவுமவனதீனருளே’ என்றும், தான் அடிமை செய்யும்போது, அவயவடி தனான ஆத்மா அவயவியான எம்பெருமானுக்கு கை நீட்டுகிறான் என்றும், தன் ஸ்வரூபம் அழியாது நோக்கியிருந்தால் அவனுக்கு உகப்பாம் என்றும் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு வர்த்திக்க வேணும்.

* ஒருவர்க்கொருவர் அறிவிப்பர்களாய் (கீதை 10-9)

பூர்வர்கள் தங்கள் ப்ரபந்தங்களிலே ப்ராயஸ்: அதீ₄ காரி ஸ்வரூபம் ஶிக்ஷித்தால் ஆள்பற்றாதென்று ஶரண்ய ப்ரப₄ வுமே த்₃ருட₄தமமாகச் சொல்லிக் கொண்டு தத்₃கு₃ண விஶ்வாஸ ப₃ாஹுள்யமுண்டாக்கி, அதீ₄ காரி ஸ்வரூபத்தை காது₃ாசித்கமாய் ஸௌபிபித்துக் கொண்டு போந்தனர். ‘தப்த சக்ர த₄ாரணத்தால் பரமபத்தை ப்ராபிப்பர்’ எனும் வேதவாக்யத்திற்கு தேவதாந்தரபரராயிருப்பினும், பரஹிம்ஸாதிகளை செய்து போருபவரானாலும் மோகஷூப்ராப்தியாம் என்னவொண்ணாதிரே. ஆக வெறும் ஸமாஸ்ரயணம் போராது. ஶிஶாபாலன் பருவித்து முக்தனானானன் என்றது தத்ஸ்மரண ப்ரபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுமதூழிய, ப₄க₃வத்₃த்₃ரோஹிகளுக்கு மோகஷூப்ராப்தி சொல்லவொண்ணாது.

‘பூ₄யிஷ்டாந் தே நம உக்திம் விதே₄ம’ என்றதும், ‘அஞ்ஜலி: பரமாமுத்₃ரா கஷிப்ரம் தே₃வ ப்ரஸாதி₃நி’ என்றதும், ‘த்வதங்கரி முத்திஸ்ய கதாபி கேநசித், யதாத்தாவாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி, ததைவ முஷ்ணாத்ய ஶாபாந்ய ஶேஷத: ஶாப₄ாநி புஷ்ணாதி’ உனது தீருவடியை நோக்கி எப்பொழுதாவது எவனாவது எவ்விதமாகவாவது ஒருதடவை பண்ணப்பட்ட கைகூப்புதலானது அப்பொழுதே பாவங்களை மிகுதியில்லாமல் போக்கிவிடுகின்றது; நன்மைகளை வளரச் செய்கின்றது) என்றதும் அஞ்ஜலியை ப்ரஸம்ஸிக்கும் வாக்யங்களென்ற தட்டில்லை. அஞ்ஜலி மாத்ரம் பண்ணாதார் ஒருவருமில்லாமையாலே தேவதாந்தரபரரோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு, நிவித்தாநுஷ்டானபரரோடு, பாகவதாபசாரபரரோடு வாசியற ஸகல சேதனரும் முக்தராய்ப்போவர் என்கை வைஷ்ணவத்வாதி₃ அதீ₄ காரங்களை இல்லை செய்து விடுமன்றோ.

பரிக₃ணந வேளையில் ஒன்று, இரண்டு என்று தொடங்கி இருபத்தாறு என்றால், இருபத்தாறாமவன் நானே என்று வருவன் என்று அத்யந்த ஸாலபமாகச் சொல்லுகிறதென் என்னில், ஆஸ்ரயணோந்முகனானவன் ஸ்வதோஷத்தையும் ஆகிஞ்சந்யத்தையும் கண்டு பயப்பட்டு மீளாதபடி ஶரண்ய ப்ரபாவம் சொல்லிற்றத்தன. ஸர்வஸக்தியானவன் காருண்யத்தாலே, அபேக்ஷிதமான அதீகாரங்களெல்லாம் தன்னடையே ஸித்திக்கும் என்று அப்படி ஸாலபமாகச் சொல்லிற்றென்று கொள்ள வேணும்.

சரம ஸ்லோகத்தில், ஸர்வத₄ர்ம பரித்யாக₃ பூர்வக ததே₃கோபாயத்தில் அதீ₄யவஸாயமே அதீ₄ காரி க்ருத்யம்; விரோதீயைப் போக்குவது உபாயபூ₄தனுடைய க்ருத்யம் என்றதேயென்னில், உபாயாதீ₄காரத்துக்கு அதீ₄யவஸாயமே போரும். உபேயாதீ₄காரத்துக்கு ஜஹிகாமுஷ்மிகாதீ₃ ஸகலபே₄க₃ விரக்தியும் வேணும். அதீ₄யவஸாய மாத்ரத்தாலே ப₄க₃வத்₃ பே₄க₃த்துக்கு அர்ஹனாகமாட்டான். ‘கடையறப் பாசங்கள்

விட்டபின்னையன்றியவனவை காண்கொடானே’ என்று ஸகலேதர ப₃ாஹ்விஷய பரித்யாக₃ நாந்தரத்திலாழிய முக்தி பூ₄மியைக் காணவுங்கொடான். ஆகையாலே அங்குச் சொல்லுகிறது உபாயாதீ₄ கார மாத்ரமென்று கொள்ள வேணும். உபேயாதீ₄ காரத்துக்கு ‘மந்மநா ப₄வ’ எனும் முந்தைய ஸ்லோகத்தில் ‘என்பக்கலிலே நெஞ்சையுடையனாய், என்னிடம் பரீதியுடையனாய், என்பக்கலில் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு, என்னையே நமஸ்கரித்திருப்பாயானால் உன்னுடைய பாபுநிவருத்தியர்த்தமாக நீ யத்நம் பண்ணவேண்டா, என்னைப் பெறுகிறாய்’ என்று சொன்ன உபேயாதீ₄ காரம் சரம ஸ்லோகத்தில் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும்.

வாத்ஸல்யமாவது வத்ஸத்தின் பக்கல் தே₄நு இருக்குமிருப்பு. தே₄நுவானது தன் வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும் கன்றின் மாலின்யமல்லாம் பே₄ாக₃ யமாக ஸ்விகரித்து தன்னையே அண்டவர்த்திக்கும்வரை அத்யாத₃ரம் பண்ணித்திரியுமதொழிய, தன் ஸ்தந்யத்தைவிட்டு புல்லும் நீரும் கொண்டு திரிகிறவளவில் சாணியை உடலிலே பூசிவந்தால் அத்தைக் கொள்ளமாட்டாதிரே. அதேபோல் சேதனன் ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கும்போது இவன் பக்கவுள்ள தோழங்களை போக்யமாகக்கொண்டு, ததே₃காநுப₄ வபரனாய் ப்ரவர்த்திக்கும் காலத்தில் இவன் ப₄ாரமெல்லாம் தானே ஏறிட்டுத் திரியுமதொழிய, உத்தரகாலத்தில் இவன் விஷய ப்ரவணனாய் திரிந்தால் அவனது வாத்ஸல்யம் ஜீவியாதிரே.

‘வெறிதே அருள் செய்வர்’ என்றது *‘நாஸௌ புருஷகாரேண ந சாப்யந்யேந ஹேதுநா | கேவலம் ஸ்வேச்ச₂ யைவாஹும் ப்ரேகேஷ கஞ்சித் கக₃ாசந ||’ என்று ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரத₂ம கடாகஷம் பண்ணும்போது நிர்ஹேதுகமாக கடாகஷம் பண்ணிப்போருமென்று சொன்னதித்தனையொழிய, ப்ராப்தி த₃ஸையிலும் பத்த₄ ஸம்ஸாரியாய், தூர்விஷய ப்ரவணனாய், அஹங்கார மமகார வஸ்யனாய், பாகவதாபசாரபரனாய்த் தீரிந்தாலும் ‘வெறிதே அருள் செய்வர்’ என்றால் வைஷ்ணவனாகவும் பணியில்லையிரே. இச்சேதனன் பகவத் போகத்துக்கு அர்ஹனாம்போது வைஷ்ணவத்வ மாத்ரம் போராது, ப்ரபந்நனாக வேணும்; அதுவும் போராது ஏகாந்தியாக வேணும்; அதுவும் போராது பரமைகாந்தியாக வேணும்; இதர விஷயாநுராகம் நஸித்தாலொழிய பே₄ாக₃ அர்ஹனாகமாட்டான். இந்த மநோநைநர்மல்யம் ஸித்தீ₄க்கைக்கு அருளிச்செயல் அநுஸந்தாநம் ரஹஸ்யத்ரயார்த்தாநுஸந்தாநம் இவற்றால் போதுபோக்கிக்கொண்டு, தானிருந்தவிடம் ஸம்ஸாரிகள் அறியாதபடி ஏகாந்தஶீலனாய், அப்ரமாணிகரோடே கூடாதே பரம ஸத்வநிஷ்டரான ஜ்ஞாந அநுஷ்டாந ஸம்பந்நரோடே

* ‘இத்தகைய நான் புருஷகாரத்தினாலோ, வேறு காரணத்தினாலோ அல்லாமல் எனது இச்சை ஒன்றினாலேயே ஒரு சேதனனை ஒரு ஸமயம் கடாகவிக்கிறேன்’ - ஸக்ஷமிதந்தரம்

வளித்துக் கொண்டிருக்க வேணும். பெ.தி.மொழி (8-2-1) ‘தீருத்தக்கீர்’ என்கிறவிடத்து வ்யாக்யான ஸ்ரீஸ்க்தி “லோகத்தில் சேதநர், நிதயர் முக்தர் முமுக்ஷாக்கள் என்று தரிவிதமாயிறேயிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் ‘அஸந்நேவையிறே.’” ஜ்ஞாநிகளுக்கு ஸந்மானங்கள் தயாஜ்யம். லோகத்தார் செய்யும் ஸந்மானங்களைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு ஜ்ஞாநிகள் தங்கள் பெருமைகளை மறைத்துக் கொண்டிருப்பார். ‘அஸம்மாநாத் தபோ வருத்^{தி}₄: ஸம்மாநாத் து தப கஷய: | அர்ச்சித: பூஜித: விப்ர: து_{க்}து_{க்}ா கெ_{க்}ளாவ கு_{க்}ச்சு_{க்}தி_{க்} ||’ லோகத்தார் பழிக்கில் தவம் வளரும்; புகழில் தவம் தேயும்; புகழ்ந்து பூஜிக்கப்பட்ட அந்தணன் பால் கறக்கப்பெற்ற பசுமாட்டைப்போல் செல்கிறான்) என்று ஸ்மருதி வசநம்.

‘செய்தாரேல் நன்று செய்தார்’ என்றதால் தன் ஸ்வரூபம் சொன்னான். ‘செய்யாமை ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸ்வரூபம்; செய்தாலும் விடாமை தனக்கு ஸ்வரூபம்’ என்று சொல்லுகிற மாத்ரமே விவக்ஷிதம். ‘நன்று செய்தார்’ என்றது பிறர் அவர்மேல் தோலூம் சொல்லாதுபடி தம் பகஷபாதும் வெளிப்படுத்தினபடி. ‘மத்₃ ப₄க்தஜந வாத்ஸல்யம்’ என்று என்னை ஆஸ்ரயித்தவர் பக்கல் தே_{க்}ாலோக்யராயிருக்க வேணுமென்றது அவர்களை குர்ஹிக்கக்கூடாது, அவர்கள் பக்கல் பாகவதாபசாரம் கூடாதென்பதில் நோக்கு. ‘பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்’ என்று ஸெளாலப்யத்தைச் சொன்னதும், ‘புரிவதுவும் புகைபூவே’ என்று ஸ்வாராதுத்வம் சொன்னதும், ‘சிற்றவேண்டா’ ‘சிந்திப்பே அமையும்’ என்று சொன்னவையாவும் ஈரண்ய ப்ரபாவும் சொன்னபடி.

கீழ்க்கொண்ணவையாவும் ப்ரபந்நன் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கில் சொன்னவை. ‘எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தில் அந்வயயில்லாதார் பகவத்விஷயத்தில் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாதம் என்றிருப்பார்கள். அதுடையவர்கள் பகவத் ப்ரபாவத்துக்கு எல்லையில்லாமையாலே சொன்னவை சில; சொல்லாததுவே பெரியது என்றிருப்பார்கள்’ எனும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்யான ஸ்ரீஸ்க்திகளை (பெ.தி.ரு. 10-4-1) ஸேவித்தால் ஆழ்வாருடைய அநுபவ மொழிகள் யாவும் சத்தியமேயன்றி அதிவாதம் என்னவொன்னாதிரே. ஸத_{க்}ாசார்ய உபதேசத்தாலல்லது இவை தெரியாமையாலே, ஈஸ்வரன் இவனை ஸத_{க்}ாசார்யவரணம் பண்ணுவித்து, ஆசார்யாபிமானத்துக்கு பாத்ரனாக்கி ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்கள் உண்டாகும்படி பண்ணி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும். இஜ்ஜந்மத்தில் சரமகாலத்திலேயாவது அல்லது மற்றொரு ஜந்மத்திலேயாகிலும் யோக்யனாம்படி தீருத்தி சேர்த்துக் கொள்வன். ஸம்பந்தத்தில் அந்வயமுண்டானால் யாவத் காலமும் பத்த₄ ஸம்ஸாரியாய் போம்படி விட்டுக்கொடானிரே. ‘ந மே புக்த: ப்ரணஸ்யதி’ என்னுடைய பக்தன் நாசமடையமாட்டான் என்றானிரே.

ஆசார்ய லாபம் ஈஸ்வரனாலாகையாலே, உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை, முடிந்த நிலம் ஈஸ்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை. பூர்வர்கள் *'ராமாநுஜார்யே கு_ரூரிதீச பத_ம் பாதி' என்று எம்பெருமானாரையே ★ஸர்வோத்தாரக ஆசார்யராய் அநுஸந்தித்தும் உபதேஷித்தும் போருகையாலே 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்றும், அவர் பண்ணின ப்ரபத்தியே ரக்ஷகம் என்றும் புத்தி பண்ணிக்கொண்டு, ஸத_நுஷ்ட_ாந ஸம்பந்நரான பரமார்த்தரோடே ஸஹவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு, அஹங்காரம் அக்னி ஸ்பர்ஶம் போலே த_க்த_மாக்கும், விஷய ஸ்பர்ஶம் விஷப_க்ஷணம் போலே முடித்துவிடும், பாகவதாபசாரம் அதோகதியில் தள்ளும் என்ற பயத்துடன் பிறர்தோஷம் காண்பதை விடுத்து, ஸர்வபுத_தத_யாபரராய் ஆந்ருஸம் ஸ்யத்தாலே விஹிதகர்மங்களை லோக ஸங்க_ரஹார்த்தம் யதோசிதமாக அநுஷ்டித்துக் கொண்டு, ஆஹார நியதியுடையனாய், தேஹத்திலும் த_ாரபுத்ராதிகளிலும் அநுராகத்தை விட்டு வர்த்திக்குமவன் ப_கவத் ப்ரியதுமனாய், தத_நுக்ரஹத்தாலே சரம காலத்தில் அத்யந்த ஆர்த்தியையுடையவனாய்க் கொண்டு நலமந்தமில்லதோர் நாடிலே ஆனந்த_நிர்ப்ப_ரணாயிருக்கும்.

தென்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட்காமோ? சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட்காமோ? மன்னியசீர்மாற னருள்மாரி தமக்காமோ? மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ? என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்கு முடியும்? எதிராசா உனக்கன்றி யானொருவர்க்காகேன் உன்னருளாலெனக்கு ரூசிதன்னையுமுண்டாக்கி ஒளிவிசும்பிலடியேனை ஒருப்படுத்து விரைந்தே.

ராமாநுஜாய முநயே நம உக்திமாத்ரம் காமாதுரோபி குமதி: கலயந் நபீக்ஷணம் | யாமாமநந்தி யமிநாம் பகவஜ்ஜநாநாம் தாமேவ விந்ததி கதி ம் தமஸ: பரஸ்தாத் || புத்தி கெட்டவனாய் காமத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாயிருப்பினும் ராமாநுஜாய நம: என்ற சொல்லை மட்டும் அடிக்கடி சொல்லுமவன், பகவானைச் சேர்ந்தவர்களான யோகியர் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு மேலுள்ள எந்த மோகஷத்தைப் பெறுவதாக ஒதுகின்றனரோ, அந்த மோகஷத்தையே அடைகிறான்.)

* விழ்ணு: சேவி ததி_ய: ஶப_கு_ண நிலயோ விக_ரஹ: ஸ்ரீஸ்ட_ாரி:

ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜார்ய: பத_கமலயுக_ம் ப_ாதி ரம்யம் ததி_யம் |

தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே கு_ரூரிதீச பத_ம் ப_ாதி நாந்யத்த தஸ்மாத்

ஸில்பம் ஸ்ரீமத_கு_ரூணாம் குலமித_மகி_லம் தஸ்ய நாத_ஸ்ய சேவி: || - பெரியவாச்சான்பிள்ளை

(விழ்ணுவானவர் அனைவர்க்கும் சேவி. நற்குணங்களுக்கிருப்பிடமான ஆழ்வார் அவருடைய தீருமேனி. கைங்கர்யரீ நிறைந்த எம்பெருமானார் அந்த ஆழ்வாருடைய அழகீய தீருவடித்தாமரையினையாய் விளங்குகிறார். அந்த எம்பெருமானாரிடத்திலேயே ஆசார்ய ஈப்தம் நிறைபொருளஞ்சையதாய் விளங்குகிறது. வேறொருவரிடமும் அப்படி விளங்கவில்லை. ஆகையால், மற்ற ஸதாசார்ய பரம்பரை முழுவதும் தலைவரான அந்த எம்பெருமானார்க்கு சேஷமாயிருப்பது.)

★ உத்தாரகர் : உத் - கிளப்பி, தாரகர் - தாண்டுவிப்பவர்; ஈடேற்றுபவர் என்றபடி.

ராமாநுஜம் ப்ரபந்நாயே ரக்ஷா தீ₃ க்ஷா க்ருபாந்தி₄ ம் | கரம் வகைளி நிகழிப்ய நித்ராம் குர்வந்தி நிர்ப₄ யா: || (உலகை ரக்ஷிப்பதில் உறுதிபுண்ட க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யரான ஸ்ரீராமாநுஜரின் தீருவடியை ஆஸ்ரயித்தவர்கள், மோக்ஷ லாபத்தில் ஸந்தேஹமற்றவர்களாய், மார்பில் கையை வைத்துக்கொண்டு உறங்குகிறார்கள்)

ப்ராஸங்கிகம் : உபய வேதங்களில் சிறந்தது எதுவென்னில், தீரவிடவேதமானது மோக்ஷத்துக்கே உரியதாகையால் யஜார்வேத ஆரணத்தில் 7ம் ப்ரச்னம் முதல் பஞ்சாதியில் தீரவிட வேதத்தை ப்ரதமத்தில் எடுத்து நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று வேதபுருஷன் சொன்னான். அவ்வார்த்தத்தை ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரத்தில் வாஸாதேவ ஸம்ஹிதையில் பெருமாள் புறப்பாட்டில் முன்னே தீரவிட வேதத்தையும் பின்பக்கம் ருக், யஜாஸ், சாம வேதங்களையும் படிக்க வேண்டியது என்று சொல்லியுள்ளது. இங்கு சொல்லும்போது தீரவிட சுருதி என்றும், பரமமான சுருதி என்றும், தீருமுன்பு படிக்கத்தக்கது என்றும் மூன்று விசேஷணங்கள் சொல்லியுள்ளபடியால் தீரவிடவேதம் சிறந்தது. கீழ்வாண சுருதியில் பூர்வபாகத்தில் நாலு வர்ணாஸ்ரமங்களுக்குரிய ஆசாரங்களையும் ப்ராயச்சித்தங்களையும் சொல்லுகிற லௌகிக விஷயம் தீரவிட வேதத்துக்கில்லை. மேலும் ச்யேந விதி, காமநா விதி, பெளண்டாக யாகங்கள், ஜோதிஷம் முதலான லௌகிகங்களைச் சொல்லும் தோலும் தீரவிட சுருதிக்கில்லை. ஐந்தாம் வேதமான இதிஹாசங்களில், ஸ்ரீராமாயணத்தில் ‘நாராயணனுடைய கதைகளைச் சொல்லுகிறேன்’ என்ற ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் கங்கை, சுப்பிரமணியன், இராவணன் முதலானோருடைய உத்பத்தி கதைகளை விஸ்தரித்துள்ளதாலும், பாரதத்தில் யயாதி முதலானோருடைய கதைகளைச் சொல்லி அஸத்கீர்த்தனம் பண்ணி அத்தால் விபசாரத்தையடைந்த என்வாக்கை பாவனம் பண்ணுகிறேன் என்று பின்பு ஹரிவம்ஶத்தை பண்ணியபடியால், அஸத்கீர்த்தனமாகிற தோலும் தீரவிட வேதத்துக்கில்லை. பரப்ரஹ்மத்தின் கல்யாணகுணங்களையே சொல்வது தீரவிட சுருதி. வேதாத்யயனத்தால் வைஷ்ணவத்வம் ஸித்தித்ததாக சிலர் பிரமிப்பார். இலங்கையில் ராகஷஸர் கிரஹங்களில் அக்னிஹோத்ரங்களும் வேதாத்யயனங்களும் நடந்ததாய் ஸ்ரீராமாயணத்தினின்று அறிகிறோம். ராகஷஸர்கட்கு வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திக்குமோ! இராவணன் வேதங்களைச் சிக்கறுத்து பத, க்ரம, பாத, ப்ரசின அஷ்டகங்கள் முதலான அலங்காரங்களை ஏற்படுத்தியதால், அவனுக்கு வைஷ்ணவத்வம் உண்டாகுமோ? வேதாத்யயனம் செய்தால் விப்பிரன் என்ற மட்டில் யோக்கியதை உண்டாக்கலாமோயாழிய வைஷ்ணவத்வம் சிந்திக்கமாட்டாது. தீரவிட வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணுவதாலேயே வைஷ்ணவத்வம் சித்திக்கும். கீர்வாண வேதம் மட்குடம்; தீரவிட வேதம் பொற்குடம் என்பர் பூருவர்கள். (கீழ்வாண வேதம் - (தேவபாதைக்ஷயாலான) ஸம்ஸக்ருத வேதம்)

பெருமாள் புறப்பாடு கண்டருளுகிற போது தீவ்ய ப்ரபந்தாநுஸந்தாநம் முன்னும் வேதபாராயணம் பின்னும் நடந்துபோருவது ஏனென்னில்:- ருக் யஜாஸ் ஸாம அதர்வண வேதங்கள் நாலும் தனித்தனியே ஸ்வஸ்வமாத்ர பர்யவளிதங்களாகையாலும், தீவ்ய ப்ரபந்தம் சதுர்வேத ஸம்மிதமாகையாலும், இந்த ப்ராதாந்ய அப்ராதாந்யங்களையிட்டு சதுர்வேத ஸம்மிதங்களான ப்ரபந்தங்கள் முன்னும், சதுர்வேதங்களில் ஒன்றான ருகாதிகள் பின்னும் அநுஸந்தீக்கப்படுகிறது. இன்னமும், வேதம் பரத்வ ப்ரவணமாகையாலும் தீவ்யப்ரபந்தம் அர்ச்சாவதார ப்ரவணமாகையாலும் இவற்றிற்கு ப்ரக்ருத உபயோக அநுபயோகப்ரயுக்த வைலச்சண்ய நிபந்தனமாக தீவ்ய ப்ரபந்தம் முன்னும் வேதம் பின்னுமாகிறது. இன்னமும், 'ராஜவத் சோபசாராத்' என்கிறபடியே ராஜாக்களுக்கு போகாவலி பிருதாவலிகள் முன்னும், ஸ்வஸ்திவாசநம் பின்னும் ஆகிறாப்போலே, இங்கும் அர்ச்சாவதாரம் ராஜவத் உபசரணீயமாகையாலே விருதாவலி ஸ்தாநீயங்களான தீவ்யப்ரபந்தங்கள் முன்னும், ஸ்வஸ்திவாசந ஸ்தாநீய வேதபாராயணம் பின்னுமாயிருக்கும். இன்னமும், ஸ்ரீயனுக்கு முன்னே காநமும் பின்னே ஸ்துதியும் நடக்கிறாப்போலே, இங்கும் கோடி ஸ்ரீய ஸமரான அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்களுக்கு முன்னே தீவ்யப்ரபந்தாநுஸந்தானமும், பின்னே பகவத் ஸ்துதிபரமான வேதபாராயணமும் நடக்கிறது. இன்னமும், 'யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மனஸாஸஹ' என்கிறபடி வேதம் எம்பெருமானுடைய குணங்களை பேசத்தொடங்கி, அவற்றின் முடிவை எட்டமுடியாமல் பின்னும் தேடிச்செல்வதாக உள்ளதாலும், தீவ்யப்ரபந்தங்கள் எம்பெருமானுடைய ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களையும் கண்ணாடிபோல் காண்பிப்பதாலும் முன்னே தீவ்யப்ரபந்தாநுஸந்தானமும், பின்னே வேதபாராயணமும் நடக்கிறது.

அறன் அளிக்கும் ஆண்ற பொருள் அளிக்கும் வீட்டின் தீறன் அளிக்கும் வேறென்ன செய்யா! - பிறவரைக்கும் நூலாயிரங்கற்பின் நோக்குங்கால் யாதுபயன்? நூலாயிரத்தின் நலம்.

முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா

ஆழ்வார் தீருவாய்மொழி முடிவில் ‘முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா’ என்றருளிச் செய்துள்ளார். முடிவு பாசுரத்தீல் ‘அரியை அயனை அரனையலற்றி’ என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார். இவற்றால் கலங்குகிறவர்கள் இவ்வியாஸத்தை ஸேவித்து தெளிவது.

சாஸ்தரங்களில் ஸமாநாதீகரண நிர்தேசம் என்றும் வ்யதிகரண நிர்தேசம் என்றும் இரண்டுண்டு. ஒரே விபக்தீயினால் (வேற்றுமையினால்) சொல்லுவது ஸமாநாதீகரண நிர்தேசம். வெவ்வேறு விபக்தீயினால் சொல்லுவது வ்யதிகரண நிர்தேசம். ‘ஸ ப்ரஹ்ம ஸஸி வஸ் ஸேந்த்ர ஸோகஸர: பரம ஸ்வராட்’ போன்றவை ஸமாநாதீ கரண நிர்தேசங்கள். ‘ய: ப்ருதீவ்யாம் தீஷ்டந், ப்ரதீவீ மந்தரோ யமயதி யம் ப்ருதீவீ ந வேத..... ய ஆத்மநி தீஷ்டந் ஆத்மா நமந்தரோ யமயதி, யமாத்மா நவேத’ போன்றவை வ்யதிகரண நிர்தேசங்கள். வ்யதிகரண நிர்தேசத்தால் பேதும் விளங்கும். ஸமாநாதீகரண நிர்தேசத்தால் அபேதும் விளங்கும்.

பேதத்தை ப்ரதீபாதீக்கிற ப்ரமாணங்கள் அதீகமாயும், அபேதத்தை ப்ரதீபாதீக்கிற ப்ரமாணங்கள் ஸ்வல்பமாயும் காணப்படுகையால், பேதத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு, இதற்கு விரோதமின்றிக்கே, அபேதத்தை நிர்வஹிக்க வேணும் என்பது விசிஷ்டாத்வைதீகளின் ஸித்தாந்தம். ‘நாராயணோ வைஸ்வாநர:’, ‘நாராயண இந்தர:’ என்று சொன்னால் ‘நாராயண: வைஸ்வாநர சரீரக:’, ‘நாராயண: இந்தர சரீரக:’ என்று அர்த்தமேயொழிய, நாராயணனும் வைஸ்வாநரனும் இந்தரனும் ஒரு வ்யக்தியே என்று சொன்னதாகாது. (வைஸ்வாநர அதீகரணத்திலுள்ள ஸூத்ரத்தின்படி அக்நி வைஸ்வாநர இந்தராதீ ஸப்தங்களுக்கு யோகார்த்தத்தைக் கொண்டு ஸாக்ஷாத்தாகவே நாராயண பரமான நிர்வாஹமும் வேதாந்தீகளுக்கு அபிமதம்) ‘ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத், நப்ரஹ்மா நேஸாந: நேமே த்யாவா ப்ருதீவீ இத்யாதீ விசேஷ ஸ்ருதீகளை யறிந்தவர்கள் அக்நி இந்தர வைஸ்வாநராதீ ஸப்தங்களுக்குப் போலவே சம்பு-சிவ-சங்கர-மஹாதேவாதீ ஸப்தங்களுக்கும் அர்த்தம் கொள்வர். அதாவது அந்தர்யாமித்வேநவோ ஸாக்ஷாத்தாகவோ.

இனி ஆழ்வார் பாசுரத்துக்கு வருவோம். ‘முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா’ என்றருளிச் செய்த ஆழ்வாருக்கு த்ரிமூர்த்தீகளின் ஸாம்யமோ, ஜக்யமோ விவக்ஷிதம் என்னவொன்னாது. ‘பேச நின்ற சிவனுக்கும் ப்ரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்’ என்றாற்போல் பலவிடங்களில் த்ரிமூர்த்தீகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள பேதத்தையும், இதர தேவதைகளுக்கு நேரும் ஆபத்துக்களை போக்குபவன்

நாராயணனே என்பதையும் கல்வெட்டாக அருளிச்செய்துள்ளார்கள். இடையிடையே ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தச் சாயையில் ‘பூத்தண்டுழாய் முடியாய்! புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்! வாய்த்தவென் நான்முகனே!’ என்றும் அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். பகவானுடைய விபூதிகளையெல்லாம் ஒரு பதிகத்தில் அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வார் - திருவாய்மொழியில் 3-ம் பத்து, நான்காம் பதிகம் - ‘புகமுநல்லாருவனென்கோ’ எனும் பதிகத்தில். அதில் ‘பூமியென்கோ தீயென்கோ வாயுவென்கோ ஆகாசமென்கோ குன்றங்களைத்துமென்கோ மாரியென்கோ தாரகைகளென்கோ கலைகளென்கோ’ என்று சொல்லுகிற அடைவிலே ‘நளிர்மதீச் சடையன் என்கோ நான்முகக் கடவுள் என்கோ’ என்றும் சொல்லியுள்ளார். இதெல்லாம் அபேதோக்தியன்று; இவற்றை விபூதியாக உடையவன் என்பதுதான் தேறும் பொருளாகும்.

திருவாய்மொழியிலேயே (3-6-2) ‘மூவராகிய ஒருவனை’ என்பதைக் காணும்போது த்ரிமூர்த்தி அபேதம் சொல்வதுபோல் தோன்றும். அதன் பக்கத்திலுள்ள ‘முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன் தன்னை’ என்பதைக்காணும் போது அந்த மருள்நீங்கும். இவ்வாழ்வாரே மற்றொரு தீவ்ய ப்ரபந்தத்தில், ‘முதலாந் திருவருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்கும் என்பர் முதல்வா நிகரிலகு காருருவா நின்னகத்த தன்றே புகரிலகு தாமரையின் பூ’ என்றொரு பாசுரம் அருளியுள்ளார். இதில் த்ரிமூர்த்தி ஜக்யவாதம், த்ரிமூர்த்தி அதீதவாதம் இவை ஸாஷ்பஷ்டமாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாராயணனுடைய திருநாபியில் கமலத்தை ஸேவித்தால் இந்த தூர்வாதங்களெல்லாம் அடியறும் என்று நிரூபிக்கிறார்.

சுவரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் இப்பாசுரத்தை ஸம்ஸ்க்ருத சுலோகமாக மொழி பெயர்த்தார் - ரங்கராஜஸ்தவம் பூர்வசகதம் 116ம் சுலோகம். த்ரயோ தே₃ வாஸ் துல்யா:, த்ரிது மித மத்தவைதும், அதி₄ கம் த்ரிகாத்₃ அஸ்மாத்தத்வம் பரம், இதி விதர்க்காந்விக₄ டயந், விபே₄ கா₃ நாபீ₄ பத்₃ மோ, விதி₄ யிவ நித₃ நாம் ப₄ க₃ வத: தத்₃ அந்யத்₃ ப்₄ ரூப₄ ங்கீ₃ பரவத்₃ இதி ஸித்₄ த₃ நாந்தயதீ ந: || எம்பெருமானுடைய திருநாபிக்கமலமானது அவருடைய பரத்வத்தையும் ப்ரஹ்ம ருத்ராதீகளின் அவரத்வத்தையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக காட்டித்தருகிறது என்கிறார். த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா: - அரி அயன் அரன் எனும் மூன்று தெய்வங்களும் ஸமமான பெருமையுடையவர்கள் என்பர் சிலர். த்ரிதுயமிதம் அத்வைதும் - இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேற்றல், ஒன்றேயாம் என்பர் சிலர். அதீகம் த்ரிகாத் அஸ்மாத் தத்வம் பரம் - இம்மூன்று தெய்வங்களுக்கும் பரத்வயில்லை; இவர்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட துரீய ப்ரஹ்மமே பரத்வம் என்பர் சிலர்; உத்தீர்ணவாதம் பண்ணுவர். சதுர்த்த நிலையே தத்வம்

என்பர். இதி விதர்க்காந் விகுடயெந் விபோர் நாபீ₄ பத்து₃ மோ விதிஶிவ நிதாநம் பத்து₃ வது: இப்படிப்பட்ட விப்ரதிபத்திகளையெல்லாம் அடியறுக்கின்றதாம் திருநாபிக்கமலம். இதிரே ப்ரஹ்ம ருத்ராதீகளுக்கும் முதற்கிழங்காய் இருப்பது! அப்படியிருக்கையாலே, தத்து அந்யத்து ப்புருபாந்தீ₃ பரவுத்திதி நஸ் வித்தாந்தயதி - எம்பெருமானைத் தவிர்ந்து மற்ற உலகமெல்லாம் அவனுடைய புருவநெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டது என்கிற வித்தாந்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கிறது. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு பரத்வமில்லை; பரவுத்தவமே உள்ளது. பரவுத் - பரதந்தரம் என்றபடி. நாபிக் கமலத்தினின்று ப்ரமன் தோன்றினான். அவனிடத்தினின்று சிவன் முதலானோர் தோன்றினர். ஆக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவையாவும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவுக்கு பரவசப்பட்டவர்கள். பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணின மஹரிவிகள் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். மத்யஸ்தமான இந்த நாபியே ப்ரபலமான ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தினால் நமக்கு பரதவு வித்தாந்தம் காட்டுகிறது பார்ம என்றபடி.

முக்கண்ணப்பா - ஸம்ஹார்யங்களோடே ஸம்ஹாரகனையும் ஸம்ஹாரிக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சரீரபூதனான த்ரிநேந்தரனுடைய பேரான ஶப்தத்தினாலே அவனில்வேறாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. அப்பா - உபகாரம்; ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸம்ஹாரமிறே உபகாரம். நாலுநாள் கழித்து ஸ்ருஷ்டிக்கிலும் ஸத்தை கீட்க்கும். சடக்கன ஸம்ஹாரியாவிடில் ஸத்தை இழுக்க வேண்டும்படி தீம்பிலேயாய்த்து கை வளர்வது. ஸ்ருஷ்டித்த ஸ்ருஷ்டி பேற்றுக்கு உடலன்றியே தீம்புக்கு உடலானவாறே, சிறு ப்ரஜைகளை கட்டிவைத்து ரகசிக்கும் மாதாபிதாக்களைப்போலே, கரணகளேபர விதுரமாக்கி ஸம்ஹாரித்திட்டு வைக்கையும் உபகாரமாயிருக்கிறபடி என்று வ்யாக்யானம். ஸர்வேஸ்வரனது ஸம்ஹாரம் லோகோபகாரம் என்றபடி. அப்பா என்றது முக்கண்ணனுக்கு அந்தர்யாமியாய் முழுமுதற்கடவுளான நாராயணனிடத்திலேயே அந்வயிக்கும் என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. 'நீராய் நிலனாய் தீயாய்க்காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய் சிவனாய் அயன் ஆனாய், கராழி வெண்சங்கேந்தீக் கொடியேன் பால் வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே' (6-9) என்றதால் ஆழ்வார் நீர், நிலன் இவற்றை துதித்தார் என்னலாமோ? நீருக்கும் நிலனுக்கும் சிவனுக்கும் ப்ரமனுக்கும் அந்தர்யாமியான நாராயணனையே பாடனார் என்பது எளிதில் விளங்குமன்றோ.

- ஶாஞ்சீ ஸ்வாமியின் வியாஸம்

* முநியே - 'பஹாஸ்யாம்' என்று நினைக்குமவன். ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரத்தை மநநம் பண்ணும் பரமபுருஷன்.

தாழ்சடையும் நீண்முடியும்

தாழ்சடையும் நீண்முடியுமொன்மழுவும் சக்கரமும்
சூழறவும் பொன்னானும் தோன்றுமால் - சூழும்
தீரண்டருவி பாயும் தீருமலைமேலந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாயிசைந்து.

- மு.தி. 63வது பாசுரம்

சைவர்களில் சிலர் இப்பாசுரத்தைக் காட்டி, தீருமலையில் உறைபவன் சிவனோ என்ற ஜயத்தையெழுப்பிக் கொண்டும், சிவ-விஷ்ணு ஸாம்யவாதம் செய்து கொண்டுமிருப்பதைக் கண்டு கலங்குமவரைத் தெளிவிக்க இக்கட்டுரை.

இப்பாசுரத்தீர்கு முன் பாசுரம் “விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடம் மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை - மண்ணகத்த தென்குடந்தை தேனார் தீருவரங்கம் தென்கோட்டி தண்குடங்கை நீரேற்றான் தாழ்வு” என்பது. இப்பாசுரத்தீல், தீரிவிக்ரமாவதாரத்தீல் காட்டிய நீர்மைக்குணத்தை (ஸௌகீல்ய குணத்தை) எம்பெருமான் தீருவிண்ணகர், தீருவெஃகா, வேளுக்கை, தீருமலை, தீருவரங்கம், தீருக்கோட்டியூர் முதலான தீவ்யதேசங்களில் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறான் என்றே பொருளாகுமேயொழிய, அத்தீவ்யதேசங்களில் தீரிவிக்ரம ரூபனாய் ஸேவை ஸாதிக்கிறான் என்று பொருளாகாது. அதைப்போல் பூதத்தாழ்வார் ‘அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்தீன் மேல்துயில்வான்’ என்றதால் கச்சிநகர் பேரருளாளன் தீருவனந்தாழ்வான் மீது பள்ளி கொண்டிருக்கிறான் என்றதாகாது. நாகத்தீன்மேல் துயில் கொள்ளும் எம்பெருமானும் அத்தியூரானும் ஏகதத்துவம் என்றதாகவே யாகும். ‘தாழ்சடையும் நீண்முடியும்’ என்ற பாசுரத்தையருளிச்செய்து பேயாழ்வாரே, ‘மாமலரான் வார்சடையான் என்று இவர்கட்கு எண்ணத்தான் ஆமோ இமை’ என்ற (7-வது) பாசுரத்தீல் ப்ரமன், ருத்ரன் முதலானார்க்கு தீருமாலை சற்றேனும் நெஞ்சால் நினைக்கவும் இயலாது என்று பாடியுள்ளதால், ‘அரியும் அரனும் ஒன்று’ எனும் கொள்கையை ஆதாரிக்கிறார் என்னவொண்ணாது.

இப்பாசுரத்தீர்கு - ‘சூழும் தீரண்டருவிபாயும் தீருமலைமேல் எந்தைக்கு தாழ்ச்சடையும் ஒண்மழுவும் சூழறவும் உடைய ஓர் உருவமும், நீண்முடியும் சக்கரமும் பொன்னானும் உடைய ஓர் உருவமுமாகிய இரண்டு உருவங்களும் ஒன்றாய் இசைந்து தோன்றும்’ என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்ள வேணும். இவ்விரு உருவங்களில் ஒன்று ஸாதக ரூபம், மற்றொன்று ஸித்தரூபம். இவை சேராச் சேர்த்தியாய் இல்லாமல் தீருவேங்கடமுடையானிடம் பொருந்தி ஸமமாய் தோற்றுகிறது என்பதே பொருள். ‘ஸித்தமான வேஷத்தையும் ஸாதகமான

வேஷ்ட்தையும் ஒக்க தரிப்பதே! இதாரு சீலவத்தையே! என்று அவதாரிகை உள்ளது. 'ஒன்றாய்த் தோன்றும்' என்பதற்கு ஸமமாகத் தோன்றும்; ஒருபடிப்பட்டுத் தோன்றும் என்றே பொருள். தாழ்சடையும் ஒன்மழுவும் குழரவும் கொண்ட ருத்ர (ஸாதக) வடிவத்தையும், நீண்முடியும் சக்கரமும் பொன்னானும் கொண்ட தனக்கேயுரித்தான (ஸித்த) வடிவத்தோடு ஸமமாகக் கொள்கிற எம்பெருமானுடைய சீலகுணத்தில் ஈடுபடுகிறார் ஆழ்வார். ஸாதக வேஷமுள்ள ருத்ரன் ஸத்தைபெற (குரிப்புபெற) ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ருத்ரனது ஸாதக வேஷ்ட்தையும் தனக்குத் தீருமேனியாக விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டுள்ளான் தீருவேங்கடமுடையான் என்றபடி.

உண்மையில், தீருவேங்கடவனுக்கு தாழ்சடையோ, ஒன்மழுவோ, குழ் அரவோ கிடையாது. பற்பல பூராணங்கள் தீருவேங்கடவனை ஶ்ரீமந் நாராயணனாகவும், அவனை வழிபடுவோர் விஷ்ணு லோகத்தையடைவர் என்றும், தீருவேங்கடவனை தரிசிக்க சிவன் கைலாஸத்திலிருந்து தீருமலைக்கு வந்து போவதாகவும் சொல்கின்றன.

சிவன் அவதாரங்கள் எடுப்பதில்லை. மேலும், சிவன் விங்க வடிவத்திலேயே வழிபடப்படுகிறான். அவனை எல்லா உருப்புகளுடன் கூடிய பிம்ப வடிவத்தில் வழிபடுவதை சாஸ்த்ரம் நிவேஷிக்கிறது. சிவ பிம்ப வழிபாடு லோக ப்ரஸித்தியற்றது.

“ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மா ஞசாந” (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நாராயணன் ஒருவனேயன்றோ இருந்தான்; பிரமன் இல்லை; சிவன் இல்லை), “நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே | நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே |” நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டானான்; நாராயணனிடமிருந்து சிவன் உண்டானான்) என்பன போன்ற நாற்றுக்கணக்கான உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஜகத்காரணன் ஶ்ரீமந்நாராயணனே என்று பறை சாற்றுகின்றன. ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட காரியங்களிலுள்ள ரூபகுண வ்ருத்திகள் ஸைஷ்ம ரூபேண காரணங்களில் இருந்தே தீரவேண்டும். எல்லா உலகங்களுக்கும் முதற்காரணமாய் ‘பஹௌஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி’ (நான் பல பொருள்களாக ஆகப்போகிறேன்) என்று ஸங்கல்பம் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி செய்த ஜகத்காரணபூதனிடம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களிடத்திலுள்ள ரூபகுண வேஷங்களையநூபவித்தல் சாலப்பொருந்துமன்றோ.

மேலும், விங்க (அடையாள) ப்ரமாணத்தை விட ஸ்ருதி ப்ரமாணம் வலிமையுடைத்து. ஶ்ரீமந் நாராயணனது எண்ணற்ற அவதாரங்களில் ‘விஷ்ணு’ முதலான பத ப்ரயோகங்களினாலேயே தீருமாலின் தன்மை அறுதியிடத்தக்கது. வெறும் அடையாளங்களினால் அன்று. ஶ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து ஶ்ரீமந் நாராயணனே

ஸ்ரீநிவாஸனாக அவதரித்தான் எனும் ப்ரமாணங்களின் முன், வெறும் அடையாளங்களான சடை, நாகாபரணம் இவை வலிமை இழக்குமன்றோ. நடிகன் ஒருவன் இராமனாகவோ கண்ணாகவோ வேஷம் தரித்தால், அவனை வெறும் வேஷத்தைக்கொண்டு இராமன் என்றோ கண்ணன் என்றோ சொல்லக்கூடுமோ? கருஷ்ணன் மயிற்பிலி அணிவதனால் இவன் மயில்வாகனான மருகனே என்னலாமோ? ஸ்ரீகாஞ்சி வரதராஜப் பெருமானிடத்திலும் நாகாபரணம் உண்டே!

புராணங்களில் சொல்லியுள்ளபடி, ஸ்ரீநிவாஸனுக்கும் பத்மாவதிக்கும் விவாஹம் நடந்தபோது, ஆகாசராஜன் (சேஷசயனனுக்கு சேஷாபரணம் தக்கது என்று) பரிசாகக் கொடுத்துப்போன இரண்டு நாகாபரணங்களை (தோள்வளைகள்) தரித்துக் கொண்டு நிற்கிறான் தீருவேங்கடவன். ‘சென்றால் குடையாம்’ என்ற பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தபடி பற்பல கைங்கர்யங்களைச் செய்து போரும் ஆதிசேஷன், பகவான் விளையாடுவதற்குறுப்பாக மலையுருவாக (சேஷாத்ரியாக) மாறினான். அப்படித் தன்னைப் பிரியாது பணிசெய்து போரும் பணிராஜனை (அரவரசனை) அணிகலனாக அணிந்து நிற்கிறான் ஸ்ரீநிவாஸன். ஸ்ரீநிவாஸன், அதாவது ‘தீருமகளால் தீருமார்பில் உறையப் பெற்றவன்’ என்று தீருநாமமே இவன் யார் என்று நிலைநாட்டுகிறது.

‘அராயிகாணே விகடே கிரிம் கச்ச’ என்று தொடங்கும் ரூக்வேத மந்திரம் (இம் அஷ்டகம்) தீருவேங்கடமலையைக் குறிப்பதாகவே பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். அதில் ‘ஸ்ரீம் பீடஸ்ய’ ‘தீருமகளுக்கு தீருமார்பினால் பீடமாகிய’ என்று ஸ்ரீநிவாஸன் குறிப்பிடப்படுகிறான். செல்வம் விரும்புவோர் அம்மலையை அடைந்து அங்குள்ள தேவனை யாசிக்கிறார்கள் என்றது. தீருமலையப்பனின் தோற்றுத்தை வர்ணிக்கும் புராண ப்ரகரணங்களில் தீருமலை விழிணுவின் சேஷதரம் என்றே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ளது.

தீருமலை அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த ‘ஸ்ரீவேங்கடாசல இதிஹாஸ மாலா’ என்னும் வடமொழி நூலில் வேத ஆகம புராணங்களிலிருந்து வாமன புராணம், வராக புராணம், காருட புராணம், ஸ்ரீபாத்ம புராணம், ப்ரஹ்மாண்ட புராணம், பவிஞ்யோத்தர புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், ப்ரஹ்ம புராணம், ஸ்காந்த புராணம், ஹ்ரிவம்ஶத்தைச் சேர்ந்த சேஷதரம் புராணம், பிரம்மோத்தர புராணம் இவைகளிலிருந்து) ப்ரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டி தீருவேங்கடமலை தீருமாலின் தீருப்பதியே என்றும், அங்கு ஸௌவை தந்தருள்பவன் கந்தனோ, சிவனோ அல்லன், ஸாக்ஷாத் விழிணு மூர்த்தியேயென்றும் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது.

தென்கலை - வடகலை வித்யாஸங்கள்

நற்கதீ பெறவேணுமென்கிற நசை இருகலையார்க்கும் துல்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், நாம் பேறு பெறுவதற்கு முக்கிய ஸாதனம் பகவத் ப்ரவ்ருத்தியேயல்லது ஸ்வப்ரவ்ருத்தியன்று என்பது தென்னாசார்யர்களின் கொள்கை. நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியினால்தான் நாம் பேறு பெறமுடியுமென்பது வடகலையார்களின் கொள்கை. இதுவே இருகலையார்க்கும் தலையான பேதும்.

	தென்கலை பகும்	வடகலை பகும்
1	பகவத் க்ருபை நிர்வோதுகம்.	பகவத் க்ருபை ஸஹோதுகம்
2	முக்தி நிலையில் பலத்தில் தாரதம்யம் உண்டு. (ப்ரார்த்த கைங்கர்ய நிஷ்டர், ஸ்வார்த்த கைங்கர்ய நிஷ்டர் என்பதால் வேறுபாடு)	முக்தி நிலையில் பலத்தில் தாரதம்யம் இல்லை.
3	கர்ம யோகம், ஜ்ஞான யோகம், பக்தி யோகம் இவை தனித்தனியே மோகஷி ஸாதனங்கள்	பக்தியோகமே ஸாதனம். கர்ம, ஜ்ஞான யோகங்கள் பக்தியோகத்திற்கு அங்கங்களே; ஸ்வதந்த்ர ஸாதனங்களன்று.
4	பிராட்டி ஸ்வரூபத்தில் அனு. விபுத்வம் இல்லை. ஆயினும் சக்தி விசேஷத்தாலே ஜ்ஞான வ்யாப்தி உண்டு. ஒரே சமயத்தில் பல விக்ரஹங்கள் கொள்ளக்கூடிய விக்ரஹ வ்யாப்தியுண்டு.	ஸ்வரணைப்போல் பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபத்தில் விபுத்வம் உண்டு.
5	பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமே உண்டு. மோகேஷாபாயத்வம் இல்லை.	பிராட்டிக்கும் மோகஷி ப்ரத்வமுண்டு.
6	வாத்ஸல்யமாவது தோழி போக்யத்வம். குற்றத்தை போக்யமாகக் கொள்வது.	வாத்ஸல்யம் தோழாதர்ஸனம். குற்றத்தைக் காணாக் கண்ணிட்டிருக்கை.
7	தயை (கருணை) பிறர் துக்கம் கண்டு தானும் துக்கிக்கை.	பிறர் துக்கத்தைப் போக்க வேணும் எனும் விருப்பமே தயை.

8	<p>ப்ரபத்தி நூன் சரணம் பற்றினேன்’ எனும் பற்றானது) உபாயமன்று.</p> <p>எித்தோபாய நிஷ்டர்க்கு ப்ரபத்தி அதீகாரி விஶேணம் - போஜனத்துக்கு கூடாத்து (பசி) போலே.</p>	<p>‘ரசஷாபேசஷாம் ப்ரதீகேஷதே’ ரசவிக்க வேணும் என்று சேதனன் வேண்டுவதை எதிர்பார்ப்பதால், ப்ரபத்தி மோகஷத்தீர்கு உபாயம் (ஸாத்யோபாயம்)</p>
9	<p>இந்ம ஸ்வரூபம் பரதந்த்ரமாகையால், ‘இதர உபாயங்கள் ஸ்வரூபத்தீர்கு சேராதவை’ என்றறிந்த யாவர்க்கும் ப்ரபத்தியில் அதீகாரம் உண்டு.</p>	<p>கர்ம ஜ்ஞான பக்தி உபாயங்களில் அசக்தர்க்கே ப்ரபத்தியில் அதீகாரம்.</p>
10	<p>‘பரித்யஜ்ய’ எனும் ப்ரபத்தி விதியில், உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப வருத்த₄ ங்களாகையால் அவற்றை தயஜித்தே பற்றுதல் செய்யவேணும்.</p>	<p>த்யாக வசனம் அநுவாத பகஷம். இதர உபாயங்களை அஜ்ஞாந அசக்தி காரணமாக விட்டிருந்தாயாகில் ‘என்னையே சரணமாக அடை’ என்றபடி.</p>
11	<p>ப்ரபந்நனுக்கு விவித கர்மாநுஷ்டானம் ஆந்ருசம்ஸய (குயை) மூலகம். லோக ஸங்க்ரார்த்தமாக, கைங்கர்யமாகச் செய்வன்; வேறு ப்ரயோஜநம் இல்லை.</p>	<p>ப்ரபந்நனுக்கு விவித கர்மாநுஷ்டானம் பகவத் பரீத்யர்த்தம். கர்மம், பகவத் ப்ரஸாதத்தை உண்டாக்குவது.</p>
12	<p>பரதந்த்ரனாகிய ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப வருத்த₄ ங்கள்</p>	<p>உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்தவையே; ஸ்வரூப வருத்த₄ ங்களன்று.</p>
13	<p>ஆநுகல்யஸ்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிகல்ய வர்ஜநம், ரக்ஷியதீதி விஸ்வாஸம், ஆத்ம நிசேஷபம், கார்ப்பண்யம் இவை ஜந்தும் ‘கே₃ பத்ருத்வ வரணத்தை ஸக்ஷணமாகக் கொண்ட சரணாகதீக்கு அங்கங்களன்று - அவகாத ஸ்வேதம் போலே (நெல்குத்த வேர்ப்பது போலே) ப்ரபந்நனுக்கு இவை ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள். ‘த்வமேவ உபாயடு₄ தோ மே ப₄ வேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ஶரணாகதீ₃:</p>	<p>ஆநுகல்யஸ்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிகல்ய வர்ஜநம், ரக்ஷியதீதி விஸ்வாஸம், கே₃ பத்ருத்வ வரணம், கார்ப்பண்யம் இவை ஜந்தும் ‘ஆத்ம நிசேஷபத்தை ஸக்ஷணமாகக் கொண்ட சரணாகதீக்கு அங்கங்கள். ‘ந்யாஸ பஞ்சாங்க₃ ஸம்யது:’ - ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது ஜந்து அங்கங்களோடு கூடியது - என்பதால், ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தலாகீர் ‘ஆத்ம நிசேஷபத்தை’ ஶரணாகதீக்கு ஸக்ஷணமாகக் கொள்வார்’.</p>

	<p>- 'நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக' என்று ப்ரார்த்திக்கும் புத்தியே ஶரணாகதி - என்பதால், எம்பெருமானையே உபாயமாக கொள்வதாகீற மதியை - கே³ ஓப்த்ருத்வ வரணத்தை - ப்ரபத்திக்கு லக்ஷணமாகக் கொள்வார்.</p>	
14	ப்ரபத்தி ப்ரஸாத ஹோதுவன்று. ப்ரபத்தி நியதமாக எம்பெருமான் உகப்பை பெற்றுத்தீரும் என்பதீல்லை - பரத ப்ரபத்தி பலிக்காது போனதால்.	ப்ரபத்தி மோகஷேஹது. ப்ரபத்தி நியதமாக எம்பெருமான் உகப்பை ஏற்படுத்த வல்லது.
15	ப்ரபத்தி பண்ணிய பின் ஏற்படும் பாபங்களுக்கு, முன் அனுஷ்டித்த ப்ரபத்தியை ஸ்மரிப்பதே ப்ராயச்சித்தமாகும்	உத்தராக பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாக புந்: ப்ரபத்தி செய்ய வேணும்.
16	தாழ்ந்த ஜாதி ப்ரபந்நனும் குலதெய்வத்தோடாக்க தரிவித கரணங்களாலும் பூஜ்யன்	உயர்ந்த ஜாதி ப்ரபந்நன் தாழ்ந்த ஜாதி ப்ரபந்நனை வாங்மாத்ரேண பூஜித்தல் போதும் வாய்ச்சொல்லால் மட்டும் வந்தனீயன்.
17	எப்படி ஜாதி வ்யக்தி தோறும் உள்ளேயும் வெளியேயும் வ்யாபித்திருக்குமோ, அதுபோலே அனுபரிமாண ஜீவனில் உள்ளும் புறமும் ஈச்வர வ்யாப்தி உண்டு. அதாவது ஈச்வரன் ஜீவ ஸ்வரூபத்தில் பரிசுமாப்ய வர்த்திக்கும். அந்தர்வ்யாப்தி உண்டு.	அனுபரிமாண ஜீவ ஸ்வரூபத்தில் ஈச்வரனுக்கு பவரிர் வ்யாப்தி மட்டும். வெளியிலேயே வ்யாப்தி. தசதீக் ஸம்பந்த வ்யாப்தியே. அந்தர்வ்யாப்தி கிடையாது.
18	கைவல்ய மோகஷம் நித்யம். அது கிடைத்துவிட்டால் ஜீவனுக்கு பகவதநுபவம் எப்போதும் கிடையாமற்போய்விடும். அதன் ஸ்தானம் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளியே வர்ஜைக்கு அக்கரையில் பரமபதத்திற்கு வெளியே நித்ய விபூதியிலேயே இருப்பதால்.	கைவல்யம் அநித்யம். கைவல்ய ஸ்தானத்தை அடைந்தவனுக்கு, அது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலேயே இருப்பதால், பின்பொருகால் பகவதநுபவம் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

19	சேதன லாபம் ஈஸ்வரனுக்குப் பேறு.	�ஸ்வரனை அடைதல் சேதனனுக்குப் பேறு.
20	ஸ்த்ரி, சூத்ரர் எல்லோருக்கும் ஸ்வரமின்றி ப்ரணவத்தோடு தீருவஷ்டாக்ஷரம் சொல்ல அதிகாரம்.	முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்க்கே அதிகாரம். மற்றோர் ப்ரணவரஹிதமாக தீருமந்த்ரத்தை உச்சரிக்கலாம்.
21	பகவந்தியமநமதியாக நித்ய முக்தர்களுக்கும் ஸ்ரூஷ்ட்யாதி ஶக்தி உண்டு.	நித்ய முக்தர்கட்கு ஸ்ரூஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களில் அந்வயயில்லை.
22	பகவத்விஷய வ்யாக்யானங்கள் யாவும் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் நியமனம் பெற்றவையே; பாஷ்யகாரர் தாமே வ்யாக்யானம் செய்தருளாமல் பிள்ளானை நியமித்தது, மேலும் வ்யாக்யானாந்தரங்கள் வரவேணும் எனும் எண்ணத்தாலாகையாலே.	ஆறாயிரப்படி மட்டும் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் நியமனம் பெற்றதென்பர்.

ஆசார / அனுஷ்டான பேதங்கள்

1	ராமாநுஜனுடன் (பாதத்துடன்) தீருமண்காப்பு.	ராமாநுஜனின்றி தீருமண்காப்பு
2	அருளிச்செயல் ஸேவாகாலம் 'ஶ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரம்' தனியனுடன் தொடக்கம்.	'ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்' தனியனோடு தொடக்கம்.
3	க்ருஹ தீருவாராதனத்தில் கண்டாநாதம் இல்லை.	கண்டாநாதம் உண்டு.
4	ப்ரணாமம் எல்லா ஸமயத்திலும் ஒரு தடவை	பல தடவை (4 அல்லது 2)
5	பொரியோர்களை ஸேவிக்கும்போது அபிவாதனம் கிடையாது.	அபிவாதனம் உண்டு.
6	உபாஸந தீனத்தில் ஸ்ராத்தம் கூடாது.	உபாஸந தீனத்திலும் ஸ்ராத்தம் ஸம்பவிக்கில் பண்ண வேணும்.

7	ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ஸ்வீகரித்த பின்பும் ஸேவிப்பதுண்டு.	ஸேவிப்பதில்லை.
8	ஸந்த்யாவந்தன ஸங்கல்பம் 'பகவத் கைங்கர்ய ரூபம் ஸந்த்யாவந்தனம் கரிஷ்ணே'	'ஸ்ரீமந் நாராயண ப்ரீத்யர்த்தம் ஸந்த்யா முபாளிஷ்ணே'
9	ப்ரஸாதம் பரிமாறும் போது முதலில் வ்யஞ்ஜனம், பிறகு ப்ரஸாதம்	முதலில் அந்நம், பிறகு வ்யஞ்ஜனம்
10	கையால் ஸ்பர்சித்து பரிமாறுவது கூடும்.	கூடாது.

மேலும், சுபாசப கார்யங்களிலும், ப்ரதிமாத தர்ப்பணம், ஸ்ரீபாததீர்த்தம் சேகரிக்கும் க்ரமம் முதலியவற்றிலும், மற்றும் தற்காலத்தில் அநுஷ்டானத்திலில்லாத சில பேதங்களும் உண்டு.

'நண்ணாத வாளவணர்' பதிகத்தில் (பெரிய தீருமொழி 2-6-1) பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திலும் அரும்பதவுரையிலும் காணப்படும் விஷயம்: 'அஹமஸ்மி அபராத₄ ராநாம் ஆலயோ அகிஞ்சனோ அகுதி: தவமேவ உபாய பூ₄ தோ மே ப₄ வேதி ப்ரார்த்த₂ ராமதி: ஶரணாகதி: இத்யுக்தா ஸா தே₃ வேஸ்மிந்த ப்ரயுஜ்யதாம்' என்று ப்ரபத்திக்கு லக்ஷணம் சொல்லிற்று. தன்னுடைய அபராதங்களையநுஸந்தித்துக் கொண்டு ரகஷிகாந்தர உபாயாந்தர சுந்யனாய் ஸர்வேஸ்வரனையே உபாயமாக அநுஸந்திகை ப்ரபத்திக்கு லக்ஷணம். ஸ்வ-அபராதத்தையும், ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதீதவங்களையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுருகை. அதுதன்னை 'வாணிலா முறுவலி'லும் 'தாயே தந்தை'யிலும் அநுஸந்தித்தார்.

'ஆநுகல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகல்யஸ்ய வர்ஜநம், ரகஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ, கோப்த்ருத்வ வரணம் தத₂ா, ஆத்மநிகேஷைப் கார்ப்பண்யே, ஷட்ட₃ வித₄ா ஶரணாக₅தி:' (ஆநுகல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: - (பகவத் பாகவத விஷயத்தில்) அநுகலனாயிருப்பதாக ஸங்கல்பித்துக் கொள்வது; ப்ராதிகல்யஸ்ய வர்ஜநம் - (அவர்களுக்கு) ப்ரதிகலமானவற்றை விடுவது; ரகஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸ: - 'உடையவன் உடைமையை ரகஷிப்பான்' எனும் நம்பிக்கை; கோப்த்ருத்வ வரணம் - 'நீ என்னை ரகஷிப்பாய்' என்று பகவானை ப்ரார்த்திப்பது; ஆத்மநிகேஷம் - தன்னை (ஆத்மாவை) பகவானிடத்திலே ஸமர்ப்பித்துல், கார்ப்பண்யம் - தன்னிடம் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாமலிருப்பது) என்று ப்ரபந்நனானவனுக்கு ஸம்பாவிதமாய் அநந்தரம் வரும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறது. அவை தமக்கு பிறந்தபடி சொல்லுகிறது 'நண்ணாத வாளவணரை'.

‘அஹமஸ்மி அபராத₄ அனாம்’ என்றும் ‘ஆநுகல்யஸ்ய ஸங்கல்பः’ என்றும் சொல்லுகிற இவையிரண்டும் ப்ரபத்திக்கு லக்ஷணமென்னவொண்ணாதோவெனில் - இரண்டும் லக்ஷணமாக வேண்டிற்றில்லை, பரஸ்பர விரோதத்தாலே. ‘த்வமேவ உபாய பூ₄ தோ மே பு₄ வ’ என்று உபாய நூற்பேசுக்ஷயத்தை சொல்லுகிறது. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாயிருக்குமவனுக்கு அங்காபேகையில்லை; அவன் நிரபேசுடி உபாயதூதன். ஆகையால், யாகாதி பல ஸாதநங்களுக்குப்போலே ஆநுகல்ய ஸங்கல்பாதிகளை அங்கமாகச் சொல்வது சேராது. சரணாகதியினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் வேறான்றை பொறாதபடியாயிருக்கும். இனி ஒதுங்கின ஆஸ்ரயத்தைப் பார்த்தால் இஸ்ஸ்வபாவங்களோடு சேர்ந்தல்லதீராது.

‘ஷட்ட₃ வித₄ ஶரணாகதி’ என்று இக்குணங்களை சரணாகதிக்கு அங்கமாகச் சொல்லாநிற்க, இவனுக்கு இவை ஸம்பாவித ஸ்வபாவம் என்பது எங்ஙனேயென்னில் - ‘ப்ரார்த்தநாமதி: ஶரணாகதி:’ என்கிறவிடத்திலே ப்ரார்த்தநாமதியை ‘ப்ரயுஜ்யதாம்’ (அது இந்த தேவனிடம் செய்யப்பட்டும்) என்று விதிக்கச் செய்தே. இச்சேதனன் பக்கவுள்ள ப்ரார்த்தனாபுத்தியானது அதிகாரி விசேஷணமே; உபாயமன்று என்று ஸித்தோபாய நூற்பேசுக்ஷய பலாத் தள்ளினது கண்டிருக்க, அதுக்கு அங்கங்களைச் சொல்லுகிற அங்கவிதியைத் தள்ளுகையில் அருமையில்லை. உபாய நூற்பேசுக்ஷய பலத்தாலே இவற்றை அங்கங்களென்ன வொண்ணாது. அங்கங்களானவை - பல ஸித்யநந்தரம் பலாபேகையில்லாமையாலே அப்போது தவிரலாயிருக்குமவை. பல தஶையிலும் அநுவர்த்திக்குமவையிறே ஆநுகல்ய ஸங்கல்பாதிகள்! ஆக அவற்றை அங்கங்களென்னவொண்ணாது. ஸ்வர்க்க காமனையில்லாதபோது தத்ஸாதன ஜ்யோதிஷ்டோமம், அதன் அங்கங்கள் தவிரலாயிருக்கக் காண்கிறோம். அதேபோல் ஆநுகல்ய ஸங்கல்பாதிகளும் அங்கங்களாகில், பலாபேகையில்லாத ப்ராப்தி தஶையிலும் தவிரலாயிருக்கவேணும். அப்படியிராமையால் அங்கங்களன்று; ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களே. ஆக, அவர்ஜ்ஞீயமாய் வருகையைப்பற்ற அங்கங்களென்றதே தவிர உண்மையில் அங்கங்களன்று. அதிகாரி பேதத்தாலே லக்ஷணமென்னவொண்ணாதோவெனில் - ஓரதிகாரிக்கே அவையாவும் ஸம்பாவிதங்களாயிருக்க, கல்பநா கெளரவும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் ‘ஆநுகல்யஸ்ய’ இத்யாதி₃ ப்ரபந்நனுக்கு ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களே.

108 திவ்ய தேசங்கள்

ஹீரங்க₃ ஸ்ததல வேங்கடாத்₃ ரி கரிகீ₃ர்யாதூ₃ள சதேவ்ஷ்டோத்தரே
ஸ்ததாநே, க்₃ராம நிகேதநேஷாச ஸத₃ா ஸாந்நித்₄ ய மாஸேது₃ ஷே |
அர்ச்சா ஸுபின மார்ச்சகாபி₄ மதித: ஸ்வீகுர்வதே விக்₃ரஹம்
பூஜாம் சாகி₂ ல வாஞ்சி₂ தாந் விதரதே ஹீஸாய தஸ்மை நம: ||

- பரத்வாதி பஞ்சகம் (நடாதாரம்மாள்)

மண்ணில் அரங்கம் முதல் வைகுந்த நாடளவும்
யென்னும் திருப்பதி நாற்றெட்டினையும் நன்னுவார்
கற்பார் துதிப்பார் கருதுவார் கேட்டிருப்பார்
பொற்பாதம், யென்றலைமேல் பு.

சோழ நாடு – 40

1 திருவரங்கம்
2 உறையூர் (நாச்சியார் கோயில்)
3 தஞ்சை மாமணிக்கோயில்
(வெண்ணாற்றங்கரை)
4 அன்பில்
5 திருக்கரம்பனுார் (உத்தமர் கோயில்)
6 திருவெள்ளாறை
7 திருப்புள்ளம் பூதங்குடி
8 திருப்பேர்நகர் (கோயிலறு)
9 திரு ஆதனார்
10 திருவழுந்தூர்
11 சிறுபுலியூர்
12 திருச்சேறை
13 தலைச்சங்க நாண்மதியம்
14 திருக்குடந்தை
15 திருக்கண்டியூர்
16 திருவிண்ணகர்
(உப்பிலியப்பன் கோயில்)
17 திருக்கண்ணபுரம்
18 திருவாலி | 19 திருநாகை
20 திருநறையூர் (நாச்சியார் கோயில்)
21 திருநந்திபுர விண்ணகரம்
(நாதன் கோயில்)
22 திருவிந்தௌர் (திருவழுந்தூர்)
23 திருச்சித்ரகூடம் (சிதம்பரம்)
24 காழிச்சீராம விண்ணகரம் (சீர்காழி)
25 கடலூர் (ஆடுதுறைப்பெருமாள் கோயில்)
26 திருக்கண்ணாங்குடி
27 திருக்கண்ணமாங்கை
28 கவித்தலம் (குபிஸ்தலம்)
29 திருவெள்ளியங்குடி
30 திருமணிமாடக்கோயில் (திருநாங்கூர்)
31 திருவைகுந்த விண்ணகரம்
32 திருஅரிமேய விண்ணகரம்
33 திருத்தேவனார் தொகை (கீழுச்சாலை)
34 திருவண் புருஷோத்தமம்
35 திருச்செம்பொன் செய்கோயில்
36 திருத்தெற்றியம்பலம் |
|--|---|

<p>37 தீருமணிக்கடம்</p> <p>38 தீருக்காவளம்பாடி</p> <p>39 தீருவெள்ளக்குளம்
(அண்ணன் கோயில்)</p> <p>40 தீருப்பார்த்தன் பள்ளி
பாண்டிய நாடு – 18</p> <p>41 தீருமாலிருஞ்சோலை மலை
(அழகர் கோயில்)</p> <p>42 தீருக்கோட்டியூர்</p> <p>43 தீருமெய்யம்</p> <p>44 தீருப்புல்லாணி</p> <p>45 தீருத்தண்கால்</p> <p>46 தீருமோசவர்</p> <p>47 தீருக்கடல் (மதுரை)</p> <p>48 ஸ்ரீவில்லித்தூர்</p> <p>49 தீருக்குருகவர் (ஆழ்வார் தீருநகரி)</p> <p>50 தீருத்தலைவில்லி மங்கலம்
(இரட்டைத் தீருப்பதி)</p> <p>51 ஸ்ரீவரமங்கை (நான்குநேரி)</p> <p>52 தீருப்பேரெயில் (தென்தீருப்பேரை)</p> <p>53 ஸ்ரீவைகுண்டம்</p> <p>54 தீருப்புளிங்குடி</p> <p>55 வரகுணமங்கை (நத்தம்)</p> <p>56 தீருக்குளந்தை (பெருங்குளம்)</p> <p>57 தீருக்கறுங்குடி</p> <p>58 தீருக்கோளூர்

மலை நாடு – 13</p> <p>59 தீருவனந்தபுரம்</p> <p>60 தீருவண்பரிசாரம் (தீருப்பதிசாரம்)</p> <p>61 தீருக்காட்கரை</p> <p>62 தீருமழிக்களம்</p> <p>63 தீருப்புலியூர்</p> | <p>64 தீருச்சிற்றாறு (சௌங்கண்ணார்)</p> <p>65 தீருநாவாய்</p> <p>66 தீருவல்லவாழ் (தீருவள்ளா)</p> <p>67 தீருவண்வண்டிர்</p> <p>68 தீருவாட்டாறு</p> <p>69 தீருக்கழத்தானம்</p> <p>70 தீருவாறன்வினை (ஆறன்மூளா)</p> <p>71 தீருவித்துவக்கோடு

நடு நாடு – 2</p> <p>72 தீருவஹ்நிந்தரபுரம்</p> <p>73 தீருக்கோவலூர்

தொண்டை நாடு – 22</p> <p>74 தீருக்கச்சி</p> <p>75 அட்டுஜம்</p> <p>76 தீருத்தண்கா (விளக்கொளி)</p> <p>77 தீருவேஞுக்கை</p> <p>78 தீருப்பாடகம்</p> <p>79 தீருநீரகம்</p> <p>80 நிலாத்திங்கள் துண்டம்</p> <p>81 தீருஊரகம்</p> <p>82 தீருவெஃகா (யதோத்தகாரி)</p> <p>83 தீருக்காரகம்</p> <p>84 தீருக்கார்வானம்</p> <p>85 தீருக்கள்வனூர்
(காமாக்ஷியம்மன் கோயில்)</p> <p>86 பவள வண்ணம்</p> <p>87 பரமேச்சவர விண்ணகரம்
(வைகுண்ட பெருமாள் கோயில்)</p> <p>88 தீருப்புட்குழி</p> <p>89 தீருநின்றவூர்</p> <p>90 தீருவவுஞர் (தீருவள்ளூர்)</p> <p>91 தீருநீர்மலை</p> <p>92 தீருவிடவெந்தை</p> |
|--|--|

93	தீருக்கடன்மல்லை
94	தீருவல்லிக்கேணி
95	தீருக்கடிகை (ஷோளிங்கர)
	வட நாடு – 12
96	தீருவேங்கடம்
97	சிங்கவேள்குன்றம் (அஹோபிலம்)
98	தீருவயோத்யை
99	நெந்மிசாரண்யம்
100	சாளக்கிராமம் (முக்திநாதி)

101	வதரி (புதரிகாஸ்ரமம்)
102	கண்டமென்னும் கழநகர் (தேவப்ரயாகை)
103	தீருப்பிரிதி (ஜோவிமபு)
104	த்வாரகை
105	வடமதுரை
106	தீருவாய்ப்பாடி (கோகுலம்)
107	தீருப்பாற்கடல்
	தீரு நாடு – 1
108	பரமபதம்

ஸ்வயம் வ்யக்த சேஷத்ரங்கள் – 8

1. ஸ்ரீரங்கம்
2. தீருவேங்கடம்
3. ஸ்ரீமுணினம்
4. வானமாமலை
5. புஷ்கரம்
6. நெந்மிசம்
7. வதரி
8. ஸாலக்ராமம்.

முக்தி தரும் நகரங்கள் – 7

1. அயோத்யா
2. மதுரா
3. மாயா (ஹரித்வாரி)
4. காசி
5. காஞ்சி
6. அவந்திகா (உஜ்ஜெயின்) - சாந்தீபனி ஆஸ்ரமம்
7. த்வாரகை

உடையவர் தி₃க்வினுய ஸ்தானங்கள்:

ஸ்ரீரங்கம் கரிஶைல மஞ்ஜநகு₃ ரி ம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலெள

ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமம் ச பது₃ ரீநாராயணம் நெந்மிஶம் |

ஸ்ரீமத் த₃ வாரவதீ ப்ரயாக₃ மது₄ராயோத்₄ யா க₃ யா புஷ்கரம்

ஸாளக்ராம கி₃ ரி ம் நிஷேஷ்ய ரமதே ராமாநுஜோடியம் முநி:

தீருவரங்கம், தீருவத்திகிரி, தீருவேங்கடமலை, கருடாசலம் என்னும் தீருநாராயணபுரம், ஸிம்ஹாசலம், ஸ்ரீகூர்மம், பூரிஜகந்நாதம், பதரிகாஸ்ரமம், நெந்மிசாரண்யம், த்வாரகை, ப்ரயாகை, வடமதுரை, அயோத்யை, கடை, புஷ்கரம், ஸாளக்ராமமலை ஆகிய இந்த திவ்யதேசங்களுக்கு யாத்திரை செய்து ஸ்ரீராமாநுஜ முனீந்திரர் (இன்புறுகிறார்) - ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிய ஸ்லோகம்.

ஆழ்வார்கள் அவதரித்த ஸ்தலங்கள் :

1. பொய்கையாவ்வார் - காஞ்சீ
2. பூத்தாழ்வார் - தீருக்கடன்மல்லை
3. பேயாழ்வார் - மயிலை
4. தீருமழிசைப்பிரான் - தீருமழிசை
5. நம்மாழ்வார் - தீருக்குருகூர்
6. மதுரகவிகள் - தீருக்கோளூர்

7. குலசேகரர் - திருவஞ்சிக்களம்
8. பெரியாழ்வார் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்
9. ஆண்டாள் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்
10. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் - திருமண்டங்குடி
11. தீருப்பாணாழ்வார் - உறையூர்
12. தீருமங்கையாழ்வார் - தீருக்குறையலூர்

ஆசார்யர்கள் அவதரித்த ஸ்தலங்கள் :

1. காட்டுமன்னார்குடி - ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் (அவர்களிடத்து தமக்குண்டான ஆத்ரத்தாலே உடையவர் ‘குணபாலமதயானாய்’ (கி.நெ.தா.10) என்று மன்னாரையருளிச் செய்வர்.
2. பூவிருந்தவல்லி - தீருக்கச்சிநம்பிகள்
3. ஸ்ரீபெரும்புதூர் - எம்பெருமானார்
4. கூரம் - கூரத்தாழ்வான்
5. மதுரமங்கலம் - எம்பார்
6. பச்சைபெருமாள் கோயில் (பேட்டை) - முதலியாண்டான்

புராண ஸ்தலங்கள் :

1. தீருநாராயணபுரம் (ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ‘ஓரு நாயகம்’ (4-1-1) என்கிற பாகுரத்தை எம்பெருமானார் இத்தலத்துக்கு மங்களாஸாஸநம் என அபிமானித்தார்.)
2. ராஜமன்னார்குடி (ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ‘உன்னித்து’ (4-6-10) என்கிற பாகுரத்தை இத்தலத்துக்கு மங்களாஸாஸநம் என பெரிய ஜீயர் அபிமானித்தார்.)
3. (வற்கலா) ஜநார்த்தநம்
4. ஸ்ரீமுஷ்ணம்
5. புஷ்கரம் (தீர்த்தரூபி)
6. (பூரி) ஜகந்நாதம் (புரஞ்சோத்தமம்)
7. ஸ்ரீகூர்மம்
8. சிங்கப்பெருமாள் கோயில்
9. அவந்திகா (உஜ்ஜெயினி)
10. கயை - பல்குநீ நதி தீரம் - விழிஞ்ஞாபாதம்
11. ப்ரயாகை - அலஹாபாத் தீரிவேணி சங்கமம் - (பெருமாள் ஆலிலையில் பள்ளிகொண்ட விடம் என்பர்.)
12. பச்சைவண்ணார்கோயில் (காஞ்சீ) 13. ஸிம்ஹாசலம்
14. ரிவிகேஷ்
15. குருகேஷத்ரம்
16. ஆதிசேது
17. சித்ரரகடம் (அலஹாபாத் அருகில் உள்ளது.)
18. கிழ்கிந்தை (ஹம்பி - வட கர்நாடகம்)

மற்ற ப்ரஸித்தி பெற்ற ஸ்தலங்கள் :

1. தொண்டனூர் 2. மதுராந்தகம், 3. வட்டுவூர் 4. குணசேகரம் 5. உடுப்பி 6. மங்களகிரி
7. மிதுன சாலக்ராமம் 8. குருவாயூர் 9. ஸிம்ஹாசலம் 10. பத்ராசலம் 11. நாதத்வாரா

12. பேடித்வாரா 13. டாகோர் தவாரா 14. ஸ்தாமபுரி (போர்பந்தர்) 15. ப்ரபாஸஸமுத்ரம் (கண்ணன் பரமபதீத்தவிடம்) 16. குப்த்காட் - ஸ்ரயூநதிதீரம் - பெருமாள் பரமபதீத்தவிடம்)

* தீருப்பாற்கடல் வ்யூஹ ஸ்த்தலமாகையாலும், பரமபதம் பரஸ்த்தலமாகையாலும், அவற்றுக்குப் பதிலாக பெரியாழ்வார் மங்களாஸாஸனம் செய்தருளிய கோவர்த்தனத்தையும், ஆண்டாள் மங்களாஸாஸனம் செய்தருளிய ப்ருந்தாவனத்தையும் சேர்த்து 108 தீவ்ய தேசங்களும் இந்த பூவுலகிலேயே இருப்பதாகச் சொல்வாருமுன்னு.

* தீருப்பிரிதி தீபத்தில் மானஸஸரோவர் ஏரிக்கரையில் உள்ளதென்றும், தற்போதைய ஜோவிமட் அன்று என்றும் சொல்லுவார்.

*ஆசார்ய க்ரூபா கடாக்ஷத்தால் அடியேன் குடும்பத்துடன் எல்லா தீவ்ய தேசங்களுக்கும் மற்றும் எழுதியுள்ள ஸ்த்தலங்களுக்கும் சென்று ஸேவிக்க ப்ராப்தமாயிற்று.

பின்னை தீருநறையூரரையர், ப₄ட்டர் ஸ்ரீபாதூத்திலே சென்று தண்டனிட்டு ‘அடியேனுக்குத் தஞ்சமாக இருப்பதொரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும்’ என்ன, ‘பொய்யே கைம்மை சொல்லிப்புறமே புறமேயாடி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்’ என்கிறபடி பொய்யேயாகிலும் உகந்தருளின நிலங்களிலே புக்குப்புறப்பட்டராகில் அந்தீம தஶையிலே கார்யகரமாம் என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமானார் சரம தஶையில் சிள்யர்களுக்கு, ‘உகந்தருளின நிலங்களிலே பகவத் பாகவத் கைங்கர்யங்களைச் செய்து போது போக்குவீர்’ என்றுபதேசித்தருளினார். ‘தே வயம் ப₄வதா ரக்ஷ்யா ப₄வத்₃ விஷய வாஸிநா:’ - உமது தேஶத்தில் வளிக்கிற நாங்கள் உம்மால் ரகஷிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்று உகந்தருளின தே₃ஶங்களிலே அவன் அபிமானித்த எல்லைக்குள்ளே கிடந்து விடுகையும் ஶரணாகதி. தீவ்யதேஶங்களில் பரம புருஷார்த்தமாக அறுதீயிட்டிருப்பது, ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொல் கொண்டு பகவத் குணங்களைச் சொல்வதும் கேட்கையுமிரே. இத்தகைய வாழ்ச்சி அமையப்பெற்றவர்கள் புருஷார்த்தம் கைப்பட்டவர்கள் என்னத்தட்டில்லை. இவ்வரிய பேறு கிடப்பெற்றும், சிலர்க்கது நமுவிப்போதல் கர்மமாடியாகவிரே. அவஸ்ய மநுபே₄ாக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶாப₄ாஸாப₄ம் | நா பு₄க்தம் கஷ்டைதே கர்ம கல்பகோடி ஶதைரபி || நூல்லதோ கெட்டதோ செய்த கர்மத்தீர்கு பலனை ஜீவன் கட்டாயம் அநுபவித்தே தீரவேணும். நூறு கல்பகோடி காலமானாலும் கர்மம் அநுபவியாமல் கழியாது); அத்யுத்கடை: புண்யபாபை: இஹூவ புலமஸ்நுதே | தரிபி: வர்ஷை: தரிபி: மாஸை: தரிபி: பகைஷி: தரிபி: தீநை: || மிகக்கொடிய பாபங்கள், மிக உயர்ந்த புண்ணியங்கள் இவற்றின் பலன்களை மூன்று வருஷங்களிலாவது, மூன்று மாதங்களிலாவது, மூன்று பகுஷங்களிலாவது, மூன்று தீனங்களிலாவது இப்பிறப்பிலேயே அநுபவிக்கிறான்) என்றிரே ப்ரமாணங்களிருப்பது.

காஞ்சி 18 திவ்ய தேசங்கள் :

தேவாதீஸ ந்ருளிம்ஹூ பாண்டவமஹாதூத ப்ரவாளப்ரபாந்
ஸ்ரீவைகுண்டபதி த்ரிவிக்ரமஹரிம் நீரேச மேகேஸ்வரேள |
நீலவ்யோமவிபும் மஹோரகஹரிம் ஜயோத்ஸ்நேந்து வக்தரம்ஹரிம்
சோரேசம் க்ருதசிந்தபக்த ஹ்ருதயா வாஸம் முகுந்தாஹ்வயம் ||
காமாவாஸபதி ந்ருகே ஸரிவரம் தீப்ப்ரகாசப்ரபும்
ஸ்ரீயுக்த அஷ்டபுஜாஸ்பதேச மநகம் ஸ்ரீமத் யதோக்தக்ரியம் |
இத்யஷ்டாதச திவ்யமங்களவபுர் தேவாந் ஸரோயோகிநா
ஸாகம் நிஸ்துல காஞ்ச்யபிக்க்யநகா நாதாந் நமாமஸ் ஸதா ||

- பெரிய ஜீயர்

(இவற்றில், க்ருதசிந்த பக்த ஹ்ருதயா வாஸம் (உள்ளவார் உள்ளத்தான்), முகுந்தாஹ்வயம் (முகுந்தப் பெருமாள், அதாவது பச்சைவண்ணன்) இரண்டும் புராண ஸ்தலங்கள். பவளவண்ணம் திவ்யதேசம்.)

திருநாங்கூர் 11 திவ்யதேசங்கள் :

நந்த₃ ரதீ₃ ப க₄ டப்ரணர்த்தக மஹாகாருண்ய ரக்தாம்பக
ஸ்ரீநாராயண புருஷோத்தமபதி ஸ்ரீத்நகூடாதீ₄ பாந் |
வைகுண்டே₂ ஶ்வர மாத₄ வெளச கமலாநாத₂ ம்ச கே₃ காபீதிம்
நௌம்யே காத₃ ஶ நாக₃ புர்யதீ₄ பதீந் ஸார்த₄ ம் கவித₄ வம்ஸிநா ||

ஆழ்வார் திருநகரி நவதிருப்பதி எம்பெருமான்கள் :

வைகுண்டநாத விஜயாஸன பூமிபாலாந்
தேவேஸ பங்கஜ விலோசந சோரநாட்யாந் |
*நிசேஷபவித்த மகராயத கர்ணபாஸேள
நாதம் நமாமி வகுளாபரணேந ஸார்த்த₄ ம் ||

(* பாடாந்தரம்: நிசேஷபவித்த மகராலய கர்ணபாஸாந்)

திருமாலிருஞ்சோலை அழகர் :

ஸம்ஜ்ஞா ஸாந்தரம் அங்க்ரி ஸாந்தரம் அஹோ பாஸ்வத் கஈ ஸாந்தரம்,
பூஷா ஸாந்தரம் இந்திராலய லஸத்வக்ஷஷஸ்தலீ ஸாந்தரம் |
காந்த ஸ்ரக் புஜ ஸாந்தரம் ஸ்மிதலஸத் ஸ்ரீஸாலித்ருக் ஸாந்தரம்,
கிம் ப்ரத்யங்க முபாஸ்மஹே வநகிரேள ஸர்வாத்மநா ஸாந்தரம் ||

பெயரினால் அழகர், தீருவடிகளினால் அழகர், ஆஸ்சர்யம்! விளங்கும் இடையினால் அழகர், தீருவாபரணங்களால் அழகர், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாக விளங்குகிற தீருமார்பினால் அழகர், மலரப்பெற்ற சோபையோடு கூடிய தீருக்கண்களினால் அழகர். ஒவ்வொரு அவயவமாகச் சொல்லுவானென்று? எல்லா வகையாலும் அழகரான தீருமாலிருஞ்சோலை அழகரை த்யானம் செய்கிறோம்).

தீருவல்லிக்கேணி ஐந்து எம்பெருமான்கள் :

வந்தே ப்ருந்தாவனாந்தே மணிகண விலஸத் ஸௌத ஹர்ம்யே க்ருஹாட்யே
ஸம்ராஜத் கைவிண்யாஸ் தடபுவிக்ருமணித் கோடுரே ஸாலரம்யே |
ஆநந்தாக்யே விமாநே முநிகணவிநுதம் பார்த்தஸ்தம்ச ராமம்
ரங்கேஶம் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹம் கஜவரவரதம் ஸ்ரீக்ஷிதிப்யாம் ஸமேதம் ||

கலியன் மங்களாசாஸநம் செய்தருளிய 86 அர்ச்சாவதாரத் தீருமேனிகளுள் தீருநாகை ஸௌதந்தர்ய ராஜனின் வடிவழகு வாசாம் அகோசரம். அவ்வழகிலே நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த ஆழ்வார் ஆண்மையிழந்து பெண்மையெய்திப் பரகால நாயகியாகி, தன்னை ஈடுபடுத்தின அழகை தன் தோழியிடம் சொல்லி தரிக்கீற்றாய் செல்லுகிறது ‘பொன்னிவர்மேனி’ எனும் புதிகம் (9-2). இத்தீருமொழியில் ஒன்பது பாசுரங்களிலும் தீருப்பதியின் தீருநாமம் பேசப்படவில்லை. நிகமனப் பாசுரத்தில் மட்டும் ‘நாகையழகியாரை’ என்றுள்ளது. மற்றைப் பாசுரங்களொன்பதும் ‘அச்சோவாருவரழகியவா’ என்றே முடிகிறது. ஆழ்வார் தம்மை மறந்ததுபோல் தீருப்பதியையும் மறந்தார் போலும். இவர் மறந்தாரல்லர். எதிர்த்தலையின் வடிவழகு மறக்கப்பண்ணிற்று.

‘வாராகவாமனனே அரங்கா வட்டநேமி வலவா ராகவா உன்வாழவு கண்டால் மன்மதனும் மடவாராக வாதரஞ்செய்வன்’ என்னும்படியிறே எம்பெருமானது வடிவழகிருப்பது. சூர்ப்பணகை பஞ்சவடியில் தன் காதும் மூக்கும் அறுப்புண்டு, ஜனஸ்தானத்திற்குச் சென்று கரன் முன்னிலையில் கதறியவளாவில், ‘உனக்கு இக்கொடுமையைச் செய்தது யார்? சொல்’ என்ன, ‘இன்னார் மகன், இன்ன பேரையுடையவன்’ என்று கோபத்துடன் சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன் தன்னையுமறியாமல் தன் நெஞ்சிலுள்ள நினைவை வெளியிட்ட பாசுரம்-

தருணெள ரூபஸம்பந்நள ஸாகுமாரெள மஹாப₃ ஸெள
புண்ட₃ ரீக விசாலாகெஷ்ண சீரக்க்ருஷ்ணாஜிநாம்ப₃ ரெள
ப₂லமூலாஸி நள த₃ாந்தெள தாபஸெள த₄ர்மசாரினெள
புத்ரெள த₃சரத₂ ஸ்யாஸ்தாம் ப₄ராதரெள ராமஸக்ஷமனெளள

கந்தர்வராஜ ப்ரதிமள பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதைள³
தேவெள வா மாநுசெளன வா தெள ந தர்க்கயிது முத்ஸஹே |

நல்ல யெளவனமுள்ளவர்களும், மிகுந்த ஸெளந்தர்யமுள்ளவர்களும், ஸாகுமாரமான தீருமேனிபடைத்தவர்களும், மஹாபலசாலிகளும், செய்ய தாமரைக் கண்களுடையவர்களும், மரவரியும் மாண்தோலும் உடுத்தவர்களும், பழங்களையும் வேர்களையுமுண்பவர்களும், ஜிதேந்திரியர்களும், ரிஷிவேஷம் பூண்டவர்களும், தருமநூறி தவறாதவர்களும், தசரதனுக்கு புதல்வராகப் பிறந்தவர்களும், கந்தர்வராஜனுக்கு ஒப்பானவர்களும், ராஜலக்ஷணாங்களுடன் கூடியவர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்களைன்னும் அண்ணன் தம்பிமார் இருவர் (பஞ்சவழியில்) இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தேவர்களோ அல்லது மனுஷ்யர்களோ, நிச்சயிக்க முடியவில்லை) ஒரு நாள் பெருமாள் முகத்தில் விழித்ததால், அவர் வடிவழகு படுத்திய பாடு இது!

ஆழ்வார், உள்புகுந்து ஸெளந்தர்ய ராஜனை ஸேவித்தார். என்றைக்கும் எங்கும் கண்டறியாத தீருக்கோலமாயிருந்தது. ‘ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றியேன்’ என்றாற்போலே அப்பெருமானை இன்னாரென்று அறியமாட்டுகிறீர்கள். அப்பெருமானுடைய ச்ரங்கார விலாஸங்களையும் மற்றும் கண்ட அதிசயங்களையும் தோழியோடே சொல்லி வியக்கின்றாள். அச்சோவொருவரழகியவா! - அச்சோ என்பது ஆச்சர்யத்தைக் குறிக்கும் சொல். எங்கும் என்றும் கண்டறியாத அழகுடன் ஒருவர் என் கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற இவ்வாச்சாயிம் வாசாமகோசரம் என்றவாறு.

ஸெளந்தர்ய ராஜனே! உன்னோடே நினைத்த பரிமாற்றமெல்லாம் பரிமாறலாம் என்றெண்ணி வந்தேன். உன் பருவத்தையும் மேன்மையையும் வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் காணும்போது எல்லா அடிமைகளையும் செய்யப் பாரிக்கிறேன். ‘க்ரியதாம் இதீ மாம் வது’ என்றாரு வார்த்தை அருளிச் செய்யலாகாதோ? உன் தீருமேனி பொன்போல் ஜ்வலிக்கிறதே. தீருமார்பில் ஆரம் மரகதமணிபோல் மின்னுகிறதே. நீ வாயால் உச்சரித்துப்போருவது ஸாமவேதமோ? ஆசாரத்தைப் பார்த்தால் ப்ராஹ்மணன் என்னலாம்படியுள்ளது. மேன்மையைப் பார்த்தால் தேவனோ எனும்படி உள்ளது. வடிவழகைப் பார்த்தால் தேவாதிராஜனோ எனும்படி உள்ளது. நீ என் அங்கங்களை உற்று நோக்குவதையான் இசைந்து நிற்பது ஏனோ அறியேன். ஆச்சர்யம்! அச்சோ ஒருவர் அழகிய ஆழ.

நீர் யார்? உமது ஊர் ஏது? என்று கேட்க நினைக்கிறேன். குடந்தையிலே கண் வளர்கிற ஆராவழுதன் போலிருந்ததீ! தீருவாழி தீருச்சங்குகளை கைகளில் தரித்துள்ளீர். ரத்னங்களும் முத்துக்களும் பதிந்த தீருவாபரணங்களை ஸாத்திக் கொண்டுள்ளீர். நான்கு தோள்களைக் கண்டவாறே இவ்வாப்பனையொன்றும் வேண்டாதபடியாயிருந்தது. உம் அழகு ஒருவரால் பேசப்போமோ? பேச்சுக்கு நிலமன்றே! அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

நாணத்தினாலே கடைக்கணித்துப் பார்க்கிறேன். தாமரை போன்ற உனது கண்கள் இருந்தபடியென! மெய்யைச் சொல். தீருமெய்யத்திற்கு நிர்வாஹகளான சத்யமுர்த்தியோ நீ? உன் நீர்மையைப் பார்த்தால் பூமிப்பறப்பையளந்து கொண்டவனோ என்னலாம்படியுள்ளதே. அநேக கரணங்கள் கொண்டநுபவிக்கலாம்படியுள்ள உன் தீருத்தோள்கள் நான்கோ அல்லது ஆயிரமோ? ஆச்சர்யம்.

தீருத்தோள்களிலே தீருத்துழாய் மாலை பரிமளிக்கிறது. தீருக்கைகளில் சங்குசக்கரங்கள் பொலிகின்றன. தீருவதரம் பவளம்போல் இராநின்றது. தீருவருவம் பவளத்திரள் போல் இராநின்றது. நம்பத்தகுந்தவனாய் நானிருக்குமிடத்தில் வந்து நிற்கும் நீர் யார்? நாகரீகமுடையவனாய் பரமரளிகனாய் நிற்கிறீர். உபமானம் இல்லாத விஷயத்தில் என்ன உபமானம் சொல்வேன்? அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

மதுரை, உறையூர் இவற்றை வாஸஸ் ஸ்தானமாகக் கொண்ட கோவலனோ? பர்வதத்தையொத்த உமது தீருத்தோள்களைக் காணுங்கால் இதுக்குமுன் உம்மைப்பார்த்ததாகத் தோன்றவில்லையே. பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்னத் தோன்றுகிறது. வழிவைச் சொல்லப்பார்க்கில் ஸமுத்திரம் போல் இராநின்றது. ஏதோ ஒன்றிரண்டு சொல்லி கரையிலே நிற்க அமையும் போலும். உள்ளே இழியவாண்ணாதீருக்கிறாய். அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

தோழி! இவர் க்ஞரமான குவலயாபீத்தின் கொம்பை முறித்தவரோ? அவ்வீரச்செயலால் ஸ்தாகளின் ஹ்ருதயங்களைக் கொள்ளௌ கொண்டவரோ? அன்றிக்கே பெண்களுக்குத் தான் பரதந்தரராயிருப்பவரோ? யானறியேன். ஓ ஸௌந்தர்ய ராஜனே! உம் தாமரைக் கண்கள் இருந்தவாறென? *‘அவஶா: ப்ரதிபேதிரே’ என்கிறபடி கண்டாரைக் காலிலே விழவிட்டுக் கொள்ளும் அஞ்ஜநகிரிபோல் இராநின்றீர். வாக்குக்கு அவிஷயமான விஷயத்திலே நான் எத்தைச் சொல்ல. அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

தோழி! இவரைப் பார்த்தவாறே என் நெஞ்சு இவரை வணங்கா நின்றது. இவர் செய்யும் ச்ருங்கார சேஷ்டைகள் நெடுநாள் பழகியவர் செய்யுமவைபோலுள்ளன. ஆயினும் பண்டு இவரைக் கண்டறியேன். ஆதித்யன் தாமரையை அலர்த்துவதுபோல் கஷ்ணபாபரானவர்தம் ஹ்ருதயகமலத்தை விகளிக்கச்செய்யும் இவர் பேரருளாளரோ? இவர்படி என்னால் பரிச்சேதிக்கலாவதில்லையே. அணிகை தாமரையன்ன கண்ணும் அங்கையும் பங்கயமேனி வானத்தெழும் முகிலே ஒப்பராய் கருணையை வர்விக்கும் மேகமாய் நின்றார்.

* யதூர்வாம் கேஸவே வஞ்சித்திம் அவஶா : ப்ரதிபேதி ரே: (அனைவரும் தன் வசமிழந்தவர்களாய், கேஸவனிடத்தில் உரிய மரியாதையைச் செலுத்தினர்) - மஹாபாரதம்

விஸஜாதீயத்துக்கு ஸஜாதீயங்களிலே ஒன்றைச் சொன்னவிடமாயிருந்தது. என் சொன்னோமானோம். லோக விலக்ஷணமான இவ்வழகுக்கு ஒப்புச்சொல்லாவதுண்டோ! அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

இன்றென்னை அநுபவிக்க வந்த இவர் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் ஸாகாநுபவம் பண்ணுமவரோ? அல்லது நீர்மலையினின்று வந்தவரோ? அறுதீயிட்டு சொல்லமாட்டுகிறேன். மஞ்சு உயர் பொன்மலைமேலெழுந்த மாழுகில்போல் அம்சிறைப்புள்ளான்று ஏறிவரும் இவர் பேரருளாளர்தாம் போலும் அறியேன். அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

தோழி! இவர் முகத்திலே விழித்தவாறே ஆபத்ஸகர் எனும்படியிராந்தின்றது. கடலும் மலையும் லோகங்களையும் ஒருகால் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே பள்ளிகொண்ட ஆச்சர்ய சேஷ்டிதன் எனும்படியிருந்தது. அகிழ்தகடனா ஸாமர்த்யமுடையவர் போல் தோன்றுகிறது. ஆயினும் இவர் மாயமறியமாட்டேன். வடிவைப் பார்த்தவாறே ‘நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வா’ எனும்படியாயிருந்தது. திருக்கண்களும் திருவதரமும் பரிமளம் கமழ்கின்ற தாமரை போலிரா நின்றது. மேன்மையைப் பார்க்கில் நித்ய ஸ்ரீகளும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியிரா நின்றார். ‘மேன்மையுடையார்கிட்டும் வஸ்து’ என்று கால்வாங்கும்படியாயிருந்தாலும், லோக விலக்ஷணமான அழகு பின்வாங்க வொட்டுகிறதீல்லை. அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

ஹம்ஸ்ருபியாயும் வராஹருபியாயும் மத்ஸ்யருபியாயும் அவதரித்தருளின ஜகத்காரணபூதன் திருநாகையிலே தன் அழகாலே யாரையும் விடமாட்டாதவனாய் நின்றான். எல்லோர்க்கும் ஸ்ப்ருதை பண்ணவேண்டும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஹ்ரீயையுடையரான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாக்ரங்களை அப்யளிப்போர் ராஜாக்களாய் உலகையான்டு பின் நித்யஸ்ரீகளோடு ஒரு கோவையாய் இனியராகப் பெறுவர்கள்.

எம்பெருமானார் வடிவழகு :

காஷாய்ஶோாபி₄ கமநீய ஸிகா நிவேஶம்
 த₃ண்ட₃ த்ரயோஜ் ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம் ।
 உத்₃ யத்₃தி₃ நேஶநிப₄ மூல்லஸ தூ₃ர்த்₄ வ புண்ட்₃ரம்
 ரூபம் தவாஸ்து யத்ராஜ த்₃ருஶோர் மமாக்₃ ரே ॥

(இந்த ஸ்லோகம் திருமலையனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்ததென்று, 1922ம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ உ.வே. குணக்கரம்பாக்கம் வித்வான் அனந்தாசார்யர் ஸ்வாமி வெளியிட்ட ‘ஸ்தோத்ர ரத்ன மஹோத்தி’ - மூன்றாம் பாகம், 7ம் பக்கம் அடிக்குறிப்பில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது)

பெரிய தீருமலைநம்பி வைத்த பெயர் இளையாழ்வார். பெரியநம்பி இட்டது இராமாநுசன். பெரியபெருமாள் கூடியது உடையவர். தீருக்கோஷ்டியூர் நம்பி தந்தது எம்பெருமானார். ஆண்டாள் சாற்றியது கோயிலண்ணன். தன்பெருமையினால் நூற்றாண்டுவிழா கண்டருளி பெற்றது எதிராசன்.

கோதற்ற ஞானத்தீருப்பாவை பாடிய கோதை தங்கை
வாதுக்கு வல்லவனாண்டான் மருமகன் தம்பி எம்பார்
தீதற்ற செல்வத்தீருப்பிள்ளையோ நமந்தன் நம்பி சிச்சன்
ஏதுக்கிராமாநுசனை எதி என்றியம்புவதே.

பெரியதிருமொழி 5-8-7 அரூம்பத்தில் காணப்படும் எம்பெருமானாரைப் பற்றிய ஶ்லோகம் :

அர்த்தம் தம் தமநர்த்தளுபம் அபிதஸ் ஸந்தர்ஸ்ய முக்கை ஹ்ருதா
நித்யம் கைரபி தூர்க்ரஹ ஸ்வஹ்ருதயா வேச்யா ஸதேஸ்யா த்ரயீ |
யஸ்மிந் ந வ்யபிசாரிணி ஸ்வஹ்ருதயம் ஸந்தர்ஸ்ய பாதிவ்ரதம்
தத்தே லக்ஷண லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ் குர்மஹே ||

த்ரயீ	- வேதமானது
தம் அர்த்தம்	- அந்த பேதப்பொருளையும்
தம் அநர்த்த ரூபம்	- அந்த அபேதப் பொருளையும்
நித்யம்	- நாள்தோறும்
முக்கை	- சிக்விடம்
அபித:	- (ஒரு வஸ்துவை) முற்றிலும்
ஸந்தர்ஸ்ய	- நன்கு காட்டியும்
ஹ்ருதா	- (அவ்வஸ்துவை) காட்டாமல் மறைத்தும்
கைரபி	- அதனாலுங்கூட
வேச்யா	- நுழைந்து முயன்றும்
ஸ்வ ஹ்ருதயா	- தன் மனப்பூர்வமாக
ஸதேஸ்யா	- (காட்டிய வஸ்து இன்னதென்று) நன்கு புலப்படாமலும்
தூர்க்ரஹ	- இன்ன வஸ்து என்று க்ரஹிக்க முடியாமலும் (வேதம் எவ்வளவு குழப்பினாலும்)
யஸ்மிந்	- எவளாரு

பாதிவ்ரதம்	- தன் கணவருக்கு கட்டுப்பட்ட ஸ்த்ரீ
ந வ்யபிசாரினி	- தன் மனதை அலைபாயவிடாமல்
ஸ்வ ஹ்ருதயா	- தன் அந்தரங்கத்தை
ஸந்தர்ஸ்ய	- நன்கு காண்பிக்கிறானோ (அதுபோல வேதமும்)
ஸகஷண	- மிகவும் சாமுத்திரிகா லக்ஷணம் பொருந்திய
ஸக்ஷமணாய முநயே	- ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பொருட்டு
தத்தே	- தனது உண்மையான கடக ஸ்ருதியைக் காட்டிக் கொடுத்ததோ
தஸ்மை	- அந்த எம்பெருமானாரிடம்
நமஸ் குர்மஹே	- அடியேன் விழுந்து வணங்குகிறேன்.

அக்ஞி ஸாக்ஷிகமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்த்ரீயானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவுக்குத் தன்னை ஆழல கூடமாகக் காட்டுமாபோலே, ஸதாசார்ய உபதேஶ ஜ்ஞாந பூர்வமாகக் கைப்பிடித்தவனுக்காய்த்து வித்தை தன்னையுள்ளபடி காட்டுவது!

*வரவரமுநி மகத்துவ கத்யம் :

சரணமதி பாலிண்ட வனகுடாரன், பெரிய சார்வாக ஸர்ப்ப கருடன், தத்வத்ரயங்களோடு வசனபூஷணங்கொண்ட ஸகல சாஸ்த்ர ஆசார்யன், பரஸமய நிரஸனன், பாசுபத மத்ஸரன், பாகவத வத்ஸலன், ஸ்ரீபாஷ்ய கோலாஹலன், ஸ்ரீபாராங்குச ப்ரபந்த வியவகார கர்த்தா, விரவு தமிழ்மொழியும் வடமொழியும் விளக்கச் செய்யும் விசித்ர வ்யாக்யான சேஷன், வேதாந்த ரத்ன ஸாலாதீபன், அனவரத வ்யவஹார கோஷ ஜலதி அத்வைத மாயாவாத மத்கஜ கணாதீரன், மணவாளமாழுநிவன், அர்ச்சிராதி மார்க்கமருளினவன் தீருவடிகளே சரணம்.

- தீருமோகவர் - குந்திநகர் பிராசீன ஏட்டுப்பிரதி

மாழுநிகள் வடிவழகு :

ராஜச்சீத மயூக₂ மண்டல ஶரஜ்யோதஸ்நா ஸமாநத்₃ யதி:

காஷாயாம்பரத₃ ₄ காரினி கரலஸத் த₃ ண்ட₃ த்ரயீ மண்டிதூ |

பாலாத்யந்த ஸமூல்ல ஸத்ஸாவிமல ஸநிக்₃ தே₄ கார்த்₄ வ புண்ட₃ ரோஜ்வலா

தீ₃ வ்யந்த்யாத்ம குணைஸ்ஸதா வரவர ஆகாராஸ்து மே பாவநா ||

- ஸ்ரீவரவரமுநி சதகம் (ஓ)

* வரவரமுனி - 'வர' என்று ஸ்ரேஷ்டரான நித்ய ஸாரிகளைச் சொல்லி, அவர்களுள் ஸ்ரேஷ்டரான ஆதிசேஷனைச் சொல்லி, ஆக ஸ்ரேஷ்டர்களில் ஸ்ரேஷ்டரான ஆதிசேஷனே மணவாள மாழுநிகளாய் அவதாரித்தார் என்றபடி.

ஸேஷி: ஶாந்தி நிகமமகுட யுக்மரக்ஷா ப்ரவ்ருத்த:
 ஶாந்தி ராமாவரஜ முநிதாம் ஸெளம்ய ஜாமாத்ரு தாஞ்ச |
 விந்தந் த்ருப்யத் விமதபடலீ பாடநோத்தாம ஸீக்தி:
 பூயாத் பவ்ய ப்ரதிதமஹிமா ஸ்ரேயஸே பூயஸே ந: ||

(உபயவேதாந்தங்களையும் காத்தருளவேணுமென்று தீருவள்ளங்கொண்ட
 தீருவனந்தாழ்வான், எம்பெருமானாராக தீருவவதரித்து ஸம்ஸக்ருதவேதாந்த குத்ருஷ்டிகளை
 நிரவித்தும், மணவாளமாழுநிகளாக தீருவவதரித்து த்ராவிட வேதாந்த குத்ருஷ்டிகளை
 நிரவித்தும் - இப்படி உபயவேதாந்த ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்து பெருமை பெற்றனன்.
 அத்தீருவனந்தார்வான் நமக்கு ஸகலவித நன்மைகளும் அளித்தருள வேணும்)

- மண்டயம் அனந்தாழ்வான் ஸ்வாமி

கு_ரு ப்ரமாணீக்ருத சித்த வ்ருத்தய: ஸ்ருதி ப்ரமாண ப்ரதிபந்ந வ்ருத்தய:
 அமாந்தோ ட_3 ம்ப_4 விவர்ஜிதா நரா: தரந்தி ஸம்ஸார ஸமுத_3 ரமஸ்ரமம் ||

(ஆசார்யனது வார்த்தையை பரம ப்ரமாணமாகக் கொண்டு அதனாலேயே ஸ்ருதி ப்ரமாணத்தில்
 நம்பிக்கையுடையராய், கர்வமும் ஆடம்பரமும் அற்ற மனிதர்கள் ஸம்ஸாரக்கடலை எளிதில்
 தாண்டுகிறார்கள்.)

ப்ரமாணம்ச ப்ரமேயம் ச ப்ரமாதார: ச ஸாத்விகா :
 ஜயந்து கூடிதாரிஷ்டம் ஸஹ ஸர்வத்ர ஸர்வத_3 பா ||

(ப்ரமாணம், ப்ரமேயம், ப்ரமாதாக்கள் ஆகிய எல்லாம் பரமஸத்வ நிதிகளாய், விரோதிகள்
 நீங்கப்பெற்று எங்கும் எப்போதும் ஒன்றாகவே வெற்றி பொட்டும்.)

★ ★ ★

தை_3 வாதீ_4 நம் ஜக_த் ஸர்வம் மந்த்ராதீ_4 நம் து தை_3 வதம்
 தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீ_4 நம் தஸ்மாத_3 ப்ராஹ்மண தை_3 வதம் ||

(எல்லா உலகமும் தெய்வத்தீற்கு வஶப்பட்டது. தெய்வமோயெனில் மந்த்ரத்துக்கு
 கட்டுப்படுவது. அந்த மந்த்ரம் ஆசார்ய வஶத்தீவிருப்பது. ஆகையால், ஆசார்யனே
 சேதனனுக்கு) தெய்வமாவான்)

- விழுகே_ந்த_3 ஸம்ஹிதை

உபகார ஸ்ம்ருதி

“அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கினீர்; அழுந்தீக்கிடந்த காலங்களில் கரணங்களை கொடுத்தீர். அக்கரணங்களைக் கொண்டு வ்யபிசரியாதபடி ஆசார்யனை இடுவித்து அங்கீகாரிப்பித்தீர்; பரநிந்தையும் பரஸ்தோத்ரமுமே யாத்ரையாய்ப் போந்த நாளிலே த்வயத்தை உச்சாரிப்பித்தீர். தேவரீர் செய்தருளின ஏற்றமெல்லாம் கீழ்ப்பட்டு ப்ரக்ருதி மேலிட்டுப்போரா நின்றது. கர்மங்களைப் பொறுத்து, அதீகார ஸ்ம்பத்தியையுண்டாக்கி அக்கரைப்படுத்தியருளீர் தேவரீர் தீருவுள்ளாமாகில்.”

“அநந்யப்ரயோஜனன் அல்லாமையாலே உகப்புக்கு பாத்ரனல்லேன். ஆர்த்த ப்ரபந்நன் அல்லாமையாலே இரக்கத்துக்கு பாத்ரனல்லேன். *ப்ராமாதி₃ கம் அல்லாமையாலே கஷ்மைக்கு பாத்ரனல்லேன். உபகாரகன் என்று உகந்தீர். ★அநந்யன் என்று இரங்கினிர். ♦ அவர்ஜநீயன் என்று பொறுத்தீர்.”

- பெரியவாச்சான் பிள்ளை அநுஸந்தானம்

* ப்ராமாதி₃ கம் - கவனமின்மையால் செய்யும் பாபம்.

★ நம்மைவிட்டால் வேறு குதியில்லாதவன்

♦ ஸதாசார்யனை முன்னிட்டு நம்மைப் பற்றியவனாகையாலே விலக்கவொண்ணாதவன்.

திருமலை நல்லான் சரித்திரம் (1050 - 1110AD)

பெருமாள் கோயில் : வேகவதி நதியில் வெள்ளத்தில் மிதந்து போன வைஷ்ணவ சிந்நமிருந்த ஒரு சரீரத்தைக் கண்டு அதைக் கரையேற்றி அந்த சடலத்திற்கு வைத்திக் ஸம்ஸ்காரம் செய்தார் இந்தக் திருமலை நல்லான் என்கிற ஸ்வாமி. அதனால் ஊரார் எல்லாரும் அவரை தீரஸ்காரம் செய்தார்கள். தேவப்பெருமாள் அந்த ஸ்வாமிக்கு 'நாட்டுக்குப் பொல்லான் நமக்கு நல்லான்' என்று தீருவாய் மலர்ந்தருளி அருள்பாட்டருளினார். 'அநாத ப்ரேத ஸம்ஸ்காராத் அச்வமேத பலம் லபேத்' என்ற சாஸ்தர வசநத்தையநூல்திற்க இந்த ஸ்வாமியை 'வந்தே வரதாஜேந மம நல்லான் இதி ஸ்ம்ருதம் | பரமை காந்தி ஸம்ஸ்காராத் ப்ரக்யாதம் லோக தேஶிகம்' என்று இற்றைக்கும் அவரது வம்சஸ்தர்கள் போற்றுகிறார்கள்.

ஸ்ரீங்கம் : ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் சிவ்யரான உறுப்பட்டுர் ஆச்சான் வம்சத்தில் தோன்றிய திருமலை நல்லான் ஸ்வாமி அநேக பாகவத சிவ்யர்களுடையவர். சோழ தேச அரசன் உபத்திரவத்தால் எம்பெருமானார் 45 திருநாமங்களுடனே மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருளும் போது, இதனைக் கேள்விப்பட்ட திருமலை நல்லான் சிவ்யர்களான வேட முதலிகள் காட்டினில் எம்பெருமானாரையும் அவருடன் வந்தவர்களையும் வரவேற்று உடுக்க வஸ்தரங்களையும் தேனும் தீனைமாவும் கொடுத்தனர். பிறகு அருகாமையில் கட்டளைவாரி எனும் ப்ராஹ்மணர்கள் குடியிருக்கும் இடத்துக்கு அழைத்துப்போய் அவர்களுக்கு தளிகைபண்ணுவதற்கு வேண்டிய பொருட்களைக்கொடுத்து அந்த கோஷ்டி ஸ்வாமிகளை அழுது செய்வித்தனர். எம்பெருமானார் வேட முதலிகளின் உபசாரங்களையும் ஒளதார்யத்தையும் கொண்டாடி இவர்கள் திருமலை நல்லான் சிவ்யர்கள் என்பதையறிந்து 'நல்லான் என்கிற காளமேகம் நடுக்காட்டிலும் வர்ஷிப்பதே' என்று மெச்சி உகந்தருளினார்.

திருமலை : திருமலை நல்லான் திருவம்சஸ்தராய் பரமதகண்டன ப்ரசண்டராய் திருவேங்கடமுடையானுக்கு புரோஹிதராய் மஹா ப்ரபாவசாலியாயிருந்த அண்ணராய சக்ரவர்த்தி என்கிற ஸ்வாமி, ஸ்ரீங்கத்தில் பட்டர்பிரான் ஜீயர் புருஷகாரமாக பெரியஜீயர் திருவடிகளிலே வந்து ஸேவித்து நின்றார். அந்த சமயம் பெரியஜீயர் அவதார காரியங்கள் தலைக்கட்டினவாறே பரமபதம் சென்று ஸேவை செய்ய மநோரதீத்து திருமேனியில் நோவசாற்றிக் கொண்டிருந்தார். பெரியஜீயர் அண்ணராய சக்ரவர்த்தியைக் கடாக்ஷித்து

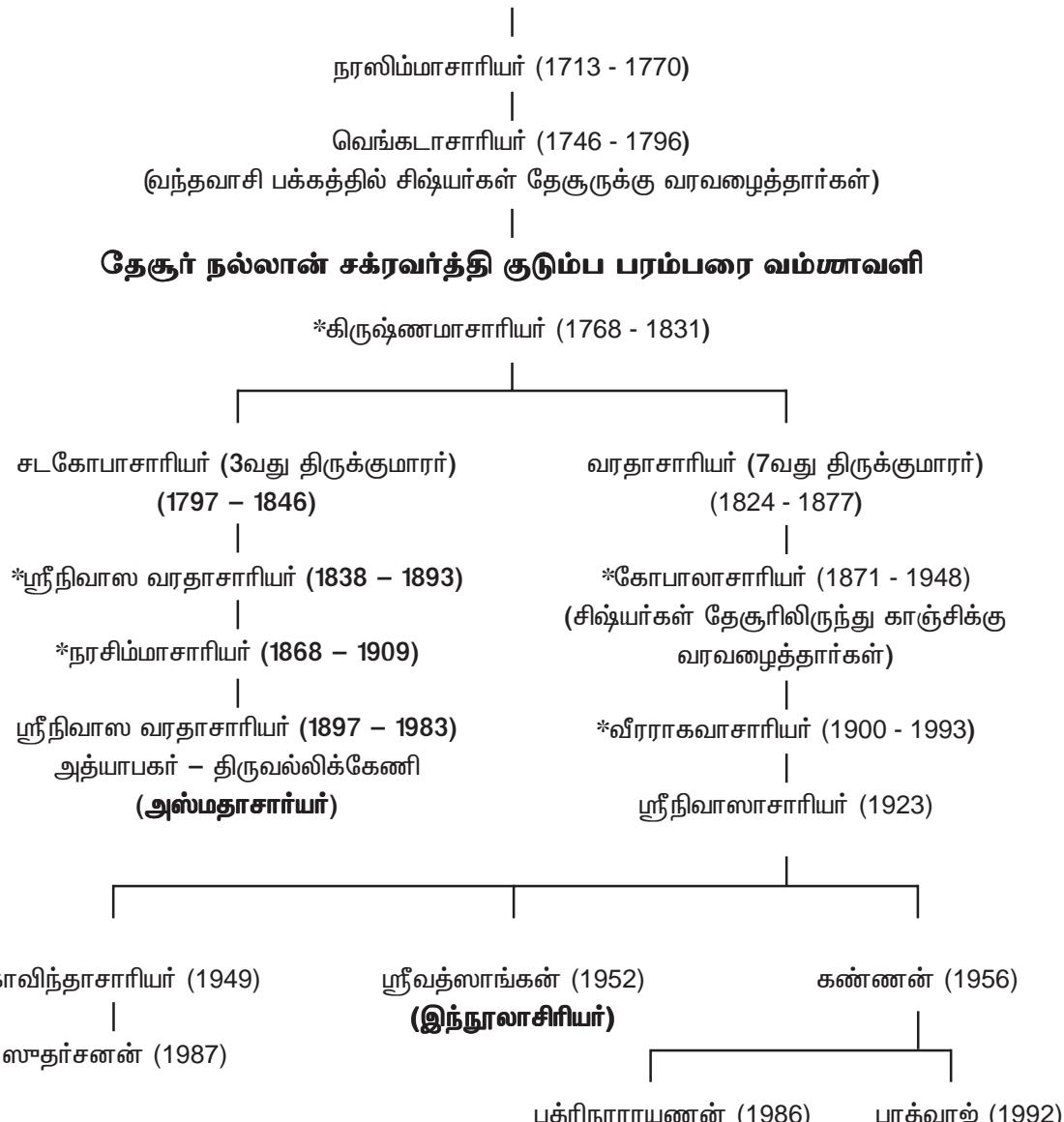
தம்முடைய தீருவடியை அவர் தீருமுடியிலே வைத்தருளி ‘நம்முடைய தீருமலை எம்பெருமானார் ஜீயரை தீருவேங்கட த்ரோஹிகள் நலியாதபடி ரசவித்தும் தம் தர்சனத்தீர்காக அநேக ஶ்ரீகார்யங்களைப் பண்ணியும் நிர்வஹித்தவரன்றோ நீர்’ என்று அருள் பாட்டருளி, பட்டர்பிரான் ஜீயர் தீருக்கைகளாலே அவருக்கு (1443AD) பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களை செய்வித்தருளி அவரையும் துரிசன ப்ரவர்த்தகராக நியமித்தார்.

ஶ்ரீமந்நாதமுனிகள் சிஷ்யர் உறுப்பட்டுர் ஆச்சான் (850 - 940 AD) வம்சத்தீலே தோன்றியவர் தீருமலை நல்லான். இவர் பிதாமஹர் ப்ரணதார்த்தீஹரர் (980 - 1040 AD) ஆஸவந்தார் தீருவடியில் ஆஸ்ரயித்தார். தீருமலை நல்லான் உடையவர் ஏற்பாடு செய்த 74 ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளில் 29 வது லக்கம் பெற்றவர். உடையவர் சிஷ்யர்களான முதலியாண்டான் முதலிய 181 தீருநாமங்களில், தீருமலை நல்லான் 108 வது லக்கம் பெற்றவர். 30 ப்ரதான சிஷ்யர்களில் 18 வது லக்கம் பெற்றவர். தீருவரங்கத்தமுதனார் முதலான 9 ஸ்வாமிகளான நவரத்னங்களில் ஆறாவது லக்கம் பெற்றவர்.

திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி வம்ஶ பரம்பரை

<p>பெரிய பெருமாள்</p> <p> </p> <p>ஸ்ரீரங்க நாச்சியார்</p> <p> </p> <p>ஸேணை முதலியார்</p> <p> </p> <p>நம்மாழ்வார் (3102 – 3067 BC)</p> <p> </p> <p>நாதமுனிகள் (582 – 912 AD)</p> <p> </p> <p>உப்யக்கொண்டார் (825 – 930 AD)</p> <p> </p> <p>மணக்கால் நம்பி (830 – 935 AD)</p> <p> </p> <p>உருப்பட்டுர் ஆச்சான் பிள்ளை (890 – 940 AD)</p> <p> </p> <p>நாதமுனிகள் (920 – 970 AD)</p> <p> </p> <p>ஸ்ரீநிவாஸ வரதாசாரியர் (950 - 1010 AD)</p> <p> </p> <p>ப்ரணதார்த்திஹரர் (980 - 1040 AD)</p> <p>(இவர் ஆளவந்தாரை ஆஸ்ரயித்தார்)</p> <p> </p> <p>ஸ்ரீரங்காசாரியர் (1030 - 1085 AD)</p> <p> </p> <p>திருமலை நல்லான் என்கிற உருப்பட்டுர் ஆச்சான் (1050 - 1110 AD)</p> <p>(இவர் உடையவரை ஆஸ்ரயித்தது 1080 AD)</p> <p> </p> <p>திருமலாசாரியர்</p> <p> </p> <p>ஸமீசீநர் குமாரர் (திருமலாசாரியர்)</p> <p> </p> <p>ஸமயகுமார சக்ரவர்த்தி</p> <p> </p> <p>வெங்கடராய சக்ரவர்த்தி</p>	<p>நல்லான்</p> <p> </p> <p>அஹோபில சக்ரவர்த்தி</p> <p> </p> <p>கோவிந்தராய சக்ரவர்த்தி</p> <p> </p> <p>அண்ணராய சக்ரவர்த்தி</p> <p>(இவர் மணவாள மாழுநிகளை ஆஸ்ரயித்தது 1443 AD)</p> <p> </p> <p>கோவிந்தராய சக்ரவர்த்தி</p> <p> </p> <p>ஸ்வீக்ருத கோவிந்தராய சக்ரவர்த்தி</p> <p> </p> <p>பெரிய அண்ணாங்கார்</p> <p> </p> <p>அனந்தாசாரியர்</p> <p> </p> <p>ஸ்ரீயப்பதி சக்ரவர்த்தி</p> <p> </p> <p>ஸ்ரீரங்காசாரியர்</p> <p> </p> <p>வெங்கட வரதாசாரியர்</p> <p> </p> <p>ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்</p> <p> </p> <p>வெங்கட வரதாசாரியர்</p> <p> </p> <p>பெரிய ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்</p> <p> </p> <p>ஆப்பாசாமி ஜயங்கார்</p> <p> </p> <p>வெங்கட வரதாசாரியர்</p> <p> </p> <p>தொரையப்பா என்கிற திருமலைநாதன்</p> <p> </p> <p>ஸ்ரீரங்காசாரியர்</p>
---	--

(*விஸ்தரபயத்தால் மற்ற கிளைகள் காண்பிக்கப்படவில்லை. இந்த வம்ஶாவளி அஸ்மதாசாரியரால் அச்சிடப்பட்டு நல்லான் சக்ரவர்த்தி வம்ஶத்தினர்க்கு வழங்கப்பட்டது.)

